

ЛОРЪН КЕЙТ СЪЛЗА

Част 1 от „Сълза“

Превод от английски: Деница Райкова, 2014

chitanka.info

На Матилда.

Толкова загадъчна е страната на сълзите.

Антоан дьо Сент-
Екзюпери, „Малкият
принц“

ПРОЛОГ

ПРЕДИСТОРИЯ

И така се случи:

Кехлибарено сумрачен залез. Влага, тегнеща по лениво небе. Самотна кола, пъплеща с усилие по Моста на седемте мили, към летището в Маями, към полет, който пътниците в колата никога нямаше да хванат. Вълна убиец, надигаща се във водата източно от Рифовете, превръщаща се с кипене в чудовище, което щеше да хвърли в смут океанографите във вечерните новини. Трафик, спрял при входа към моста, от мъже в екипи на пътно-ремонтни работници, издигащи временна блокада на пътя.

И той: момчето в откраднатата рибарска лодка на стотина метра западно от моста. Котвата му бе спусната. Погледът му се задържа продължително върху последната кола, на която позволиха да прекоси моста. Беше там от час, щеше да изчака само още няколко мига, за да проследи — не, да надзирава настъпващата трагедия, да се увери, че този път всичко ще мине, както трябва.

Мъжете, преструващи се на работници от пътно-ремонтна бригада, наричаха себе си „Пазители на Атлантида“. Момчето в лодката също беше Пазител на Атлантида, най-младият в рода. Колата на моста беше шестместен крайслер с цвят на шампанско, модел 1988, с навъртени на километража вече двеста хиляди километра и залепено с тиксо огледало за обратно виждане. Жената, която шофираше, беше археолог, червенокоса, майка. Пасажерът беше нейна дъщеря, седемнайсетгодишно момиче от Ню Иберия, Луизиана, и център на плановете на Пазителите на Атлантида. Момичето и майката щяха да бъдат мъртви след броени минути... ако момчето не объркаше нещо.

Името му бе Андър. Потеше се.

Беше влюбен в момичето в колата. Така че тук, сега, в меката горещина на късната пролет във Флорида, със сините рибарчета, които преследваха бели чапли из черно опалово небе, и неподвижността на

водата навсякъде около него, Андър имаше избор: да изпълни задълженията си към семейството си или...

Не.

Изборът беше по-прост:

Да спаси света или да спаси момичето.

Колата подмина първия от общо седемте камъка, отбелязващи километрите, по чието протежение минаваше дългият мост до Маратон в централната област с рифовете на Флорида. Морската вълна, изпратена от Пазителите на Атлантида, беше насочена към четвъртия километър, точно отвъд средата на моста. Всичко — от съвсем лек спад в температурата до скоростта на вятъра и строежа на морското дъно — можеше да измени силата на вълната. Пазителите на Атлантида трябваше да бъдат готови да се адаптират. Те умееха да правят това: да създадат вълна в океана с помощта на архаичния си дъх, после да пуснат чудовищното си творение върху точно определено място като игла върху диск на грамофон, отприщвайки пъклена музика. Можеше дори да им се размине безнаказано. Никой не можеше да преследва престъпление, за което не знаеше, че е било извършено.

Създаването на вълни беше елемент от култивираната мощ на Пазителите на Атлантида: Зефир. Това не бе господство над водата, а по-скоро способност да манипулират вятъра, чиито течения бяха мощна сила, владееща океана. Андър беше възпитан да почита Зефир като божествена сила, макар че произходът на Зефир беше неясен: той беше роден във време и място, за които по-старите Пазители на Атлантида не говореха вече.

В продължение на месеци бяха говорили само за увереността си, че подходящият вятър под подходящата вода ще бъде достатъчно мощен да убие точно момичето, което трябва.

Ограничението на скоростта беше седемдесет километра. Крайслерът се движеше със сто. Андър избърса потта от челото си.

Бледа синя светлина блесна в колата. Застанал в лодката си, Андър не можеше да види лицата им. Различаваше само два ореола от коса, тъмни сфери на фона на облегалките за глава. Представи си момичето с телефона как изпраща на някоя приятелка есемес за ваканцията с майка си, как прави планове да се види със съседката с

осеяните с лунички бузи или онова момче, с което се мотаеше непрекъснато, онова, което Андър не можеше да понася.

През цялата седмица я бе наблюдавал как чете на брега все същата протрита книга с меки корици — „Старецът и морето“. Беше я гледал как отгръща страниците с мудната агресивност на ужасно отегчените хора. Тази есен щеше да започне предпоследната си година в гимназията. Той знаеше, че се е записала за три допълнителни курса; веднъж беше стоял на пътеката между рафтовете в един магазин за хранителни стоки и беше подслушвал през кутиите със зърнени закуски, докато тя обсъждаше това с баща си. Знаеше какъв ужас изпитва от висшата математика.

Андър не ходеше на училище. Той изучаваше момичето. Пазителите на Атлантида го караха да прави това, да я дебне. Досега вече беше експерт.

Тя обожаваше американски орехи и ясните нощи, когато можеше да вижда звездите. Седеше ужасно изгърбена на масата за хранене, но когато тичаше, сякаш летеше. Скубеше си веждите с украсени с мънички скъпоценни камъчета пинцети; всяка година за Хелюин се маскиреше със стария костюм на Клеопатра от майка си. Обилно заливаше всичката си храна със сос табаско, пробягваше километър и половина за по-малко от шест минути, свиреше на останалата от дядо ѝ китара „Гибсън“ без никакво умение, но с много душа. Рисуваше точици по ноктите на ръцете си и по стените на спалнята си. Мечтаеше си да напусне блатистия залив заради някой голям град като Далас или Мемфис, за да свири песни, когато предоставяха микрофона на посетителите в затъмнени клубове. Обичаше майка си с ожесточена, несломима пламенност, на която Андър завиждаше и се мъчеше да разбере. Носеше къси потничета през зимата, суичъри — на плажа, боеше се от височини и въпреки това обожаваше увеселителните влачета и смяташе никога да не се омъжва. Не плачеше. Когато се смееше, си затваряше очите.

Знаеше всичко за нея. Би се справил блестящо на всяко препитване за сложните и скрити страни на характера ѝ. Наблюдаваше я още от онзи двайсет и девети февруари, когато се бе родила. Всички Пазители на Атлантида я следяха. Наблюдаваше я още отпреди той или тя да могат да говорят. Никога не бяха разговаряли.

Тя беше неговият живот.

Той трябваше да я убие.

Момичето и майка ѝ бяха спуснали прозорците си до долу. На Пазителите на Атлантида това нямаше да им хареса. Сигурен беше, че на един от чичовците му беше възложено да се погрижи прозорците им да заядат, докато майка и дъщеря играеха джин-руми в едно кафене със сини тенти.

Но Андър веднъж беше видял как майката на момичето пъха пръчка в един автомобилен акумулатор с изтощена батерия и го задейства отново. Беше виждал момичето да сменя гума от страни край пътя в трийсет и осем градусова жега, без по кожата ѝ да избие дори капчица пот. Тези жени бяха способни на невероятни неща. Още по-основателна причина да я убие, щяха да кажат чичовците му, винаги подтиквайки го да защити рода на Пазителите на Атлантида, от който произхождаше. Но нищо, което Андър виждаше в момичето, не го плашеше; всичко задълбочаваше увлечението му по нея.

Загорели ръце се полюшваха и от двата прозореца на колата, докато подминаваха камъка, бележещ втория километър. Каквато майката, такава и дъщерята — китки, въртящи се в такт с някаква мелодия по радиото, която на Андър му се прииска да може да чуе.

Запита се какъв мирис има солта по кожата ѝ. Представата да е достатъчно близо, за да я вдиша, го сграбчи като пристъп на замаяна наслада, който се усили до гадене.

Едно беше сигурно: той никога нямаше да я има.

Отпусна се на колене върху пейката. Лодката се разлюля под тежестта му, разбивайки отражението на изгряващата луна. После се разклати отново, по-силно, давайки знак за смут някъде във водата.

Вълната се оформяше.

Всичко, което той трябваше да прави, бе да гледа. Семейството му беше категорично. Вълната щеше да връхлети, колата щеше да се понесе с нея по моста като цветче, отронващо се над ръба на шадраван. Те щяха да бъдат пометени от вълната и завлечени в дълбините на морето. Това беше всичко.

Когато семейството му бе кроило планове в скромната ваканционна вила под наем в Кий Уест, с „градинския изглед“, представляващ обрасла в бурени алея, никой не беше говорил за последващи вълни, които щяха да унищожат майката и дъщерята. Никой не спомена колко бавно се разлага един труп в студена вода. Но

Андър цяла седмица бе сънувал кошмари за това, което щеше да се случи после с тялото на момичето.

Семейството му каза, че след вълната всичко щяло да свърши и Андър можел да започне нормален живот. Не казвал ли, че иска именно това?

Просто трябваше да се погрижи колата да остане под морето достатъчно дълго, та момичето да умре. Ако по някаква случайност — тук чичовците започнаха да се дърлят помежду си — майка и дъщеря някак се освободяха и се издигнеха на повърхността, тогава на Андър щеше да му се наложи да...

— Не — беше заявила леля му Кора достатъчно високо, за да накара пълната с мъже стая да утихне. Тя беше най-близкото подобие на майка, което Андър имаше. Той я обичаше, но не я харесваше. — Няма да се случи — каза тя. Вълната, която Кора щеше да създаде, щеше да е достатъчно мощна. Андър нямаше да е принуден да удави момичето със собствените си ръце. Пазителите на Атлантида не бяха убийци. Те служеха на човечеството, предотвратяваха настъпването на апокалипсис. Те вършеха Божие дело.

Но това все пак си беше убийство. В този момент момичето беше живо. Имаше приятели и близки, които я обичаха. Имаше пред себе си живот, възможности, простиращи се във всички посоки като дъбови клонки в безкрайно небе. Умееше да прави така, че всичко около нея да изглежда впечатляващо и зрелищно.

Дали някой ден тя можеше да направи онова, което Пазителите на Атлантида се бояха, че ще стори, не беше нещо, за което Андър обичаше да мисли. Завладя го съмнение. Докато вълната приближаваше, обмисли възможността тя да помете и него.

Ако искаше да умре, щеше да се наложи да излезе от лодката. Щеше да му се наложи да пусне дръжките в края на веригата, запоена към котвата му. Независимо колко мощна е вълната, веригата на Андър нямаше да се счупи; котвата му нямаше да бъде изтръгната от морското дъно. Те бяха направени от орихалк, древен метал, смятан за митичен от съвременните археолози. Котвата върху веригата беше една от петте реликви, изработени от това вещество, които Пазителите на Атлантида съхраняваха. Майката на момичето — изключителен учен, вярваща в неща, чието съществуване не можеше да докаже — би дала в замяна цялата си кариера, за да открие дори само една.

Котва, копие и копиехвъргачка, стъкленница за събиране на сълзи и малкото, украсено с резба ковчеже, което сияеше в неестествен зелен цвят — това бяха предметите, останали от рода му, от света, за който никой не говореше, от миналото, чието потискане и укриване Пазителите на Атлантида бяха превърнали в своя единствена мисия.

Момичето не знаеше нищо за Пазителите на Атлантида. Но дали знаеше откъде е дошла? Можеше ли да проследи произхода си назад така бързо, както той можеше да проследи своя, до света, погубен в потопа, до тайната, с която и двамата с нея бяха тясно свързани?

Време беше. Колата приближаваше камъка, бележещ четвъртия километър. Андър загледа как вълната се появява на фона на притъмняващото небе, докато белият ѝ гребен вече не можеше да бъде сбъркан с облак. Загледа я как се издига на забавен кадър — шест метра, десет метра, стена от вода, движеща се към тях, черна като нощта.

Ревът ѝ почти удави писъка, който се разнесе от колата. Викът не звучеше като неин, по-скоро като на майка ѝ. Андър потръпна. Звукът беше знак, че най-после са видели вълната. Проблеснаха светлини на спирачки. После двигателят заработи с пълна сила. Твърде късно.

Леля Кора удържа на думата си — беше създала съвършената вълна. От нея лъхаше на лимонова трева — трикът на Кора за замаскиране на мириса от обгорен метал, който придружаваше чародействата, свързани със Зефир. Компактна по ширина, вълната беше по-висока от триетажна постройка, с концентриран водовъртеж в дълбокия си търбух и разпенена основа, която щеше да разцепи моста наполовина, но да остави сушата от двете страни непокътната. Щеше да си свърши работата чисто и по-важното, бързо. Нямаше да има никакво време туристите, спрели в основата на моста, да извадят телефоните си и да натиснат бутона за запис.

Когато вълната се разби, туловището ѝ се разпротря през моста, после се върна назад с удвоена скорост и се разби в мантинелата на магистралата на три метра пред колата, точно по план. Мостът изскърца силно. Пътят се изкоруби. Колата се завъртя шеметно в центъра на водовъртежа. Шасито ѝ се наводни. Вълната я вдигна и тя се понесе по гребена ѝ, после се изстреля от моста по пързалка от кипяща морска вода.

Андър загледа как крайслерът се премята във вълната. Когато колата се наклони надолу, той бе ужасен от онова, което видя през предното стъкло. Ето я там: с разпиляна и щръкнала тъмноруса коса. Мек профил, като сянка, хвърлена от светлината на свещ. С ръце, протягащи се към майка ѝ, чиято глава се удари във волана. Писъкът ѝ преряза Андър като стъкло.

Ако това не се беше случило, всичко можеше да бъде различно. Но то се случи.

За първи път в живота му тя го погледна.

Ръцете му се плъзнаха от ръкохватките на котвата от орихалк. Стъпалата му се повдигнаха от дъното на рибарската лодка. Докато колата падаше с плясък във водата, Андър вече плуваше към отворения ѝ прозорец, борейки се с вълните, събирайки всеки грам древна сила, която течеше в кръвта му.

Това беше война: Андър срещу вълната. Тя се удари в него, запращайки го към плиткото дъно на Залива, блъскайки като с юмруци по ребрата му, превръщайки цялото му тяло в огромна синина. Той стисна зъби и заплува през болката, през кораловия риф, който остави прорези по кожата му, през късчета стъкло и разцепени прегради, през плътни завеси от морска трева и водорасли. Главата му се показва рязко над повърхността и той с мъка си пое въздух. Видя разкривения силует на колата — после той изчезна под гъста пяна. Едва не заплака при мисълта, че няма да стигне там навреме.

Изведнъж всичко утихна. Вълната се оттегли, събирайки плавеи по пътя си, повличайки колата със себе си. Оставяйки Андър зад себе си.

Имаше един шанс. Прозорците бяха над нивото на водата. Щом вълната се върнеше, колата щеше да бъде разбита в оставената от нея бразда. Андър не можеше да обясни как тялото му се надигна от водата, как се придвижи светкавично във въздуха. Той скочи във вълната и протегна ръце.

Тялото ѝ беше твърдо и неподатливо като ненарушима клетва. Тъмните ѝ очи бяха отворени, кипящо сини. Струйка кръв се стече надолу по врата ѝ, когато се обърна към него. Какво виждаше тя? Какво беше той?

Въпросът и погледът ѝ парализираха Андър. В този объркан миг вълната се накъдри около тях и един съществено важен шанс беше

изгубен: щеше да има време да спаси само една от тях. Знаеше колко жестоко бе това. Но егоистично не можеше да я пусне да си отиде.

Точно преди вълната да експлодира над тях, Андър сграбчи ръката ѝ.

Еврика.

1

ЕВРИКА

В неподвижната тишина на малката бежова чакалня болното ухо на Еврика запищя. Тя започна да го масажира — навик, придобит след катастрофата, която я беше оставила полуглуха. Това не помогна. В отсрещния край на стаята се завъртя дръжка на брава. После в осветеното от лампи пространство се появи жена с тънка прозрачна бяла блуза, маслинозелена пола и много фина, вдигната нагоре руса коса.

— Еврика? — Ниският ѝ глас се конкурираше с бълбукането на аквариум, който показваше на преден план оцветен в неонове цветове пластмасов гмуркач, но вътре нямаше и помен от риби.

Еврика се огледа из празното фойе: искаше ѝ се да призове със силата на волята си някаква друга, невидима Еврика да заеме мястото ѝ за уговорения час.

— Аз съм д-р Ландри. Заповядай, влез.

След повторната женитба на баща си преди четири години Еврика беше „надживяла“ цяла армада терапевти. Един живот, управляван от трима възрастни, които не можеха да се разберат за нищо, се оказа далеч по-объркан и сложен от онзи, ръководен от само двама. Баща ѝ се съмняваше в първия аналитик, фройдист от старата школа, почти толкова, колкото майка ѝ мразеше втория — психиатър с тежко увиснали клепачи, който щедро предписваше предизвикващи вцепенение хапчета. После Рода, новата съпруга на баща ѝ, излезе на сцената, изгаряща от въодушевление да пробва училищния психолог, и привърженика на акупунктурата, и специалиста по управление на гнева. Еврика обаче беше тропнала решително с крак на покровителствено настроения семеен терапевт, в чийто кабинет баща ѝ никога не ѝ се беше струвал по-малко като член на семейството. Всъщност почти беше харесвала последния психиатър, който настоятелно бе препоръчал швейцарско училище с пансион — докато майка ѝ надуши за това и заплаши да призове баща ѝ в съда.

Еврика забеляза сиво-кафявите кожени обувки на новата си терапевтка. Беше седяла на кушетката срещу множество подобни чифтове обувки. Жените терапевти правеха този трик: изхлузваха обувките си с нисък ток в началото на сеанса и пъхаха краката си обратно в тях, за да дадат знак за края. Сигурно всички бяха чели една и съща тъпа статия за това, как „Методът на обувките“ е по-щадящ към пациента, отколкото просто да кажат, че времето е изтекло.

Кабинетът притежаваше умишлено успокояващо излъчване: дълга червеникавокафява кожена кушетка, опряна в закрития с капаци прозорец, две тапицирани кресла срещу масичка за кафе с купа от онези бонбони с кафе със златисти обвивки, килимче с апликации на разноцветни отпечатъци от стъпки. Електрически освежител за въздух придаваше на всичко аромат на канела, срещу който Еврика не възразяваше. Ландри седна в едно от креслата. Еврика метна чантата си на пода със силно тупване — учебниците по допълнителните предмети бяха истински тухли — после се плъзна на кушетката.

— Хубаво местенце — отбеляза тя. — Би трябвало да си вземете едно от онези полюшващи се махала със сребърните топки. Последният ми лекар имаше такова. Може би и един охладител с кранчета за топла и студена вода.

— Ако желаеш вода, до мивката има една кана. С удоволствие ще...

— Няма значение — Еврика вече беше допуснала от устата ѝ да излязат повече думи, отколкото възнамеряваше да изрече през целия час. Беше нервна. Пое си дъх и отново издигна защитните си стени. Напомни си, че е стоик.

Единият от краката на Ландри се освободи от кожената си обувка с равна подметка, после с палеца на обувката си в дълг чорап крак разхлаби петата на другата обувка, разкривайки боядисани в червеникавокафяво нокти. С двете стъпала, подпъхнати под бедрата ѝ, Ландри подпря брадичка в дланта си.

— Какво те води тук днес?

Когато Еврика бе впримчена в лоша ситуация, умът ѝ бягаше към диви, безумни места, които не се опитваше да избягва. Представи си колона от автомобили, пъплещи като на парад по време на някоя от онези исторически възстановки в центъра на Ню Иберия, стилно съпровождаща я до терапията.

Но Ландри изглеждаше здравомислещ, интересуваша се от реалността, от която Еврика копнееше да избяга. Червеният джип на Еврика я беше довел тук. Дългата двайсетина километра отсечка от пътя между този кабинет и нейната гимназия я беше довела тук — и всяка изминала секунда се трупаше, образувайки поредната минута, през която тя не беше в училище, за да загрява за състезанието по бягане през пресечена местност този следобед. Лошият късмет я беше довел тук.

Или пък беше писмото от болницата „Акадия Върмилиън“, изтъкващо становището, че поради наскоро предприетия ѝ опит за самоубийство, терапията не е желателна, а задължителна?

Самоубийство. Думата звучеше по-жестоко, отколкото беше самият опит. В нощта преди деня, когато трябваше да започне предпоследната си година в гимназията, Еврика просто беше отворила прозореца и беше оставила прозрачните бели завеси от тюл да се надиплят към нея, докато лежеше в леглото си. Беше се опитала да се сети дори само за едно светло и оптимистично нещо в бъдещето си, но умът ѝ само се бе връщал назад, към изгубени мигове на радост, които не можеха да се случат никога повече. Не можеше да живее в миналото, затова реши, че не може да живее. Включи айпода си. Преглътна остатъка от хапчетата оксикодон, които баща ѝ беше оставил в домашната аптечка заради болката от протрития си гръбначен прешлен.

Осем, може би девет хапчета; не ги преброи, докато се спускаха надолу по гърлото ѝ. Помисли си за майка си. Помисли си за Мария, Божията майка, която — така беше възпитана да вярва Еврика — се молеше за всички в смъртния им час. Еврика знаеше католическите поучения относно самоубийството, но вярваше в Мария, чиято милост беше огромна и която можеше да разбере, че Еврика е изгубила толкова много, та няма какво да направи, освен да се предаде.

Събуди се в студено спешно отделение, завързана с ремъци към носилка на колелца и давяща се от маркуча на стомашна помпа. Чу баща си и Рода да се карат в коридора, докато една сестра я насилваше да пие ужасен течен активен въглен, за да подейства на отровите, които не можеха да прочистят от организма ѝ.

Понеже не владееше езика, който щеше да я измъкне по-скоро оттук — „Искам да живея“, „Няма да опитвам това отново“ — Еврика

прекара две седмици в психиатричното отделение. Никога нямаше да забрави абсурдното преживяване от скачането на въже до огромната шизофреничка по време на оздравителната гимнастика, от яденето на овесена каша заедно с онова хлапе от колежа, неуспяло да пререже китките си достатъчно дълбоко, което плюеше в лицата на санитарите, когато се опитваха да му дадат хапчета. По някакъв начин шестнайсет дни по-късно Еврика се тътреше уморено към сутрешната литургия преди първия час в католическата гимназия „Еванджелин“, където Бел Поуг, второкурсничка от „Опелусас“, я спря пред вратата на параклиса с думите: „Трябва да се чувстваш благословена, че си жива“.

Еврика гневно беше погледнала Бел в бледите очи, при което момичето ахна задавено, прекръсти се и припряно се оттегли към една по-далечна скамейка. В шестте седмици, откакто беше отново в „Еванджелин“, Еврика бе спряла да брои колко приятели е изгубила.

Д-р Ландри се прокашля.

Еврика впери поглед нагоре в окачения таван.

— Знаете защо съм тук.

— Много бих искала да го облечеш в думи.

— Жената на баща ми.

— Имаш проблеми с мащехата си?

— Рода уговаря сеансите. Затова съм тук.

Терапията на Еврика се беше превърнала в една от каузите на жената на баща ѝ. Първо целта беше да преодолее развода, после — да скърби за смъртта на майка си, сега — да облекчи последиците от опита за самоубийство. Освен Диана нямаше никой, който да се застъпи за Еврика, да се обади и да разкара поредния шарлатанин. Еврика си се представи как на осемдесет и пет години още е принудена да идва на сеанси при д-р Ландри, не по-малко объркана, отколкото беше днес.

— Знаем, че е тежко да загубиш майка си — каза д-р Ландри. — Как се чувстваш?

Еврика се съсредоточи върху думата загубиш, сякаш тя и Диана просто бяха разделени от тълпа хора и скоро щяха да се съберат отново, да се хванат здраво за ръце, да се отправят бавно към най-близкия ресторант на кея, за да хапнат пържени миди и да продължат сякаш никога не са се разделяли.

Онази сутрин през масата за закуска Рода беше изпратила на Еврика есемес: „Д-р Ландри, 3 следобед“. Имаше хипервръзка, за да препрати уговорката към календара на телефона си. Когато Еврика кликна с мишката върху адреса на кабинета, един знак върху картата показва, че мястото се намира на Мейн Стрийт в Ню Иберия.

— Ню Иберия? — Гласът ѝ пресекна.

Рода преглътна някакъв гадно изглеждащ зелен сок.

— Помислих си, че ще ти хареса.

Ню Иберия беше градчето, в което беше родена, в което беше израсла. Мястото, което наричаше свой дом, където беше живяла с родителите си през неразрушената част от живота си, докато те се разделиха и майка ѝ се изнесе, а уверената походка на баща ѝ започна да наподобява тътрене на крака, като онова на сините ноктести крабове в ресторанта „Виктор’с“, където той беше главен готвач.

Това беше точно около урагана „Катрина“, а почти веднага след него дойде „Рита“. Старата къща на Еврика още си беше там — чула беше, че сега там живее друго семейство, — но след ураганите баща ѝ не искаше да влага време или емоции, за да я ремонтира. Така че се бяха преместили в Лафайет, на трийсет километра и трийсет светлинни години от къщи. Татко ѝ си намери работа като помощник-готвач, отговарящ за приготвянето на морска храна в „Преджън’с“, който беше по-голям и далеч по-малко романтичен от „Виктор’с“. Еврика смени училищата, което беше гадно. Преди тя изобщо да осъзнае, че баща ѝ е превъзмогнал загубата на майка ѝ, двамата вече се нанасяха в голяма къща на Шейди Съркъл. Тя принадлежеше на властна жена на име Рода. Рода беше бременна. Новата стая на Еврика беше надолу по коридора, в съседство с бъдещата детска стая.

Така че не, Рода, на Еврика не ѝ харесваше, че тази нова терапевтка живее чак в Ню Иберия. Как се предполагаше да шофира чак до кабинета за сеанса и да успее да се върне навреме за състезанието си?

Състезанието беше важно не само защото „Еванджелин“ се съревноваваше със съперника си „Мейнър Хай“. Днес беше денят, в който Еврика бе обещава на треньорката, че ще реши дали да остане в отбора.

Преди Диана да почине, Еврика беше избрана за капитан на отбора на горните курсове. След катастрофата, когато укрепна

достатъчно физически, приятелите ѝ я бяха умолявали да бяга в няколко кратки летни състезания. Но единственото състезание, на което отиде, я изпълни с желание да закрепси. Ученици от долните класове ѝ подаваха чаши с вода, пропити със съжаление. Треньорката приписа бавната скорост на Еврика на гипса по китките ѝ. Това беше лъжа. Тя вече не влагаше сърцето си в състезанието. То не беше с отбора. Сърцето ѝ бе в океана с Диана.

След хапчетата треньорката бе донесла балони, които изглеждаха абсурдно в стерилната стая на психиатричното отделение. На Еврика дори не ѝ позволиха да ги задържи след края на часовете за свиждане.

— Напускам — каза ѝ Еврика. Смущаваше се, че я виждат със завързани за леглото китки и глезени. — Кажете на Кат, че може да вземе моето шкафче.

Печалната усмивка на треньорката намекваше, че след опит за самоубийство решенията на едно момиче имат по-малка тежест от телата на луната.

— Благодарение на тичането оцелях след два развода и битката на една от сестрите ми с рака — каза треньорката. — Не казвам това само защото си най-бързата в отбора ми. Казвам го, защото може би бягането е терапията, от която имаш нужда. Когато се почувстваш по-добре, ела да ме видиш. Ще поговорим за онова шкафче.

Еврика не знаеше защо се бе съгласила. Може би не искаше да изостави още един човек. Беше обещала да опита да се върне във форма за състезанието срещу „Мейнър“ днес, да пробва още веднъж. Някога обичаше да тича. Някога обичаше отбора. Но всичко това беше преди.

— Еврика — подтикна я д-р Ландри. — Можеш ли да ми разкажеш нещо, което си спомняш за деня на катастрофата?

Еврика се взираше изучаващо в празната плоскост на тавана сякаш тя можеше да ѝ нарисува нещо, което да ѝ подсказе отговора. Помнеше толкова малко за произшествието, че беше безсмислено да си отваря устата. Върху далечната стена на кабинета висеше огледало. Еврика се изправи и застана пред него.

— Какво виждаш? — попита Ландри.

Следи от момичето, което беше преди: същите малки, щръкнали настрани уши, зад които затъкваше косата си, същите тъмносини очи като на татко ѝ, същите вежди, които избуяваха неконтролируемо, ако

не ги „опитомяваше“ всеки ден — всичко си бе още там. И въпреки това точно преди сеанса две жени на възрастта на Диана я бяха подминали на паркинга, шушукайки: „И родната ѝ майка не би я познала“.

Това беше израз, подобен на много неща, които се говореха в Ню Иберия по адрес на Еврика: Тя може да спечели спор дори с Великата китайска стена. Пее съкрушаващо фалшиво. Тича по-бързо от настъпена мравка на Олимпийските игри. Проблемът с изразите беше колко лесно се отронваха от езика. Онези жени не мислеха за истинската Диана, която би познала дъщеря си навсякъде, по всяко време, независимо от обстоятелствата.

Тринайсетте години, прекарани в католическото училище, бяха внушили на Еврика, че сега Диана гледа към нея от Рая и я разпознава. Тя не би имала нищо против скъсаната тениска „Джошуа Трий“ под училищната униформена жилетка на дъщеря си, против изгризаните нокти или дупката в левия палец на черно-белите ѝ карирани брезентови обувки. Но можеше да се вбеси заради косата.

В четирите месеца след катастрофата косата на Еврика беше преминала от естествения си мръсноорус цвят към прелъстително червено (естествения нюанс на майка ѝ) до пероксидно бяло (идея на леля ѝ Морийн, собственичка на салон за красота) до гарвановочерно (което, изглежда, най-накрая ѝ отиваше), а сега започваше да израства на неравни етажирани кичури. Еврика се опита да се усмихне на изражението си, но лицето ѝ изглеждаше странно, като комедийната маска, която висеше в часа ѝ по драматично изкуство миналата година.

— Разкажи ми най-скорошния си позитивен спомен — каза Ландри.

Еврика се отпусна назад на кушетката. Трябва да беше онзи ден. По стереоуредбата звучеше компактдискът на Джели Рол Мортън, а пронизителният глас на майка ѝ се сливаше със собствения ѝ ужасен писклив глас, докато караха със смъкнати прозорци по мост, който никога нямаше да прекосят. Спомни си как се смееше на някаква забавна част от текста, докато приближаваха средата на моста. Спомни си как видя ръждивия бял пътен знак да профучава край тях — „километричен камък номер четири“.

После: Забвение. Зееща черна дупка, докато се събуди в болница в Маями, с изподран скалп, спукано тъпанче на лявото ухо, което

никога нямаше да заздравее напълно, изкълчен глезен, две жестоко счупени китки, хиляда натъртвания...

И без майка.

Баща ѝ седеше на крайчеца на леглото ѝ. Заплака, когато тя се свести, и от това очите му станаха още по-сини. Рода му подаваше книжни салфетки. Четиригодишните природени брат и сестра на Еврика, Уилям и Клеър, бяха сключили малките си, меки пръсти около онези части от ръцете ѝ, които не бяха гипсирани. Беше усетила мириса на близнаците още преди да отвори очи, преди да разбере, че е там или че е жива. Ухаеха както винаги: на сапун „Айвъри“ и звездни нощи.

Гласът на Рода беше спокоен и овладян, когато се наведе над леглото и вдигна червените си очила на темето.

— Претърпя катастрофа. Ще се оправяш.

Казаха на Еврика за вълната убиец, която се издигнала като мит от океана и помела „Крайслера“ на майка ѝ от моста. Разказаха ѝ как учените претърсвали водата за метеор, който можело да е причинил вълната. Разправиха ѝ за пътно-ремонтните работници, попитаха я дали знае как или защо тяхната кола е била последната, на която позволили да пресече моста. Рода спомена, че щяла да съди общината, но баща ѝ махна с ръка: Остави. Попитаха Еврика за чудодейното ѝ оцеляване. Чакаха я да попълни празнините в историята за това, как в крайна сметка се беше озовала на брега сама.

Когато не можа, ѝ казаха за майка ѝ.

Тя не слушаше, изобщо не чу нищо. Беше признателна, че бученето в ухото ѝ удавяше повечето звуци. Понякога все пак ѝ харесваше, че катастрофата я беше оставила полуглуха. Беше се взирала в мекото лице на Уилям, после в това на Клеър, мислейки си, че това ще помогне. Но те изглеждаха уплашени от нея и това ѝ причини по-силна болка, отколкото счупените ѝ кости. Така че се взря покрай всички тях, отпусна поглед върху мръснобялата стена и го остави там през следващите девет дни. Винаги казваше на сестрите, че нивото ѝ на болка е седем по графиката им от десет степени, за да се увери, че ще получи още морфин.

— Може би имаш чувството, че светът е много нечестно място — пробва Ландри.

Нима още бе в тази стая с тази покровителствено настроена жена, на която плащаха, за да я разбира погрешно? Ето това беше нечестно. Представи си как поомачканите сиво-кафяви обувки на Ландри се издигат като с магия от килима, като кръжат и се въртят във въздуха подобно стрелките на часовник, докато времето изтече и Еврика може да се върне за състезанието си.

— Викове за помощ като твоя често произтичат от това, че човек се чувства неразбран.

В жаргона на психиатрите „вик за помощ“ беше изразът за „опит за самоубийство“. Не беше вик за помощ. Преди Диана да умре, Еврика смяташе, че светът е невероятно вълнуващо място. Майка ѝ беше истинско приключение. По време на най-обикновена разходка забелязваше неща, които повечето хора биха подминали хиляда пъти. Смееше се по-силно и по-често от всеки, когото Еврика познаваше — и имаше моменти, когато това смуцаваше Еврика, но напоследък откриваше, че смехът на майка ѝ ѝ липсва повече от всичко друго.

Заедно бяха ходили в Египет, Турция и Индия, на обиколка с лодка из островите Галапагос, все като част от археологическата работа на Диана. Веднъж, когато Еврика отиде да посети майка си на един терен за разкопки в Северна Гърция, изпуснаха последния автобус, който потегляше от Трикала, и мислеха, че са закотвени там за през нощта — докато четиринайсетгодишната Еврика махна на стар камион, превозващ зехтин, и се върнаха на автостоп с него до Атина. Помнеше ръката на майка си, обвита около нея, докато седяха в каросерията на камиона сред излъчващите остър мирис, течащи бурета със зехтин, и как niskият ѝ глас промърмори: „Можеш да се измъкнеш и от лисича дупка в Сибир, момиче. Адски невероятна спътница си“. Това беше любимият комплимент на Еврика. Често се сецаше за него, когато беше в ситуация, от която трябваше да се измъкне.

— Опитвам се да установя връзка с теб, Еврика — каза д-р Ландри. — Най-близките ти хора се опитват да установят връзка с теб. Помолих мащехата ти и баща ти да нахвърлят няколко думи, с които да опишат промяната в теб. — Тя посегна към тефтера с корици, имитиращи шарки на мрамор, върху масичката до креслото си. — Би ли искала да ги чуеш?

— Разбира се. — Еврика сви рамене. — Довършете картинката.

— Мащехата ти...

— Рода.

— Рода те нарече „смразяваща“. Каза, че останалите от семейството се мъчат да „стъпват на пръсти“ около теб, че си „саможива и нетърпелива“ с природените си брат и сестра.

Еврика трепна:

— Не съм... — Саможива — на кого му пука? Но нетърпелива с близнаците? Вярно ли беше? Или бе поредният номер на Рода?

— А татко? Нека позная — „дистанцирана“, „мрачна“?

Ландри обърна една страница в бележника:

— Баща ти те описва като — да, „дистанцирана“, „стойк“, „костелив орех“.

— Да бъдеш стойк не е лошо нещо — откакто научи за гръцкия стоицизъм, Еврика се стремеше да сдържа емоциите си. Харесваше ѝ идеята за свобода, придобита чрез поемане на контрол върху чувствата си, сдържането им, така че само тя да може да ги вижда, като раздадени ѝ карти за игра. Във вселена без подобия на Рода и д-р Ландри това, че баща ѝ я наричаше „стойк“, можеше да е комплимент. Той също беше стойк.

Но онази фраза за костеливия орех я смути:

— Кой орех с мисли за самоубийство иска да бъде разчупен? — промърмори тя.

Ландри свали бележника:

— Минават ли ти все още мисли за самоубийство?

— Говорех за орехите — отвърна Еврика, подразнена. — Поставях се в опозиция спрямо орех, който... Няма значение. — Но бе твърде късно. Беше оставила от устата ѝ да се изплъзне думичката със „с“, което беше все едно да изречеш „бомба“ на борда на самолет. В ума на Ландри сигурно проблясваха предупредителни лампички.

Разбира се, че Еврика все още мислеше за самоубийство. И да, беше обмисляла други методи, знаейки главно, че не може да опита да се удави — не и след Диана. В едно предаване беше гледала как белите дробове се изпълват с кръв, преди жертвите на удавяне да умрат. Понякога говореше за самоубийство с приятеля си Брукс, който беше единственият човек, за когото вярваше, че няма да я съди, нито да я издаде на баща ѝ или пък по-лошо. Той бе седял с нея по време на приглушени конферентни разговори, когато тя се обади на онази

гореща линия няколко пъти. Накара я да обещае, че ще говори с него винаги когато си помисли за това, така че разговаряха много.

Но тя беше все още тук, нали? Поривът да напусне този свят не беше така смазващ, както когато Еврика погълна онези хапчета. Летаргия и апатия бяха заместили отчаяното ѝ желание да умре.

— Татко спомена ли случайно, че винаги съм била такава? — попита тя.

Ландри остави бележника си на масата.

— Винаги ли?

Еврика извърна поглед. Може би невинаги. Разбира се, невинаги. За известно време положението бе „слънчево“. Но когато беше на десет, родителите ѝ се разделиха. След това тя просто не намираше слънцето.

— Някакъв шанс да надраскате една рецепта за „Ксанакс“? — Лявото тъпанче на Еврика отново звънтеше. — Иначе това ми се струва загуба на време.

— Не ти трябват лекарства. Имаш нужда да се разкриеш, да бъдеш искрена, не да погребваш тази трагедия. Мащехата ти казва, че не желаш да говориш с нея или с баща си. Не показва интерес да разговаряш и с мен. А с приятелите ти в училище?

— Кат — отвърна Еврика автоматично. — И Брукс. — С тях говореше. Ако на мястото на Ландри седеше някой от тях двамата, точно сега Еврика може би щеше дори да се смее.

— Добре — д-р Ландри искаше да каже: Най-сетне. — Как те биха те описали след катастрофата?

— Кат е капитан на отбора по бягане през пресечена местност — каза Еврика, мислейки си за безумно обърканите емоции върху лицето на приятелката си, когато Еврика заяви, че напуска, оставяйки капитанския пост свободен. — Би казала, че съм станала бавна.

Точно сега Кат сигурно беше на пистата с отбора. Справяше се страхотно, когато ги караше да тренират, но не бе особено блестяща в насърчителните приказки — а отборът имаше нужда от насърчение, за да се изправи срещу „Мейнър“. Еврика погледна часовника си. Ако хукнеше обратно веднага щом това приключи, можеше и да успее да стигне в училище навреме. Точно това искаше, нали така?

Когато Еврика вдигна поглед, челото на Ландри беше сбърчено:

— Доста сурово е да кажеш подобно нещо на момиче, което скърби за загубата на майка си, не мислиш ли?

Еврика сви рамене. Ако Ландри имаше чувство за хумор, ако познаваше Кат, щеше да схване. Приятелката ѝ се шегуваше през повечето време. Всичко беше наред. Познаваха се от цяла вечност.

— Ами... Брук?

— Брукс — поправи я Еврика. И него го познаваше от цяла вечност. Той беше по-добър слушател от когото и да било от психиатрите, за които Рода и баща ѝ си прахосваха парите.

— Брукс „той“ ли е? — бележникът се появи отново и Ландри започна да драска нещо. — Двамата просто приятели ли сте?

— Защо това има значение? — тросна се Еврика. Някога, отдавна, преди катастрофата, тя и Брукс бяха излизали заедно — в пети клас. Но тогава бяха деца. И тя беше напълно съсипана, задето родителите ѝ се разделиха, и...

— Разводът често провокира у децата поведение, което им създава затруднения да се стремят към собствени романтични връзки.

— Бяхме на десет. Не се получи, защото аз исках да ходя да плувам, а той искаше да караме колелета. Как въобще заговорихме за това?

— Ти ми кажи. Навярно можеш да поговориш с Брукс за загубата си. Изглежда, той е някой, към когото можеш да чувстваш дълбока привързаност, ако си позволиш да изпитваш чувства.

Еврика забели очи:

— Обувайте си отново обувките, докторе — грабна чантата си и се надигна от кушетката. — Трябва да бягам.

Да избяга от този сеанс. Да бяга обратно в училище. Да бяга през гората, докато се умори толкова, че да не изпитва болка. Може би дори да избяга обратно при отбора, който едно време обичаше. Треньорката бе права за едно: когато Еврика беше потисната, бягането помагаше.

— Ще се видим ли следващия вторник? — подвикна Ландри. Но терапевтката вече говореше на една затворена врата.

2

ДВИЖЕЩИ СЕ ПРЕДМЕТИ

Подтичвайки през осеяния с дупки паркинг, Еврика натисна дистанционното на ключодържателя си, за да отключи Магда, колата си, и се плъзна на шофьорското място. Жълти пойни птички пееха в хор в един бук над главата ѝ. Еврика знаеше песента им наизуст. Денят беше топъл и ветровит, но паркираната под дългите, протягащи се като ръце клони на дървото Магда беше запазила вътрешността си хладна.

Магда беше червен джип „Чероки“, отстъпен ѝ от Рода. Бе твърде нов и прекалено червен, за да подхожда на Еврика.

С вдигнати догоре прозорци вътре не се чуваше нищо и това караше Еврика да си представя, че кара гробница. Кат бе настояла да кръстят колата Магда, така че джипът поне да е добър повод за смях. Не беше и наполовина толкова готин като сиво-синия „Линкълн Континентал“ на баща ѝ, в който Еврика се беше научила да шофира, но поне имаше убийствено добра стереоуредба.

Включи телефона си в таблото на колата и наду до дупка училищната онлайн радиостанция КВЕР. Всеки делничен ден след училище пускаха най-добрите парчета на най-добрите местни и инди групи. Миналата година Еврика беше работила като диджей за станцията; имаше свое шоу, наречено „Доплавайте в залива“ всеки вторник следобед. Бяха ѝ запазили мястото тази година, но тя вече не го искаше. Момичето, което бе въртяло стари южняшки импровизации и скорошни смесени изпълнения, беше личност, която тя почти не можеше да си спомни, камо ли да се опита отново да представлява.

Смъквайки докрай всичките четири прозореца и гюрука, Еврика се измъкна от паркинга на фона на „Не е честно“ на „Фейт Хийлърс“ — група, сформирана от няколко хлапета от училище. Знаеше наизуст целия текст. Забързаната басова партия подтикваше краката ѝ да тичат по-бързо по време на спринтовете и беше причината да изрови старата китара на дядо си. Беше научила няколко акорда, но не бе докосвала китарата от пролетта. Не можеше да си представи музиката, която би

правила сега, когато Диана е мъртва. Китарата събираше прах в ъгъла на спалнята ѝ под малкото изображение с маслени бои на Света Катерина от Сиена, което беше задигнала от къщата на баба си Шугър, след като тя почина. Никой не знаеше откъде Шугър се е сдобила с иконата. Откакто Еврика се помнеше, изображението на светицата, пазеща от огън, висеше над полицата на камината на баба ѝ.

Пръстите ѝ потропваха по волана. Ландри не знаеше за какво говори. Еврика чувстваше неща, неща като например... чувстваше се раздражена, че току-що беше пропиляла още един час в поредната безполезна терапия.

Имаше и други неща: Вледеняващ страх, винаги когато караше дори по най-късия мост. Смазваща тъга, когато лежеше безсънна в леглото. Тежест в костите, чийто източник трябваше да проследява наново всяка сутрин, когато звъннаше алармата на телефона ѝ. Срам, че тя бе оцеляла, а Диана — не. Ярост, че нещо толкова нелепо бе отнело майка ѝ.

Безполезнаост да търси отмъщение от една вълна.

Когато си позволеше да последва тъжните лутания на ума си, Еврика в крайна сметка неизбежно стигаше до безплодността. Безплодността я дразнеше. Затова тя се отклоняваше, съсредоточавайки се върху неща, които можеше да контролира — като връщането в кампуса и решението, което предстоеше.

Дори Кат не беше сигурна дали Еврика ще се появи днес. Доскоро състезанието по бягане на петнайсет километра беше спортното събитие, в което Еврика бе най-добра и най-обичаше. Съотборниците ѝ мрънкаха заради него, но за нея потъването в хипнотичната зона на дългото бягане беше съживително. Малка частица от нея искаше да се състезава с хлапетата от „Мейнър“, а от месеци насам тя не усещаше нещо, по-голямо от тази частичка, което да има желание да прави друго, освен да спи.

Еврика никога нямаше да достави на Ландри това удовлетворение, но наистина се чувстваше напълно неразбрана. Хората не знаеха какво да правят с една мъртва майка, а още по-малко пък с живата ѝ, проявяваща склонност към самоубийство дъщеря. Механичните им, сковани потупвания по гърба и стискания по рамото ужасно дразнеха Еврика. Не можеше да проумее колко нетактичен

трябва да си, за да кажеш на някого: „На Бог сигурно му е липсвала майка ти в Рая.“ или „Това може да те направи по-добър човек.“

Тази клика от момичета в училище, които никога преди не бяха ѝ обръщали внимание, минаха с колите си покрай пощенската ѝ кутия, след като Диана умря, за да ѝ оставят изработена с кръстат бод „гривна на приятелството“ с кръстчета върху нея. Най-напред, когато Еврика се натъкваше на тях в града без гривната на китката си, бе избягвала погледите им. Но след като се опита да се самоубие, това вече не беше проблем. Момичетата първи извърщаха погледи. Съжалението си имаше граници.

Дори Кат едва наскоро бе престанала да се просълзява, щом видеше Еврика. Издихваше си носа, засмиваше се и казваше: „Аз дори не харесвам майка си, а ще си изгубя ума, ако я загубя“.

Еврика си бе изгубила ума. Но дали понеже не рухваше и не избухваше в плач, не се хвърляше в обятията на всеки, който се опиташе да я прегърне или да я обсипе с ръчно изработени гривни, хората си мислеха, че не скърби?

Скърбеше всеки ден, непрекъснато, с всеки атом на тялото си.

„*Можеш да се измъкнеш дори от лисича дупка в Сибир, момиче.*“ Гласът на Диана я намери, докато подминаваше белосаната „Барака за стръв“ на Хърбърт и завиваше наляво по чакъления път с високи стъбла захарна тръстика от двете страни. Земята от двете страни на тази дълга пет и половина километра отсечка от пътя между Ню Иберия и Лафайет беше сред най-красивите места в три енории: огромни вечнозелени дъбове, прорязващи синьо небе, ширнали се полета, осеяни с диви цветчета зимзелен през пролетта, някой самотен, подпрян на дървени трупчета фургон с плосък покрив на около половин километър от пътя. Диана обичаше тази част от пътя до Лафайет. Наричаше я „последното издихание на природата преди цивилизацията“.

Еврика не бе излизала на този път от преди Диана да почине. Беше свърнала насам така небрежно, мислейки, че няма да я заболи, но изведнъж изпита трудност да диша. Всеки ден някоя нова болка я намираще, пробождаше я сякаш скръбта беше лисичата дупка, от която нямаше да намери изход, докато не умре.

Насмалко не спря колата, за да излезе и да побегне. Когато бягаше, не мислеше. Умът ѝ се проясняваше, дългите клони на

дъбовете я обгръщаха с пухкавия си испански мъх и тя беше само удрящи се в земята пети, горящи крака, биещо сърце, движещи се усилено и ритмично ръце, сливайки се с пътеките, докато се превърнеше в нещо далечно.

Помисли си за състезанието. Може би можеше да канализира отчаянието в нещо полезно. Само да се върне в училище навреме...

Предишната седмица и последният тежък гипс, който трябваше да носи върху раздробените си китки (дясната беше счупена толкова жестоко, че трябваше да я наместват три пъти), най-после бе разрязан и свален. Беше й омразно да го носи и нямаше търпение да го види свален. Но миналата седмица, когато ортопедът хвърли гипса в кошчето за боклук и я обяви за излекувана, това й прозвуча като шега.

Когато спря на един четирипосочен знак „стоп“ на пустия път, над гюрука се сведе арка от лаврови клони. Тя нави зеления ръкав на училищната си униформена жилетка. Завъртя дясната си китка няколко пъти, изучавайки ръката си до лакътя. Кожата беше бледа като цветче на магнолия. Обиколката на дясната й ръка сякаш се беше свила до половината от размера на лявата. Изглеждаше чудновато. Накара я да се засрами. После се засрами от срама си. Беше жива; майка й не беше...

Зад гърба й изсвистяха автомобилни гуми. Шум от сблъсък накара устните й да се разтворят в сподавен шокиран писък, когато Магда се люшна напред. Еврика настъпи спирачката чак до пода. Въздушната възглавница разцъфна като медуза. Силата на грубата тъкан жилна бузите и носа й. Главата й рязко се удари в облегалката. Задъха се, останала без въздух, всеки мускул в тялото й се сви. Силният звук на смачкан метал накара музиката от стереото да прозвучи зловещо нова. Еврика се заслуша в звука за миг, чувайки думите „винаги нечестно“, преди да осъзнае, че е ударена.

Отвори рязко очи и дръпна дръжката на вратата, забравяйки, че е с предпазния си колан. Когато вдигна крак от спирачката, колата тръгна бавно напред, докато тя рязко успя да я спре. Изключи двигателя на Магда. Ръцете й се размахаха под спадащата въздушна възглавница. Отчаяно копнееше да се освободи.

Напряко през тялото й падна сянка, създавайки й изключително странното усещане за дежавю. Отвън пред колата имаше някой и този някой гледеше вътре.

Тя вдигна поглед.

— Ти — прошепна неволно.

Никога преди не беше виждала момчето. Кожата му беше бледа като освободената ѝ от гипса ръка, но очите му бяха тюркоазени, като океана в Маями, и това ѝ напомни за Диана. Долови в дълбините им тъга, като сенки в морето. Косата му беше руса, не прекалено къса, леко вълниста. Тя се досети, че под бялата му риза с копчета на яката се спотайват много мускули. Прав нос, квадратна челюст, плътни устни — хлапакът изглеждаше като Пол Нюман от любимия филм на Диана, „Мошеникът“, само дето беше толкова блед.

— Можеш да ми помогнеш! — чу се тя да крещи на непознатия. Той бе най-готиният тип, на когото някога беше крещяла. Може би беше най-готиният тип, когото някога беше виждала. Възклицанието ѝ го накара да подскочи, а после да се пресегне покрай затворената врата точно когато пръстите на Еврика най-сетне намериха предпазния колан. Тя се изтърколи от колата без капчица грациозност и се приземи на длани и колене наред пращия път. Изпъшка. Носът и бузите ѝ пареха, протрити от въздушната възглавница. Дясната ѝ китка пулсираше.

Момчето се наведе да ѝ помогне. Очите му бяха зашеметяващо сини.

— Няма значение. — Тя се изправи и изтупа полата си. Завъртя врата си, който я болеше, макар това да не беше нищо в сравнение с начина, по който се беше чувствала след другата катастрофа. Погледна белия пикап, който я беше ударил. Погледна момчето.

— Какво ти става? — изкрещя. — Имаш знак „Стоп“!

— Съжалявам — гласът му беше тих и топъл. Не беше сигурна, че звучи сякаш съжалява.

— Опита ли се изобщо да спреш?

— Не видях...

— Не видя огромната червена кола точно пред теб? — тя се завъртя да разгледа Магда. Когато видя щетите, изруга така, че да я чуе цялата енория.

Задницата приличаше на креолски акордеон, вбита и хлътнала чак до задната седалка, където сега беше забита табелката с регистрационния ѝ номер. Задният прозорец беше разбит. Отстрани

около него висяха назъбени отломки, подобни на грозни ледени висулки. Задните гуми бяха разкривени настрана.

Тя си пое въздух, спомняйки си, че колата, така или иначе, символизира статуса на Рода, а не нещо, което самата тя обича. Магда беше съсипана, нямаше спор по въпроса. Но какво щеше да прави Еврика сега?

Трийсет минути до състезанието. Все още на километри от училище. Ако не се появише, треньорката щеше да си помисли, че нарочно ѝ прави номер.

— Трябват ми данните от застраховката ти — провикна се тя, най-сетне спомнила си репликата, която баща ѝ набиваше в ума ѝ месеци, преди да си получи шофьорската книжка.

— Застраховка? — момчето поклати глава и сви рамене.

Тя подритна едната гума на пикапа му. Беше стар, вероятно от началото на осемдесетте, и тя може би щеше да си помисли, че е „як“, ако току-що не беше смачкал колата ѝ. Капакът на двигателя му се беше отворил от резкия сблъсък, но пикапът дори не беше одраскан.

— Не е за вярване — тя изгледа гневно хлапака. — На твоята кола нищичко ѝ няма.

— Ами ти к'во очакваше? Това е „Шеви“ — каза момчето с престолен акцент от залива, цитирайки една ужасно дразнеща реклама, звучала в ефир през цялото детство на Еврика. Поредното безсмислено нещо, което хората изричаха.

Той се засмя насила и се вгледа изучаващо в лицето ѝ. Еврика знаеше, че цялата почервенява, когато се разгневи. Брукс наричаше това „Пламъкът на Лагуната“.

— Какво очаквам ли? — тя се приближи до момчето. — Очаквам да мога да се кача в кола, без да изложа живота си на заплаха. Очаквам хората по пътя около мен да имат елементарно понятие от законите за движение по пътищата. Очаквам идиотът, който ме блъсва отзад, да не се държи така самодоволно.

Еврика осъзна, че в избухването си бе скъсила твърде много дистанцията. Само няколко сантиметра деляха телата им и тя трябваше да наклони врата си назад — от което я заболя, — за да го погледне в онези сини очи. Беше с петнайсетина сантиметра по-висок от нея, а тя беше близо метър и седемдесет.

— Но предполагам, че съм очаквала твърде много. Тъпият ти задник дори няма застраховка.

Още стояха ужасно близо един до друг, без някаква причина, освен че Еврика си бе мислила, че момчето ще отстъпи. Той не го стори. Дъхът му гъделичкаше челото ѝ. Той наклони глава настрани, като я наблюдаваше внимателно, изучавайки я по-усърдно, отколкото тя учеше за контролните в училище. Той примигна няколко пъти, а после много бавно се усмихна.

Когато усмивката се разпротря по-широко по лицето му, нещо в Еврика изпърха. Против волята си тя закопня да се усмихне в отговор. Нямаше логика. Той ѝ се усмихваше сякаш са стари приятели, така, както тя и Брукс можеше да се разкискат, ако единият от тях удареше колата на другия. Но Еврика и този хлапак бяха напълно непознати. И въпреки това, докато широката му усмивка бавно се превърна в тихичко, интимно подсмивване, крайчетата на устните на Еврика също бяха потрепнали нагоре.

— На какво се усмихваш? — искаше да го упрекне, но излезе като смях, което я удиви, после я вбеси. Тя се извърна. — Забрави. Не говори. Онова чудовище, мащехата ми, ще ме убие.

— Вината не беше твоя — момчето се ухили сияйно сякаш току-що бе спечелило Нобелова награда за невъзпитани селяндури. — Не си го искала.

— Никой не го е искал — промърмори тя.

— Наложил се да спреш на знак „стоп“. Блъснах те. Твоето чудовище ще разбере.

— Очевидно никога не си имал удоволствието да познаваш Рода.

— Кажу ми, че ще се погрижи за колата ти.

Тя не му обърна внимание, докато тръгна обратно към джипа, за да си грабне раницата и да измъкне телефона си от калъфа му на таблото. Щеше да се обади първо на баща си. Натисна клавиш за бързо набиране номер две. На клавиша за бързо набиране с номер едно още беше номерът на Диана. Не можеше да понесе да го смени.

Не се изненада, че телефонът на баща ѝ продължи да звъни до безкрайност. След като дългата му обедна смяна приключеше, но преди да успее да си тръгне от ресторанта, той трябваше да приготви за обработка и поднасяне около три милиона килограма морска храна, така че ръцете му вероятно бяха целите покрити с пипала от скариди.

— Обещавам ти — казваше момчето някъде на заден план, — всичко ще бъде наред. Ще ти се реванширам. Виж, казвам се...

— Шшшт — тя вдигна ръка, извъртайки се бързо от него, за да застане в края на полето от захарна тръстика. — Изгуби ме на „Това е Шеви“.

— Съжалявам — той я последва, обувките му хрущяха по дебелите стъбла тръстика до пътя. — Нека обясня...

Еврика превъртя с бутона списъка на контактите си, за да намери номера на Рода. Рядко звънеше на жената на баща си, но сега нямаше избор. Телефонът иззвъня шест пъти, преди да превключи на безкрайния поздрав от гласовата поща на Рода.

— Единственият път, когато наистина искам да вдигне!

Набра номера на баща си пак, и пак. Пробва с Рода още два пъти, преди да натика телефона си в джоба. Загледа как слънцето се спуска в короните на дърветата. Досега съотборниците ѝ вече са екипирани за състезанието. Треньорката сигурно оглеждаше паркинга за колата на Еврика. Дясната ѝ китка още пулсираше. Стисна очи от болка, когато тя нахлу в гърдите ѝ. Беше заседнала тук без начин да се измъкне. Започна да се тресе.

Измъкни се от лисичата дупка, момиче.

Гласът на Диана прозвуча толкова близо, че на Еврика ѝ се зави свят. Косъмчетата на ръцете ѝ се изправиха и кожата ѝ настръхна, а в дъното на гърлото ѝ започна да пари. Когато отвори очи, момчето стоеше точно пред нея. Взираше се с откровена загриженост, така, както тя гледаше близнаците, когато някой от тях беше наистина зле.

— Недей — каза момчето.

— Недей какво? — гласът ѝ потрепери, точно когато неканени сълзи се събраха в ъгълчетата на очите ѝ. Бяха толкова чужди и непознати, замъглявайки съвършеното ѝ зрение.

В небето се разнесе тътен, който отекна у Еврика така, както най-големите гръмотевични бури. Тъмни облаци се понесоха през дърветата, задръствайки небето със сиво-зелена буря. Тя се напрегна в очакване на порой.

Една-единствена сълза потече от ъгълчето на лявото ѝ око и бе на път да се стече в тънка струйка по бузата ѝ. Но преди да успее...

Момчето вдигна показалец, посегна към нея и улови сълзата на върха на пръста си. Много бавно, сякаш държи нещо скъпоценно, той

отнесе солената капка от нея към собственото си лице. Притисна я в ъгълчето на дясното си око. После мигна и тя изчезна.

— Ето така, готово — прошепна той. — Без повече сълзи.

3

ЕВАКУАЦИЯ

Еврика докосна ъгълчетата на очите си с палец и показалец. Примигна и си спомни последния път, когато бе плакала...

Беше в нощта, преди ураганът Рита да опустоши Ню Иберия. В една топла, влажна вечер в края на септември, няколко седмици след Катрина, ураганът удари града им... и крехките диги, крепящи брака на родителите на Еврика, най-накрая също се скъсаха и потопът започна.

Еврика беше на девет. Беше прекарала неловко лято, през което родителите ѝ се грижеха за нея един по един. Ако Диана я заведеше на риболов, в мига, щом се приберяха у дома, изчезваше в спалнята, оставяйки баща ѝ да почисти и изпържи рибата. Ако баща ѝ вземеше билети за кино, Диана си намираше други планове и някой друг, който да заеме свободното ѝ място.

Ранните лета, в които тримата плаваха из Сайпърморт Пойнт и баща ѝ тъпчеше купен от щатския панаир захарен памук в устата на Еврика и Диана, ѝ се струваха като сън, който едва можеше да си спомни. През онова лято единственото, което родителите ѝ правеха заедно, беше да се карат.

Голямата кавга назряваше от месеци. Родителите ѝ вечно спореха в кухнята. Нещо в спокойствието на баща ѝ там, докато разбъркваше и вареше сложни ястия, сякаш възпламени Диана. Колкото повече се нажежаваше положението между тях, толкова повече от кухненското оборудване на баща ѝ чупеше тя. Беше повредила месомелачката му и изкривила инструмента за навиване на спагети. Когато ураганът Рита удари града, в шкафа бяха останали само три здрави чинии.

С приближаването на нощта дъждът се усили, но не достатъчно, за да удави кавгата на долния етаж. Тази беше започнала, когато една приятелка на Диана им предложи да ги качи в микробуса, с който отиваше към Хюстън. Диана искаше да се евакуират; баща ѝ искаше „да яхне бурята“. Бяха се карали така петдесет пъти, под урагани и

безоблачни небеса. Еврика ту заравяше лице в някоя възглавница, ту притискаше ухо към стената да чуе какво говорят родителите ѝ.

Чу гласа на майка си:

— Мислиш си най-лошото за всички!

И татко ѝ:

— Поне изобщо мисля!

После се разнесе звукът от стъкло, разбиващо се върху мозаечния под на кухнята. Остър, солен като морска вода мирис се понесе нагоре и Еврика разбра, че Диана беше счупила бурканите с бамя, която татко ѝ бе сложил да се маринова на перваза на прозореца. Чу ругатни, после още трясък от чупене. Отвън пред къщата вятърът виеше. По прозорците трополеше градушка.

— Няма просто да си седя тук! — изкрещя Диана. — Няма да чакам да се удавя!

— Погледни навън — каза бащата на Еврика. — Не можеш да отидеш сега. По-лошо ще е да тръгнем.

— Не и за мен. Не и за Еврика.

Баща ѝ мълчеше. Еврика си го представи как гледа внимателно съпругата си, която сигурно кипеше така, както той никога не би оставил сосовете си да кипнат. Винаги казваше на Еврика, че единствената топлина, която трябва да използваш, когато обичаш един сос, е само най-лекото къкрене. Но Диана никога не се поддаваше на укротяване.

— Просто го кажи! — изкрещя тя.

— Щеше да искаш да си тръгнеш дори да нямаше ураган — каза той. — Ти бягаш. Такава е природата ти. Но не можеш да изчезнеш. Имаш дъщеря...

— Ще взема Еврика.

— Имаш мен — гласът на баща ѝ потрепери.

Диана не отговори. Светлините потрепнаха и изгаснаха, сетне светнаха, после изгаснаха окончателно.

Точно пред вратата на спалнята на Еврика имаше площадка, от която се виждаше надолу към кухнята. Тя се измъкна безшумно от стаята си и се вкопчи в парапета. Загледа как родителите ѝ палят свещи и се надвикват кой е виновен, че нямат достатъчно. Когато Диана сложи една поставка за свещ на полицата на камината, Еврика забеляза куфара на цветя, приготвен в подножието на стълбите.

Диана бе взела решение да се евакуира още преди тази караница изобщо да бе започнала.

Ако баща ѝ останеше, а майка ѝ си тръгнеше, какво щеше да стане с нея? Никой не ѝ беше казал да си опакова багажа.

Мразеше, когато майка ѝ заминаваше за едноседмични археологични разкопки. Сега ѝ се струваше различно, окъпано в противен блясък на завинаги. Свлече се на колене и облегна чело на парапета. По бузата ѝ се плъзна сълза. Сама най-горе на стълбите, Еврика издаде мъчително ридание.

Над нея прозвуча експлозия от счупено стъкло. Тя се сниши и покри глава. Надзъртайки през пръстите си, видя, че вятърът е блъснал извития край на един голям клон от дъба в задния двор в прозореца на втория етаж. По косата ѝ се посипа дъжд от стъкло. През голямата дупка в прозоречното стъкло бликна вода. Гърбът на памучната ѝ нощница беше подгизнал.

— Еврика! — изкрещя баща ѝ, тичайки нагоре по стълбите. Но преди да успее да стигне до нея, от коридора отдолу се чу странно скърцане. Когато баща ѝ се извъртя рязко, за да открие откъде идва, Еврика видя как вратата на килера с нагревателя за вода изхвърча от пантите си.

Мощна струя вода бликна от вътрешността на малкия килер. Дървената врата се завъртя на едната си страна като сал, издигащ се да яхне вълна. На Еврика ѝ отне един миг да осъзнае, че резервоарът за вода се е разцепил по дължина точно в средата и съдържанието му превръщаше коридора в гигантска вана. От тръбите със съскане излизаха потоци вода и обливаха стените, извивайки се като големи водни змии. Водата напои килима и започна да се плиска в най-долното стъпало на стълбището. Силата на изблика събори кухненските столове. Един от тях препъна Диана, която също се беше отправила към Еврика.

— Само ще става по-лошо — изкрещя Диана на съпруга си. Изблъска стола и се изправи. Когато погледна Еврика, по лицето ѝ премина странно изражение.

Баща ѝ беше на половината път нагоре по стълбите. Погледът му се стрелкаше между дъщеря му и бълващия вода резервоар сякаш не знаеше за кое да се погрижи първо. Когато водата запрати избитата врата на килера в масичката за кафе в дневната, трясъкът на разбиващо

се стъкло накара Еврика да подскочи. Баща ѝ стрелна Диана с изпълнен с омраза поглед, който пресече пространството между тях като светкавица.

— Казах ти, че трябваше да повикаме истински водопроводчик вместо оня идиот, брат ти! — той рязко протегна ръка към Еврика, чийто жален плач беше преминал в плътен дрезгав стон: — Успокой я.

Но Диана вече се беше провряла покрай съпруга си и се беше качила на стълбите. Грабна Еврика в ръце, изтръска стъклата от косата ѝ и я понесе обратно към спалнята ѝ, далече от прозореца и дървото нашественик. Стъпалата ѝ оставяха подгизнали отпечата̀ци по килима. Лицето и дрехите ѝ бяха вир-вода. Тя остави Еврика на старото легло с колони в четирите краища и я хвана здраво за раменете. Безумно напрежение изпълваше очите ѝ.

Еврика подсмръкна:

— Страх ме е.

Диана се втренчи в дъщеря си сякаш не я познаваше. После дланта ѝ литна назад и тя я зашлеви силно.

Еврика застина наред стенанието, твърде зашеметена, за да помръдне или дори да диша. Цялата къща сякаш отекина, повтаряйки като ехо звука от плесницата. Диана се наведе плътно към нея. Очите ѝ се забиха като свредели в тези на дъщеря ѝ. Изрече с най-суровия тон, който Еврика някога беше чувала:

— Никога, абсолютно никога, не плачи отново.

4

В КОЛА НА НЕПОЗНАТ

Еврика вдигна ръка към бузата си, когато отвори очи и се върна на мястото на съсипаната си кола и непознатото момче.

Никога не мислеше за онази нощ. Но сега, на горещия, пуст път почувства жилването от майчината си длан по кожата. Това беше единственият път, когато Диана я беше удряла. Единственият път, когато я беше изплашила. Никога повече не бяха говорили за това, но Еврика никога не беше проляла друга сълза — досега.

Не беше същото, каза си тя. Онези сълзи, пролени, когато родителите ѝ се разделиха, бяха истински порой. Внезапният порив да се разплаче заради един блъснат джип вече се беше оттеглил в нея сякаш никога не се бе появявал.

Бързо движещи се облаци задръстиха небето, преливащи в противно сивкав цвят. Еврика хвърли поглед към празното кръстовище, към морето от висока бледожълта захарна тръстика от двете страни на пътя и откритата зелена просека отвъд насажденията; всичко беше тихо, неподвижно и чакащо. Тя трепереше и се люлееше, както ставаше, след като бе направила дълъг пробег в горещ ден без вода.

— Какво се случи току-що? — Тя имаше предвид небето, сълзата си, злополуката — всичко, случило се, след като се бе натъкнала на него.

— Може би някакво затъмнение — отвърна той.

Еврика обърна глава, така че дясното ѝ ухо да е по-близо до него, за да го чува ясно. Мразеше слуховото апаратче, което ѝ бяха направили след катастрофата. Никога не го носеше, беше натикала кутийката му някъде в дрешника си и беше казала на Рода, че от него я боли главата. Свикнала бе да обръща едва забележимо глава; повечето хора не забелязваха. Но това момче, изглежда, забеляза. Приблужи се до здравото ѝ ухо.

— Май вече свърши. — Бледата му кожа блестеше в странната тъмнина. Беше едва четири часът, но небето бе мрачно като в часа преди изгрев.

Тя посочи към окото си, после към неговото, за да разбере какво се бе случило със сълзата ѝ.

— Ти защо...

Станалото беше толкова чудновато, че тя не знаеше как да зададе този въпрос. Втренчи се в него, в хубавите му тъмни джинси, в спретнато изгладената бяла риза, каквито не можеше да се видят при момчетата от лагуната. Кафявите му обувки половинки с връзки бяха лъснати. Нямаше вид на тукашен. Но пък хората непрекъснато казваха същото и за Еврика, а тя беше родена и израсла в Ню Иберия.

Загледа изучаващо лицето му, формата на носа му, начина, по който зениците му се разшириха под щателния ѝ оглед. За момент чертите му сякаш се замъглиха, като че ли Еврика го виждаше под вода. Хрумна ѝ, че ако утре я помолеха да опише момчето, можеше и да не си спомни лицето му. Разтърка очи. Глупави сълзи.

Когато го погледна отново, чертите му бяха фокусирани, отчетливи. Приятни черти. Нищо им нямаше. И все пак... сълзата. Тя не правеше така. Какво я беше прихванало?

— Казвам се Андър — той подаде вежливо ръка сякаш само преди миг не бе изтрил с интимен жест окото ѝ, сякаш току-що не беше извършил най-странната, най-секси постъпка, която някой бе вършил някога.

— Еврика — тя стисна ръката му. Нейната длан ли се потеше или неговата?

— Откъде го изнамери това име?

Тукашните хора приемаха, че Еврика е кръстена на мъничкото градче в далечната северна част на Луизиана. Вероятно си мислеха, че родителите ѝ са се промъкнали тайно там един летен уикенд в стария „Континентал“ на татко ѝ и спрели да пренощуват, когато им свършил бензинът. Никога не беше разказвала истинската история на никого, освен на Кат и Брукс. Трудно беше да убедиш хората, че се случват неща извън онова, което познават.

Истината беше, че когато майката на Еврика забременяла като тийнейджърка, побързала да офейка от Луизиана. Подкарала на запад посред нощ, нарушавайки най-безобразно всичките строги правила на

родителите си, и в крайна сметка се озовала в хипарска комуна близо до езерото Шаста, Калифорния, която бащата на Еврика все още наричаше „вихъра“.

— Но се върнах, нали? — бе казвала през смях Диана, когато беше млада и все още влюбена в бащата на Еврика. Винаги се връщам.

На осмия рожден ден на Еврика, Диана я заведе там. Прекараха няколко дни със старите приятели на майка ѝ в комуната, като играеха карти и пиеха мътен нефилтриран ябълков сайдер. После, когато и двете започнаха да се чувстват затворени и ограничени — което се случваше бързо с жителите на Луизиана, — потеглиха към крайбрежието и ядоха стриди, студени и лъхащи на морска вода, с късчета лед, полепнали по черупките им, точно като онези, с които бяха отгледани децата от залива. На път за вкъщи Диана пое по Океанската магистрала към градчето Еврика, като посочи крайпътната клиника, в която бе родена дъщеря ѝ преди осем години, на двайсет и девети февруари.

Еврика обаче не говореше за Диана с кого да е, защото повечето хора не проумяваха истинското, сложно, многопластово чудо, което представляваше майка ѝ, а да се мъчи да защитава Диана, беше болезнено. Затова държеше всичко у себе си, изолираше се със стени от светове и хора като това момче.

— Андър не е име, което човек чува всеки ден.

Той сведе очи и двамата се заслушаха в свирката на влак, потеглил на запад.

— Кои са твоите хора? — Знаеше, че звучи като всички други „кейджуни“ (етническа група, обитаваща местности в Луизиана), които си мислеха, че светът започва и свършва в техния залив. Еврика не смяташе така, никога не го беше мислила, но в този хлапак имаше нещо, което го правеше да изглежда сякаш беше изникнал ей така изведнъж, от нищото до захарната тръстика. Част от нея намираще това за вълнуващо. Друга част — онази, която искаше колата ѝ да бъде поправена, — бе неспокойна.

Скърцане на автомобилни колела по чакъления път зад тях я накара да обърне глава. Когато видя ръждивата аварийна кола да спира рязко зад нея, изстена. През осеяното със залепнали мъртви насекоми предно стъкло едва различи шофьора, но цяла Ню Иберия разпознаваше камиона на Кори „Теглича“.

Не всички го наричаха така — само представителките на женския пол на възраст между тринайсет и петдесет и пет години, които, почти всички до една, бяха попадали под прицела на шарещите му очи или ръце. Когато не теглеше закъсали коли или не бройкаше непълнолетни или омъжени жени, Кори Мараис беше в блатото: ловеше риба и раци, мятеше вътре тенекиени кутии от бира, поемайки гнилия мирис на блатните влечуги в набраздената си и загоряла от слънцето кожа. Не беше стар, но изглеждаше дъвен, което правеше сексуалните му набези още по-противни.

— Всичките ли трябва да ви изтегля? — той се надвеси и подаде лакът от прозореца на мръсносивия си камион. На бузата му беше залепнало топче тютюн за дъвчене.

Еврика не се беше сетила да повика камион на „Пътна помощ“ — вероятно защото този на Кори беше единственият в града. Не разбираше как ги беше открил. Бяха на второстепенен път, по който не шофираше почти никой.

— Ти да нямаш дарба на ясновидец или нещо такова?

— Еврика Бодро и нейните скъпоценни думи — Кори хвърли поглед към Андър, сякаш за да го привлече за съюзник в мнението за странността на Еврика. Но когато погледна момчето по-внимателно, очите на Кори се присвиха и той размисли за съюзяването. — Отнякъде извън града ли си? — попита той Андър. — Тоя хлапак ли те удари, Рика?

— Беше злополука — Еврика осъзна, че защитава Андър. Смущаваше се, когато местните си въобразяваха, че са само те, кейджуните, срещу Света.

— Онзи старец, Големия Джийн, друго рече. Той каза, че трябва да те изтегля.

Еврика кимна, получила отговор на въпроса си. Големия Джийн бе сладък стар вдовец, който живееше в бунгалото на около четвърт миля отвъд този път. Едно време бе имал кошмарна съпруга на име Рита, но тя беше починала преди около десетилетие и Големия Джийн не се оправяше сам особено добре. Когато ураганът Рита беше сравнил със земята целия залив, къщата на Големия Джийн пострада сериозно. Еврика двайсет пъти бе чувала дрезгавия му глас да подмята: „Единственото по-подло нещо от първата Рита беше втората. Едната ми остана в къщата, пък другата я срина“.

Градът му помогна да построи наново бунгалото си и макар че то беше на километри от брега, той настоя да подпре цялата постройка върху шестсантиметрови трупчета, като мърмореше: „Взех си поука, взех си поука“.

Диана носеше на Големия Джийн пайове без захар. Еврика я придружаваше и пускаше на грамофона му старите плочи по 78 оборота с джаз в стил „Диксиленд“. Двамата винаги се бяха харесвали.

Последния път, когато го видя, диабетът го мъчеше доста и тя знаеше, че той не успява често да слезе по онези стълби. Старецът имаше син, който го снабдяваше с продукти, но през повечето време Големия Джийн седеше в инвалидната си количка на верандата и наблюдаваше блатни птици с бинокъла си. Сигурно беше видял катастрофата и се беше обадил за колата на „Пътна помощ“. Еврика хвърли поглед нагоре към бунгалото му, издигнато на високото, и видя облечената му в халат ръка да ѝ маха.

— Благодаря, Големи Джийн! — провикна се тя.

Кори беше излязъл от камиона си и прикрепваше Магда към теглича. Носеше торбести джинси „Вранглер“ в тъмен индигов цвят и баскетболен суичър на LSU. Ръцете му бяха луничави и огромни. Тя го загледа как връзва дебелия въжет към шасито на колата ѝ. Приглушеното му подсвиркване, докато оглеждаше щетите по задницата на Магда, ѝ беше ужасно противно.

Кори правеше бавно всичко, освен прикрепването на въжетата за теглене и поне веднъж Еврика изпита благодарност в близост до него. Все още таеше надежда, че може и да стигне до училище навреме за състезанието. Оставаха двайсет минути, а тя още не беше решила дали да участва в състезанието, или да напусне.

Вятърът раздвижи захарната тръстика и тя прошумоля. Беше почти *fauchaison*, време за жътва. Тя хвърли поглед към Андър, който я наблюдаваше със съсредоточено изражение, което я накара да се почувства гола, и се запита дали той познава тази околност така добре, както тя, дали знае, че след две седмици щяха да се появят фермери с трактори, за да отсекаят стъблата на тръстиката в основата, оставяйки ги да растат в продължение на още три години, образувайки лабиринтите, из които тичаха децата. Запита се дали Андър бе тичал през тези поля, както тя и всички деца от лагуната. Дали и той също като Еврика беше прекарал часове, заслушан в сухото шумолене на

златистите им стъбла, мислейки си, че на света няма по-прекрасен звук от този на захарна тръстика, готова за жътва? Или той само минаваше оттук?

Щом колата на Еврика бе прикрепена към въжетата за теглене, Кори погледна пикапа на Андър.

— Имаш ли нужда от нещо, хлапе?

— Не, сър, благодаря. — Андър не говореше с акцента на кейджуните, а обноските му бяха твърде официални за този район.

Еврика се запита дали някой някога беше наричал Кори „сър“.

— Добре тогава — гласът на Кори прозвуча обидено, сякаш самото присъствие и излъчване на Андър като цяло бе оскърбително. — Хайде, Рика. Имаш ли нужда да те откарам донякъде? Например до някой салон за красота? — Той се изкиска гадно, сочейки прорасналата ѝ зле боядисана коса.

— Млъквай, Кори. — В неговата уста „красота“ звучеше като „грозота“.

— Бъзикам те. — Той посегна да я дръпне за косата, но Еврика рязко се дръпна. — Така ли се издокарват момичетата тия дни? Много... много интересно. — Той се изсмя иронично, после рязко посочи с палец вратата към пасажерското място на камиона си. — Добре, сестро, скачай в таксито. Ние южняците кореняци трябва да се подкрепяме.

Езикът му беше отвратителен. Камионът му беше отвратителен. С един бърз поглед през отворения прозорец Еврика усети, че не иска да се вози в това нещо. Навсякъде имаше мръсни списания, а по таблото — мазни пликосе от препечени свински кожички. От огледалото за обратно виждане висеше освежител за въздух с дъх на мента, опирайки се върху дървена икона на света Тереза. Ръцете на Кори бяха почернели от смазочно масло. Имаше нужда от едно хубаво измиване с онези мощни водни пръскачки, запазени за изпоцапани с петна от сажди средновековни сгради.

— Еврика — обади се Андър. — Аз мога да те закарам.

Тя се улови, че мисли за Рода, питайки се какво щеше да каже тя, ако седеше до Еврика в деловия си костюм с подплънки на раменете. Нито един от двата варианта не представляваше това, което съпругата на баща ѝ би нарекла „разумно решение“, но поне Кори беше „позната

величина“. А будните, бързи рефлексии на Еврика можеха да накарат онзи неприятен тип да си държи ръцете на волана.

После налице беше Андър...

Защо мислеше какво би я посъветвала Рода вместо Диана? Изобщо не искаше да прилича на Рода. Искаше да прилича много на майка си, която никога не говореше за безопасност или преценка. Диана говореше за страст и мечти.

И вече я нямаше.

А това беше просто едно откарване до училище, не съдбовно решение.

Телефонът ѝ бръмчеше. Съобщение от Кат:

Пожелай ни късмет в смачкването на „Мейнър“.
Липсваш на целия отбор.

Състезанието започваше след осемнайсет минути. Еврика имаше намерение лично да пожелае късмет на Кат независимо дали самата тя щеше да бяга, или не. Кимна бързо на Андър — Окей — и отиде до пикапа му.

— Откарай колата до „Суит Пийс“, Кори — провикна се от пасажерската врата. — С татко ще я приберем по-късно.

— Както искаш. — Кори се намъкна с усилие в камиона си, подразнен. Кимна към Андър: — Внимавай с този тип. Има лице, което бих искал да забравя.

— Сигурен съм, че ще го забравиш — промърмори Андър, докато отваряше шофьорската врата.

Вътрешността на пикапа му беше безупречно чиста и спретната. Сигурно беше на трийсет години, но контролното табло блестеше като току-що излъскано. По радиото вървеше стара песен на Бънк Джонсън. Еврика се плъзна на меката широка кожена седалка и затегна предпазния си колан.

— Вече трябваше да съм в училище — каза тя, когато Андър включи мотора. — Би ли настъпил газта? По-бързо е, ако хванеш по...

— Страничните пътища, знам — Андър свърна наляво надолу по сенчест черен път, който Еврика смяташе за собствената си „пряка пътека“. Загледа как той потегли с пълна газ, шофирайки така сякаш

отдавна познаваше този рядко използван път с царевични стъбла от двете страни.

— Уча в гимназията „Еванджелин“. Тя е на...

— „Удвейл“ и „Хамптън“ — прекъсна я Андър. — Знам.

Тя се почеса по челото, внезапно зачудвайки се дали този хлапак не е от нейното училище, дали не е седял зад нея в часовете по английски в продължение на три поредни години, или нещо такова. Но тя познаваше абсолютно всеки един от двеста седемдесет и шестте души в малката католическа гимназия. Поне ги познаваше по външност. Ако някой като Андър учеше в „Еванджелин“, тя щеше не просто да знае за него. Кат щеше да е хлътнала до уши по него и следователно според законите на отношенията между най-добри приятелки Еврика щеше да знае наизуст рождения му ден, любимото му „свърталище“ за уикендите и регистрационния номер на колата му.

Така че, в кое училище учеше той? Вместо да е облепен със стикери или по таблото му да висят всевъзможни талисмани като на колите на повечето хлапета, пикапът на Андър изглеждаше гол. Само една простичка квадратна табелка висеше от огледалото за обратно виждане. На фона ѝ от сребрист металик се виждаше тънка синя фигурка, която държеше копие, насочено към земята. Еврика се надвеси напред да огледа квадратчето, забелязвайки, че от двете му страни има едно и също изображение. Миришеше на лимонова трева.

— Ароматизатор за въздух — каза Андър, когато Еврика вдъхна уханието. — Раздават ги безплатно на автомивката.

Тя се отпусна назад в седалката си. Андър дори нямаше училищна чанта. Всъщност претъпканата лилава платнена чанта на Еврика разваляше спретнатия вид на пикапа.

— Никога не съм виждала момче с толкова безупречно чиста кола. Нямах ли си домашни? — пошегува се тя. — Книги?

— Мога да чета книги — рече Андър рязко.

— Хубаво, значи си грамотен. Извинявай.

Момчето се намръщи и усили музиката. Стори ѝ се надменен, докато не забеляза, че ръката му трепери, докато върти копчето за настройките. Той усети, че го е забелязала и отново стисна с ръка волана, но тя разбра, че злополуката е стреснала и него.

— Харесваш ли такава музика? — попита тя, когато един червеноопашат ястреб прелетя през сивото небе пред тях, търсейки си

вечеря.

— Харесвам стари неща. — Гласът му прозвуча тихо и несигурно, докато правеше нов бърз завой надолу по един чакълен път. Еврика хвърли поглед към часовника си и с облекчение забеляза, че можеше всъщност да стигне навреме. Тялото ѝ искаше това бягане; то щеше да ѝ помогне да се успокои, преди да се изправи пред баща си и Рода, преди да ѝ се наложи да съобщи новината за нагънатата като хармоника купчина, наречена Магда. Треньорката щеше да е щастлива цял месец, ако Еврика се състезаваше днес. Може би можеше да се върне...

Тялото ѝ залитна напред, когато Андър наби рязко спирачки. Ръката му се стрелна през кабината на пикапа, за да удържи тялото на Еврика, така, както някога правеше Диана, и усещането бе зашеметяващо: ръката му върху нея.

Гумите изсвистяха и когато колата рязко спря, Еврика видя защо. Андър беше ударил спирачки, за да не прегази една от изобилстващите тук червени катерици, които се провираха през дърветата в Луизиана като слънчева светлина. Той, изглежда, осъзна, че ръката му още я приковава към седалката. Връхчетата на пръстите му се притиснаха в кожата под рамото ѝ.

Той отпусна ръка. Пое рязко дъх.

Четиригодишните ѝ брат и сестра — близнаци, веднъж бяха прекарвали цяло лято в опити да хванат една от тези катерици в задния двор. Еврика знаеше колко бързи са животните. Избягваха минаващи коли по двацет пъти на ден. Никога не беше виждала някой да удря рязко спирачки, за да не блъсне някоя.

Животното също изглеждаше изненадано. То застина, надничайки в предното стъкло на колата за миг, сякаш за да благодари. После се стрелна нагоре по сивия ствол на един дъб и изчезна.

— Я виж ти, все пак спирачките ти работят. — Еврика не можа да се удържи. — Радвам се, че катерицата се измъкна с непокътната опашка.

Андър преглътна и отново настъпи газта. Хвърляше ѝ крадешком дълги погледи без да се стеснява, не като типовете в училище, които бяха по-потайни в зяпането. Изглежда, търсеше подходящи думи.

— Еврика, съжалявам.

— Хвани тук наляво — каза тя.

Той вече се отправяше наляво по тесния път.

— Не, наистина, иска ми се да можех...

— Това е просто една кола. — Тя го прекъсна рязко. И двамата бяха изнервени. Не биваше да го дразни заради катерицата. Той се опитваше да бъде по-предпазлив. — В „Суит Пийс“ ще я оправят. И бездруго колата не значи кой знае какво за мен. — Андър се хвана за думите ѝ и тя осъзна, че звучи като разглезено самонадеяно хлапе от частно училище, а това не ѝ беше в стила. — Повярвай ми, благодарна съм, че имам собствено возило. Просто това е само една кола, това е всичко.

— Не — Андър намали музиката, когато влязоха в града и подминаха „Нептюн'с“, ужасното кафене, където хлапетата от „Еванджелин“ обичаха да висят след училище. Тя видя няколко момичета от класа си по латински, които пиеха безалкохолни напитки от червени хартиени чаши и се надвесваха през парапета, говорейки с няколко по-големи типове с тъмни очила „Рей-Бан“ и мускули. Извърна се от тях, за да се съсредоточи върху пътя. Бяха на две преки от училището. Скоро щеше да е излязла от този пикап и да спринтира към съблекалнята, после към гората. Предположи, че това значеше, че е взела решение.

— Еврика.

Гласът на Андър достигна до нея, прекъсвайки плановете ѝ как да се преоблече в екипа си възможно най-бързо. Нямахше да си сменя чорапите, само да нахлузи набързо шортите, да си смъкне тениската...

— Искам да кажа, че съжалявам за всичко.

Всичко? Бяха спрели при задния вход на училището. Отвън, отвъд паркинга, пистата беше орфана и стара. Кръг неравна пръст, която не бе разделена на пътеки, заобикаляше печално изглеждащо, кафяво, занемарено футболно игрище. Отборът по бягане през пресечена местност загряваше тук, но състезанията им се провеждаха в гората отатък пистата. Еврика не можеше да си представи нищо по-отегчително от това, да бяга по една писта отново и отново. Треньорката все се опитваше да я убеди да се присъедини към отбора по щафетно бягане в пролетния сезон, но какъв беше смисълът да бягаш в кръг, без никога да стигаш някъде?

Останалите от отбора вече бяха облечени в екипите си, правеха упражнения за разтягане или загряваха по правите отсечки на пистата.

Треньорката гледаше гневно тефтера си, със сигурност чудейки се защо още не е отметнала името на Еврика от списъка. Кат крещеше на две момичета от втори курс, които бяха написали нещо с черен маркер върху гърбовете на екипите си — същото, заради което Кат и Еврика бяха отнесли доста кръсъци, когато самите те бяха във втори курс.

Тя разкопча предпазния колан. Андър съжаляваше за всичко? Имаше предвид това, че бе ударил колата ѝ, разбира се. Нищо повече. Защото как би могъл да знае за Диана?

— Трябва да вървя — каза тя. — Закъснявам за...

— Състезанието ти по бягане през пресечена местност. Знаем.

— Откъде разбра? Откъде знаеш всички тези...

Андър посочи емблемата на отбора на „Еванджелини“ по бягане през пресечена местност, пришита отстрани върху логото с марката на чантата ѝ.

— О!

— Освен това — Андър изключи двигателя, — съм в отбора на „Мейнър“.

Той заобиколи предницата на пикапа и отвори вратата ѝ. Еврика се плъзна навън, слисана. Той ѝ подаде чантата.

— Благодаря.

Андър се ухили самодоволно и затича към едната страна на полето, където се беше събрал отборът на „Мейнър Хай“. Погледна назад през рамо с дяволито пламъче в очите:

— Ще ви размажем.

ПРОГОНЕНИ ОТ БУРЯТА

Кат Естес имаше особен маниер да извива лявата си вежда като дъга нагоре и решително да слага ръка на хълбока си, за което Еврика знаеше, че означава: „Изпей си всичко на секундата“. Най-добрата ѝ приятелка имаше цяло съзвездие от големи, тъмни лунички по носа, очарователно разстояние между двата предни зъба, извивки на всевъзможни места, на които Еврика нямаше, и боядисана на кичури коса, сплетена на дебели плитки.

Кат и Еврика живееха в един и същ квартал близо до кампуса. Бащата на Кат беше професор по афроамерикански дисциплини в университета. Кат и по-малкият ѝ брат, Барни, бяха единствените две чернокожи хлапета в „Еванджелини“.

Когато забеляза Еврика — със сведена глава, спринтирайки, за да се отдалечи от пикапа на Андър в опит да остане незабелязана от треньорката, Кат рязко прекъсна тирадата, която бе насочила към второкурсничките, нарушили правилата за екипите. Еврика я чу как нарежда на момичетата да направят петдесет лицеви опори на кокалчетата на пръстите си, преди да се извърти и да ги подмине.

— Дайте път! — изкрещя Кат, когато се вряза през група първокурсници, имитиращи битка със светлинни мечове с триъгълни хартиени чашки. Кат я биваше в спринта; хвана Еврика за ръката над лакътя точно преди Еврика да се шумугне в съблекалнята. Дори не се беше задъхала.

— Върна се в отбора?

— Казах на треньорката, че ще бягам днес — каза Еврика. — Не искам да правя голям въпрос.

— Разбира се. — Кат кимна. — И бездруго имаме да говорим за други неща. — Лявата вежда се вдигна до удивителна височина. Ръката се плъзна нагоре по хълбока.

— Искаш да разбереш за онзи тип в пикапа — предположи Еврика, като отвори със замах тежката сива врата и дръпна

приятелката си вътре.

Съблекалнята беше празна, но витаещото присъствие на горещина и хормони, наслоено от толкова много тийнейджърки, бе осезаемо. От полуотворени шкафчета върху настлания с жълто-кафяви плочки под напиреха да се изсипят сешоари, изпоцапани с фондъотен козметични несесери и сини флакони дезодорант. Различни части от твърде либералната униформа на „Еванджелин“ лежах безразборно разпръснати по всяка повърхност. Еврика още не беше влизала тук тази година, но лесно можеше да си представи как някоя от полите полита, запратена през вратата на шкафчето насред разговор за някой ужасен изпит по религия, или как онези обувки половинки са били развързвани, докато някое от момичетата шепнешком разправя на приятелката си за играта на „бутилка“ предишната събота.

Някога Еврика обичаше клюкарстването в съблекалнята; то беше от толкова основна важност за принадлежността към отбора, колкото и бягането. Днес изпита облекчение, че се преоблича в празна съблекалня, дори ако това означаваше, че трябва да побърза. Пусна чантата си и изрита обувките си.

— Ъм, да, искам да разбера за онзи тип в пикапа. — Кат услужливо измъкна шортите за бягане на Еврика и фланелката от чантата ѝ. — И какво е станало с лицето ти? — Посочи към охлузванията от въздушната възглавница по скулата и носа ѝ. — По-добре да си изясниш историята за пред треньорката.

Еврика наведе глава, за да прибере дългата си коса в конска опашка.

— Вече ѝ казах, че имам час при лекар и може да закъснея малко...

— Закъсня много. — Кат изпъна босите си крака през пейката и посегна да докосне пръстите си, в поредното упражнение за разтягане. — Забрави това. Каква е историята с мосю Жребец?

— Пълен глупак е — излъга Еврика. Андър не беше глупак. Беше необикновен, труден за разгадаване, но не и глупак. — Блъсна ме на един знак „Стоп“. Добре съм — добави бързо. — Само тези ожулвания. — Прокара пръст по разранената си скула. — Но Магда е съсипана. Трябваше да повикам да я извлекат.

— Ъх, не. — Кат сбърчи лице. — Кори Теглича? — Тя не беше от Ню Иберия; цял живот беше живяла все в същата хубава къща в

Лафайет. Но беше прекарала достатъчно време в родния град на Еврика, за да познава местните „образи“.

Еврика кимна:

— Предложи да ме докара, но нямах намерение да...

— Няма начин — Кат разбираше колко невъзможно бе едно момиче да пътува на седалката до шофьора в камиона на Кори. Потръпна, поклащайки глава, така че плитките шибнаха лицето ѝ. — Поне Мистър Зашеметяващ — може ли да му казваме „Зашеметяващия“? Поне те е докарал.

Еврика навлече тениската си през главата и я напъха в шортите. Започна да си връзва маратонките.

— Казва се Андър. И нищо не се е случило.

— „Зашеметяващия“ звучи по-добре — Кат изстиска лосион против слънце в дланта си и леко го разтри по лицето на Еврика, като внимаваше с ожулените места.

— Учи в „Мейнър“, затова ме докара дотук. След няколко минути ще се състезавам срещу него и вероятно ще съм пълна скръб, защото не съм загрjala.

— Ооо, толкова е вдъхновяващо. — Внезапно Кат вече беше в своя собствен свят, правейки разпалени жестове с ръка. — Виждам как приливът на адреналин от бягането се преобразява в изгаряща страст при линията на финиша. Виждам пот. Виждам пара. Любов, която „отива надалече“...

— Кат — прекъсна я Еврика. — Достатъчно. Какво им става днес на всички, та гледат да ме „вържат“ с някого?

Кат последва Еврика към вратата:

— Всеки ден се опитвам да те „вържа“. Какъв е смисълът от календар без дати за любовни срещи?

За такова умно, жилаво момиче — Кат имаше син колан по карате, говореше некейджунски френски със завиден акцент, предишното лято спечели стипендия за курс по молекулярна биология в Щатския университет на Луизиана — най-добрата приятелка на Еврика беше и страстна романтичка. Повечето хлапета в „Еванджелин“ не знаеха колко е умна, защото лудото ѝ увлечение по момчетата обикновено замъгляваше този факт. Запознаваше се с разни типове на път към тоалетната в киното, не притежаваше нито един сутиен, който да не е изцяло дантелен, и наистина непрекъснато се опитваше да

„сватосва“ всички, които познаваше. Веднъж в Ню Орлиънс Кат дори се беше опитала да събере двама бездомници на Джаксън Скуеър.

— Я чакай. — Кат спря и наклони глава към Еврика. — Кой друг се опитва да те „събере“ с някого? Това е мой специалитет.

Еврика натисна металния лост да отвори вратата и пристъпи навън във влажния късен следобед. Слоей ниски, сиво-зелени облаци още покриваше небето. Въздухът имаше мирис сякаш копнее да се превърне в буря. На запад се мержелееше примамлива ясна пролука, където Еврика можеше да види как слънцето се прокрадва по-ниско, оцветявайки тясната ивица безоблачно небе в наситено виолетов нюанс.

— Прекрасната ми нова терапевтка мисли, че изпитвам сексуално привличане към Брукс — обясни Еврика.

В далечния край на игрището свирката на треньорката накара останалите от отбора да се изправят под ръждясалата футболна врата. Гостуващият отбор от „Мейнър“ се събираше в другата странична линия. На Еврика и Кат щеше да им се наложи да минат покрай тях, което изнервяше Еврика, макар още да не бе видяла Андър. Момичетата започнаха да подтичват към отбора си, като целяха да се вмъкнат незабелязани в дъното на скупчената групичка.

— Ти и Брукс? — Кат се престори на удивена. — Шокирана съм. Искам да кажа, аз съм просто — е, добре, зашеметена съм.

— Кат — Еврика проговори със сериозния си глас, което накара Кат да спре да подтичва. — Майка ми...

— Знам. — Кат обгърна Еврика с ръце и я стисна. Ръцете ѝ бяха кльощави, но прегръдките ѝ бяха мощни.

Бяха спрели при трибуните — две дълги редици от ръждиви пейки от двете страни на лекоатлетическата писта. Еврика можеше да чуе как треньорката говори за определяне на темпото, за регионалното състезание следващия месец, за намиране на правилната позиция при стартовата дъга. Ако Еврика беше капитан, щеше непрекъснато да обсъжда тези теми с отбора. И насън да я бутнеха, можеше да изреди обичайните указания преди състезание, но вече не можеше да си представи да стои там горе и да изрече уверено каквото и да било.

— Още не си готова да мислиш за момчета — каза Кат с устни, допсени в конската опашка на Еврика. — Глупава Кат.

— Не започвай да плачеш. — Еврика стисна Кат по-силно.

— Добре, добре. — Кат подсмръкна и се отдръпна. — Знам, че мразиш да плача.

Еврика трепна:

— Не мразя да... — Млъкна рязко. Погледът ѝ улови този на Андър, докато той излизаше от съблекалнята на гостите от другата страна на пистата. Екипът му не си пасваше съвсем е тези на останалите — жълтата му яка изглеждаше избеляла; шортите му бяха по-къси от онези на другите в отбора. Екипът изглеждаше старомоден, като онези на избледняващите фотографии на отборите по бягане през пресечена местност от минали години, с които бяха облепени стените на физкултурния салон. Може би беше наследство от по-голям брат, но имаше вид на дреха, която човек си купува от магазин на Армията на спасението, дадена след като някое хлапе завърши гимназия и майка му разчиства дрешника му, за да си осигури още място за обувки.

Андър наблюдаваше Еврика, без да забелязва нищо друго наоколо: отборът му при страничната линия, натежалите облаци, притискащи все по-плътно небето, колко чудновато беше да се вира така. Сякаш не осъзнаваше, че е необичайно. Или може би не му пукаше.

На Еврика обаче ѝ пукаше. Сведе очи, изчервявайки се. Започна да подтичва отново. Спомни си усещането от онази сълза, събираща се в ъгълчето на окото ѝ, удивителното докосване на пръста му от страни по носа ѝ. Защо беше плакала на пътя днес следобед, след като не се бе изкушила да заплаче на погребението на родната си майка? Не беше плакала, когато я бяха държали под ключ в онази клиника за душевноболни в продължение на две седмици. Не беше плакала от... нощта, когато Диана я бе зашлевила и се беше изнесла от къщата.

— О-хо — рече Кат.

— Не отвръщай на погледа му — промърмори Еврика, сигурна, че Кат има предвид Андър.

— На погледа на кого? — прошепна Кат. — Говоря за Чародейката ей там. Не ѝ обръщай внимание и може и да не ни види. Не поглеждай, Еврика, недей...

Не можеш да не погледнеш, когато някой ти казва да не го правиш, но един бърз поглед накара Еврика да съжали, че го е сторила.

— Твърде късно — промърмори Кат.

— Бодро.

Фамилното име на Еврика сякаш отекна като шокова вълна през игрището.

Мая Кейс имаше глас, дълбок и плътен като на тийнейджър — този глас можеше да те заблуди, докато не я зърнеш. Някои така и не се съвземаха напълно от онзи пръв поглед. Мая Кейс беше необикновена, с гъста, тъмна коса, която се спускаше свободно на вълни чак до кръста ѝ. Беше прословута със забързаната си походка по училищните коридори, с изненадващата си стройна грация благодарение на безкрайните си крака. Върху гладката ѝ, светла кожа се мъдреха десет от най-изящните красиви татуировки, които Еврика беше виждала някога — включително усукана плетеница от три различни пера, спускаща се надолу по ръката ѝ до лакътя, малък, подобен на камея портрет на майка ѝ върху рамото ѝ и паун в пауново перо под ключицата — като тя бе измислила дизайна на всяка от тях и беше отишла да ѝ ги направят в студио, наречено „Електрическата земя на дамите“ в Ню Орлиънс. Беше ученичка в предпоследния клас на гимназията, състезателка по пързалане с ролери, според слуховете — почитателка на движението „Уика“^[1], момиче, което успяваше да се промъкне във всяка училищна клика, контраалт в училищния хор, щатска шампионка по конна езда и мразеше Еврика Бодро.

— Мая — Еврика кимна, но не забави темпото.

С периферното си зрение долови как Мая Кейс се надига от края на трибуните. Видя черния неясен силует на момичето да прави дълги крачки, за да спре пред нея.

Еврика спря с подхлъзване, за да не се сблъска с нея.

— Да?

— Къде е той? — Мая носеше миниатюрна, развяваща се черна рокля с много дълги, разширяващи се към китките ръкави и нямаше грим, с изключение на един слой черна очна спирала. Пърхаше с мигли.

Търсеше Брукс. Вечно търсеше Брукс. Как можеше още да е хлътнала по най-стария приятел на Еврика, след като бяха излизали само два пъти миналата година — това беше една от най-неразгадаемите мистерии на галактиката. Брукс беше сладък, тип „съседско момче“. Мая Кейс беше пленителна. И въпреки това по някакъв начин беше луда по него.

— Не съм го виждала — каза Еврика. — Навярно си забелязала, че съм в отбора по бягане през пресечена местност, който всеки момент ще започне състезание?

— Може би можем да ти помогнем да го издебнеш по-късно. — Кат се опита да се провери покрай Мая, която се извисяваше повече от трийсет сантиметра над нея в клиновидните си обувки с дванайсетсантиметрови платформи. — О, чакай, не, довечера съм заета. Записах се за онзи уеб семинар. Съжалявам, Мая, оставаш без подкрепление.

Мая вдигна брадичка, сякаш преценяваше дали да приеме това като обида. Ако човек внимателно се вгледаше поотделно във всяка от прекрасните ѝ черти, тя всъщност изглеждаше далеч по-малка от седемнайсет години.

— Предпочитам да действам сама. — Мая Кейс погледна презрително Кат. Парфюмът ѝ ухаеше на пачули. — Той спомена, че може да намине и си помислих, че нашата Госпожица Откачалка тук — тя посочи към Еврика — може би е...

— Не съм. — Сега Еврика си спомни, че Брукс беше единственият човек, на когото бе доверила споразумението си с треньорката. Той не ѝ беше казал, че планира да дойде на състезанието, но беше сладко от негова страна, ако смяташе да го направи.

Сладко, докато човек добавеше Мая Кейс; после нещата почваха да на киселяват.

Докато Еврика се провираше покрай нея, нещо я перна по тила, точно над конската опашка. Бавно се извъртя и видя как дланта на Мая Кейс се отдръпва. Бузите на Еврика пламнаха. Главата ѝ пареше, но гордостта я болеше.

— Искаш ли да ми кажеш нещо, Мая, може би направо в лицето?

— О... — дрезгавият глас на Мая Кейс омекна, стана по-сладък. — Имаше комар на главата. Нали знаеш, че пренасят болести, събират се край застояла вода.

Кат изсумтя, сграбчи ръката на Еврика и я задърпа надолу по игрището. Провикна се през рамо:

— Ти си по-кофти и от маларията, Мая! Обади ни се, като измислиш някой комедиен скеч.

Тъжното беше, че едно време Еврика и Мая бяха приятелки — преди да започнат „Еванджелин“, преди Мая да влезе в пубертета като тъмнокос ангел и да излезе като недосегаема богиня, която се носеше в стил „готик“. Едно време те бяха седемгодишни момичета, които посещаваха театрален кръжок в летния лагер на университета. Бяха си разменяли обедите всеки ден — Еврика на секундата заменяше сложно приготвените клуб-сандвичи с пуешко на баща си за тези на Мая, от бял хляб с фъстъчено масло и желе. Съмняваше се обаче, че Мая Кейс помни това.

— Естес! — високият писклив крясък на треньорката Спенс — Еврика го познаваше добре.

— Да го направим, тренер — отзова се разпалено Кат.

— Много ми допадна насърчителната ти реч — изляя треньорката към Кат. — Следващия път се опитай да вложиш малко повече присъствие, става ли? — Преди да успее да продължи да недоволства, треньорката забеляза Еврика до Кат. Гримасата ѝ не омекна, гласът ѝ обаче — да. — Радвам се, че си тук, Бодро — провикна се тя покрай обръщащите се глави на другите ученици. — Тъкмо навреме за една бърза снимка за годишника преди състезанието.

Очите на всички бяха приковани върху Еврика. Тя още беше пламнала и зачервена от размяната на реплики с Мая, а тежестта на толкова много погледи я накара да почувства клаустрофобия. Няколко от съотборниците ѝ засушукаха сякаш Еврика носи лош късмет. Хлапета, които едно време ѝ бяха приятели, сега се плашеха от нея. Може би не искаха тя да се връща.

Еврика се чувства изиграна. Снимка за годишника не беше част от сделката ѝ с треньорката. Видя фотографа, мъж, прехвърлил петдесетте, с къса черна конска опашка, който нагласяваше масивен фотоапарат със светкавица. Тя си представи как се сгушва в една от редиците заедно с тези други хлапета, ярката светлина, хвърляща отблясъци в лицето ѝ. Представи си как снимката се разпечатва и залепва в триста училищни годишника, представи си бъдещите поколения, прелистващи страниците. Преди катастрофата Еврика позираше без колебание пред фотоапаратите, с лице, разкривено в усмивки или гримаси, и раздаваше въздушни целувки навсякъде по страниците на приятелите си във Фейсбук и Инстаграм. Но сега?

Постоянството и дълготрайността, за които щеше да намеква тази една-единствена снимка, караха Еврика да се чувства като натрапница. Караха я да изпитва желание да избяга. Трябваше да напусне отбора още сега, преди да съществува документално доказателство, че е възнамерявала да бяга през тази година. Представи си вида на резюмето си от гимназията-клуба по латински, отбора по бягане през пресечена местност, списък с допълнително избрани часове. Вината на оцелелия, единственото извънкласно занимание, в което Еврика наистина беше вложила нещо от себе си, не влизаше никъде в това досие. Тя застана вдървено, за да не бъде очевидно, че трепери.

Ръката на Кат се озова на рамото ѝ:

— Какво има?

— Не мога да бъда на тази снимка.

— Какво толкова е станало?

Еврика отстъпи няколко крачки назад:

— Просто не мога.

— Това е само една снимка.

Еврика и Кат вдигнаха очи към небето, когато особено остър и рязък пукот на гръмотевица разтърси игрището. Стена от облаци се разтвори с трясък над пистата. Рукна порой.

— Просто идеално! — изкрещя треньорката към небето. Фотографът хукна да покрие оборудването си с тънък вълнен пуловер. Членовете на отбора се разпръснаха като мравки. Еврика срещна твърдия поглед на треньорката през пелената от дъжд. Бавно поклати глава. Съжалявам, означаваше жестът, този път наистина напускам.

Уловени в бурята, някои хлапета се смееха. Други пищяха. След броени мигове Еврика бе вир-вода. Отначало усещаше дъжда студен върху кожата си, но след като се намокри, тялото ѝ се стопли така, както когато плуваше.

Едва можеше да вижда от другата страна на игрището. Потоците дъжд приличаха на ризница от метални брънки. Трикратно изпищяване на свирка прозвуча от скупчената групичка на хлапетата от „Мейнър“. Треньорката Спенс изсвири трикратно в отговор. Решението беше официално: бурята беше спечелила състезанието.

— Всички обратно вътре! — изрева треньорката, но отборът вече спринтираше към съблекалнята.

Еврика зашляпа през калта. Беше изгубила Кат. На половината път през игрището нещо проблесна в ъгълчето на окоото ѝ. Обърна се и видя момче, застанало там само, загледано нагоре в пороя.

Беше Андър. Не разбираше как можеше да го вижда ясно, когато светът около нея се бе превърнал в Ниагарския водопад. После забеляза нещо странно: Андър не беше мокър. Дъждът се изливаше обилно около него, удряйки със струите си калта в краката му. Но косата му, дрехите му, ръцете, лицето му, бяха така сухи, както и когато бе стоял на изровения черен път и бе посегнал да улови сълзата ѝ.

[1] Съвременна паганистка религия е духовни корени в най-древното изразяване на почит към природата. Уика разглежда Божеството, като Богиня и Бог и в този смисъл е политеистична. Освен това тя приема практиката на магията и прераждането като процес. Някои последователи на Уика се идентифицират с думата „вещица“. — Б.пр. ↑

6

ПОДСЛОН

Когато Кат остави Еврика вкъщи, дъждът беше отслабнал от истински потоп до обикновен порой. По мократа настилка на главния път зад техния квартал съскаха гуми на камиони. Бегониите в цветната леха на баща ѝ бяха стъпкани. Въздухът беше влажен и с резлив дъх от солното залежище южно от Лафайет, където сушаха и обработваха растението за сос табаско.

Еврика помахаше от прага на Кат, която отвърна с две изсвирвания на клаксона. Старият „Линкълн Континентал“ на бащата ѝ беше паркиран на автомобилната алея. Вишневочервената мазда на Рода, слава Богу, не беше.

Еврика завъртя ключа си в бронзовата ключалка и бутна силно вратата, която винаги заяждаше по време на буря. Беше по-лесно да се отвори отвътре, където човек можеше да разтърси дръжката на бравата по определен начин. Отвън трябваше да буташ като някой як краен футболен защитник.

В мига щом влезе вътре, тя изрита подгизналите си маратонки и чорапи, забелязвайки, че останалите от семейството ѝ бяха имали същата идея. Еднаквите, залепващи се отстрани с велкро маратонки на природените ѝ брат и сестра бяха разхвърляни във всички ъгли на фойето. Мъничките им чорапи бяха смачкани на топка като стъпкани рози. Неразвързаните връзки на тежките черни работни ботуши на баща ѝ бяха оставили къси змиевидни струйки кал по мраморната настилка на пода, плъзгащи се към входа на кабинета, където ги беше метнал. От дървените закачалки по протежение на стената висяха капещи дъждобрани. Морскосиният на Уилям имаше двулицева подплата в камуфлажен цвят; този на Клеър беше бледовиолетов с приложения от бели цветя на качулката. Черната мушама на баща ѝ, от която сега се стичаха капки, беше наследство от дните на неговия баща в морската пехота. Еврика добави собствения си сиво-зелен дъждобран на последната закачалка в редицата и пусна чантата с екипа си за

бягане върху античната скамейка в антрето на Рода. Зърна в кабинета проблясването на телевизора, с намален звук.

Къщата миришеше на пуканки — любимото лакомство на близнаците за след училище. Но бащата на Еврика, който бе главен готвач, не приготвяше нищо по прост начин. Неговите пуканки преливаха от масло от трюфели и настърган пармезан, или ситно нарязани претцели и жилави късчета карамел. Днешната партида миришеше на къри и препечени бадеми. Баща ѝ общуваше чрез храната по-добре, отколкото чрез думи. Създаването на нещо великолепно в кухнята беше неговият начин да покаже обич.

Намери ги с близнаците, сгушени на обичайните им места на грамадния кожен диван. Баща ѝ, разсъблякъл се, докато остане по сухи дрехи — сиви боксерки и бяла тениска, — спеше на дългия край на Г-образния диван. Ръцете му бяха склучени върху гърдите, а босите му стъпала бяха обърнати навън, насочени нагоре като лопати. От носа му се разнасяше тихо мъркащо бръмчене.

Осветлението беше изгасено, а заради бурята навън всичко изглеждаше по-мрачно от обикновено, но догарящ, пукащ огън поддържаше стаята топла. По „Гейм Шоу Нетуърк“ вървеше стар епизод на „Цената е правилна“ — със сигурност не една от трите половинчасови програми, одобрени от списанията със съвети за родители, за които се абонираше Рода — но никой от тях нямаше да издаде нищо.

Клеър седеше до татко си — триъгълник от пълнички набити крачета върху дивана, с колене, разперени навън от оранжевия ѝ гащеризон, с пръсти и устни, станали златисти от кърито. Приличаше на парче сладка царевица, с буйна бяло-руса коса, прибрана с жълта барета. Беше на четири години и беше отлично другарче за гледане на телевизия, но нищо повече. Имаше челюстта на майка си и я стискаше също като Рода, когато приключеше с излагането на мнението си по някой въпрос.

На близкия край на дивана беше Уилям, чиито крака висяха на трийсет сантиметра над пода. Тъмнокафявата му коса имаше нужда от подстригване. Непрекъснато изпускаше облачета въздух от крайчето на устата си, за да издухва косата си от очите. Ако не се броеше това, седеше неподвижно, с ръце, спретнато присвити на скута. Беше с девет минути по-голям от Клеър, внимателен и дипломатичен, винаги

заемащ колкото е възможно по-малко пространство. На масичката за кафе до купата с пуканки имаше опърпана колода карти и Еврика разбра, че той беше упражнявал поредицата фокуси, които бе научил от една библиотечна книга, издадена през петдесетте години.

— Еврика! — прошепна напевно той, като се смъкна от дивана и изтича при нея. Тя вдигна брат си и го завъртя, поддържайки с длан все още мокрия тил на главата му.

Някой би си помислил, че Еврика ще мрази тези деца, задето са причината баща ѝ да е женен за Рода. Навремето, когато близнаците бяха колкото две бобени зрънца в утробата на Рода, Еврика наистина се беше заклела, че никога няма да има нищо общо с тях. Бяха родени в първия ден на пролетта, когато тя беше на тринайсет. Еврика беше шокирала баща си, Рода и самата себе си, като се влюби още в мига, щом хвана миниатюрната ръчичка на всяко от бебетата.

— Жадна съм — обади се Клеър, без да вдига поглед от телевизора.

Разбира се, близнаците бяха досадни, но когато Еврика беше потънала в лисичата дупка на депресията си, те успяваха да ѝ напомнят, че става за нещо.

— Ще ти донеса мляко. — Тя пусна Уилям на пода и двамата отидоха тихо до кухнята. Наля три чаши мляко от безупречно подредения хладилник на Рода, където никой пластмасов съд не можеше да се озове без етикет, и пусна наквасеното им от дъжда куче, кръстоска между лабрадор и пудел, от задния двор. Той отръска козината си, пръскайки кална вода и листа по стените на кухнята.

Еврика го погледна:

— Това не го видях.

Обратно в кабинета тя включи малката дървена лампа над камината и се подпря на облегалката на дивана. Заспал, баща ѝ изглеждаше млад и красив, повече като таткото, когото бе обожавала като малка, отколкото като мъжа, с когото се мъчеше да установи връзка в петте години, откакто се беше оженил за Рода.

Спомни си как чичо Травис я беше дръпнал спонтанно настрана на сватбата на баща ѝ:

— Може и да не си луда от щастие да делиш баща си с друга — бе казал. — Но един мъж има нужда да се грижат за него, а Трентън е сам отдавна.

Тогава Еврика беше на дванайсет. Не беше разбрала какво има предвид Травис. Тя винаги беше с баща си, така че как можеше да е сам? В онзи ден дори не си даваше сметка, че не иска той да се жени за Рода. Осъзнаваше го сега.

— Здравсти, татко.

Тъмносините му очи се отвориха рязко и Еврика забеляза страха в тях, когато той се сепна, сякаш освободен от същия кошмар, който ѝ се явяваше през изминалите четири месеца. Но те не говореха за тези неща.

— Май съм заспал — измънка той, като се надигна да седне и разтърка очи. Посегна към купата с пуканки, подаде ѝ я сякаш това беше поздрав, сякаш беше прегръдка.

— Забелязах — каза тя, като метна една шепа в устата си. През повечето дни баща ѝ работеше десетчасови смени в ресторанта, започвайки в шест сутринта.

— Обаждала си се по-рано — каза той. — Съжалявам, че те изпуснах. Опитах се да се свържа с теб веднага щом свърших работа. — Той примигна. — Какво е станало с лицето ти?

— Нищо. Лека драскотина — Еврика избегна погледа му и прекоси кабинета, за да изрови телефона от чантата си. Имаше две пропуснати обаждания от баща си, едно от Брукс и пет от Рода.

Беше толкова уморена сякаш беше бягала в състезанието днес следобед. Последното, което искаше, беше да възстановява днешната злополука пред баща си. Винаги се бе стремял да я закриля, но от смъртта на Диана насам беше пресякъл тази граница и стремежът към закрила беше станал прекомерен.

Да привлече вниманието на баща си към факта, че някъде там навън има хора, които шофират като Андър, можеше да го накара да ѝ откаже за постоянно възможността да използва каквато и да е кола. Знаеше, че трябва да подхване темата, но трябваше да го направи по правилния начин.

Баща ѝ я последва във файето. Стоеше на няколко стъпки от нея и разбъркваше тестето карти на Уилям, облягайки се на една от колоните, които поддържаха изрисувания с фалшиви фрески таван, който никой от тях не понасяше.

Името му беше Трентън Мишел Бодро Трети. Имаше подчертано слаба и стройна фигура, която бе предал и на трите си деца. Беше

висок, с жилава, тъмноруса коса и усмивка, която можеше да очарова дори отровна змия^[1]. Човек трябваше да е сляп, за да не забележи как флиртуваха с него жените. Може би баща ѝ се опитваше да бъде сляп за това — винаги затваряше очи, когато отблъсваше със смях закачките им.

— Отложиха състезанието по бягане заради дъжда?

Еврика кимна.

— Знам, че го очакваше с нетърпение. Съжалявам.

Еврика завъртя очи, защото, откакто се беше оженил за Рода, баща ѝ на практика не знаеше нищо за самата нея. „Да го очаква с нетърпение“ вече не беше фраза, която Еврика би използвала за каквото и да било. Той никога нямаше да разбере защо тя трябваше да напусне отбора.

— Как беше... — Баща ѝ хвърли поглед през рамо към близнаците, които бяха погълнати от описанието на Боб Баркър на старата моторница, която неговият състезател можеше да спечели — посещението ти днес?

Еврика си помисли за гадните глупости, които бе изслушала в кабинета на д-р Ландри, включително това за костеливия орех, както я бе описал баща ѝ. Това беше поредното предателство; сега усещаше така всичко, свързано с баща си. Как бе могъл да се ожени за тази жена?

Но освен това Еврика разбираше: Рода бе противоположност на Диана. Беше стабилна, земна, никъде не искаше да върви. Диана го беше обичала, но не беше имала нужда от него. Рода се нуждаеше от него толкова много, че може би това се беше превърнало в някакъв вид любов. Баща ѝ сякаш се чувстваше по-непринуден с Рода, отколкото без нея. Еврика се питаше дали той изобщо забелязва, че това му бе коствало доверието на дъщеря му.

— Каж ми истината — каза баща ѝ.

— Защо? Едва ли, ако ти се оплача, това ще ме спаси от посещаването на сеансите. Не и в това „Родео“.

— Толкова зле ли беше?

— Изведнъж вече те е грижа? — тросна се тя.

— Бебчо, разбира се, че ме е грижа. — Той протегна ръка, но тя рязко се дръпна.

— Викай бечко на тях. — Еврика махна с ръка към близнаците.
— Аз мога да се грижа за себе си.

Той ѝ подаде картите. Това беше трик за убиване на стреса и той знаеше, че тя може да ги накара да полетят като птици между ръцете ѝ. Тестето бе станало гъвкаво от дългогодишна употреба и топло от разбъркването. Без Еврика да си дава сметка, картите полетяха светкавично през пръстите ѝ.

— Лицето ти... — Баща ѝ оглеждаше внимателно охлузванията по скулите ѝ.

— Няма нищо.

Той докосна бузата ѝ.

Тя усмири летящите карти.

— Попаднах в катастрофа на връщане към училище.

— Еврика... — Баща ѝ повиши тон и я прегърна. Не изглеждаше ядосан. — Добре ли си?

— Добре съм. — Той я притискаше твърде силно. — Не бях виновна аз. Това момче ме блъсна на един знак „Стоп“. Затова звънях по-рано, но се погрижих за всичко. Магда е в „Суит Пийс“. Всичко е наред.

— Взе ли номера на застраховката на този тип?

До този момент Еврика се гордееше със себе си, задето се беше оправила с колата, без баща ѝ да си мръдне дори пръста, за да помогне. Преглътна.

— Не точно.

— Еврика.

— Опитах се. Той нямаше такава. Обаче каза, че ще се погрижи.

Наблюдавайки как лицето на баща ѝ се изопна в разочаровано изражение, Еврика осъзна колко глупава е била. Та тя дори не знаеше как да се свърже с Андър, нямаше представа какво е фамилното му име, нито дали ѝ беше казал истинското си първо име. Нямаше начин той да се погрижи за колата ѝ.

Баща ѝ скръцна със зъби, както правеше, когато се опитваше да овладее гнева си:

— Кое е това момче?

— Каза, че се казва Андър — тя остави картите върху пейката в антрето и се опита да се оттегли нагоре по стълбите. Молбите ѝ за кандидатстване в колежа я чакаха на бюрото ѝ. Макар да беше решила,

че иска да си вземе почивка следващата година, Рода настоя тя да кандидатства в Луизианския университет, където можеше да получи стипендия като принадлежаща към семейството на член на факултета. Брукс беше попълнил и по-голямата част от един електронен формуляр за кандидатстване в „Тюлейн“ — мечтаният от него университет — на името на Еврика. Всичко, което Еврика трябваше да направи, беше да подпише разпечатаната на принтер последна страница, която се набиваше непрекъснато пред погледа ѝ от седмици. Не можеше да се изправи пред перспективата за колежа. Едва можеше да се изправи пред собственото си отражение в огледалото.

Преди да изкачи първото стъпало, баща ѝ я улови за ръката:

— Андър кой?

— Учи в „Мейнър“.

Баща ѝ примигна, сякаш за да прогони някаква лоша мисъл:

— Най-важното е, че си добре.

Еврика сви рамене. Той не схващаше. Днешната катастрофа не я беше накарала да се почувства с нищо по-добре или по-зле от предния ден. Омразно ѝ беше, че когато говореше с него, имаше чувството, че го лъже. Едно време му казваше всичко.

— Не се тревожи, Октоподче. — Изречен от баща ѝ, старият прякор прозвуча насилено. Шугър го беше измислила, когато Еврика беше бебе, но баща ѝ не я беше наричал така от цяло десетилетие. Вече никой не я наричаше Октоподче, освен Брукс.

Звънецът на вратата извън мелодично. Пред вратата от матирано стъкло се появи висока фигура.

— Ще се обадя на застрахователната компания — каза баща ѝ. — Ти отвори вратата.

Еврика въздъхна и отключи предната врата, като разтърси дръжката на бравата, за да я отвори. Хвърли поглед към високото момче на верандата.

— Здравсти, Октоподче.

Ноа Брукс — познат на всички извън семейството си просто като Брукс — се беше отървал от най-отчетливите прояви на типичния за лагуната акцент, когато започна девети клас в Лафайет. Но когато наричаше Еврика с прякора ѝ, той все още звучеше точно така, както го казваше едно време Шугър: меко, забързано и тихо.

— Привет, Кибритлия — отвърна тя автоматично, използвайки прякора от детинство, който Брукс си беше спечелил заради истеричния пристъп, в който беше изпаднал на празненството за третия си рожден ден. Диана все казваше, че Еврика и Брукс са приятели още от утробата. Родителите на Брукс живееха до тези на Диана и когато майката на Еврика била млада и току-що забременяла, беше прекарала доста вечери, седнала върху някой пън от отсечено дърво на верандата, играейки джин с майката на Брукс, Ейлийн, която по онова време била два месеца по-напред от нея с бременността.

Брукс имаше тясно лице, целогодишен тен и напоследък леко набола брада по челюстта. Дълбоките му кафяви очи бяха в тон с косата му, чиято дължина бе точно на границата с изискванията на „Еванджелин“. Спускаше се покрай веждите му, когато вдигнеше качулката на жълтия си дъждобран.

Еврика забеляза на челото на Брукс голяма превръзка, почти закрыта от кичурите коса.

— Какво е станало?

— Нищо особено. — Той огледа драскотините по лицето й веждите му се извиха при вида на съвпадението. — А ти?

— Същото. — Тя сви рамене.

Хлапетата в „Еванджелин“ смятаха Брукс за загадъчен, което го беше превърнало в обект на възхищението на няколко момичета през последните няколко години. Всички, които го познаваха, го харесваха, но Брукс избягваше „популярната тълпа“, която заявяваше, че „не е яко“ да правиш каквото и да било друго, освен да играеш футбол. Беше приятел с хората от отбора по дебати, но движеше главно с Еврика.

Брукс подбираше пред кого да проявява сладката и мила страна от характера си и Еврика винаги беше сред избраните. Понякога го виждаше в коридора да се шегува с тайфа момчета и почти не го разпознаваше — докато той я забележеше и се провреше през тълпата, за да й разкаже подробно как е минал денят му.

— Хей... — Той небрежно вдигна лявата й ръка. — Я виж ти на кого са му свалили гипса.

На светлината от полилея във фоайето Еврика внезапно се почувства засрамена от кльощавата си, странно изглеждаща ръка. Приличаше на току-що излюпено пиленце. Но Брукс сякаш не виждаше нищо нередно в това. Не гледаше различно на нея след

катастрофата — или след психиатричното отделение. Когато беше затворена в „Акадия Върмилиън“, Брукс ѝ идваше на свиждане всеки ден, тайно ѝ носеше шоколадови бонбони с американски орех, пъхнати в джоба на джинсите му. Единственото, което изобщо каза за случилото се, беше, че било по-забавно да се мотае с нея извън килия с тапицирани стени.

Той сякаш можеше да прозре отвъд променящия се цвят на косата на Еврика, грима, който сега тя слагаше като броня, постоянната намръщена гримаса, която държеше на разстояние почти всички останали. За Брукс освобождаването от гипса беше нещо хубаво, а не неприятно развитие на нещата. Той се ухили:

— Искаш ли да играем на канадска борба?

Тя го перна.

— Само се майтапя. — Изрита маратонките си до нейните и окачи дъждобрана си на същата кука, която бе използвала тя. — Хайде, да идем да гледаме бурята.

В мига щом Брукс и Еврика влязоха в кабинета, близнаците вдигнаха погледи от телевизора и скочиха от дивана. Ако имаше едно нещо, което Клеър обичаше повече от телевизията, то беше Брукс.

— Добър вечер, Харингтън-Бодро. — Брукс се поклонил на близнаците, наричайки ги с нелепото, разделено с тире двойно фамилно име, което звучеше като прескъп ресторант.

— С Брукс отиваме да търсим алигатори край водата — каза Еврика, използвайки кодовата им фраза. Близнаците изпитваха ужас от алигатори и това беше най-лесният начин да им попречи да я последват. Зелените очи на Уилям се разшириха. Клеър отстъпи заднешком, опирайки лакти на дивана.

— Искате ли и вие да дойдете? — включи се в играта Брукс. — В такова време големите изпълзяват на суша. — Той разпери ръце с дланите нагоре, за да намекне за размера на тайнствените алигатори. — И се придвижват бързо. С по шейсет километра в час.

Клеър изписка със светнало от завист лице.

Уилям дръпна Еврика за ръкава:

— Обещай, че ще ни кажеш, ако видиш някакви?

— И още как. — Еврика разроши косата му и последва Брукс навън.

Подминаха кухнята, където баща ѝ говореше по телефона. Той измери Брукс с поглед, кимна, после им обърна гръб, за да слуша повнимателно застрахователния агент. Баща ѝ се държеше свойски с приятелките на Еврика, но момчетата — дори Брукс, който беше „на сцената“ от цяла вечност, изкарваха наяве предпазливата му страна.

Отвън на задната веранда нощта беше спокойна, а неспирният дъжд караше всичко да утихва. Еврика и Брукс отидоха бавно до бялата дървена пейка люлка, заслонена от платформата на горния етаж. Тя изскърца под тежестта им. Брукс я подритна леко, за да я залюлее и те загледаха как дъждовните капки засъхват върху бордюра от бегонии. Отвъд бегониите имаше малък двор с гола метална двойна люлка, която баща ѝ беше направил миналото лято. Отвъд двойната люлка, порта от ковано желязо водеше към лъкатушещата кафява лагуна.

— Съжалявам, че те изпуснах днес — каза Брукс.

— Знаеш ли кой съжаляваше повече? Мая Кейс. — Еврика облегна глава върху износените възглавници на люлката. — Търсеше те. И едновременно с това ме омагьосваше. Талантливо момиче.

— Хайде стига. Не е толкова лоша.

— Знаеш ли как я нарича отборът по бягане през пресечена местност? — попита Еврика.

— Не ме интересуват прозвища, използвани от хора, страхуващи се от някого, който изглежда различно от тях. — Брукс се обърна и се вгледа в нея изучаващо. — Не мислех, че и ти би се интересувала.

Еврика изпухтя, защото той беше прав.

— Тя ревнува от теб — добави Брукс.

Това никога не беше хрумвало на Еврика.

— Защо Мая Кейс би ревнувала от мен?

Брукс не отговори. Рояк комари кръжеше около лампата над главите им. Дъждът спря за миг, после се поднови в наситен бриз, който поръси със ситни капчици скулите на Еврика. Мокрите перести листа на палмите в двора се размахаха като длани, за да поздравят вятъра.

— Е, какво време постигна днес? — попита Брукс. — Най-добро лично постижение, несъмнено, сега, след като ти свалиха този гипс. — От начина, по който я наблюдаваше, тя се досети, че чака потвърждение, че се е включила отново в отбора.

— Нула цяло и нула секунди.

— Значи наистина напусна? — звучеше тъжен.

— Всъщност състезанието беше отменено заради дъжда. Нима не забеляза пороя, който се изля? Онзи, петдесетина пъти по-буен от сегашния? Но да — тя подритна люлката, за да я залюлее по-силно, — освен това и напуснах.

— Еврика.

— Как пропусна бурята, във всеки случай?

Брукс сви рамене:

— Имах упражнения в клуба по дебати, затова си тръгнах късно от училище. После, когато слизах по стълбите до крилото по хуманитарни науки, ми се зави свят — той преглътна сякаш почти се смущаваше да продължи: — Не знам какво стана, но се свестих най-долу на стълбите. Някакъв първокурсник ме намерил там.

— Нарани ли се? — попита Еврика. — Това ли е станало с челото ти?

Брукс отметна косата от челото си и показа петсантиметрова квадратна марля. Когато отлепи превръзката, Еврика ахна.

Не беше подготвена да види толкова голяма рана. Беше дълбока, яркорозова, почти съвършен кръг, голям приблизително колкото сребърен долар. Кръгчета гной и кръв вътре ѝ придаваха вид на оголен ствол от древна секвоя.

— Какво си направил, в някоя наковалня ли се натресе? Просто падна, ей така, изведнъж? Това е плашещо. — Тя посегна да отметне дългите кичури от челото му и огледа раната. — Трябва да идеш на лекар.

— Напред съм с материала, госпожице Аларма. Прекарах два часа в спешното отделение благодарение на паникьосаното хлапе, което ме откри. Твърдят, че имам хипогликемия или някакви подобни дивотии.

— Това сериозно ли е?

— Не, изобщо. — Брукс скочи от люлката, дръпна Еврика от верандата и я затегли в дъжда. — Хайде, да вървим да си хванем алигатор.

Мократа ѝ коса се праметна по гърба ѝ и тя изписка, размивайки се, когато затича с Брукс от верандата, надолу по ниските стълби до затревения двор. Тревата беше висока и гъделичкаше ходилата на Еврика. Пръскачките спираха да работят в дъжда.

Границите на двора около тях бяха очертани от четири огромни стари дъба. Оранжеви листа многоредна папрат, блещукащи от дъждовни капки, обвиваха стволите им. Еврика и Брукс бяха останали без дъх, когато спряха при портата от ковано желязо и погледнаха нагоре към небето. Там, където облаците се проясняваха, нощта беше звездна и Еврика си помисли, че на света вече няма никой, който може да я разсмее, освен Брукс. Представи си как от небето се спуска стъклен купол, запечатвайки двора като снежна топка, улавяйки ги тях двамата в този момент завинаги, с вечно падащия дъжд, и без нищо друго, с което да ѝ се налага да се справи, освен звездната светлина и дяволитостта в очите на Брукс.

Задната врата се отвори и Клеър подаде навън светлокосата си глава.

— Рика — повика я тя. Лампата на верандата караше кръглите ѝ бузи да сияят. — Алигаторът там ли е?

Еврика и Брукс се спогледаха усмихнато в тъмнината.

— Не, Клеър. Безопасно е да излезеш.

Изключително предпазливо момиченцето се приближи на пръсти до ръба на изтривалката пред вратата. Надвеси се напред и сви длани над устата си, за да усили гласа си:

— На вратата има някой. Едно момче. Иска да те види.

[1] Игра на думи — на английски *redhead* означава „червенокоса“, но е също и име на вид отровна змия. — Б.пр. ↑

ПОВТОРНА СРЕЩА

— Ти!

Еврика стоеше на вратата, от нея се стичаше вода и капеше по мраморната настилка, докато се взираше в момчето, което бе ударило колата ѝ. Андър се беше преоблякъл отново в изгладената бяла риза и тъмните джинси. Сигурно беше окачил безупречната риза без нито една гънка в съблекалнята; в нейния отбор никой не правеше така.

Застанал на украсената с дървени решетки за увивни растения веранда в здрача, Андър имаше вид сякаш е от друг свят — свят, където външният вид не е подвластен на климатичните условия. Сякаш беше независим от заобикалящата го атмосфера. Еврика се почувства смутена заради разрошената си и сплъстена коса и босите си, опръскани с кал крака.

Начинът, по който бяха склучени ръцете зад гърба му, подчертаваше ширината на гърдите и раменете му. Изражението му беше неразгадаемо. Сякаш сдържаше дъха си. Това изнервяше Еврика.

Може би беше заради тюркоазения цвят на очите му. Може би — заради абсурдното старание, с което беше предотвратил участието на онази катерица. Може би заради начина, по който я гледаше, сякаш виждаше нещо, което тя не знаеше, че сама копнее да види у себе си. Само за един миг това момче беше успяло да достигне до нея. Караше я да се чувства изключителна.

Как беше стигнала от бесен гняв към него до кискане заедно с него, още преди да е научила името му? Еврика не правеше такива неща.

Очите на Андър станаха топли, намирайки нейните. Тялото ѝ потръпна. Имаше чувството, че дръжката на бравата, която стискаше, бе нагрята отвътре.

— Как разбра къде живея?

Той отвори уста да отвърне и тогава Еврика усети Брукс зад гърба си на прага. Гърдите му докоснаха леко раменната ѝ лопатка,

докато той подпираше лявата си ръка на рамката на вратата. Тялото му заслони нейното. Беше толкова мокър от бурята, колкото и тя. Надникна над главата на Еврика към Андър.

— Кой е този?

Кръвта се отдръпна от лицето на Андър, придавайки на вече бледата му кожа призрачен вид. Макар че тялото му почти не помръдна, цялото му държание се промени. Брадичката му се повдигна леко, при което раменете му се отдръгнаха с цял сантиметър назад. Коленете му се присвиха сякаш се готвеше да скочи.

Нещо студено и отровно го бе обладало. Яростният му поглед към Брукс накара Еврика да се зачуди дали беше виждала ярост преди този миг.

Никой не се биеше с Брукс. Хората се биеха с неговите приятели от селските райони на Юга в Уейдс Хол през уикендите. Биеха се с брат му, Сет, който имаше същия остър език, който вкарваше Брукс в неприятности, но нищичко от острия и бърз ум, който му помагаше „да се откачи от кукичката“. През седемнайсетте години, през които Еврика познаваше Брукс, той никога, нито веднъж не беше нанасял или получавал юмручен удар. Той се провря по-плътно до нея, изправяйки рамене, сякаш всичко това беше на път да се промени.

Андър хвърли бърз поглед над очите на Брукс. Еврика погледна през рамо и забеляза, че отворената рана на Брукс се вижда ясно. Косата, която обикновено падаше и закриваше челото му, беше мокра и отметната настрани. Превръзката, която беше отлепил, сигурно беше паднала, докато тичаха през дъжда.

— Проблем ли има? — попита Брукс, като положи длан върху рамото на Еврика с толкова собственически жест, с какъвто не беше си служил след единствената им „среща“, когато отидоха да гледат „Чарли и шоколадената фабрика“ в „Детската къща“ на Ню Иберия в пети клас.

Лицето на Андър потрепна конвулсивно. Измъкна ръце иззад гърба си, разтвори сключените си пръсти и за момент Еврика знаеше, че той ще удари Брукс с юмрук. Дали тя трябваше да се сниши, или да се опита да блокира удара?

Вместо това той й подаде портмонето й.

— Забрави си това в пикапа ми.

Портмонето беше избелял кафяв сгъващ се на две портфейл, който Диана ѝ беше донесла от едно пътуване до Мачу Пикчу. Еврика губеше и намираше портфейла — и ключовете си, и слънчевите очила, и телефона си — толкова редовно, че хвърляше Рода в пълен смут, така че не беше особено шокиращо, че го бе оставила в пикапа на Андър.

— Благодаря. — Посегна да вземе портфейла от него и когато връхчетата на пръстите им се докоснаха, Еврика потрепери. Между тях имаше електричество, което тя се надяваше, че Брукс не може да види. Не знаеше откъде се беше взело; не искаше да го изключва.

— Адресът ти беше върху шофьорската ти книжка, затова ми хрумна да дойда и да ти върна портфейла — рече той. — Освен това записах телефонния си номер и го пъхнах вътре.

Зад нея Брукс се прокашля в юмрука си.

— За колата — обясни Андър. — Когато получиш оценка на щетите, обади ми се. — Усмихна се толкова топло, че Еврика се ухили в отговор като селски идиот.

— Кой е този тип, Еврика? — гласът на Брукс беше по-висок от обикновено. Сякаш търсеше начин да се присмее на Андър. — За какво говори?

— Той, въъ, се блъсна отзад в колата ми — измънка Еврика, толкова унижена пред Андър сякаш Брукс беше Рода или баща ѝ, а не най-старият ѝ приятел. Започваше да изпитва чувство на клаустрофобия, докато той стоеше така над нея.

— Откарах я обратно до училище — обясни Андър на Брукс. — Но не виждам теб какво те засяга това. Освен ако не предпочиташ да е вървяла пеша?

Това завари Брукс неподготвен. Раздразнен смях се откъсна от устните му.

После Андър се наклони напред, ръцете му се изстреляха над главата на Еврика. Той сграбчи Брукс за края на тениската.

— От колко време си с нея? От колко време?

Еврика се сви между тях, стресната от гневния изблик. Какви ги говореше Андър? Тя трябваше да направи нещо, за да потуши напрежението на ситуацията. Но какво? Не си даваше сметка, че инстинктивно се обляга на гърдите на Брукс, вдъхващи ѝ усещането за нещо безопасно и познато, докато не почувства дланта му върху лакътя си.

Той не трепна, когато Андър му се нахвърли. Промърмори:
— Достатъчно дълго, за да знам, че задниците не са неин тип.

Тримата бяха почти накамарени един върху друг. Еврика можеше да почувства дишането на двамата. Брукс имаше мирис на дъжд и на цялото детство на Еврика. Андър излъчваше миризмата на океан, който тя никога не бе виждала. И двамата бяха прекалено близо. Имаше нужда от въздух.

Вдигна поглед към непознатото, бледо момче. Погледите им се срещнаха. Тя леко поклати глава към Андър, питайки: Защо?

Чу шумоленето, когато пръстите му се разхлабиха и пуснаха ризата на Брукс. Андър направи няколко вдървени крачки назад, докато застана на ръба на верандата. Еврика си пое дъх за пръв път сякаш от час.

— Съжалявам — промълви Андър. — Не дойдох тук за схватка. Просто исках да ти върна нещата и да ти кажа как да се свържеш с мен.

Еврика го проследи как се обръща и отново излиза в сивия ситен дъжд. Когато вратата на пикапа му се затръшна, тя затвори очи и си се представи вътре. Почти почувства топлата, мека кожа под себе си, чу тропета на местната легенда Бънк Джонсън по радиото. Представи си гледката през предното стъкло, докато Андър караше под балдахина от дъбове на Лафайет към дома си — където и да бе този дом. Искаше ѝ се да знае как изглежда домът му, какъв цвят са чаршафите на леглото му, дали майка му приготвя вечеря. Дори след начина, по който той току-що се беше държал с Брукс, Еврика копнееше да е отново в онзи пикап.

— Излиза психопатът — промърмори Брукс.

Тя гледаше как задните светлини на Андър изчезват в света отвъд нейната улица.

Брукс започна да масажира раменете ѝ.

— Кога ще се съберем пак да си побъбрим с него?

Еврика претегли претъпкания портфейл в дланите си. Представи си как Андър тършува из него, как гледа картата ѝ за библиотеката, ужасяващата снимка на ученическата ѝ лична карта, касовите бележки от бензиностанцията, където тя си купуваше цели планини от дражета „Ментос“, стари билети от смущаващи любовно-романтични филми, които Кат я влачеше да гледат в киното е евтини прожекции за по един

долар, безброй дребни монети в преградата на портфейла, където си прибираше рестото, няколко долара, ако имаше късмет, четирите черно-бели снимки на нея и майка ѝ, направени в онези кабинки на един уличен панаир в Ню Орлиънс в годината, преди Диана да почине.

— Еврика? — каза Брукс.

— Какво?

Той примигна, изненадан от остротата в гласа ѝ:

— Добре ли си?

Тя отиде до края на верандата и се облегна на бялата дървена балюстрада. Вдъхна аромата на високия розмаринов храст и прокара длан по клоните му, разпръсквайки увисналите по тях капки дъжд. Брукс затвори остъклената врата зад гърба си. Приблужи се до нея и двамата се загледаха навън към мокрия път.

Дъждът беше спрял. Над Лафайет се спускаше вечер. Златен полумесец търсеше мястото си в небето.

Кварталът на Еврика се простираше по протежението на един-единствен път — Шейди Съркъл, — който оформяше продълговат „клуб“ и се изстрелваше на няколко къси слепи улички по пътя. Всеки разпознаваше всички останали, всички си махаха с ръка, но не се бъркаха взаимно в работите си толкова, колкото вероятно хората в квартала на Брукс в Ню Иберия. Нейната къща беше на западния край на Шейди Съркъл, с гръб към тясна ивица от лагуната. Предният ѝ двор гледаше към друг преден двор през улицата, а през кухненския прозорец на съседите си Еврика можеше да види госпожа Льо Блан, с червило и тясна готварска престилка на цветя, да разбърква нещо на печката.

Госпожа Льо Блан водеше часовете по катехизис в „Сейнт Едмъндс“. Имаше дъщеря, няколко години по-голяма от близнаците, която обличаше в шикозни тоалети в тон със своите. Двете Льо Блан изобщо не бяха такива, каквито някога бяха Еврика и Диана — ако не се броеше, може би, явното им взаимно обожание, — и въпреки това от катастрофата насам Еврика намираше своите съседки, майка и дъщеря, за пленителни. Взираше се от прозореца на спалнята си, гледаше ги как тръгват за църква. Високите им руси конски опашки блестяха по един и същ начин.

— Нещо не е наред ли? — Брукс побутна коляното ѝ със своето.

Еврика се извърна да го погледне в очите:

— Защо беше толкова враждебен към него?

— Аз? — Брукс притисна ръка към гърдите си. — Ти сериозно ли говориш? Той... аз...

— Ти стоеше над мен като някакъв властен, собственически настроен по-голям брат. Можеше да се представиш.

— В едно и също измерение ли сме? Тоя тип ме сграбчи сякаш искаше да ме запрати в стената. Ей така, без причина! — Той поклати глава. — Какво ти става? Да не си хлътнала по него или нещо такова?

— Не. — Знаеше, че се изчервява.

— Хубаво, защото е възможно да прекара абитуриентския бал в килията на изолатора.

— Добре, разбрах мисълта ти. — Еврика го побутна леко.

Брукс се престори, че се препъва назад сякаш го беше блъснала силно.

— Като говорим за жестоки престъпници... — После той й налетя, като я улови за кръста и я повдигна от земята. Метна я на рамо, както правеше, откакто внезапно му израстване на ръст в пети клас го бе извисило с петнайсет сантиметра над останалите от техния клас. Завъртя Еврика на верандата, докато тя пискливо му завика да спре.

— Хайде де. — Тя беше надолу с главата и риташе. — Не беше толкова лош.

Брукс я смъкна на земята и се дръпна. Усмивката му изчезна.

— Тотално си обзета от желание по онзи перко.

— Не съм. — Тя натъпка портфейла в джоба на дългата си плетена жилетка. Умираще да погледне телефонния номер. — Прав си. Не знам какъв му беше проблемът.

Брукс облегна гръб на балюстрадата като потропваше с петата на единия си крак по пръстите на другия. Отметна мократа си коса от очите. Раната му пламтеше в оранжево, жълто и червено, като огън. Мълчаха, докато Еврика чу приглушена музика. Дрезгавият глас на Мая Кейс ли пееше „Такава самота ме мъчи, че мога да заплача“ на Ханк Уилямс?

Брукс измъкна бръмчащия телефон от джоба си. Еврика зърна знойни очи на снимката върху дисплея. Брукс изключи звука на телефона и вдигна очи към Еврика:

— Не ме гледай така. Само приятели сме.

— Всичките ти приятели ли си записват собствен тон на звънене? — прииска ѝ се да може да изчисти сарказма от гласа си, но той все пак се промъкна.

— Мислиш, че лъжа ли? Че тайно излизам с нея?

— Не съм сляпа, Брукс. Ако бях момче, и аз щях да си падам по нея. Не е нужно да се преструваш, че тя не е ослепителна и неудържимо привлекателна.

— Има ли нещо малко по-директно, което искаш да кажеш?

Да, но не знаеше какво.

— Имам домашни. — Беше това, което все пак каза, по-студено, отколкото възнамеряваше.

— Да. И аз. — Той бутна силно предната врата, за да я отвори и грабна дъждобрана и обувките си. Спря за миг в края на верандата сякаш се канеше да каже още нещо, но после видяха червената кола на Рода да се задава бързо по улицата.

— Мисля да се омитам — рече той.

— До скоро — помаха му Еврика.

Докато се отдалечаваше бързо от верандата, Брукс подвижна през рамо:

— Във всеки случай с удоволствие бих си сложил като тон на звънене някое твое изпълнение.

— Ти мразиш гласа ми — провикна се тя.

Той поклати глава:

— Гласът ти е очарователно фалшив. У теб няма нито едно нещо, което бих могъл някога да намразя.

Когато Рода зави в тяхната автомобилна алея, с големите си слънчеви очила, макар че луната се беше показала, Брукс ѝ хвърли преувеличена широка усмивка и ѝ помаха, после затича към колата си — смарагдовозлатистия „Кадилак“ с наклонен покрив на баба си, модел от деветдесетте, който всички наричаха „Херцогинята“.

Еврика тръгна да се качва по стъпалата, надявайки се да успее да стигне горе и зад затворената врата на стаята си преди Рода да излезе от колата. Но жената на баща ѝ бе твърде бърза. Еврика едва беше затворила остъклената врата, когато гласът на Рода прогърмя в нощта:

— Еврика? Трябва ми помощ.

Еврика се обърна бавно, докато подскачаше на един крак като в игра на „дама“ по кръглите тухли от двете страни на градината, после

спря на няколко стъпки от колата на Рода. Чу телефонния звън с гласа на Мая Кейс — отново. Някой със сигурност не се притесняваше, че звучи прекалено нетърпеливо.

Загледа как Брукс затваря вратата на „Херцогинята“. Вече не чуваше песента, не можеше да види дали той е вдигнал телефона.

Очите ѝ още проследяваха задните светлини на колата му, когато в ръцете ѝ се приземи опакована в найлон торба от химическото чистене. Миришеше на химикали и на онези ментови дражета, дето ги имаше на касата в китайския ресторант за храна за вкъщи. Рода нахлузи дръжките на торбите с покупки върху ръцете си и праметна тежката чанта с лаптопа си на рамото на Еврика.

— Да се скриеш от мен ли се опитваше? — Рода повдигна вежда.

— Ако предпочиташ да изостана с домашното, мога да си вися тук цяла нощ.

— Ммм-хмм. — Днес Рода беше с костюма си с цвят на атлантическа съомга и черни обувки на токчета, които успяваха да изглеждат едновременно неудобни и демоде. Тъмната ѝ коса беше вдигната на кок, който винаги изглеждаше на Еврика така сякаш някой беше хванал косата и я беше разтеглил в две различни посоки. Тя беше наистина красива и понякога Еврика можеше дори да види това — когато Рода спеше или гледаше в захлас децата си, редките моменти, когато лицето ѝ се отпускате. През повечето време обаче Рода просто изглеждаше сякаш закъснява за нещо. Носеше това възоранжево червило, което се беше изтрило, докато изнасяше лекция пред тазвечерния бизнес клас в университета. Малки поточета в избледнял оранжев цвят се стичаха по гънките на устните ѝ.

— Звънях ти пет пъти — каза Рода, като затръшна с хълбок вратата на колата. — Не вдигна.

— Имах състезание.

Рода щракна бутона за заключване на дистанционното на колата си.

— Изглежда, просто се мотаеше с Брукс. Знаеш, че е делнична вечер. Как мина при терапевтката? Надявам се, че не си направила нещо, с което да ме изложиш.

Еврика хвърли поглед към струйките червило на мащехата си, представяйки си, че са мънички отровни потоци, стичащи се от земя, заразена с нещо гадно.

Можеше да обясни всичко на Рода, да ѝ напомни за времето днес следобед, да ѝ каже, че Брукс се беше отбил само за няколко минути, да започне да превъзнася клишетата на д-р Ландри — но знаеше, че не след дълго щеше да се наложи да обсъдят автомобилната катастрофа и трябваше да запази енергията си за това.

Когато токчетата на Рода затракаха по тухлената пътека към верандата, Еврика я последва, като промърмори:

— Добре съм, благодаря, а твоят ден как мина?

Най-горе на стълбите на верандата Рода спря. Еврика проследи как тилът ѝ се обръща надясно, за да огледа автомобилната алея, в която току-що беше спряла. После се обърна и я изгледа гневно:

— Еврика, къде е джипът ми?

Еврика посочи към глухото си ухо, печелейки време.

— Извинявай. Какво каза? — Не можеше да разкаже отново историята, не и точно сега, не и на Рода, не след ден като този. Беше така празна и изтощена сякаш отново ѝ бяха промивали стомаха. Предаде се.

— Джипът, Еврика. — Рода потропа с носа на изящната си обувка по верандата.

Еврика заби босия си палец толкова силно в тревата, че направи вдлъбнатина.

— Питай татко. Той е вътре.

Дори гърбът на Рода се мръщеше, когато тя се обърна към вратата и рязко я отвори:

— Трентън?

Най-после сама във влажната вечер, Еврика пъкна ръка в джоба на дългата си жилетка и измъкна портфейла, който Андър ѝ беше върнал. Погледна в преградата и видя малко квадратче лист от тетрадка с редове между седемте си банкноти по един долар. Той внимателно беше изписал с черно мастило:

Андър. Местен телефонен номер. И думата „Съжалявам“.

8

НАСЛЕДСТВО

Еврика дъвчеше нокътя на палеца си, забила поглед в поклащащите се колене под лакираната дъбова маса в осветената от флуоресцентни лампи заседателна зала. Ужасяваше се от този четвъртък следобед, откакто баща ѝ беше повикан да се яви в кабинета на Дж. Пол Фонтнот, Ескуайър, от Югоизточен Лафайет.

Диана никога не беше споменавала, че има завещание. Еврика не би си представила, че майка ѝ и адвокатите дишат един и същ въздух. Но ето че сега бяха в кабинета на адвоката на Диана, събрани да чуят завещанието, притиснати между другите живи роднини на Диана — чичото на Еврика, Бо и леля ѝ Морийн. Еврика не ги беше виждала от погребението.

Погребението всъщност не беше истинско погребение. Семейството ѝ го наричаше мемориална служба, защото още не бяха открили тялото на Диана, но всички в Ню Иберия нарекоха онзи час в „Сейнт Питър“ с това определение — било то от уважение или от невежество. Границата бе твърде неясна.

Тогаво лицето на Еврика беше изпорязано, китките ѝ — в гипс, тъпанчето ѝ пицеше след катастрофата. Не чу нито дума, казана от свещеника, дори не помръдна от скамейката си, докато всички останали вече не бяха минали покрай увеличената снимка на Диана, подпряна върху затворения ковчег. Щяха да погребат празния ковчег в парцела, за който Шугър беше платила преди десетилетия. Какво прахосничество.

Сама в параклиса, боядисан в смарагдови нюанси, Еврика се промъкна към снимката, изучавайки бръчиците от смях около зелените очи на Диана, снимана, надвесена от един балкон в Гърция. Еврика беше направила снимката предното лято. Диана се смееше на козата, която ближеше прането им, окачено да съхне в двора отдолу.

Козата не смята, че е напълно изпрано, бе казала Диана.

Възпираните от гипса пръсти на Еврика внезапно бяха стиснали ръбовете на рамката. Искаше ѝ се да поплаче, но не можеше да почувства нищо от Диана през равната, лъскава повърхност на снимката. Душата на майка ѝ бе отлетяла. Тялото ѝ беше още в океана — подпухнало, синьо, изгризано от рибите, преследващо Еврика като видение всяка нощ.

Еврика остана там, сама, притиснала гореща буза към стъклото, докато баща ѝ влезе и откопчи рамката от ръцете ѝ. Запълни ги със своите и я поведе към колата.

— Гладна ли си? — беше попитал, защото храната бе начинът баща ѝ да оправи нещата. От въпроса на Еврика ѝ се беше догадило.

Нямаше помен, както след погребението на Шугър, единственият друг починал близък човек на Еврика. Когато Шугър почина пет години преди това, ѝ устройха истинско „джазово“ погребение в стила на Ню Орлиънс: мрачно-тържествена музика, изпълнявана от първи ред музиканти на влизане в гробището, после радостна музика, изпълнявана от втори ред преди вдигането на тост с местен коняк „Сазерак“ в чест на живота, който бе имала. Еврика си спомни как Диана се беше превърнала в център на вниманието по време на погребението на Шугър, режисирайки тост след тост. Спомни си как си помисли, че не би могла да си представи да се справи със смъртта на Диана с такъв размах и еlegantност независимо колко стара можеше да е тя или колко спокойни — обстоятелствата.

Както се оказа, това нямаше значение. Никой не искаше да празнува след възпоменателната служба на Диана. Еврика прекара остатъка от деня сама в стаята си, втренчена в тавана, питайки се кога ще намери енергията да помръдне отново, изживявайки първата си истинска мисъл за самоубийство. Имаше чувството, че я притискат тежести, сякаш не можеше да си поеме достатъчно въздух.

Три месеца по-късно, ето че беше тук, на прочитането на завещанието на Диана, с не повече енергия отпреди. Заседателната зала беше просторна и слънчева. От прозорци с дебели стъкла се разкриваха гледки към безвкусни мезонети. Еврика, баща ѝ, Морийн и Бо седяха в единия ъгъл на огромната маса. От другата страна на стаята имаше двайсет празни въртящи се стола. Не очакваха никой друг, освен адвоката на Диана, който беше „на повикване“, когато

пристигнаха, според секретарката му. Тя сложи картонени чаши със слабо кафе пред семейството.

— О, миличка, корените ти! — Леля Морийн трепна от другата страна на масата, когато видя Еврика. Духна в чашата си с кафе и сръбна една глътка.

За момент Еврика си помисли, че Морийн говори за фамилните ѝ корени, единствените, за които я беше грижа през този ден. Предполагаше, че двете неща са свързани; корените, повредени от смъртта на Диана, бяха довели до грозните и прорастващи на главата ѝ.

Морийн беше най-голямата от децата Де Лин, осем години по-възрастна от Диана. Сестрите бяха имали една и съща свежа кожа и твърда червена коса, трапчинки по раменете, зелени очи зад очилата. Диана беше наследила безкрайно повече класа; Морийн бе взела налетите, пълни гърди на Шугър и носеше опасно ниско изрязани блузи, за да се перчи с „наследствените си реликви“. Гледайки изучаващо леля си през масата, Еврика осъзна, че главната разлика между сестрите бе, че майка ѝ беше красива. Човек можеше да погледне Морийн и да види изопачена версия на Диана. Тя беше като жестока пародия.

Косата на Еврика беше влажна от душа след бягането същия следобед. В четвъртъците отборът правеше десеткилометрова обиколка през горите на „Еванджелин“, но Еврика правеше собствена самотна обиколка из потъналия в зеленина кампус на университета.

— Почти непоносимо ми е да те гледам. — Морийн скръцна със зъби, оглеждайки влажната коса, която Еврика замяташе настрани, така че за леля ѝ да е по-трудно да вижда лицето ѝ.

— И на мен така — промърмори Еврика.

— Миличка, това не е нормално. — Морийн поклати глава. — Моля те, намини през „Американски прически“. Наистина хубаво ще те издокарам. За сметка на заведението. Роднини сме все пак, нали?

Еврика погледна към баща си за помощ. Той беше пресушил чашата си с кафе и се взираше в нея сякаш можеше да гадае по утайката като по чаени листа. Ако се съдеше от изражението му, утайката май нямаше какво хубаво да предскаже. Не беше чул и една дума, която Морийн беше изрекла, и Еврика му завидя.

— Затваряй си устата, Мо — каза чичо Бо на по-голямата си сестра. — Става дума за по-важни неща, отколкото косата. Дошли сме заради Диана.

Еврика не се сдържа и си представи как косата на Диана се люлее леко под водата, като на русалка, като на Офелия. Затвори очи. Искаше ѝ се да затвори въображението си, но не можеше.

Бо беше средното дете. Като по-млад се отличаваше със съкрушителна красота — тъмна коса и широка усмивка, истинско копие на баща си, който, когато се оженил за Шугър, се сдобил с прякора Шугър Деди.

Шугър Деди беше починал преди Еврика да е достатъчно голяма, за да го помни, но едно време тя обичаше да гледа черно-белите му снимки върху полицата на камината на Шугър, представяйки си как ли щеше да звучи гласът му, какви истории щеше да ѝ разправя, ако беше още жив.

Бо изглеждаше изцеден и кльощав. Косата му оредяваше на темето. Също като Диана той нямаше постоянна работа. Пътуваше много, придвижваше се на автостоп до повечето места, веднъж някак беше срещнал Еврика и Диана на терен за археологически разкопки в Египет. Беше наследил малката ферма на Шугър и Шугър Деди в околностите на Ню Иберия, в съседство с къщата на Брукс. Именно там беше отсядала Диана, винаги когато беше в града между отделните разкопки, така че Еврика също прекарваше там много време.

— Как я караш в училище, Рика? — попита той.

— Добре. — Беше почти сигурна, че се е провалила на контролното си по висша математика тази сутрин, но се беше справила добре на теста по науки за земята.

— Бягаш ли още?

— Тази година съм капитан — излъга тя, когато баща ѝ повдигна глава. Сега не беше моментът да разкрива, че е напуснала отбора.

— Браво на теб. Майка ти също е много бърза бегачка. — Гласът на Бо пресекна и той извърна поглед сякаш се опитваше да реши дали да се извини, задето е използвал сегашно време, за да опише сестра си.

Вратата се отвори и адвокатът, господин Фонтнот, влезе с едри крачки, провирайки се покрай бюфета, за да застане пред тях начело на масата. Беше мъж с приведени рамене, в маслинозелен костюм. На Еврика ѝ се струваше невъзможно майка ѝ изобщо да е могла да

срещне, а още по-малко пък — да е наела този човек. Дали го бе избрала наслуки от телефонния указател? Той не ги погледна в очите, само вдигна кафява папка от масата и прелисти страниците.

— Не познавах добре Диана. — Гласът му беше мек и муден, и в звуците „с“ и „з“ се долавяше леко свистене. — Тя се свърза с мен две седмици преди смъртта си, за да депозира при мен това копие на последната си воля и завещание.

Две седмици преди да умре? Еврика осъзна, че това трябва да е било в деня преди двете с Диана да излетят за Флорида. Дали майка ѝ беше подготвяла завещанието си, докато Еврика мислеше, че тя опакова багажа си?

— Тук няма кой знае какво — каза Фонтнот. — Имало е трезор в „Ню Иберия Сейвингс енд Лоун“. — Той вдигна поглед, с извити гъсти вежди и огледа масата. — Не знам дали сте очаквали повече.

Леки поклащания на глави и шушукания. Никой не беше очаквал дори наличие на трезор.

— И така, продължаваме — каза Фонтнот. — На господин Уолтър Бо Де Лин...

— Тук. — Чичо Бо вдигна ръка като ученик, когото са възпирали в продължение на четирийсет години.

Фонтнот погледна чичо Бо, после сложи отметка в една графа на формуляра в ръката си.

— Сестра ви Диана ви завещава съдържанието на банковата си сметка. — Той бързо си отбеляза нещо. — Като се извадят средствата, използвани за разноските по погребението, налице е обща сума от шест хиляди четиристотин и тринайсет долара. Както и това писмо. — Той измъкна малък бял плик с името на Бо, надраскано отгоре с почерка на Диана.

Еврика насмалко не ахна при вида на изпълнения с едри завъртулки почерк на майка си. Копнееше да посегне и да изтръгне пощенския плик от пръстите на Бо, да подържи нещо, което майка ѝ беше докосвала толкова неотдавна. Чичо ѝ изглеждаше зашеметен. Той пъхна плика във вътрешния джоб на сивото си кожено яке и сведе поглед към скута си.

— На госпожица Морийн Тоуни, по баща Де Лин...

— Това съм аз, ето ме. — Леля Морийн изправи гръб на стола си. — Морийн Де Лин. Бившият ми съпруг, той... — Тя преглътна и си

намести сутиена. — Няма значение.

— Наистина. — С носовия, типичен за залива акцент на Фонтнот думата се провлече до безкрайност. — Диана пожела да вземете бижутата на майка ви...

— Най-вече разни труфила. — Устните на Морийн потрепнаха конвулсивно, когато посегна да вземе велурената торбичка с бижута от Фонтнот. После сякаш се чу колко абсурдно звучи. Потупа кесията сякаш тя беше малък домашен любимец. — Разбира се, има си сантиментална стойност.

— Освен това Диана ви е завещала колата си, макар за нещастие тя да е... — той хвърли кратък поглед към Еврика, после сякаш му се прииска да не беше — невъзможна за откриване.

— На косъм се размина — промърмори Морийн под нос. — И бездруго си имам кола на лизинг.

— Ах, добре, ето и едно писмо, написано от Диана — допълни Фонтнот.

Еврика гледаше как адвокатът изважда плик, същият като този, който бе връчил на Бо. Морийн посегна през масата и взе плика. Пъхна го в бездънната паст на дамската си чанта, където слагаше неща, от които копнееше да се отърве.

Еврика мразеше този адвокат. Беше ѝ омразна цялата тази среща. Мразеше глупавата си, мрънкаща леля. Вкопчи се в грубата тъкан на грозния стол под себе си. Мускулите на раменните ѝ лопатки се напрегнаха и се свиха на възел в средата на гърба ѝ.

— Сега. Госпожица Еврика Бодро.

— Да! — Тя подскочи, изпружвайки тяло, така че здравото ѝ ухо да е по-близо до Фонтнот, който хвърли съжалителна усмивка в нейната посока.

— Баща ви е тук като ваш настойник.

— Да — обади се баща ѝ дрезгаво. И изведнъж Еврика се зарадва, че Рода беше още на работа, че за близнаците се грижеше съседката госпожа Льо Блан. За половин час баща ѝ не трябваше да се преструва, че не скърби за Диана. Лицето му беше бледо, пръстите му — здраво преплетени на скута. Еврика беше толкова вгълбена в себе си, че не се беше замисляла как баща ѝ приема смъртта на Диана. Плъзна ръка върху тази на баща си и я стисна.

Фонтнот прочисти гърло:

— На вас майка ви оставя в завещанието си следните три неща.

Еврика се надвеси напред в стола си. Искаше тези три неща: очите на майка си, сърцето на майка си, ръцете на майка ѝ, обвити здраво около нея сега. Собственото ѝ сърце започна да бие по-бързо, а стомахът ѝ се разбунтува.

— В тази торбичка има медальон. — Фонтнот извади синя кожена торбичка за бижута от куфарчето си и внимателно я плъзна през масата към Еврика.

Пръстите ѝ разкъсаха копринения шнур, който придържаше торбичката затворена. Бръкна вътре. Знаеше как изглежда колието още преди да го извади. Майка ѝ носеше непрекъснато медальона с гладката, обсипана със златни петънца лицева страна от лазурит. Висулката представляваше голям триъгълник, всяка от чиито страни беше с дължина около пет сантиметра. Медният обков, който придържаше лазурита, беше покрит със зелен меден окис. Медальонът беше толкова стар и замърсен, че закопчалката не се отваряше, но блестящата синя лицева страна беше достатъчно красива, че Еврика да няма нищо против. Медната му задна част беше белязана с шест застъпващи се кръга, някои — вдлъбнати, други — релефни, които винаги бяха напомняли на Еврика за карта на далечна галактика.

Внезапно си спомни, че майка ѝ не беше носила медальона във Флорида, а Еврика не бе попитала защо. Какво би подтикнало Диана да съхрани медальона в трезора преди пътуването им? Еврика никога нямаше да узнае. Тя затвори пръсти около медальона, после нахлузи дългата му медна верижка през главата си. Притисна медальона към сърцето си.

— Освен това остави указания да получите тази книга.

Дебела книга с твърди корици бе поставена на масата пред Еврика. Беше пъхната в нещо, което приличаше на найлонов плик, но по-плътното от всяка херметична найлонова торбичка, която беше виждала някога. Тя измъкна книгата от предпазната ѝ обвивка. Не я беше виждала никога преди.

Беше много стара, подвързана в напукана зелена кожа с вдлъбнатини по гърба. В центъра на корицата имаше релефен кръг, но той беше толкова протрит, че Еврика не можеше да определи дали е бил част от дизайна на корицата, или е петно, оставено от някоя влязла в историята чаша с вода.

Книгата нямаше заглавие, затова Еврика предположи, че е дневник, докато не отгърна корицата. Страниците бяха изпълнени с непознат за нея език. Бяха тънки и пожълтели, направени не от хартия, а от пергамент. Дребният, гъст шрифт, с който бяха изписани, беше толкова непознат, че очите ѝ се измориха, докато се взираше в него. Приличаше на кръстоска между йероглифи и рисунка на близнаците.

— Спомням си тази книга. — Баща ѝ се надвеси напред. — Майка ти я обичаше и така и не разбрах защо. Държеше я до леглото си, макар че не можеше да я чете.

— Откъде се е взела? — Еврика докосна страниците с груби ръбове. Част от задните страници се бяха слепнали толкова здраво сякаш бяха запоени. Това ѝ напомни какво стана с учебника ѝ по биология, когато разля бутилка кока-кола върху него. Еврика не рискува да разкъса страниците, като се опита да ги разтвори насила.

— Взела я от един антиквариат в Париж — каза баща ѝ. — Не знаеше нищо друго за нея. Веднъж, за рождения ѝ ден, платих на един от приятелите ѝ археолози петдесет долара, за да определи възрастта ѝ чрез радиовъглеродно датирание. Дори не се появи на тяхната скала.

— Вероятно фалшификат — заяви Морийн. — Марси Додсън — едно момиче в салона — беше в Ню Йорк Сити миналото лято. Купила си чанта на „Гояр“ на Таймс Скуеър, и тя дори не беше истинска.

— Още едно нещо за Еврика — каза Фонтнот. — Нещо, което майка ви нарича „гръмотевичен камък“. — Той плъзна през масата към нея дървено ковчеже с размерите на музикална кутийка. Имаше вид сякаш някога е било боядисано в изящни сини шарки, но боята беше избледняла и олющена. Върху кутията имаше кремав плик, върху който с почерка на майка ѝ беше написано: Еврика.

— За вас също има писмо.

Еврика скочи да вземе писмото. Но преди да го прочете, погледна за втори път кутията. Отваряйки капака, видя пласт марля, бяла като избледняла кост, увита на кълбо около нещо с големината на бейзболна топка. Вдигна го. Тежеше.

Гръмотевичен камък? Нямаше представа какво е това. Майка ѝ не го бе споменавала никога преди. Може би писмото щеше да обясни. Когато извади писмото от плика, Еврика разпозна специалната хартия за писма на майка си.

Тъмнотилавите букви отгоре гласяха: *Fluctuat nec mergitur*. Това беше латински. Еврика беше запомнила надписа от тениската на Сорбоната, с която спеше през повечето нощи. Диана ѝ я беше донесла от Париж. Върху нея беше девизът на града, който бе девиз и на майка ѝ. „Подмятана от вълните, тя не потъва.“ Сърцето на Еврика се изпълни с мъка при тази жестока ирония.

Морийн, която пробваше наследените бижута, издърпа от меката част на ухото си една от обиците с клипсове на Шугър. После адвокатът каза нещо и тихият глас на Бо се повиши в знак на протест, а баща ѝ бутна назад стола си — но нищо от това нямаше значение. Еврика вече не беше в заседателната зала с тях.

Беше с Диана, в света на написаното на ръка писмо:

Безценна моя Еврика,
Усмихни се!

Ако четеш това, предполагам, че може би ти е трудно да го сториш. Но се надявам, че ще го направиш — ако не днес, то скоро. Имаш прекрасна усмивка, непринудена и искряща.

Докато пиша това, ти спиш до мен в старата ми спалня в къщата на Шугър — опа, пардон, на Бо. Днес отидохме с колата до Сайпърморт Пойнт и ти плуваше като тюлен в банския си костюм на точки. Слънцето грееше ярко и ние се сдобихме с едни и същи загорели места по раменете тази вечер, докато похапвахме варени миди долу на кея. Позволих ти да изядеш една допълнителна царевича, както правя винаги.

Изглеждаш толкова умиротворена и млада, когато спиш, Еврика. Трудно е да повярвам, че си на седемнайсет.

Ти растеш. Обещавам да не се опитвам да те спирам.

Не знам кога ще прочетеш това. На повечето от нас не е дадено да знаят как ще ни споходи смъртта. Но ако това писмо стигне до теб по-скоро рано, отколкото късно, моля те... не допускай смъртта ми да определи хода на живота ти.

Опитах се да те възпитам така, че да няма много за обясняване в едно писмо като това. Имам чувството, че се познаваме взаимно по-добре, отколкото които и да било други двама души могат да се познават. Разбира се, тепърва ще има неща, които трябва да откриеш сама. Мъдростта не може да се сравнява с опита, но ти трябва да се поучиш от опита и да вървиш сама.

Не плачи. Носи със себе си онова, което обичаш в мен; остави болката зад гърба си.

Уповавай се на гръмотевичния камък. Той е озадачаващ, но мощен.

Носи медальона ми, когато копнееш да ме имаш близо до себе си; може би ще ти помогне да намериш пътя.

И се наслаждавай на книгата. Знам, че ще е така.

С дълбока любов и възхищение:

Мама

9

МОМЧЕТО ОТ НИКЪДЕ

Еврика стисна здраво писмото. Отблъсна се назад, за да избегне възможността да почувства онова, което думите на майка ѝ почти я караха да чувства.

Подписът на Диана в най-долния край на страницата беше размазан. В края на изписаната с курсив дума „Мама“ лежаха три мънички релефни кръга. Еврика прокара пръсти по тях сякаш са език, който трябва да докосне, за да разбере.

Не можеше да обясни откъде знае: това бяха сълзите на Диана.

Но майка ѝ не плачеше. Ако го правеше, Еврика никога не го беше виждала. Какво друго никога не бе знаела за Диана?

Спомняше си най-скорошната им екскурзия до Сайпърморт Пойнт толкова ясно: началото на май, плоскодънни лодки от фибростъкло, блъскащи се в хелинга, слънце, прежурящо ниско в небето. Нима Еврика наистина бе спала толкова дълбоко след това, че не бе чула майка си да плаче? Защо ли беше плакала Диана? Защо беше написала това писмо? Знаела ли е, че ще умре?

Разбира се, че не. Така пишеше в писмото.

На Еврика ѝ се прииска да изпищи. Но поривът отмина като страховито лице на минаване покрай „къща с призраци“ на някой панаир.

— Еврика... — Баща ѝ стоеше пред нея. Бяха на паркинга пред кабинета на Фонтнот. Небето над него бе бледосиньо, с бледи бели облачни ивици. Въздухът беше толкова влажен, че усещаше тениската си мокра.

Еврика беше останала вгълбена в писмото толкова дълго, колкото бе успяла, без да вдига поглед, докато излизаше след баща си от заседателната зала, влизаше в асансьора, минаваше през фойайето и се отправяше към колата.

— Какво? — Тя стисна писмото, боейки се, че нещо може да ѝ го отнеме.

— Госпожа Лъо Блан ще наглежда близнаците още половин час.
— Той погледна часовника си. — Може да си вземем замразено бананово кисело мляко. Отдавна не сме го правили.

Еврика с изненада установи, че наистина ѝ се иска едно замразено бананово кисело мляко от „Джоус Сноус“ зад ъгъла до тяхната църква, „Сейнт Джон“. Това им беше традиция преди Рода и близнаците, преди гимназията и катастрофата и срещите с адвокати заради смущаващото наследство на мъртви майки.

Едно замразено бананово кисело мляко означаваше две лъжици и сепарето до прозореца в ъгъла. Означаваше Еврика, седнала на ръба на стола си, смееща се на същите истории, които беше чувала баща ѝ да разказва сто пъти — как израсъл в Ню Иберия, как бил единственото момче, записало се в кръжока по печене на пайове с американски орех, или как първия път, когато поканил Диана на вечеря, бил толкова нервен, че фламбето, което приготвил, подпалило кухнята. За момент тя остави ума си да се зарее към онова сепаре в „Джоус Сноус“. Представи си как тъпче с лъжицата студения бананов сладолед в устата си — момиченцето, което още смята баща си за свой герой.

Но тя вече не знаеше как да говори с баща си. Защо да му казва колко съсипана се чувства? Ако баща ѝ изтървеше дори само една погрешна дума пред Рода, Еврика отново щеше да попадне под наблюдение заради риск от самоубийство, нямаше да ѝ позволяват дори да затваря вратата си. Освен това той си имаше достатъчно грижи на главата.

— Не мога — каза тя. — Имам си друг превоз.

Баща ѝ огледа почти празния паркинг сякаш тя се шегуваше.

Не беше шега. Кат трябваше да я вземе в четири, за да учат. Четенето на завещанието беше приключило по-рано. Сега баща ѝ вероятно щеше да чака неловко с нея, докато се появи Кат.

Докато оглеждаше паркинга, търсейки Кат, погледът на Еврика попадна върху белия пикап. Беше паркиран срещу сградата, под един чинар със златисти листа. Някой седеше на шофьорското място, вирайки се през прозореца. Нещо сребристо проблесна през предното стъкло.

Еврика присви очи, спомняйки си лъскавото квадратче — онзи необичаен ароматизатор за въздух с дъх на лимонова трева, който висеше от огледалото за обратно виждане на Андър. Не ѝ беше нужно

да го вижда отблизо, за да разбере, че това е неговият пикап. Той забеляза, че го е видяла. Не извърна поглед.

През тялото ѝ премина гореща вълна. Тениската ѝ сякаш я притискаше, дланите ѝ бяха лепкави от пот. Какво правеше той тук?

Сивата хонда насмалко не прегази Еврика. Кат наби спирачки с рязко свистене и смъкна прозореца си.

— К'во става, господин Би? — провикна се тя иззад сърцевидните си слънчеви очила. — Готова ли си, Рика?

— Как си, Кат? — Баща ѝ потупа задния капак на колата на Кат, която наричаха „Старата плесен“. — Радвам се да видя, че тя още се държи.

— Боя се, че никога няма да сдаде багажа — изпъшка Кат. — Внуците ми ще дойдат с тоя таралясник на погребението ми.

— Ще ходим да учим в „Нептюн'с“ — каза Еврика на баща си, като заобиколи до вратата за пасажера.

Баща ѝ кимна. Изглеждаше объркан и изгубен от другата страна на колата и това натъжи Еврика.

— Ще си наваксаме друг път — каза той. — Хей, Рика?

— Да?

— Имаш ли си всичко?

Тя кимна, потупвайки раницата си, в която бяха старинната книга и странното синьо ковчеже. Докосна сърцето си, където лежеше медальонът. Вдигна писмото на Диана с петната от сълзи по него, сякаш за да помаха.

— Ще се прибера за вечеря.

Преди да се качи в колата на Кат, Еврика хвърли поглед през рамо, към мястото под чинара. Андър си беше отишъл. Еврика не знаеше кое беше по-странно: че е бил там или че ѝ се искаше да не си беше тръгнал.

— Е, как мина? — Кат намали звука на „Предвид всички неща“. Сред познатите тийнейджъри на Еврика тя беше единствената, която слушаше говор вместо музика. Как се предполагаше да флиртува с момчета от колежа — гласеше „защитната реч“ на Кат, — ако не знаеше какво става по света? — Наследница ли си на цяло състояние или поне на парцел земя в Южна Франция, където да се размазвам от кеф?

— Не точно. — Еврика отвори раницата си, за да покаже наследството си на Кат.

— Медальонът на майка ти. — Кат докосна верижката около врата на Еврика. Беше свикнала да я вижда около този на Диана. — Хубаво.

— Има още — каза Еврика. — Стара книга и камък в кутия.

— Камък в какво?

— Написала е и писмо.

Кат спря колата на сред паркинга. Облегна се назад в седалката си, покачвайки колене на волана, и обърна брадичка към Еврика — в настроение ли си да споделиш?

И Еврика прочете писмото още веднъж, този път на глас, като се опита да овладее треперещия си глас, опита се да не вижда петната от сълзи накрая.

— Невероятно — каза Кат, когато Еврика свърши. Бързо избърса очи, после посочи задната страна на листа. — От другата страна пише нещо.

Еврика обърна листа. Не беше забелязала послеписа.

Р. S. За гръмотевичния камък... Под пласта марля лежи артефакт от дялан камък с форма на триъгълник. Някои култури ги наричат „стрели на елфите“; вярва се, че отблъскват бурите. Гръмотевичните камъни могат да се намерят сред останките на повечето древни цивилизации по цял свят. Помниш ли върховете за стрели, които изкопахме в Индия? Мисли си за тях като за далечни „сродници“. Произходът точно на този гръмотевичен камък е неизвестен, което го прави още по-скъп на онези, които си позволяват да си представят възможностите. Аз го направих. Ти ще го сториш ли?

Р. P. S. Не развивай марлята, докато не ти се наложи. Ще разбереш, когато дойде моментът.

Р. P. P. S. Винаги знай, че те обичам.

— Е, това обяснява камъка — каза Кат с тон, който означаваше, че е напълно объркана. — Каква е работата с книгата?

Започнаха да разглеждат изучаващо крехките страници, изпълнени с безкрайни ръкописни редове на неразгадаем език.

— Какво е това, средновековен марсиански ли? — Кат примижа и обърна книгата наопаки. — Все едно неграмотната ми пралеля Деси най-накрая е написала романтичното книжле, за което все бръщолевеше.

Рязко почукване по прозореца на Еврика накара двете момичета да подскочат.

Отвън стоеше чичо Бо, пъхнал едната си ръка в джоба на джинсите. Еврика мислеше, че вече си е тръгнал; той не обичаше да се задържа в Лафайет. Тя се огледа за леля Морийн. Бо беше сам. Тя смъкна прозореца.

Чичо ѝ се надвеси вътре, подпирайки лакти на рамката на прозореца. Посочи към книгата.

— Майка ти — гласът му бе дори по-тих от обичайното, — тя знаеше какво пише в тази книга. Можеше да я чете.

— Какво? — Еврика взе книгата от Кат и прелисти страниците ѝ.

— Не ме питай как — каза Бо. — Веднъж я видях да я разглежда, водеше си бележки.

— Знаеш ли къде е научила...

— Не знам нищо повече от това. Но това, дето го каза баща ти, че никой не може да прочете книгата... исках да ти кажа истината. Възможно е.

Еврика се надвеси напред, за да целуне загорилата от слънцето буза на чичо си.

— Благодаря, чичо Бо.

Той кимна.

— Трябва да се прибирам у дома, да пусна кучетата. Отбий се до фермата, когато поискаш, нали обещавах? — Леко вдигна ръка за поздрав към момичетата, докато тръгваше към стария си пикап.

Еврика се обърна към Кат, притискайки книгата към гърдите си.

— Значи въпросът е...

— Как да я преведем? — Кат потропа със сребристите си нокти по таблото. — Миналата седмица излизах на среща с един тип, който е записал два основни предмета — класически науки и ветеринарна медицина — в Университета на Луизиана. Само във втори курс е, но може и да знае.

— Къде го срещна този Ромео? — попита Еврика. Не се сдържа и се сети за Андър, макар че нищо, което Андър беше направил в нейно присъствие, нямаше дори най-бегла прилика с романтиката.

— Имам си метод. — Кат се усмихна. — Преглеждам списъците със студентите на татко онлайн, избирам готините типове, а после стратегически гледам да се озова на студентската среща, след като курсът излезе. — Тъмните ѝ очи се стрелнаха нагоре към Еврика и в тях се мярна необичайно смущение. — Никога няма да казваш на никого каквото и да било от това. Родни смята, че срещата ни е била чист „синхронизъм“. — Тя се ухили. — Има коса, сплетена на малки плитчици, чак дотук. Искаш ли да видиш снимка?

Докато Кат вадеше телефона си и прехвърляше менюто, за да стигне до снимките си, Еврика погледна назад към мястото, където беше паркиран пикапът на Андър. Представи си, че той е още там и че Андър ѝ е докарал обратно Магда, само че сега джипът бе изрисуван със змии, пламъци и асиметрични смарагди.

— Сладък е, а? Искаш ли да му се обадя? Той говори някъде към петдесет и седем езика. Ако чичо ти казва истината, действително е добре да намерим някой да преведе книгата.

— Може би. — Еврика беше разсеяна. Метна книгата, гръмотевичния камък и писмото от майка си в раницата си. — Не знам дали днес съм в настроение за това.

— Разбира се. — Кат кимна. — Когато кажеш.

— Да — промърмори Еврика, като се суетеше с предпазния си колан, без да мисли за сълзите на майка си. — Ще имаш ли нещо против да не говорим за това точно сега?

— Разбира се, че не — Кат включи двигателя и бавно подкара колата към изхода на паркинга. — Смя ли да предложи наистина да учим? Изпитът върху „Моби Дик“ и усиленото учене за оформянето на срочните оценки след това може да отклонят ума ти от разни други мисли.

Еврика погледна навън през прозореца и забеляза как бледозлатисти листа от чинар се носят плавно и падат върху празното място на Андър.

— Какво ще кажеш да не учим...

— Нито дума повече. С теб съм. Какво ти се върти в ума, сестро?

— Ами... — имаше ли всъщност някакъв смисъл да лъже? В случая с Кат, вероятно не. Еврика смутено повдигна рамене. — Едно наминаване край тренировъчната писта по бягане през пресечена местност на „Мейнър“?

— Ама, разбира се, госпожице Бодро — очите на Кат засияха с пленителния си блясък, обикновено запазен за по-големите момчета. — Защо ти трябваше толкова много време, за да го предложиш?

Училището „Мейнър“ беше няколко пъти по-голямо от „Еванджелин“ и няколко пъти по-слабо финансирано. Единственото друго католическо училище със смесено обучение в Лафайет, то отдавна беше главен съперник на „Еванджелин“. Учениците бяха по-разнообразни, по-религиозни, по-амбициозни. На Еврика хлапетата от „Мейнър“ ѝ се струваха студени и агресивни. През повечето години те печелеха областните шампионати в повечето спортове, макар че миналата година „Еванджелин“ отиде в „Стейт“ за състезанието по бягане през пресечена местност. Кат беше твърдо решена да задържат титлата тази година.

Затова сякаш пресякоха вражески позиции, когато Кат спря на тренировъчната писта на „Мейнър“, която се простираше нататък към залива.

Когато Еврика отвори вратата си, Кат погледна надолу към тъмносинята си униформена пола с дължина до коляното:

— Не можем да излезем там, облечени по този начин.

— На кого му пука? — Еврика излезе от колата. — Да не се тревожиш, че ще помислят, че „еванджелинците“ са дошли да ги саботират?

— Не, но може да има разни „жребци“, които тренират усилено, а с тая пола приличам на някоя лелка на средна възраст. — Тя отключи багажника — нейният мобилен дрешник. Вътре бяха натрупани дрехи с пъстри щампи, много ликра и повече обувки, отколкото имаше в универсален магазин. — Ще ме прикриваш ли?

Еврика закри Кат с тяло и застана с лице към пистата. Огледа игрището, търсейки да мерне фигурата на Андър. Но слънцето блестеше в очите ѝ и отгук всички момчета от отбора по бягане през пресечена местност ѝ се струваха еднакво високи и кльошави.

— Така. Значи си решила да си намериш любим. — Кат затършува из багажника си, като си мърмореше нещо за някакъв колан, който била оставила у дома.

— Не знам дали е толкова силно — каза Еврика. Беше ли? — Той се отби преди две вечери...

— Това не си ми го казала.

Еврика чу звук от сваляне на цип и зърна как тялото на Кат се измъкна от някаква дреха.

— Всъщност не беше нищо особено. Забравих нещо в колата му и той се отби да ми го върне. Брукс беше там. — Тя направи пауза, мислейки си за момента, когато беше стояла притисната между две момчета, готови всеки миг да се сбият. — Положението наистина беше напрегнато.

— Андър ли се държа странно с Брукс, или обратното? — Кат пръсна малко парфюм на шията си. Ухаеше на медена роса и жасмин. Кат излъчваше ухания от всевъзможни климатични пояси.

— Какво имаш предвид? — попита Еврика.

— Просто... — Кат подскачаше на един крак, закопчавайки каишката на една обувка с висок ток. — Нали знаеш, Брукс може да бъде доста собственически настроен по отношение на теб.

— Сериозно? Така ли мислиш... — Еврика млъкна рязко, повдигайки се бързо на пръсти, когато едно високо русо момче свърна зад завоя на пистата пред тях. — Това май е Андър... Не. — Тя отново долепи пети до земята, разочарована.

Кат подсвирна удивено:

— Леле! Не мислиш, че увлечението ти е „толкова силно“? Ти будалкаш ли ме? Току-що беше съкрушена, че онзи тип не беше той. Никога не съм те виждала такава.

Еврика забели очи. Облегна се на колата и погледна часовника си.

— Облече ли се вече? Почти пет е; вероятно са започнали да изпускат парата. — Двете с Кат нямаха много време.

— Няма ли да коментираш вида ми?

Когато Еврика се обърна, видя Кат в прилепнала тясна рокля, плтно по тялото, с леопардова щампа, черни обувки на висок, тънък и остър ток, и малката барета от кожа на рис, която бяха купили заедно

миналото лято в Ню Орлиънс. Тя се завъртя: приличаше на рекламен плакат за работилницата на някой препаратор.

— Наричам го „Тройната Котка“ — тя сви пръстите си като котешки нокти. — Prrrr.

— Внимавай! — Еврика кимна към хлапетата от „Мейнър“ на игрището. — Онези месоядни може да те изхрускат.

Прекосяха паркинга, минаха покрай редицата жълти автобуси, чакащи да откарат децата у дома, покрай подредените един до друг оранжеви охладители за вода и кльощавите първокурсници, които правеха коремни преси на трибуните. Някои подвикваха на Кат.

— Здравсти, земляк — измърка тя на едно чернокожо хлапе, което я оглеждаше, докато подтичваше край нея.

Еврика не беше свикнала да вижда Кат в близост до чернокожи хлапета. Зачуди се дали тези момчета възприемаха приятелката ѝ като наполовина бяла, така, както децата в „Еванджелин“ приемаха Кат като наполовина черна.

— Той се усмихна! — възкликна Кат. — Да го настигна ли? Не мисля, че мога да тичам в тази рокля.

— Кат, дойдохме тук да търсим Андър, помниш ли?

— Правилно. Андър. Супер висок. Кльощав — но не прекалено. Възхитителни руси къдрици. Андър.

Спряха до пистата. Макар че този следобед Еврика вече беше пробягала десет километра, когато носът на обувката ѝ допря чакълестата червена настилка, изпита порив да се впусне в спринт.

Загледаха отбора. Момчета и момичета се мотаеха по пистата, тичайки с различна бързина. Всичките бяха в еднакви поло фланелки с тъмножълта яка и жълти шорти за бягане.

— Това не е той — каза Кат, показалецът ѝ проследяваше бегачите. — И това не е той — сладък е, но не е той. А пък този тип със сигурност не е той. — Тя се намръщи. — Странно е. Мога да си представя аурата, която излъчва, но е трудно да си спомня ясно лицето му. Може би просто не съм го видяла отблизо?

— Той изглежда необичайно — каза Еврика. — Не в лошия смисъл на думата. Зашеметяващ е.

Очите му са като океана, искаше ѝ се да каже. Устните му са с цвят на корал. Кожата му излъчва онази сила, която кара стрелката на компаса да подскочи.

Не го виждаше никъде.

— Ето го Джак. — Кат посочи към един тъмнокос дългуч с мускули, който беше спрял, за да направи няколко упражнения за разтягане отстрани край пистата. — Той е капитанът. Помниш ли, когато свирих с него „Седем минути в Рая“ миналата зима? Искаш ли да го питам?

Еврика кимна, следвайки Кат, която вървеше с бавна дебнеща походка към момчето.

— Здравсти, Джак — Кат се плъзна на седалката над онази, на която се подпираше протегнатият крак на Джак. — Търсим един тип от твоя отбор на име Андър. Как му е фамилията, Рика?

Еврика сви рамене.

Джак също.

— Няма хора с името Андър в този отбор.

Кат ритна и протегна крака, кръстоса глезени.

— Виж, преди два дни трябваше да имаме състезание срещу вас, което отложиха заради дъжда, и той беше там. Високо момче, русо — ще ми помогнеш ли, Рика?

Очи като океана, едва не изтърси тя. Ръце, които могат да уловят падаща звезда.

— Малко блед? — успя да изрече.

— Малко... не е в отбора. — Джак върза отново връзката на маратонката си и се изправи, показвайки, че е приключил.

— Малко смотан капитан си, щом не знаеш имената на съотборниците си — провикна се Кат, докато той се отдалечаваше.

— Моля те — каза Еврика със сериозен тон, който накара Джак да спре и да се обърне. — Наистина трябва да го намерим.

Момчето въздъхна. Тръгна обратно към момичетата и грабна черна куриерска чанта изпод седалките. Извади айпада си и натисна няколко клавиша. Когато го подаде на Еврика, на екрана се виждаше снимка на отбора по бягане през пресечена местност, позиращ на трибуните.

— Снимките за годишника бяха миналата седмица. Това са всички в отбора. Да виждаш тук твоя Ксандър?

Еврика се вгледа внимателно в снимката, търсейки момчето, което беше видяла за последно на паркинга, онова, което бе ударило колата ѝ, онова, което тя не можеше да избие от ума си. От снимката ѝ

се усмихваха трийсет млади и вдъхновени момчета, но никое от тях не беше Андър.

10

ВОДА И МОЩ

Еврика изстиска малко лосион против слънце в дланта си и наплеска втори слой върху бледите рамене на Уилям. Беше топла, слънчева съботна сутрин и Брукс беше откарал Еврика и близнаците до мястото за къмпинг на семейството си на Сайпърморт Пойнт точно до Върмилиън Бей.

Всички, които живееха по протежение на южната ивица на Бойо Тек, искаха местенце на Пойнт. Ако нечие семейство нямаше място за къмпинг по протежение на дългия три километра „коридор“ на полуострова близо до пристанището, се сприятеляваше с някого, чието семейство притежаваше такова място. „Лагерите“ бяха вили за уикенда, най-вече оправдание за притежаването на лодка, и варираха от нещо като примитивни фургони, паркирани на някой тревист участък, до имения за милиони долари, издигнати върху кедрови подпори, с частни пристани за лодки. Спомените за ураганите бяха увековечени с черни строителни маркери по предните врати на лагерите, отбелязвайки всяка точка, до която се бе издигнала водата — Катрина'05, Рита'05, Айк'08.

„Лагерът“ на семейство Брукс представляваше дъсчено бунгало с четири спални, с покрив от гофрирана ламарина и петунии, засадени в избелели метални кутии от кафе „Фолгърс“, подредени по первазите на прозорците. Отзад имаше док от кедрово дърво, който изглеждаше безкраен на следобедното слънце. Еврика беше прекарала стотици щастливи часове там навън, като похапваше шоколадови бонбони с американски орех заедно с Брукс, държейки в ръка въдица от стъбло на захарна тръстика, оцветена в зелено с морска трева.

Планът онзи ден беше да наловят риба за обяд, после да хапнат стриди в „Бей Вю“ — единствения ресторант в градчето. Но близнаците се отегчиха от риболова в мига, щом червеите им изчезнаха под тъмната вода, така че всички бяха зарязали въдиците си и бяха подкарвали по тясната плажна ивица, откъдето се разкриваше

изглед към залива. Някои хора казаха, че изкуственият плаж е грозен, но когато слънчевата светлина хвърляше отблясъци по водата и златистата морска трева се полюшваше леко на вятъра, а чайките крякаха, докато се спускаха ниско, за да ловят риба, Еврика не можеше да си представи защо. Плесна един комар, за да го прогони от крака си и загледа черния неподвижен залив на ръба на хоризонта.

За пръв път от смъртта на Диана се намираще в близост до голямо водно пространство. Но — напомни си Еврика — това беше детството ѝ; нямаше причина да е нервна.

Уилям строеше пясъчен замък със съсредоточено присвити устни, докато Клеър разрушаваше напредъка му стена след стена. Еврика обикаляше около тях с шишето лосион „Хавайски Тропици“, оглеждайки внимателно раменете им дори за най-леко порозовяване.

— Ти си следващата, Клеър — пръстите ѝ втриха лосион покрай надуваемите оранжеви „водни криле“ на Уилям.

— А-ха — Клеър се изправи на крака, с колене, по които бе полепнал мокър пясък. Тя изгледа лосиона против слънце и понечи да побегне, но се препъна в басейна на пясъчния замък.

— Ураганът „Клеър“ връхлита отново — Брукс скочи, за да я подгони.

Когато той се върна с Клеър на ръце, Еврика я нападна с лосиона. Клеър започна да се гърчи и извива, надавайки писъци, когато Брукс започна да я гъделичка.

— Готово — Еврика щракна отново капачето на бутилката. — Защитени сте за още час.

Деца хукнаха, зарязвайки пясъчните строежи, за да търсят несъществуващи мидени черупки край водата. Еврика и Брукс се тръснаха обратно на одеялото и вкопаха пръсти в хладния пясък. Брукс беше един от малкото хора, които никога не забравяха да седнат от дясната ѝ страна, за да може тя да го чува по-добре.

Като за съботен ден плажът не беше особено пренаселен. Вляво седеше семейство с четири малки деца, всички — криещи се на сянка под син насмолен брезент, разпънат върху два пръта. Пръснати тук-там рибари сновяха по брега с въдици, връзващи се в пясъка, преди водата да ги почисти. По-надолу група хлапета от средното училище, които Еврика разпозна от църквата, се замерваха с „въжета“ от водорасли. Тя загледа как водата се плиска в глезените на близнаците, напомняйки

си, че седем километра навътре Марш Айлънд удържаше по-големите вълни на Залива.

Брукс ѝ подаде запотена кутийка кока-кола от кошницата за пикник. Като за момче Брукс се справяше забележително добре с опаковането на храна за пикник. Винаги имаше разнообразие от вредна и здравословна храна: чипс, бисквити и ябълки, сандвичи с пуйка и студени напитки. Устата на Еврика се напълни със слюнка при вида на пластмасова кутия за храна с пикантно етуфе^[1] със скарриди върху кафяв ориз на майка му Ейлийн. Отпи голяма глътка от колата и се подпря назад на лакти, прикрепвайки студената тенекиена кутийка между голите си колене. Една платноходка се носеше бавно на изток в далечината с платна, размазващи се в неясни очертания в ниските облаци по водата.

— Хубаво ще е скоро да те заведе на разходка с платноходка — каза Брукс, — преди времето да се развали. — Брукс умееше да управлява платноходка отлично — за разлика от Еврика, която все не можеше да си спомни накъде да натиска лостовете. Това беше първото лято, в което му бяха позволили да изведе приятели с лодката сам. Беше плавала с него веднъж през май и планираше да го прави всеки уикенд след това, но после стана катастрофата. Тя се опитваше отново да свикне да бъде близо до вода. Сънуваше кошмари, в които потъваше наред най-мрачния, най-бурния океан, на хиляди мили от каквато и да било суша.

— Може би следващия уикенд? — предложи Брукс.

Не можеше вечно да избягва океана. Той беше част от нея, толкова, колкото и бягането.

— Следващия път може да оставим близнаците вкъщи — каза тя.

Чувстваше се кофти, че ги е довела. Брукс вече беше направил далеч повече от очакваното, шофирайки над трийсет километра до Лафайет да вземе Еврика, тъй като колата ѝ още беше в сервиза. Когато стигна до къщата ѝ, познаяте кой взе да се умилква, да умолява и да размахва юмручета, за да дойде с тях? Брукс не можа да им откаже. Баща ѝ каза, че няма проблем, а Рода беше на някакво съвещание. Така че Еврика прекара следващия половин час в местене на столчета за кола от „Континентала“ на баща си на задната седалка на седана на Брукс, борейки се с двайсет различни закопчалки и вбесяващи ремъци. После трябваше да се оправи и с плажните чанти, детските спасителни

пояси, които трябваше да се надуют, и екипировката за гмуркане с шнорхел, която Уилям настоя да измъкнат от най-затънтените кътчета на тавана. Еврика предположи, че такива препятствия не съществуват, когато Брукс излиза с Мая Кейс. Представи си Айфелови кули и осветени от свещи маси с блюда от задушени омари, появяващи се в поля с червени рози без бодли всеки път, когато Брукс се мотаеше с Мая Кейс.

— Защо да си стоят у дома? — засмя се Брукс, докато гледаше как Клеър залепва мустак от водорасли на лицето на Уилям. — Страшно ще им хареса. Имам детски спасителни жилетки.

— Защото така. Изтощителни са.

Брукс пхна ръка в кошницата да извади „етуфе“-то. Загреба една вилица, после подаде кутията на Еврика.

— Щеше да си по-изтощена от чувството за вина, ако не ги доведеш.

Еврика се отпусна на пясъка и покри лице със сламената си шапка. Той беше дразнещо прав. Ако тя някога си позволише да поеме цялото изтощение, вече събрало се от чувството за вина, то вероятно щеше да я повали на легло. Чувстваше се виновна за това, колко се е дистанцирала от баща си, за огромната вълна от паника, която бе стоварила върху семейството, като погълна онези хапчета заради смачкания джип, за чийто ремонт Рода настоя да плати, за да може да ѝ натяква за разходите.

Сети се за Андър и изпита още вина, задето бе достатъчно наивна да повярва, че той ще се погрижи за колата ѝ. Вчера следобед най-накрая беше събрала кураж да набере номера, който той беше пхнал в портфейла ѝ. Отсреща вдигна някаква жена на име Дестини с дебел груб глас и ѝ каза, че са ѝ свързали телефона едва предишния ден.

Защо му беше да шофира до къщата ѝ само за да ѝ даде фалшив номер? Защо да лъже, че е в отбора по бягане на „Мейнър“? Как я беше намерил в кантората на адвокатата — и защо беше потеглил така внезапно?

Защо възможността да не го види никога повече я изпълваше с паника?

Всеки нормален човек би осъзнал, че Андър е противен тип. Такова беше заключението на Кат. При всичките глупости, с които Кат

се примиряваше от страна на различните си момчета и мъже, тя не би търпяла лъжец.

Добре де, значи беше излъгал. Да. Но Еврика искаше да узнае защо.

Брукс повдигна ъгълчето на сламената ѝ шапка и надникна към лицето ѝ. Беше се претърколил по корем до нея. По загорилата му буза имаше полепнал пясък. Тя усети мириса на слънцето по кожата му.

— Какво се върти в любимия ми ум? — попита той.

Тя си спомни колко притисната се беше почувствала, когато Андър бе сграбчил Брукс за яката. Спомни си как Брукс беше побързал да се присмее на Андър след това.

— Не ти трябва да знаеш.

— Точно затова попитах — отбеляза Брукс. — Защото не искам да знам.

Не искаше да разказва на Брукс за Андър — и не само заради враждебността между тях. Потайността на Еврика беше свързана със самата нея, с напрегнатия начин, по който я караше да се чувства Андър. Брукс беше един от най-добрите ѝ приятели, но не познаваше тази нейна страна. Самата тя не познаваше тази своя страна. А тази страна не искаше да си отиде.

— Еврика! — Брукс потупа леко с палец по долната ѝ устна. — Какво става?

Тя докосна гърдите си, където почиваше триъгълният медальон от лазурит на майка ѝ. За два дни бе свикнала с тежестта му около врата си. Брукс протегна ръка и докосна пръстите ѝ върху лицевата страна на медальона. Вдигна медальона и опипа закопчалката.

— Не се отваря. — Тя дръпна закопчалката и я освободи: не искаше той да я счупи.

— Извинявай — той трепна, после се претърколи по гръб.

Еврика огледа очертаните му коремни мускули.

— Не, ти извинявай. — Тя облиза устни. Бяха солени на вкус. — Просто е нежен.

— Още не си ми казала как мина при адвоката — каза Брукс. Но не я гледаше. Взираше се нагоре към небето, където сив облак закриваше слънцето.

— Искаш да узнаеш дали съм милиардерка? — попита Еврика. Наследството ѝ я беше оставило объркана и тъжна, но беше по-лесна

тема за разговор от Андър. — Честно казано, не съм напълно сигурна какво ми е оставила Диана.

Брукс подръпна стрък морска трева, който се подаваше от пясъка:

— Какво имаш предвид? Прилича на счупен медальон.

— Оставила ми е също и книга на език, който никой не може да чете. Оставила ми е нещо, наречено гръмотевичен камък — някаква топка в археологическа марля, която не трябва да развивам. Написала е писмо, в което се казва, че тези предмети са важни. Но аз не съм археолог; аз съм просто нейна дъщеря. Представа си нямам какво да правя с тях и това ме кара да се чувствам глупава.

Брукс се извъртя върху одеялото и коленете му докоснаха ребрата на Еврика.

— Говорим за Диана. Тя те обичаше. Ако предметите, които ти е оставила, имат някаква цел, тя със сигурност не е да те накарат да се почувстваш зле.

Уилям и Клеър бяха отишли до насмоления брезент надолу по брега и бяха намерили две деца, заедно с които да се плискат във водата. Еврика беше признателна, че има няколко мига насаме с Брукс. Не си беше давала сметка колко обременена я караше да се чувства наследството ѝ, какво голямо облекчение е да сподели товара. Загледа се към залива и си представи как наследените ѝ предмети отлитат като пеликани, защото вече нямат нужда от нея.

— Ще ми се да ми беше казала за тези неща, докато беше жива — отбеляза тя. — Не мислех, че имаме тайни.

— Майка ти е една от най-умните хора, живели някога. Щом ти е оставила топка марля, може би си струва да я проучиш. Мисли си за това като за приключение. Това би направила тя. — Той метна пресушената си метална кутийка от кола в кошницата за пикник и свали широкополата си сламена шапка. — Ще се топна.

— Брукс? — Тя се надигна, седна и посегна за ръката му. Когато той се обърна да я погледне в лицето, косата му падна върху очите. Тя посегна да я отметне. Раната на челото му заздравяваше; имаше само тънка, кръгла коричка над очите му. — Благодаря.

Той се усмихна и се изправи, оправяйки синия си бански, който изглеждаше добре на фона на загорилата му кожа.

— Не бери грижа, Октоподче.

Докато Брукс се отправяше към водата, Еврика оглеждаше внимателно близнаците и новите им приятели.

— Ще ти помахам от големите вълни — извика тя на Брукс, както правеше винаги.

Имаше легенда за някакво момче от залива, удавило се във Върмилиън Бей в късен летен следобед, точно преди залез-слънце. В един миг се състезавал с братята си, шляпайки из плитките далечни кътчета на залива; в следващия — може би приемайки предизвикателство — заплувал покрай големите разбиващи се вълни и бил завлечен в морето. Съобразявайки се с това, като дете Еврика никога не се бе осмелявала да плува близо до означените с червено-бели шамандури високи вълни. Сега знаеше, че историята е лъжа, разказвана от родителите, за да държат децата си изплашени и защитени. Вълните в залива Върмилиън почти не заслужаваха това име. Марш Айлънд отблъскваше истинските като супергерой, отбраняващ родния си метрополис.

— Гладни сме! — извика Клеър, като изтръскваше пясък от късата си руса конска опашка.

— Поздравления — заяви Еврика. — За награда получавате пикник. — Тя отвори със замах капака на кошницата за пикник и разпростря съдържанието ѝ пред децата, които притечаха да видят какво има там.

Тя пхна сламки в кутийки със сок, отвори няколко пакета чипс и измъкна всякакви следи от домати от сандвича с пуешко на Уилям. Не се беше сецала за Андър от цели пет минути.

— Бива ли го яденето? — съдвка колелце чипс.

Близнаците кимнаха с пълна уста.

— Къде е Брукс? — попита Клеър между хапките, които отхапваше от сандвича на Уилям, макар че си имаше свой.

— Плува — Еврика огледа водата. Очите ѝ бяха заслепени от слънцето. Беше казала, че ще му помаха; дотогава сигурно вече беше стигнал до разбиващите се вълни. Шамандурите бяха само на десет метра от брега.

Нямаше много плуващи хора, само средношколците, които се смееха вдясно от нея, виждайки колко немощни се оказват дъските им за сърф срещу вълните. Беше видяла тъмните къдрици на Брукс да се поклащат над водата и дългия размах на загорелите му ръце на около

половината път до разбиващите се вълни — но това беше преди доста време. Заслони очите си с ръка, за да не ѝ блести слънцето. Загледа линията, разделяща водата от небето. Къде беше той?

Еврика се изправи на крака, за да вижда по-добре хоризонта. На този плаж нямаше спасители, никой не държеше под око хората, които плуваха надалече. Тя си представи, че може да вижда до безкрайност — отвъд Върмилиън, на юг до Уийкс Бей, до Марш Айлънд и отвъд до Залива, до Веракрус, Мексико, до ледените „шапки“ близо до Южния полюс. Колкото по-надалеч виждаше, толкова по-тъмен ставаше светът. Всички лодки бяха олющени и изоставени. Акули, змии и алигатори се прокрадваха из вълните. А Брукс беше някъде там, плувайки в свободен стил, надалече.

Нямаше причина да се паникьосва. Той беше силен плувец. И въпреки това тя изпадна в паника. Преглътна с усилие, докато гърдите ѝ се стегнаха.

— Еврика. — Уилям намести ръчичка в нейната. — Какво има?

— Нищо — гласът ѝ потрепна. Трябваше да се успокои. Нервността изопачаваше възприятията ѝ. Водата изглеждаше по-неспокойна отпреди. Силен порив на вятъра се устреми към нея, понесъл наситен, тинест мирис на хумус и изхвърлени на брега дребни риби. Силният порив на вятъра накара черния кафтан на Еврика да прилепне към тялото и разпиля чипса на близнаците по пясъка. В небето се разнесе тътен. Зеленикав облак се дотъркаля изневиделица и надникна злобно иззад гъстите бананови дървета при западната извивка на залива. Наситеното, противно усещане, че се заражда нещо лошо изпълни стомаха ѝ.

После видя високата вълна с гребен от бяла пяна.

Вълната докосна повърхността на водата, надигайки се и събирайки мощ на около половин километър от прибойя. Понесе се към тях в пенести спирали. Дланите на Еврика започнаха да се потят. Не можеше да помръдне. Вълната се приближаваше към брега сякаш привлечена от мощна магнитна сила. Беше грозна и накъсана, висока, а после — още по-висока. Уголеми се до пет метра, достигайки на височина колкото кедровите подпори, поддържащи редицата от къщи на южния край на залива. Подобно на размотаващо се въже тя се метна към полуострова от бунгала, после сякаш смени курса. В най-високата

точка на вълната пенестият слой се насочи като показалка към центъра на плажа — към Еврика и близнаците.

Водната стена напредваше, наситена с безброй сини багри. Блестеше ярко с диаманти от прорязана от слънцето светлина. Малки островчета плавей се надигаха по повърхността ѝ. Големи водовъртежи се вихреха, докато вълната се опитваше да погълне сама себе си. Вонеше на гниеца риба и — тя вдиша миризмата — свеци с мирис на лимонова трева?

Не, не миришеше на свеци с дъх на лимонова трева. Еврика подуши отново. Но мирисът беше загнезден в ума ѝ по някаква причина сякаш го беше призовала от спомен за друга вълна и тя не знаеше какво означава това.

Застанала с лице към вълната, Еврика видя, че тя прилича на онази, която бе разкъсала Моста на Седемте мили във Флорида и целия свят на Еврика. Досега не си беше спомняла как изглежда тя. Стори ѝ се, че от дълбокия рев на тази вълна дочу последната дума на майка си:

— Не!

Еврика запуши уши, но гласът, който крещеше, бе нейният собствен. Когато осъзна това, се изпълни с решителност. Усети в стъпалата си жужащото напрежение, което означаваше, че тича.

Вече беше изгубила майка си. Нямахте да изгуби най-добрия си приятел.

— Брукс! — хвърли се със спринт във водата. — Брукс! — нагазвайки с плясък вътре чак до коленете. После спря.

Земята потрепери от силата на отдръпващата се вода на залива. Океанът се втурна срещу прасците ѝ. Тя се напрегна да се съпротиви на подводното течение. Когато вълната се дръпна назад към Залива, тя отнесе пясъка под стъпалата на Еврика, оставяйки смрадлива тиня, камениста утайка и неузнаваеми отломки.

Около Еврика кални снопове водорасли лежаха изоставени от вълните. По оголената пръст се мятаха риби. Раци напразно драпаха да стигнат до водата. За броени секунди морето се беше отдръпнало чак до вълнолома. Брукс не се виждаше никъде.

Заливът беше пресушен, водата му — събрана във вълната, за която тя знаеше, че е на път да се върне. Момчетата бяха пуснали дъските си за сърф и подтичваха към брега. Рибарски пръти лежаха

зарязани. Родители грабваха децата си, което напомни на Еврика да направи същото. Затича към Клеър и Уилям и грабна по един близък под всяка мишница. Побягна далече от водата, през гъмжащата от едри хапещи мравки трева, покрай малкия павилион и върху горещата настилка на паркинга. Държеше здраво децата. Спряха, оформяйки редица с останалите хора от плажа. Гледаха залива.

Клеър изхленчи, когато усети около кръста си хватката на Еврика, която се затегна, когато вълната се издигна в далечината. Гребенът ѝ беше пенест, противно жълт на цвят.

Вълната се къдреше и пенеше. Точно преди да се разбие, ревят ѝ удави ужасяващото съскане на гребена ѝ. Птиците замлъкнаха. Нищо не издаваше звук. Всичко наблюдаваше как вълната се хвърли напред и се блъсна в тинестото дъно на залива, пронизвайки пясъка. Еврика се помоли това да е най-лошото.

Водата се втурна напред, наводнявайки плажа. Чадърите бяха изтръгнати от земята и понесени от нея като копия. Плажните кърпи се завъртяха в мощни вихри, раздробявайки се на късчета в наситените с арсен скали. Еврика гледаше как кошницата им за пикник се понесе плавно по повърхността на вълната и изплува върху тревата. Хората пищяха, тичайки през паркинга. Еврика се обръщаше да побегне, когато видя водата да нахлува към паркинга. Заля стъпалата ѝ, оплисквайки краката ѝ, и тя разбра, че никога няма да я надбяга...

Тогавя внезапно, бързо, вълната се отдръпна, оттегли се от паркинга, обратно надолу по моравата, отнасяйки почти всичко на брега вътре в залива.

Пусна децата на мократа настилка. Плажът беше опустошен. Шезлонги се носеха плавно към морето. Чадъри се носеха по течението, преобърнати наопаки. Навсякъде бяха разхвърляни боклук и дрехи. А в средата на осеяния с боклук и мъртви риби пясък...

— Брукс!

Тя затича към приятеля си. Той лежеше по лице в пясъка. В нетърпението си да стигне до него, тя се препъна, падайки направо върху подгизналото му тяло. Обърна го на една страна.

Беше толкова студен. Устните му бяха сини. Буря от емоции се надигна в гърдите ѝ и тя едва не нададе ридание...

Но после той се претърколи по гръб. Усмихна се със затворени очи.

— Има ли нужда от сърдечно-белодробна реанимация? — попита някакъв мъж, провирайки се покрай събиращо се множество от хора около тях на плажа.

Брукс се закашля и отхвърли предложението на мъжа с махване на ръка. Вдигна поглед към тълпата. Взираше се във всеки сякаш никога преди не беше виждал такива хора. После очите му се фиксираха върху Еврика. Тя се хвърли на врата му, зарови лице в рамото му.

— Толкова се уплаших.

Той я потупа немощно по гърба. След миг се измъкна от прегръдката ѝ и се изправи. Еврика също се надигна, несигурна какво да прави по-нататък, премаляла от облекчение, че той явно е добре.

— Нищо ти няма — каза тя.

— Ти майтапиш ли се? — Той я потупа по бузата и ѝ отправи очарователно неуместна усмивка. Може би се чувстваше неловко с толкова много хора наоколо. — Видя ли ме как се нося без сърф по гребена на оная гадна вълна?

По гърдите, от дясната страна на тялото му, имаше кръв.

— Наранен си! — Тя се завъртя в кръг и видя четири успоредни разреза от всяка страна на гърба му, покрай извивката на гърдния му кош. По тях се стичаше кръв, примесена с морска вода.

Брукс трепна и се отдръпна от допира на пръстите ѝ до ребрата му. Изтръска водата от ухото си и хвърли поглед към онова, което можеше да види от окървавения си гръб.

— Одрасках се в една скала. Не се притеснявай. — Засмя се и смехът не прозвуча като неговия. Отметна мократа си коса от лицето и Еврика забеляза, че раната на челото му е пламтящо червена. Вълната сигурно я беше раздразнила.

Зяпачите сякаш се увериха, че Брукс ще се оправи. Кръгът около тях се разкъса, когато хората взеха да търсят нещата си по плажа. Смутен шепот за вълната се понесе по брега.

Брукс вдигна ръка с пет разтворени пръста към близнаците, които изглеждаха несигурни и разтреперани:

— Трябваше да сте там с мен. Онази вълна беше направо епична. Еврика го побутна:

— Полудя ли? Това не беше епично. Да се самоубиеш ли се опитваше? Мислех, че излизаш само до вълнолома.

Брукс вдигна длани:

— Само това направих. Потърсих те, за да ти помахам — ха! — обаче ти май беше прекалено вгълбена.

Нима го беше изпуснала, докато си мислеше за Андър?

— Беше под водата цяла вечност. — Клеър изглеждаше несигурна дали да е уплашена или впечатлена.

— Цяла вечност! Ти за какъв ме мислиш? Аквамен?^[2] — Той се престори, че се хвърля към нея, като сграбчи дълги въжета водорасли от брега и ги преметна през тялото си. Подгони близнаците нагоре по брега.

— Аквамен! — запищяха те, като бягаха и се смееха.

— Никой не се измъква от Аквамен! Ще ви отвлека в подводната си бърлога! Ще преборваме мъже русалки с ципестите си пръсти и ще се храним с коралови чинии със суши, което в океана е просто храна.

Докато Брукс въртеше във въздуха единия близнак, а после другия, Еврика гледаше как слънцето хвърля игриви отблясъци по кожата му. Загледа как кръвта се стича в конусовидни струйки по мускулите на гърба му. Видя го как се обръща и намига, изричайки само с устни: Отпусни се. Съвсем добре съм!

Погледна назад към залива. Очите ѝ проследиха онова, което вълната бе оставила след себе си. Песъчливата земя под нея се разпадна при следващия плисък на водата и тя потрепери въпреки слънцето.

Всичко ѝ се струваше крехко и незначително сякаш всичко, което обичаше, можеше да бъде отнесено от водата.

[1] Етуфе — ястие с морски дарове и ориз, характерно за определени райони на Луизиана. — Б.р. ↑

[2] Аквамен — супергерой от комиксите, създаден от Пол Норис и Морт Вайсингер. — Б.пр. ↑

11

КРУШЕНИЕ

— Изобщо не съм имал намерение да те плаша.

Брукс седеше на леглото на Еврика, подпрял босите си пети на перваза на прозореца ѝ. Най-после бяха сами, посъзвзели се от уплахата този следобед.

Близнаците бяха в леглото, след като в продължение на часове бяха подложени на съсредоточен оглед от Рода. Тя беше изпаднала в истерия още щом чу първото изречение от разказа за приключението им, обвинявайки и Еврика, и Брукс, че децата ѝ са били толкова близо до опасността. Бащата на Еврика се опита да заглади положението с горещото си какао с канела. Но вместо това да ги събере, всички просто се оттеглиха с чашите си в собствените си кътчета от къщата.

Еврика отпиваше от своята в стария люлеещ се стол до прозореца си. Наблюдаваше отражението на Брукс в старинния си armoire a glase — дървен гардероб само с една врата и огледало отпред, който бе принадлежал на майката на Шугър. Устните му се движеха, но тя беше опряла глава върху дясната си ръка, притискайки здравото си ухо. Повдигна глава и чу текста на „Сара“ на Флитуд Мак, която Брукс бе пуснал на айпода ѝ.

*... в морето на любовта, където всеки
с наслада би се удавил.
Но сега я няма, казват, немало вече
значение...*

— Каза ли нещо? — попита го тя.

— Изглеждаше бясна — каза Брукс, малко по-високо. Вратата на спалнята ѝ беше отворена — правилото на баща ѝ, когато имаше гости — и Брукс знаеше така добре, както и Еврика с колко висок тон могат

да говорят, за да не ги чуят на долния етаж. — Сякаш мислеше, че аз съм виновен за вълната.

Той се подпря между дървените колони на старото легло на баба й и дядо й. Очите му бяха със същия цвят на кестен като кувертюрата, метната върху бялата покривка на леглото й. Имаше вид сякаш е навит за всичко — тузарско парти, шофиране през пресечена местност, плуване в студена тъмнина до ръба на вселената.

Еврика бе изтощена сякаш тя беше онази, която вълната бе погълнала и изплюла.

— Разбира се, че не си бил виновен ти= — Тя се взря в чашата си. Не беше сигурна дали е била ядосана на Брукс. Ако да, не знаеше защо. Между тях имаше празно пространство, каквото обикновено не съществуваше.

— Тогава какво има? — попита той.

Тя сви рамене. Тъгуваше за майка си.

— Диана. — Брукс изрече името сякаш за пръв път свързваше двете събития. Дори най-добрите момчета можеха да бъдат ужасно недосетливи. — Разбира се. Трябваше да осъзная. Толкова си смела, Еврика. Как се справяш?

— Не се справям, ето как.

— Ела тук.

Когато тя вдигна поглед, той потупваше леглото. Брукс се опитваше да разбере, но не можеше, не и наистина. Тъжно й беше да го вижда как се опитва. Тя поклати глава.

Пороен дъжд блъскаше по прозорците, оставяйки по тях ивици като на зебра. Любимият метеоролог на Рода, Коки Фушо, беше предсказал слънце през целия уикенд и това беше единственото нещо, което й се струваше наред — Еврика изпитваше удовлетворение да изкаже несъгласие с Рода.

С крайчеца на окото си видя как Брукс се надига от леглото и тръгва към нея. Той протегна ръце в прегръдка.

— Знам, че ти е трудно да се разкриеш. Мислеше си, че тази вълна днес ще...

— Не го казвай.

— Още съм тук, Еврика. Никъде няма да вървя.

Брукс взе ръцете й и я притегли към себе си. Тя му позволи да я прегърне. Кожата му беше топла, тялото му — стегнато и силно. Тя

положи глава на ключицата му и затвори очи. Отдавна не беше прегръщана. Чувството беше прекрасно, но нещо я глождеше отвътре. Трябваше да попита.

Когато тя се отдръпна, Брукс задържа ръката ѝ за момент, преди да я пусне.

— Начинът, по който се държеше, когато се изправи след вълната... — каза тя. — Ти се засмя. Изненадах се.

Брукс се почеса по брадичката.

— Представи си да се свестиш, да се разкашляш така, че да имаш чувството, че ще си изплюеш белите дробове и да видиш как те гледат двайсетина непознати — единият от които е някакъв тип, готов да ти направи изкуствено дишане уста в уста. Какъв избор имах, освен да го обърна на смях?

— Тревожихме се за теб.

— Знаех, че съм добре — каза Брукс, — но сигурно съм бил единственият, който го е знаел. Видях колко изплашена беше. Не исках да ме помислиш за...

— Какъв?

— Слаб.

Еврика поклати глава:

— Невъзможно. Ти си Кибритлията.

Той се ухили и разроши косата ѝ, което доведе до кратка схватка. Тя се шмугна под ръката му, за да се измъкне, сграбчи тениската му, когато той посегна зад гърба си да я вдигне. Скоро тя държеше главата му в хватка „ключ“, притиснат с гръб към тоалетката ѝ; но после с едно бързо движение той я беше метнал на леглото ѝ. Тя се тръсна на възглавницата, смеейки се, както бе правила в края на хиляда други мачове с Брукс. Но той не се смееше. Лицето му беше пламнало и зачервено и той стоеше вдървено в долния край на леглото ѝ, гледайки надолу към нея.

— Какво? — попита тя.

— Нищо. — Брукс извърна поглед и огънат в очите му сякаш се уталожил. — Какво ще кажеш да ми покажеш това, което Диана ти е дала? Книгата, онази... чудодейна скала?

— Гръмотевичен камък — Еврика се смъкна от леглото и седна на бюрото си, което имаше още от детството си. Чекмеджетата му бяха толкова пълни с предмети за спомен, че нямаше място за домашни или

учебници, или молби за прием в колежа, така че тя ги беше натрупала на купчини, които бе обещала на Рода да подреди. Но онова, което дразнеше Рода, изпълваше с възторг Еврика, така че купчините бяха нараснали до опасни височини.

От най-горното чекмедже извади книгата, която Диана ѝ беше оставила, после малката синя кутийка. Сложи и двете върху покривката на леглото си. С наследството ѝ между тях, тя и Брукс седяха един срещу друг с кръстосани крака на леглото.

Брукс посегна първо за гръмотевичния камък, освобождавайки избелялата закопчалка на кутията, посягайки вътре да вдигне увития в марля камък. Разгледа го от всички страни.

Еврика гледаше как пръстите му опипват бялата обвивка.

— Не го развивай.

— Разбира се, че не. Не още.

Тя го погледна с присвити очи, грабна камъка, отново изненадана от тежестта му. Искаше да знае как изглеждаше той отвътре — а очевидно Брукс също искаше.

— Какво искаш да кажеш с това „не още“?

Брукс примигна:

— Имам предвид писмото на майка ти. Тя не пишеше ли, че ще разбереш кога е дошъл моментът да го отвориш?

— О! Вярно. — Сигурно му беше разказала за това. Подпря лакти на коленете си, отпуснала брадичка в дланите си. — Кой знае кога ще е този момент? Междувременно от него може да излезе добра топка за боулинг.

Брукс се втренчи в нея, после наведе глава и преглътна, както правеше, когато беше смутен.

— Сигурно е ценен, щом ти го е оставила майка ти.

— Шегувах се. — Тя пусна гръмотевичния камък обратно в кутията му.

Той вдигна древно изглеждащата книга с благоговение, каквото Еврика не очакваше. Прелистваше страниците по-внимателно от нея, което я накара да се запита дали заслужаваше наследството си.

— Не мога да я чета — прошепна той.

— Знам — каза тя. — Изглежда, сякаш е от далечното бъдеще...

— От минало, така и останало неосъзнато. — Брукс звучеше сякаш цитира някой от научнофантастичните романи, които баща ѝ

четеше едно време.

Той продължи да обръща страниците, първо бавно, после побързо, спирайки на един раздел, който Еврика не беше открила. Към средата на книгата непознатият, гъсто изписан текст беше прекъснат от раздел сложни, изящни илюстрации.

— Това гравюри върху дърво ли са? — Еврика разпозна метода от курса по резбарство и гравирание върху дърво, който бе посетила веднъж с Диана — макар че тези илюстрации бяха далеч по-сложни от всичко, което Еврика беше успяла да издълбае върху жилавото си парче бук.

Разглеждаха изображение на двама мъже, които се бореха. Бяха облечени в скъпи, подплатени с кожа мантии. Големи огърлици със скъпоценни камъни висяха на гърдите им. Единият носеше тежка корона. Зад гълпа зяпачи се простираше пейзаж от някакъв голям град, с високи шпиллове на необичайни сгради, обрамчващи небето.

На срещуположната страница имаше изображение на жена в също толкова пищна роба. Тя стоеше на ръце и колене досами река, осеяна с високи, цъфтящи нарциси. Защриховани сенки на облаци се допираха до дългата ѝ коса, докато тя изучаваше отражението си във водата. Главата ѝ беше наведена, така че Еврика не можеше да види лицето ѝ, но нещо в езика на тялото ѝ беше познато. Еврика разбра, че тя плаче.

— Всичко е тук — прошепна Брукс.

— Това ти говори нещо?

Тя обърна пергаментовата страница, търсейки още илюстрации, но вместо това откри късите, назъбени ръбове на няколко откъснати страници. После неразбираемият текст се появи отново. Тя докосна грубите ръбове близо до подвързията.

— Виж, липсват ѝ няколко страници.

Брукс доближи книгата до лицето си, присвивайки очи към мястото, където сигурно се бяха намирили липсващите страници. Еврика забеляза, че имаше още една илюстрация, на гърба на листа с коленичилата жена. Беше много по-семпла от другите: три концентрични кръга, разположени в центъра на страницата. Приличаше на символ на нещо.

Инстинктивно тя посегна към челото на Брукс, отмятайки назад тъмната му коса. Раната му беше с форма на кръг, което не беше нещо

забележително. Но коричката беше толкова раздразнена от свирепата вълна днес следобед, че Еврика видя в нея... кръгове. Имаха необикновена прилика с илюстрацията в книгата ѝ.

— Какво правиш? — Той леко отблъсна ръката ѝ и приглади косата си.

— Нищо.

Той затвори книгата и притисна длан върху корицата ѝ.

— Съмнявам се, че ще можеш да намериш кой да преведе това. Опитът да го сториш само ще те отведе до мъчително търсене. Наистина ли мислиш, че ще има някой в Подънк, Луизиана, който може да преведе нещо от подобна величина? — Смехът му прозвуча злобно.

— Мислех, че на теб ти харесва Подънк, Луизиана. — Очите на Еврика се присвиха. Брукс беше онзи, който винаги защитаваше родния им град, когато Еврика го обиждаше. — Чичо Бо и Диана са можели да прочетат това, което значи, че трябва да има някой, който може да го преведе. Просто трябва да открия кой.

— Нека аз да опитам. Ще взема книгата с мен тази вечер и ще ти спестя сърдечната болка. Не си готова да приемеш смъртта на Диана, а аз се радвам да помогна.

— Не. Няма да изпусна от поглед тази книга. — Тя посегна за книгата, която Брукс още държеше здраво. Наложил се да я изтръгне от ръцете му. Подвързията изскърца от силата на дърпането.

— Леле! — Брукс пусна книгата, вдигна ръце с разперени длани и ѝ отправи поглед, с който ѝ намекна, че държанието ѝ е мелодраматично.

Тя извърна очи.

— Още не съм решила какво да правя с нея.

— Добре. — Тонът му омекна. Докосна пръстите ѝ, които обгръщаха книгата. — Но ако все пак я занесеш да я преведат — каза той, — вземи ме със себе си, става ли? Може да се окаже трудно за „смилане“. Ще имаш нужда от присъствието на някого, на когото имаш доверие.

Телефонът на Еврика избръмча върху нощната масичка. Не позна номера. Вдигна екрана към Брукс, като сви рамене.

Той трепна:

— Може да е Мая.

— За какво ѝ е на Мая Кейс да ми се обажда на мен? Откъде ще е взела номера ми?

После си спомни: Счупеният мобилен телефон на Брукс. Бяха го намерили на две парчета на плажа, след като вълната се беше стоварила върху него като пиано. Сутринта Еврика се беше оказала достатъчно разсеяна, за да остави телефона си вкъщи, така че той беше непокътнат.

Мая Кейс вероятно се беше обадила в къщата на Брукс и Ейлийн, която сигурно бе забравила колко противни могат да бъдат момичетата от гимназията и ѝ беше дала номера на Еврика.

— Е? — Еврика протегна телефона към Брукс. — Говори с нея.

— Не искам да говоря с нея. Искам да бъда с теб. Искам да кажа... — Брукс разтри челюстта си. Телефонът спря да бръмчи, но не и ефектът му. — Искам да кажа, сега сме заедно и не искам да се разсейвам, когато най-сетне говорим за... — Той направи пауза, после промърмори нещо, което се стори на Еврика като ругатня. Тя обърна към него здравото си ухо, но той мълчеше. Когато я погледна, лицето му отново беше поруменяло.

— Нещо не е наред ли? — попита тя.

Той поклати глава. Наведе се по-близо до нея. Пружините между тях изскърцаха. Еврика изпусна телефона и книгата, защото очите му изглеждаха различни — гладки около ръбовете, бездънно кафяви — и тя разбра какво щеше да се случи.

Брукс щеше да я целуне.

Тя не помръдна. Не знаеше какво да прави. Очите им бяха приковани едни в други през цялото време, докато той се навеждаше към устните ѝ. Тежестта му падна върху краката ѝ. Тиха въздишка се изтръгна от нея. Устните му бяха нежни, но ръцете му бяха решителни и твърди, притискайки се към нея за нов вид борба. Претърколиха се взаимно в обятията си, докато устата му се затвори около нейната. Пръстите ѝ пропълзяха нагоре по ризата му, докосвайки кожата му, гладка като камък. Езикът му проследи връхчето на нейния. Беше гладък като коприна. Тя изви гърба си като дъга, искаше ѝ се да бъде още по-близо.

— Това е... — поде той.

Тя кимна:

— Толкова правилно.

Задъхано си поеха въздух, после отново доближиха устни за нова целувка. Опитът на Еврика с целувките се свеждаше до лекички целувки по време на игра на „бутилка“, предизвикателства, влажно мляскане и пускане на език по време на училищни танци. Това беше на цели галактики разстояние.

Брукс ли беше това? Сякаш целуваше някого, с когото някога бе имала завладяваща любовна история, от онези, които Еврика никога не си бе позволила да желае. Ръцете му обхождаха кожата ѝ сякаш тя беше чувствена богиня, а не момичето, което бе познавал цял живот. Кога Брукс беше станал толкова мускулест, толкова секси? Нима е бил такъв от години, а на нея ѝ е убягнало? Или нима можеше една целувка, една правилна целувка да раздвижи метаболизма на едно тяло, задействайки мигновен скок в растежа, правейки и двамата така внезапно зрели?

Тя се отдръпна да го погледне. Изучаваше лицето му и луничките, и сплеснатите кичури в кафявата му коса, и видя напълно различен човек. Почувства се изплашена и въодушевена, знаейки, че няма връщане назад след каквото и да било, особено нещо като това.

— Защо ти трябваше толкова време? — гласът ѝ беше дрезгав шепот.

— Да направя какво?

— Да ме целунеш.

— Аз... ами... — Брукс се намръщи, отдръпна се.

— Чакай. — Тя се опита да го дръпне обратно. Пръстите ѝ леко докоснаха тила му, който ѝ се стори внезапно вдървен. — Не исках да развалям атмосферата.

— Има причини да чакам толкова дълго, за да те целуна.

— Например? — Искаше ѝ се да прозвучи бодро, но вече се чудеше: Заради Диана ли беше? Нима Еврика бе толкова увредена, че бе изплашила и прогонила Брукс?

Моментното колебание беше всичко, което ѝ бе нужно да убеди себе си, че Брукс гледа на нея така, както я виждаше и останалата част от училището — откачалка, момиче, което носи лош късмет, последното момиче, което някое нормално момче би ухажвало. Затова изтърси:

— Предполагам, че си зает с Мая Кейс.

Лицето на Брукс потъмня в намръщена гримаса. Той се изправи и застана в долния край на леглото ѝ, с ръце, скръстени на гърдите. Езикът на тялото му беше толкова далечен, колкото и споменът за целувката.

— Това е толкова типично — изрече към тавана.

— Какво?

— Не може да е имало нещо общо с теб. Трябва да е виновен някой друг.

Но Еврика знаеше, че това има всичко общо с нея. Знанието беше толкова болезнено, че тя се опита да го прикрие с нещо друго. Отхвърляне, изместване, би я уведомил всеки от последните ѝ петима терапевти, опасен навик.

— Прав си... — подхвана тя.

— Не се дръж снизходително с мен. — Брукс не приличаше на най-добрия ѝ приятел, нито на момчето, което беше целунала. Изглеждаше като човек, който ненавижда всичко у нея. — Не искам да бъда успокояван от момиче, което си мисли, че е по-добро от всички.

— Какво?

— Ти си права. Останалият свят грешни. Не стоят ли така нещата?

— Не.

— Моментално отхвърляш всичко...

— Не правя така! — изкрещя Еврика, осъзнавайки, че незабавно отхвърляше твърдението му. Сниши глас и затвори вратата на спалнята си, без да я е грижа какви щяха да са последствията, ако баща ѝ мине край вратата. Не можеше да позволи на Брукс да си мисли тези лъжи. — Не те отхвърлям.

— Сигурна ли си? — попита той студено. — Ти пренебрегваш и отхвърляш дори нещата, които ти е оставила майка ти в завещанието си.

— Не е вярно. — Еврика беше денонощно завладяна от мисли за наследството си, но Брукс дори не я слушаше. Крочеше из стаята ѝ, гневът го правеше да изглежда като обсебен.

— Държиш Кат близо до себе си, защото тя не забелязва, когато я изолираш. Не можеш да понасяш никого в семейството си. — Той отривисто махна с ръка към кабинета на долния етаж, където Рода и баща ѝ бяха гледали новините, но сега със сигурност надаваха ухо към спора горе. Убедена си, че всеки терапевт, когото посещаваш, е идиот.

Отблъсна цялото „Еванджелин“, защото няма начин някой изобщо да разбере какво си преживяла. — Той престана да крачи и погледна право към нея. — После, ето ме и мен.

Гърдите на Еврика я наболяваха сякаш той я беше ударил с юмрук в сърцето.

— Какво за теб?

— Използваш ме.

— Не.

— Аз не съм ти приятел. А просто резонатор за тревожността и потиснатостта ти.

— Ти — ти си най-добрият ми приятел — заекна тя. — Ти си причината все още да съм тук...

— Тук? — каза той горчиво. — Последното място на земята, където искаш да бъдеш? Аз съм просто прелюдията към бъдещето ти, към истинския ти живот. Майка ти те е възпитала да следваш мечтите си и това е всичко, което те е интересувало някога. Нямах представа колко много им пука на другите хора за теб, защото си твърде вгълбена в себе си. Кой знае? Може би дори не страдаш от склонност към самоубийство. Може би си взела онези хапчета, защото си търсела внимание.

Дъхът на Еврика се изтръгна от гърдите ѝ, сякаш я бяха пуснали от самолет.

— Доверявах ти се. Мислех си, че си единственият, който не ме съди.

— Точно. — Брукс поклати глава, отвратен. — Наричаш всички, които познаваш, прибързани в преценката си и водени от предразсъдъци, но да си се замисляла някога колко отвратително се държиш с Мая?

— Разбира се, да не забравяме Мая.

— На нея поне ѝ пука за другите хора.

Устната на Еврика затрепери. Навън избумтя гръмотевица. Толкова зле ли се целуваше?

— Е, ако си решил — изкрещя тя, — обади ѝ се! Бъди с нея. Какво чакаш? Вземи телефона ми и си уреди среща. — Метна по него телефона. Апаратът отскочи от гърдите, на които не можеше да повярва, че току-що беше облягала главата си.

Брукс измери с поглед телефона сякаш обмисляше предложението.

— Може би ще го направя — каза бавно. — Може би не се нуждая от теб толкова много, колкото си мислех.

— За какво говориш? Опитваш се да ме сплашиш или какво?

— Истината боли, а? — Блъсна се в рамото ѝ, докато се провираше покрай нея. Отвори рязко вратата ѝ, после хвърли поглед назад към леглото ѝ, към книгата и гръмотевичния камък в кутията му.

— Добре е да си вървиш — каза тя.

— Кажете това на още двама души — отбеляза Брукс, — и ще си съвсем сама.

Еврика го слушаше как слиза с гръмък тропот по стълбите и знаеше как щеше да изглежда той, докато взема ключовете и обувките си от пейката в антрето. Когато вратата се затръшна, тя си го представи как крачи рязко и гневно към колата си в дъжда. Знаеше как щеше да се развява косата му, как щеше да мирише колата му.

Дали той можеше да си я представи? Дали изобщо би искал да я види притисната към прозореца, загледана към бурята, преглъщайки мъчително от болка и съдържаща сълзите си?

12

НЕПТЮН'С

Еврика вдигна гръмотевичния камък и го запрати към стената: искаше ѝ се да смачка и размаже всичко, което се беше случило, откакто тя и Брукс спряха да се целуват. Камъкът остави вдлъбнатина в мазилката, по която тя беше изрисувала сини точки през някой пощастлив живот. Той се приземи с глухо тупване до вратата на дрешника ѝ.

Коленичи да огледа щетите: купеният ѝ на старо персийски килим беше мек и гладък под ръцете ѝ. Вдлъбнатината не беше толкова дълбока, колкото онази отпреди две години, когато беше ударила с юмрук стената до печката, спорейки с баща си дали може да отсъства за една седмица от училище, за да отиде в Перу с Диана. Не беше толкова стряскащо като щангата, която баща ѝ беше счупил, когато Еврика беше на шестнайсет — крещейки ѝ, след като тя се беше издънила на лятната работа, която ѝ намери в ателието за химическо чистене на Рути. Но вдлъбнатината беше достатъчно голяма, за да скандализира Рода, която, изглежда, смяташе, че мазилката не може да се поправи.

— Еврика? — изкрещя Рода от кабинета. — Какво направи?

— Просто едно упражнение, на което ме научи д-р Ландри! — провикна се тя, правейки гримаса, която ѝ се прищя Рода да можеше да види. Беше бясна. Ако беше вълна, щеше да накара цели континенти да се натрошат като стар хляб.

Искаше да нарани нещо така, както Брукс беше наранил нея. Грабна книгата, от която той толкова се беше заинтересувал, хвана разгърнатите ѝ страници и си помисли да я разкъса на две.

Измъкни се от лисичата дупка, момиче. Гласът на Диана я намери отново.

Лисичите дупки бяха малки, тесни и замаскирани. Човек не осъзнаваше, че е попаднал в някоя, докато не станеше невъзможно да диша и трябваше да се освободи. Те бяха равни на клаустрофобията,

която за Еврика винаги представляваше враг. Но лисиците живееха в лисичи дупки; създаваха и отглеждаха семейства там. Войниците стреляха от вътрешността им, скрити от враговете си. Може би Еврика не искаше да се измъква от тази. Може би беше воюваща лисица. Може би именно в тази лисича дупка, изпълнена с гнева ѝ, ѝ беше мястото.

Издиша продължително и шумно, отпусна хватката си върху книгата. Остави я внимателно сякаш е някоя от рисунките на близнаците. Отиде до прозореца, подаде глава навън и потърси с поглед звездите. Звездите я успокояваха. Тяхната отдалеченост ѝ даваше перспектива, когато не можеше да види отвъд собствената си болка. Но звездите в небето на Еврика не бяха изгрели тази вечер. Бяха скрити зад плащ от гъсти сиви облаци.

Мълния процепи тъмнината. Отново избумтя гръмотевица. Дъждът заваля по-силно, блъскайки дърветата отвън. Една кола на улицата мина с плясък през локва с големината на езеро. Еврика си представи как Брукс шофира към къщи в Ню Иберия. Пътищата бяха тъмни и хлъзгави, а той беше потеглил така припряно...

Не. Беше ядосана на Брукс. Тя потръпна, после затвори капаците на прозореца и облегна глава на студеното стъкло.

Ами ако онова, което той каза, беше вярно?

Тя не се смяташе за по-добра от когото и да било — но дали не създаваше впечатление, че смята така? С няколко остри подмятания Брукс беше насадил в ума ѝ мисълта, че цялата планета е против нея. А тази нощ дори нямаше звезди, което правеше всичко още по-мрачно.

Взе телефона си, блокира номера на Мая Кейс, натискайки намръщено три бутона, и прати съобщение на Кат.

Здрасти.

Времето е кофти, отговори приятелката ѝ незабавно.

Да, написа бавно Еврика. *А аз?*

Не и доколкото съм чувала. Защо? Рода пак ли се държи в свой стил?

Еврика си представи как Кат надава тих, сумтящ смях в осветената си със свещи спалня, с вдигнати на бюрото крака, докато следи бъдещи гаджета на екрана на лаптопа си. Бързината, с която Кат отговори, утеши Еврика. Тя вдигна отново книгата, отвори я в скута си

и прокара пръсти около кръговете на последната илюстрация, онази, която ѝ се стори, че вижда отразена като в огледало в раната на Брукс.

Брукс не се държи като Брукс, написа тя в отговор. *Огромна кавга.*

Миг по-късно телефонът ѝ иззвъня.

— Вие двамата се джафкате като стара брачна двойка — каза Кат веднага щом Еврика вдигна.

Еврика погледна към вдлъбнатината в стената си на точки. Представи си синина с подобен размер върху гърдите на Брукс, където го беше ударила с телефона.

— Беше лошо, Кат. Каза ми, че се мисля за по-добра от всички останали.

Кат въздъхна:

— Само защото иска да те изучука.

— Ти си мислиш, че всичко се върти около секса. — Еврика не искаше да признава, че се бяха целували. Не искаше да мисли за това след казаното от Брукс. Каквото и да означаваше онази целувка, вече беше далече в миналото, като мъртъв език, който вече никой не умееше да говори, по-недостижима от книгата на Диана. — Това беше по-сериозно.

— Виж — каза Кат, като дъвчеше нещо хрупкаво, вероятно мексикански чипс. — Познаваме Брукс. Ще се извини. Давам му време до първия час в понеделник. Междувременно имам някои добри новини.

— Каж ми — каза Еврика, макар че би предпочела да се завие презглава и да си остане така до Деня на Страшния съд или до колежа.

— Родни иска да се срещне с теб.

— Кой е Родни? — изпъшка тя.

— Онзи студент по класически науки, дето го свалям, помниш ли? Искан да види книгата ти. Предложих „Нептюн’с“. Знаем, че не ти е най-любимото място, но къде другаде можем да отидем?

Еврика се сети как Брукс искаше да я придружи, когато занесе книгата да я преведат. Това беше, преди да избухне като наводнена дига.

— Моля те, не се чувствай виновна заради Брукс. — Кат проявяваше изненадващи телепатични способности. — Облечи си

нещо симпатично. Родни може да доведе някой приятел. Ще те чакам в „Тюнс“ след половин час.

„Нептюн’с“ беше кафене на втория етаж на един базар, над химическото чистене на Рути и един бавно западащ магазин за видеоигри. Еврика обу маратонките си и взе дъждобрана си. Измина, подтичвайки в дъжда, трите километра, за да не ѝ се налага да пита баща си или Рода дали може да вземе назаем някоя от колите им.

Нагоре по дървеното стълбище, през вратата от затъмнено стъкло знаеше, че ще открие поне две дузини ученици от „Еванджелин“, залегнали над лаптопи и учебници с големината на входни изтривалки. Стените бяха червени като захаросана ябълка и имаха износен вид, като в жилището на някой стар ерген. Дъх на канал висеше като облак над скосената билиардна маса и счупената машина за пинбол като от „Чудовището от черната лагуна“. „Нептюн’с“ сервираше храна, която никой не ядеше втори път, бира на хлапетата от колежа и достатъчно кафе, сода и атмосфера, за да се мотаят хлапетата от гимназията там по цяла вечер.

Едно време Еврика беше редовна посетителка тук. Миналата година дори спечели турнира по билиард — късметът на начинаещия. Но от катастрофата насам не беше идвала. Струваше ѝ се нелогично, че такова нелепо място като „Нептюн’с“ още съществува, а Диана беше пометена от стихията.

Тя не забеляза, че е вир-вода, докато не влезе и върху нея не паднаха тежки погледи. Изстиска конската си опашка. Забеляза плитките на Кат и се отправи към ъгловата маса, където винаги сядаха. Джубоксът свиреше Hurdy Gurdy Man от Донован, докато по телевизията се въртяха кадри от NASCAR. „Нептюн’с“ си беше същият, но Еврика се бе променила толкова много, че тук със същия успех можеше да е „МакДоналдс“ — или „Галатоар’с“ в Ню Орлиънс.

Подмина една маса със стряскащо еднакво изглеждащи мажоретки, помаха на приятеля си Люк от курса по науки за земята, който май беше под впечатлението, че „Нептюн’с“ е добро място за романтична среща, и отправи лека усмивка към една маса с първокурснички от отбора по бягане, достатъчно смели, за да са там. Чу някой да промърморва: „Не мислех, че ѝ позволяват да излиза от отделението“, но Еврика беше тук по работа, а не за да я е грижа какво мисли за нея някакво си хлапе.

Кат носеше къс пурпурен пуловер, прокъсани джинси и по-лек от обичайния грим, целящ да впечатлява студентите в колежа. Най-новата ѝ жертва седеше до нея на пейката с прокъсана винилова тапицерия. Той имаше дълги руси плитчици и ъгловат профил. Миришеше на кленов сироп — от онзи, фалшивия, с много захар, който баща ѝ не използваше. Ръката му беше върху коляното на Кат.

— Привет. — Еврика се вмъкна на отсрещната пейка. — Родни?

Той беше само с няколко години по-голям, но имаше толкова колежански вид с обичата на носа и избелял суичър на Университета на Луизиана, че Еврика се почувства като малко дете. Имаше руси мигли, хлътнали бузи и ноздри като две различно големи зърна фасул.

Усмихна се:

— Дай да видим тази щура книга.

Еврика измъкна книгата от раницата си. Избърса масата със салфетка, преди да я плъзне към Родни, чиято уста се разтегли в заинтригувана, учена гримаса.

Кат се надвеси, подпряла брадичка на рамото на Родни, докато той обръщаше страниците.

— Взирахме се в това нещо цяла вечност в опит да го проумеем. Може би идва от открития космос.

— По-вероятно от някой вътрешен космос — рече Родни.

Еврика го наблюдаваше: как вдигна поглед към Кат и се усмихва, как сякаш се наслаждава на всяка нейна чудата забележка. Не смяташе, че Родни е особено привлекателен, затова се изненада от внезапния прилив на ревност, промъкнал се в гърдите ѝ.

Флиртуването му с Кат караше случилото се между нея и Брукс да изглежда като Вавилонска кула от неправилно общуване. Вдигна поглед към колите, обикалящи пистата по телевизията, и си представи, че кара някоя от тях, но вместо колата ѝ да е покрита с реклами, беше цялата изписана на неразгадаемия език на книгата, която Родни се преструваше, че чете през масата.

Изобщо не биваше да целува Брукс. Това беше такава огромна грешка. Познаваха се твърде добре, за да се опитват да се опознават още по-добре. И вече бяха късали веднъж преди. Ако Еврика щеше изобщо да се обвързва романтично с някого — което, след катастрофата, не би пожелала дори на най-лошия си враг, — това трябваше да е някой, който не знае нищо за нея, някой, който встъпва в

тази връзка, без да знае нейните странности и недостатъци. Не биваше да бъде с критично настроен човек, готов да се отдръпне от първата им целувка и да изброи всичко у нея, което не беше както трябва. Тя по-добре от всеки знаеше, че списъкът е безкраен.

Брукс ѝ липсваше.

Но Кат беше права. Той се беше държал като идиот. Редно беше да се извини. Еврика дискретно провери телефона си. Не ѝ беше пратил есемес.

— Какво мислиш? — попита Кат. — Да го направим ли?

Лявото ухо на Еврика пицеше. Какво беше пропуснала?

— Съжалявам, аз... — обърна здравото си ухо към разговора.

— Знам какво си мислите — рече Родни. — Мислите си, че ви пращам при някоя ню ейдж откачалка. Обаче знам класически и простонароден латински, три диалекта от ранногръцкия и малко арамейски. А това писание — той почука с пръст по една страница с гъсто напечатан текст — не прилича на нищо, което съм виждал.

— Не е ли гений? — изписка Кат.

Еврика припряно се опита да навакса пропуснатото:

— Значи мислиш, че трябва да занесем книгата на...?

— Тя е малко ексцентрична, самоук експерт по мъртви езици — каза Родни. — Изхранва се като гадае бъдещето. Просто я помолете да погледне текста. И не ѝ позволявайте да ви свали кожата. Ще ви уважава повече. Колкото и да поиска, предложете половината и се разберете за една четвърт по-малко от първоначалната ѝ цена.

— Ще си взема калкулатора — рече Еврика.

Родни се пресегна през Кат, измъкна една салфетка от поставката и надраска: Мадам Юки Блаватски, Гриър Съркъл 321.

— Благодаря. Ще идем да я видим. — Еврика пъкна книгата обратно в чантата си и затвори ципа. Направи знак на Кат, която се отлепи от Родни, и изрече само с устни: „Сега?“

Еврика се надигна от сепарето:

— Да вървим да сключим сделка.

13

МАДАМ БЛАВАТСКИ

Ателието на Мадам Блаватски се намираше в по-старата част на града, недалече от „Сейнт Джон“. Еврика беше минавала покрай неоновозелената ръка на витрината ѝ десет хиляди пъти. Кат спря на осеяния с дупки паркинг и те застанаха в дъжда пред безличната остъклена врата, потрепвайки със старинното месингово чукче с форма на лъвска глава.

След няколко минути вратата се отвори рязко и от дръжката отвътре се разнесе звън на сноп камбанки. Яка, набита жена с буйна, накъдрена коса застана в антрето, с ръце на кръста. Иззад нея просветваше червено сияние, което обвиваше лицето ѝ в сенки.

— За гадаене ли идвате?

Гласът ѝ беше груб и дрезгав. Еврика кимна, докато издърпваше Кат в тъмното фоайе. Приличаше на зъболекарска чакалня след края на работното време. Една-единствена лампа с червена крушка осветяваше два сгъваеми стола и почти празна поставка за списания.

— Гадаю на длан, на карти и на чаени листа — каза Мадам Блаватски, — но за чая трябва да си платите отделно. — Изглеждаше на около седемдесет и пет години, със силно начервени устни, цяло съзвездие от бенки по брадичката и яки, мускулести ръце.

— Благодаря, но имаме специална молба — каза Еврика.

Мадам Блаватски измери с поглед тежката книга, която Еврика бе пъхнала под мишница.

— Молбите не са специални. Специални са подаръците. Една ваканция — ето това би било нещо специално. — Старата жена въздъхна. — Влезте в ателието ми.

От възшироката черна рокля на Блаватски полъхна вонята на хиляди цигари, докато тя водеше момичетата към втора врата и ги въвеждаше в голяма стая.

Ателието ѝ беше изложено на течение, с нисък таван и черни тапети с черни апликации. В ъгъла имаше овлажнител, старовремски

глинен съд върху опасно претъпкан шкаф за книги, и стотина стари портрета на намръщени хора, висящи в скосени рамки на стените. Върху широко бюро имаше застинала лавина от книги и книжа, стар настолен компютър, ваза с гниеци пурпурни фрезии и две костенурки, които бяха или задрямали, или мъртви. Във всички ъгли на стаята висяха елегантни златни клетки, в които имаше толкова много птици, че Еврика престана да брой. Птиците бяха малки, с големината на разтворена длан, с фини жълто-зеленикави телца и червени човки. Чуруликаха силно, мелодично, неспирно.

— Абисински вълнисти папагалчета — обяви Мадам Блаватски. — Изключително интелигентни. — Плъзна пръст, покрит с фъстъчено масло, през решетките на една от клетките и се изкикоти като дете, когато птиците се събраха, за да почистят кожата ѝ с клюновете си. Една птица се задържа върху показалеца ѝ по-дълго от другите. Мадам Блаватски се наведе, присви червените си устни и издаде звуци като от целувка към папагала. Той беше по-едър от другите, с яркочервен гребен и ромб от златисти пера на гърдите. — И най-умният от всички, моят мил, сладък Поларис.

Най-после Мадам Блаватски седна и направи знак на момичетата да се присъединят към нея. Те седнаха тихо на нисък черен велурен диван, размествайки дващестината изпоцапани и различни по материя и цвят възглавници, за да си направят място. Еврика хвърли поглед към Кат.

— Да, да? — попита Мадам Блаватски, като посегна за дълга, ръчно свита цигара. — Мога да предположа какво искате, но трябва да помолите, деца. В думите се съдържа голяма сила. От тях изплува вселената. Използвайте ги сега моля. Вселената чака.

Кат повдигна вежда към Еврика, наклони глава в посока на жената.

— По-добре да не вбесяваме вселената.

— Майка ми ми остави тази книга в завещанието си — каза Еврика. — Тя почина.

Мадам Блаватски махна с костеливата си ръка:

— Много се съмнявам в това. Няма смърт, нито живот. Само събиране и разпръскване. Но това е тема за друг разговор. Какво искаш, дете?

— Искам някой да ми преведе книгата ѝ. — Дланта на Еврика се притисна към релефния кръг върху зелената корица на книгата.

— Е, подай ми я. Аз съм медиум, но не мога да чета затворена книга от метър и половина разстояние.

Когато Еврика подаде книгата, Мадам Блаватски я дръпна рязко от ръката ѝ сякаш грабваше обратно открадната дамска чанта. Прелисти я, спирайки тук-там да си промърмори нещо полугласно, като тикаше нос в страниците с гравюри, без да показва с нищо дали може да проумее написаното, или не. Не вдигна поглед, докато не стигна до слепналите страници близо до края на книгата.

После угаси цигарата си и пъкна в устата си портокалово драже „Тик-Так“.

— Кога стана това? — вдигна слепените страници. — Не си се опитала да я изсушиш, след като си разляла... Какво е това? — Тя подуши книгата. — Мирише на коктейл с абсент и шампанско. Твърде млада си да пиеш алкохол, знаеш ли.

Еврика нямаше представа за какво говори Мадам Блаватски.

— Голямо злощастие. Може и да успее да я поправя, но ще е нужно изсушаване в пещ и скъпи химикали.

— Беше си така, когато я получих — каза Еврика.

Блаватски нахлузи очила с телени рамки и ги плъзна надолу до края на носа си. Изучаващо огледа гръбчето на книгата, вътрешната част на предната и задната корица.

— Колко време е принадлежала на майка ти?

— Не знам. Татко каза, че я намерила на един уличен пазар във Франция.

— Куп лъжи.

— Какво искате да кажете? — попита Кат.

Блаватски вдигна поглед над рамките на очилата си:

— Това е родова книга. Родовите книги остават в рода, освен ако не възникнат изключително необичайни обстоятелства. Дори при такива обстоятелства е почти невъзможно книга като тази да попадне в ръцете на някой, който би я продал на уличен пазар — тя потупа корицата. — Това не е нещо, което може да се намери в магазин за стари вещи.

Мадам Блаватски затвори очи и наклони глава към клетката за птици през лявото си рамо сякаш слушаше песента на вълнистите

папагали. Когато отвори очи, погледна право в тези на Еврика.

— Казваш, че майка ти е мъртва. Но какво ще кажеш за отчаяната ти обич към нея? Нима има по-бърз път към безсмъртието?

Еврика усети парене в гърлото си:

— Ако тази книга е била в семейството ми, щях да знам за нея. Баба ми и дядо ми не пазеха тайни. И сестрата, и братът на мама бяха там, когато я наследих — сети се как чичо Бо ѝ каза, че Диана е четяла книгата. — Те не знаеха почти нищо за нея.

— Може би не е дошла от родителите на майка ти — каза Мадам Блаватски. — Може би е стигнала до нея чрез някоя далечна роднина, някоя любима леля. Майка ти случайно да се е казвала Диана?

— Как разбрахте?

Блаватски затвори очи и наклони глава надясно, към друга клетка с птици. Вътре шест вълнисти папагала притичаха покрай стената на клетката, която бе най-близо до Блаватски. Зачуруликаха с високи, сложни насечени мелодии. Тя се изкиска.

— Да, да — промърмори, но не към момичетата. После се прокашля и погледна книгата, като посочи към долния ъгъл от вътрешната страна на задната корица. Еврика се взря в символите, изписани с различно избелял туш.

— Това е списък на предишните собственици на книгата. Както можеш да видиш, имало е много. Името на най-скорошния гласи: Диана — Мадам Блаватски примижа към символите, предшествващи името на майката на Еврика. — Майка ти е наследила тази книга от жена на име Ниоба, а Ниоба я получила от някоя си Библис^[1]. Познаваш ли тези жени?

Докато Еврика клатеше глава, Кат седна с изправен гръб:

— Можете да я четете.

Блаватски не обърна внимание на Кат:

— Мога да впиша името ти в края на списъка предвид факта, че сега томът е твой. Няма да ми плащаш допълнително.

— Да — каза тихо Еврика. — Моля ви. Името е...

— Еврика. — Мадам Блаватски се усмихна, като взе един флумастер и надраска няколко странни символа върху листа. Еврика се взря в името си, изписано на загадъчния език. — Откъде...

— Подобен е на старата писменост от мадленския период^[2] на палеолита — обясни Блаватски, — макар че има разлики. Няма гласни.

Начинът на изписване е направо абсурден!

— Мадленски период ли? — Кат погледна Еврика, която също никога не беше чувала за него.

— Много древен — рече Блаватски. — Открит в онези праисторически пещери в Южна Франция. Този език не е пряк роднина на езика от мадленския период, но вероятно имат доста близко родство. Езиците имат сложно и заплетено родословие, знаете — смесени бракове, заварени и доведени деца, дори копелета. В историята на езиците има безброй скандали, множество убийства, много кръвосмешения.

— Слушам — каза Кат.

— Подобен текст е много рядка находка. — Мадам Блаватски се почеса по тънката вежда, придавайки си изнурено изражение. — Няма да е лесен за превод.

Гъделичкаща топлина пропълзя по тила на Еврика. Не знаеше дали е щастлива, или изплашена, знаеше само, че тази жена е ключът към нещо, което тя има нужда да разбере.

— Може да е опасно — продължи Блаватски. — Знанието е власт; властта покварява. Покварата носи позор и разруха. Невежеството може и да не е блаженство, но навярно е за предпочитане пред живот, изживян в позор. Съгласна ли си?

— Не съм сигурна. — Еврика усещаше, че Диана щеше да хареса Мадам Блаватски. Щеше да се довери на тази преводачка. — Мисля, че бих предпочела да узная истината, независимо от последиците.

— Така и ще стане. — Блаватски се усмихна загадъчно.

Кат се надвеси напред в стола си и се вкопчи в ръба на бюрото на жената.

— Искаме най-добрата ви цена. Без увъртания.

— Виждам, че си довела личния си бизнес мениджър — Блаватски се изкиска, после си пое дълбоко въздух и обмисли молбата на Кат. — За нещо от такава величина и сложност... Ще бъде много натоварващо за една стара жена.

Кат вдигна ръка. Еврика се надяваше, че тя няма да изтърси нещо от рода на: „Говори на ръката, защото ушите ми не те слушат“:

— Хайде, давайте по същество.

— Десет долара на страница.

— Ще ви дадем по пет — каза Еврика.

— Осем. — Блаватски стисна нова цигара между яркочервените си устни, явно наслаждавайки се на този ритуал.

— Седем и петдесет — Кат щракна с пръсти — и включете в цената химикалите за поправка на щетите от водата.

— Няма да намерите друг, който може да направи каквото мога аз. Бих могла да поискам по сто долара на страница! — Блаватски попи очи с избеляла носна кърпа и измери с поглед Еврика: — Но изглеждаш толкова сломена, макар че имаш повече помощ, отколкото предполагаш. Знай това. — Тя направи пауза. — Седем и петдесет е справедлива цена. Имате сделка.

— Сега какво? — попита Еврика. Ухото ѝ пищеше. Когато го разтри, за момент ѝ се стори, че ясно чува чуруликането на птиците в лявото си ухо. Невъзможно. Тръсна глава и видя, че Мадам Блаватски я е забелязала.

Жената кимна към птиците:

— Те ми казват, че те наблюдава от много отдавна.

— Кой? — Кат огледа стаята.

— Тя знае. — Мадам Блаватски се усмихна на Еврика.

Еврика прошепна:

— Андър?

— Шшшт — изгука Мадам Блаватски. — Песента на моите вълнисти папагалчета е смела и пророческа, Еврика. Не се измъчвай от нещата, които все още не можеш да разбереш. — Изведнъж тя се завъртя със стола си така, че да е с лице към компютъра си. — Ще ти изпращам преведените страници на части по имейла заедно с връзка към електронната ми разплащателна сметка.

— Благодаря — Еврика надраска имейла си и плъзна листчето към Кат, за да добави своя.

— Странно е, нали? — Кат подаде на Мадам Блаватски листа с адресите им. — Да изпращате по имейла превод на нещо толкова древно?

Мадам Блаватски завъртя воднистите си очи:

— Това, което вие смятате за напреднало, би хвърлило в смут всеки от старите учени. Техните умения безкрайно са превъзхождали нашите. Ние изоставаме с поне хиляда години от техните постижения. — Блаватски отвори едно чекмедже и извади торбичка с бейби морковчета, като разчупи едно наполовина, за да го подели между

двете костенурки, събуждащи се от дрямката си на бюрото ѝ. — Ето, Гилда — изрече напевно тя. — Заповядай, Брунхилда. Милинките ми. — Тя се наведе към момичетата. — Тази книга ще разкаже за новости, далеч по-вълнуващи от киберпространството. — Тя плъзна очилата отново на носа си и посочи към вратата. — Е, лека нощ. Гледайте костенурките да не ви ухапят на излизане.

Еврика се надигна нестабилно от дивана, докато Кат събираше нещата им. Поколеба се, поглеждайки към книгата на бюрото. Помисли си какво би направила майка ѝ. Диана бе живяла, доверявайки се на инстинктите си. Ако Еврика искаше да узнае какво означаваше наследството ѝ, трябваше да се довери на Мадам Блаватски. Трябваше да остави книгата. Не беше лесно.

— Еврика? — Мадам Блаватски вдигна показалец. — Разбира се, знаеш какво са казали на Креон?

Еврика поклати глава:

— Креон?

— „Безумецът го стига тежка скръб — тъй мъдростта познава.“^[3] Помисли си за това. — Тя си пое рязко дъх. — Боже мой, само на каква пътека стоиш.

— Стоя на пътека? — попита Еврика.

— Очакваме с нетърпение превода ви — каза Кат с много по-овладян глас.

— Може да започна веднага, а може би не. Но не ме пришпорвайте. Работя тук. — Тя посочи бюрото си. — Живея горе. — Рязко посочи с палец към тавана. — И пазя правото си на лично пространство. Преводът изисква време и позитивни вибрации. — Тя погледна навън през прозореца. — Това си го бива за изпращане в „Твитър“. Трябва да го пусна там.

— Мадам Блаватски — каза Еврика, преди да пристъпи през вратата на ателието — моята книга има ли заглавие?

Мадам Блаватски сякаш беше някъде далече. Без да поглежда Еврика, изрече много тихо:

— Нарича се „Книгата на любовта“.

От: savvyblavy@gmail.com

До: reka96runs@gmail.com

Konue do: catatoniaestes@gmail.com

Дата: Неделя, 6 октомври 2013, 1:31 ч.

Тема: първа партида

Скъпа Еврика,

Посредством многобройни часове усърдна концентрация, преведох следното. Опитах се да не си позволявам волности с прозата, а само да направя съдържанието ясно като бистра вода, за да улесня четенето. Надявам се, че това отговаря на очакванията ти...

„На изгубения остров, където съм родена, ме наричаха Селена. Това е моята книга на любовта.

Моят разказ говори за разрушителна страст. Може да се питате дали е верен, но всички верни неща биват оспорвани. Онези, които си позволяят да си представят — да повярват — може да открият спасение в моята история.

Трябва да започнем от началото, на място, което отдавна е престанало да съществува. Къде ще свършим... е, кой може да знае края, докато не бъде написана последната дума? Всичко може да се промени с последната дума.

В началото островът се намираше отвъд Стълбовете на Херкулес^[4], сам в Атлантическия океан. Бях израсла в планините, където магията бе жива. Всеки ден съзерцавах красив палат, който блестеше като диамант в осеяната с петна слънчева светлина долина далече отдолу. Легендите разказваха за град с удивителна архитектура, за водопади, около които обикалят еднорози — и двама принцове близнаци, възмъжаващи зад стените от слонова кост на замъка.

По-големият принц и бъдещ крал се наричаше Атлас. За него се знаеше, че е галантен, че обича мляко от хибискус, че никога не отказва схватка по борба. Помладият принц беше загадка, рядко виждан или чуван. Наричаше се Леандър и от ранна възраст бе открил своята страст в плаване по море до множеството колонии на краля по целия свят.

Бях слушала други планински момичета да разправят ярки, живи сънища, в които принц Атлас ги отнася на сребърен кон и ги прави свои кралици. Но принцът спеше в сенките на съзнанието ми, когато бях дете. Ако тогава бях знаела онова, което зная сега, въображението ми може би щеше да ми позволи да го обикна, преди нашите светове да се сблъскат. Така щеше да бъде по-лесно.

Като момиче не жадувах за нищо извън омагьосаните, гористи предели на нашия остров. Нищо не ме интересуваше повече, отколкото моите роднини, които бяха магьосници, телепати, деца, сменени от феите, алхимици. Тичах из техните работилници, чиракувайки при всички, освен вещиците на мълвата — чиито сили рядко се простираха отвъд границите на дребните човешки дразги, които — неуморно повтаряха те — бяха онова, което всъщност кара света да се движи. Бях пълна с разказите на божествените си предци. Любимият ми разказ беше за един чичо, който можел да пренася ума си от другата страна на океана и да населява телата на мъже и жени от минойската ера^[5]. Неговите приключения звучаха примамливо. В онези дни се наслаждавах на вкуса на скандала.

Бях на шестнайсет, когато слуховете почнаха да се носят като лек полъх от двореца към планините. Птиците пееха, че кралят бил повален от странна болест. Пееха за богатата отплата, която принц Атлас обещавал на всеки, който може да излекува баща му.

Никога не бях дори сънувала, че ще пристъпя прага на двореца, но веднъж бях излекувала треската на баща ми със силна местна билка. И така, под намаляваща луна, пропътувах петдесетте километра долу до двореца с лапа от пелин в една кесия, окачена на колана ми.

Кандидат лечителите се редяха на дълга петкилометрова опашка пред замъка. Заех мястото си отзад. Един по един, магьосниците влизаха, един по един си тръгваха, възмутени или засрамени. Когато бях вече едва десета на опашката, вратите на двореца бяха

затворени. Криволичещ стълб черен дим се издигна от комините, съобщавайки, че кралят е мъртъв.

Вопли се надигнаха от града, докато аз печално се отправях към къщи. Когато бях на половината път оттам, сама в една гориста планинска долчинка, се натъкнах на момче приблизително на моята възраст, коленичило над искряща река. Той беше до коленете в туфа бели нарциси, така потънал в мислите си, сякаш беше в друг свят. Когато видях, че плаче, докоснах рамото му.

— Наранен ли сте, господине?

Когато се обърна към мен, скръбта в очите му беше смазваща. Разбрах я така, както знаех езика на птиците: той беше изгубил най-скъпото, което имаше.

Протегнах лапата, която държах в ръката си.

— Искане ми се да бях успяла да спася баща ви.

Той се хвърли на шията ми, плачейки:

— Все още можеш да спасиш мен.“

Останалото тепърва предстои, Еврика. Бъди нащрек.
Целуваме те.

Мадам Б., Гилда и Брунхилда

[1] Героиня от гръцката митология, която според легендата се влюбила в своя брат близък. — Б.пр. ↑

[2] Обхваща последния период на късния палеолит в Западна Европа (X V–IX хилядолетие пр.Хр.). Мадленската култура се дели на 3 периода: I — оръдия и художествени изделия от кост и еленов рог, пещерна живопис; II — разцвет на къснопалеолитното изкуство, многофигурни композиции, художествено изработени копииметалки и жезли; III — упадък на пещерното изкуство, символични и абстрактни форми. — Б.пр. ↑

[3] Цитатът е от „Антигона“, прев. Пенчо Славейков. — Б.пр. ↑

[4] Така в Античността са се наричали височините от двете страни на Гибалтарския пролив; вярвало се, че някога самият Херкулес ги захвърлил там. — Б.пр. ↑

[5] Под това име е известна цивилизация, зародила се на остров Крит около 3000 г. пр.н.е. Открита от Артър Евънс в началото на XX в. Един от най-значимите ѝ градове е Кносос с прочутия Лабиринт. — Б.пр. ↑

14

СЯНКАТА

Вторник означаваше нов сеанс с д-р Ландри. Кабинетът на терапевтката в Ню Иберия не беше точно първото място, на което Еврика искаше да отиде с току-що поправения си джип, но в студената съдържана атмосфера на закуска тази сутрин Рода беше прекратила всякакво обсъждане с обичайната си реплика, достатъчна да смрази душата на Еврика: Докато живееш в моята къща, ще спазваш моите правила.

Беше ѝ дала списък с телефонните номера на трите си асистентки в университета, в случай че загази, докато Рода е на съвещание. Няма да поемат повече рискове — заяви Рода, докато връщаше ключовете на Еврика. Жената на баща ѝ вероятно можеше да придаде заплашително звучене дори на думите „обичам те“ — не че Еврика някога бе получавала точно тази заплаха от Рода.

Изпита нервност при мисълта да седне отново зад волана. Беше се преобразила в свръхвнимателен шофьор — отброяваше интервали от по три секунди между колите, включваше мигача половин километър преди да завие. Раменните ѝ мускули вече се бяха схванали, докато стигне до кабинета на д-р Ландри. Седеше в Магда под бука, опитвайки се да прогони напрежението, като дишаше дълбоко.

В три часа и три минути се стовари върху кушетката на терапевтката. Бе залепила обичайната си намръщена гримаса.

Д-р Ландри носеше друг чифт обувки. Изрита тремавите оранжеви ниски обувки, които никога не бяха идвали на мода.

— Разкажи ми новостите — д-р Ландри пъкна босите си крака под себе си на стола. — Какво се случи, след като разговаряхме?

Еврика усети дразнене и сърбеж под униформата си. Прииска ѝ се да се беше изпишкала, преди да започне сеансът. Сега поне не съществуваше проблемът, че се налага да препуска обратно към училище за състезанието по бягане днес. Досега сигурно вече дори треньорката се е отказала от нея. Можеше да подкара към къщи бавно,

по различни черни пътища, пътеки, по които не минаваха разни странни момчета.

Нямаше да го види, така че той не можеше да я заплаче. Или да докосне угълчето на окото ѝ с пръст. Или да има мириса на неоткрит океан, в който ѝ се искаше да заплува. Или да бъде единственият човек наоколо, който не знаеше дори едно-единствено катастрофално нещо за нея.

Бузите на Еврика бяха горещи. Ландри наклони глава, сякаш отбелязвайки всеки нюанс на алено, в който се обагреше Еврика. Няма начин. Щеше да запази появата — и изчезването — на Андър за себе си. Посегна за един от твърдите бонбони върху масичката за кафе и създаде фонен шум с опаковката.

— Това не беше замислено като подвеждащ въпрос — каза Ландри.

Всичко беше подвеждане и измама. Еврика си помисли да отвори учебника си по висша математика и да опита да се пребори с някоя теорема, за да уравни протичането на часа. Може би се налагаше да е тук, но не беше длъжна да оказва съдействие. Докладът за случката обаче щеше да стигне до Рода, чиято гордост щеше да доведе до безсмислено наказание от рода на лишаване от кола, забрана за излизане или някоя друга мрачна заплаха, която не би прозвучала абсурдно зад стените на къщата ѝ, където Еврика нямаше съюзници. Не и такива с някаква власт, във всеки случай.

— Ами... — засмука бонбона. — Накрая получих наследството си от мама. — Това беше лесен, типичен материал за терапия. В него имаше всичко: дълбоко символично значение, семейно минало и клюкарския елемент на нещо ново, на който терапевтите не могат да устоят.

— Предполагам, че баща ти ще управлява паричните средства, докато навършиш пълнолетие?

— Не става дума за нищо подобно. — Еврика въздъхна отегчена, но не и изненадана от предположението. — Съмнявам се, че наследството ми има някаква парична стойност. Животът на майка ми нямаше никаква парична стойност. Просто нещо, които харесваше. — Тя подръпна верижката около врата си, за да повдигне медальона от лазурит изпод бялата си блуза.

— Красиво е. — Д-р Ландри се надвеси напред, неубедително преструвайки се, че харесва олющеното бижу. — Има ли снимка вътре?

Да, снимка на милион платени часове, помисли си Еврика, представяйки си пясъчен часовник, пълен с миниатюрни фигурки на д-р Ландри вместо с процеждащ се пясък.

— Не се отваря — каза Еврика. — Но тя го носеше непрекъснато. Имаше още два археологически предмета, които е сметнала за интересни. Това парче скала се нарича гръмотевичен камък.

Д-р Ландри кимна безизразно:

— Сигурно това те кара да се чувстваш обичана — знанието, че майка ти е искала да получиш тези неща.

— Може би. Освен това е объркващо. Остави ми стара книга, написана на древен език. Поне открих някой, който може да я преведе.

Беше прочела имейла с превода на Мадам Блаватски няколко пъти. Историята беше интересна — и двете с Кат бяха съгласни по този въпрос, — но Еврика я намираше за обезсърчаваща. Струваше ѝ се толкова отдалечена от реалността. Не разбираше по какъв начин се отнася до Диана.

Ландри се мръщеше, клатейки глава.

— Какво? — Еврика се чу как повишава тон. Това означаваше, че се държи отбранително. Допуснала бе грешка да повдига въпроса. Беше смятала да остане на безопасна и неутрална територия.

— Никога няма да узнаеш изцяло намеренията на майка си, Еврика. Това е реалността на смъртта.

Няма смърт... чу как Мадам Блаватски удавя и заглушава гласа на терапевтката. *Само събиране и разпръскване.*

— Това желание да преведеш някаква стара книга ми се струва безплодно — прецени Ландри. — Да възлагаш надежди на нова връзка с майка ти сега може да бъде много болезнено.

Безумецът го стига тежка скръб — тъй мъдростта познава.

Еврика вече бе стъпила на пътеката. Щеше да свърже тази книга с Диана, просто още не знаеше как. Стисна в юмрук няколко отвратителни бонбона: имаше нужда да държи ръцете си заети. Терапевтката ѝ звучеше като Брукс, който още не се беше извинил. От два дни упорито се избягваха по коридорите на училището.

— Остави мъртвите да почиват — каза Ландри. — Фокусирай се върху живия си свят.

Еврика се взря навън през прозореца към небе, чийто цвят беше типичен за дните след ураган: безапелационно синьо.

— Благодаря за тази „пилешка супа за душата“.

Чу Брукс да нашепва в ухото ѝ нещо гадно за това, как тя е убедена, че всичките ѝ терапевти са глупаци. Точно тази наистина беше! Еврика обмисляше да му се извини, просто за да разчупи напрежението. Но всеки път, когато го видеше, той беше заобиколен от стена от момчета, манияци на тема футбол, с които никога не го беше виждала да се мотае преди тази седмица, момчета, чието предвзето „мъжкарско“ държание едно време беше основен прицел за някои от най-добрите шегги на Брукс. Той улавяше погледа ѝ, после правеше неприличен жест, който караше кръга от момчета да се ухият.

Караше и Еврика да се засмее, но по различен начин.

— Преди прибързано да се впуснеш в скъп превод на тази книга — каза Ландри, — поне помисли за плюсовете и минусите.

В ума на Еврика въобще не съществуваше съмнение. Щеше да продължи с превода на „Книгата на любовта“. Дори да се окажеше нищо повече от любовна история, може би пак щеше да ѝ помогне да разбере Диана по-добре. Веднъж Еврика я беше попитала какво е било чувството, когато е срещнала баща ѝ, как бе разбрала, че иска да бъде с него.

Чувството беше, сякаш някой ме спасява, отвърнала бе Диана. Това напомни на Еврика за думите, които принцът в историята казваше на Селена: Все още можеш да спасиш мен.

— Чувала ли си някога за идеята на Карл Юнг за сянката? — пробва Ландри.

Еврика поклати глава:

— Нещо ми подсказва, че всеки момент ще чуя.

— Идеята е, че всички имаме сянка, която се състои от отхвърлени аспекти на „аз“-а. Моето усещане е, че твоята крайна отчужденост, емоционалната ти сдържаност, резервираността, която — трябва да кажа — у теб е осезаема, идва от някакъв първоизточник.

— Откъде другаде да идва?

Ландри не ѝ обърна внимание:

— Може би в детството ти са ти казвали да потискаш емоциите си. Човек, който прави това достатъчно дълго, може да открие, че тези пренебрегвани аспекти на „аз“-а започват да избиват на повърхността другаде. Твърде възможно е потиснатите ти емоции да саботират живота ти.

— Всичко е възможно — съгласи се Еврика. — Предполагам обаче, че потиснатите ми емоции си чакат реда да се проявят.

— Това е много често явление — каза Ландри. — Често търсим компанията на други, които проявяват аспекти, които ние сме потиснали в дълбините на сянката си. Помисли за отношенията на родителите си — е, на баща ти и мащехата ти.

— Бих предпочела да не мисля.

Ландри въздъхна:

— Ако не се изправиш срещу тази отчужденост, тя ще те отведе до нарцисизъм и изолация.

— Това заплаха ли е? — попита Еврика.

Ландри сви рамене:

— Виждала съм го преди. Това е вид личностно разстройство.

Терапията неизбежно водеше дотам: свеждането на индивидите до отделни типове. Еврика си пожела да е извън тези стени. Хвърли поглед към часовника. Беше тук само от двайсет минути.

— Оскърбява ли гордостта ти да чуваш, че не си уникална? — попита Ландри. — Защото това е симптом на нарцисизъм.

Единственият човек, който разбираше Еврика, беше пръснат на късчета из морето.

— Кажи ми накъде се насочи умът ти точно в този момент — каза Ландри.

— Сейнт Лучия.

— Искаш да си тръгнеш?

— Нека сключим сделка с вас. Не идвам тук никога повече, пращате сметка на Рода за определеното време и няма нужда никой да се прави на голям умник.

Тонът на Ландри се втвърди:

— Ще се събудиш на четирийсет без съпруг, без деца и без кариера, ако не се научиш да общуваш със света.

Еврика се изправи. Искаше ѝ се в стола срещу нея да седи някой като Мадам Блаватски вместо д-р Ландри. Интригуващите забележки

на преводачката бяха ѝ се сторили по-прозорливи от които и да било заучени и одобрени от психиатричната асоциация приказки, откъсвали се някога от устните на тази терапевтка.

— Родителите ти платиха за още половин час. Не излизай през тази врата, Еврика.

— Жената на баща ми е платила за още половин час — поправи я тя. — Майка ми е специалната петъчна вечеря на рибите. — Задави се със собствените си ужасни думи, докато минаваше покрай Ландри.

— Допускаш грешка.

— Щом вие смятате така — Еврика отвори вратата, — аз съм убедена, че вземам правилното решение.

15

НОТАТА НА БЛУСА

— Мислиш ли, че съм дебела? — попита Кат на опашката за обяд в сряда. Еврика още не беше говорила с Брукс.

Беше ден за свински котлети, седмичната гастрономична наслада на Кат. На подноса ѝ обаче имаше кафеникава купчина накъсана салата „айсберг“, малка порция лепкав шарен боб и солидно количество лютив сос.

— Още един захапва пръстта. — Еврика посочи към храната на Кат. — Буквално. — Подаде картата си на касата, за да плати за свинския си котлет и шоколадовото мляко. Разговорите за диети я отегчаваха. Щеше да си умре от кеф, ако можеше да изпълни един бански костюм така добре, както Кат.

— Аз знам, че не съм дебела — каза Кат, докато се придвижваха през главозамайващия лабиринт от маси. — И очевидно и ти знаеш. Но Родни знае ли?

— По-добре ще е да знае. — Еврика избягваше очите на второкурсничките от отбора по бягане, на които Кат пращаше въздушни целувки. — Казал ли е нещо? И ако да, пука ли ти?

Прииска ѝ се да не беше казвала това. Не искаше да ревнува от Кат. Искаше да бъде най-добрата приятелка, която е очарована от обсъжданията на диети, срещи и мръсотия по другите им съученици. Вместо това беше огорчена и отегчена. И наранена, след като бе почти разнищена от Рода снощи заради преждевременното си излизане от кабинета на Ландри. Рода беше толкова бясна, че дори не можа да измисли достатъчно тежко наказание — което сега бе надвиснало заплашително и държеше Еврика нащрек.

— Не, нищо подобно. — Кат хвърли поглед към масата на участниците в отбора по бягане от горните курсове, която бе отделена от останалите в кафетерията и заемаше нишата до прозореца. На черната метална пейка до Тереза Лий и Мери Монто имаше две празни места. Те помахаха на Кат и се усмихнаха предпазливо на Еврика.

Откакто се върна в училище тази година, Еврика обядваше с Кат навън под големия орех във вътрешния двор. Какофонията от толкова много ученици, които ядяха, шегуваха се, спореха, продаваха глупави дреболии за каквото там организирано от църквата пътуване се опитваха да съберат пари, беше твърде много за Еврика, която едва беше излязла от болницата. Кат никога дори не бе намекнала, че ѝ липсва оживлението вътре, но днес трепна, когато Еврика се отправи към задната врата. Беше студено и ветровито, а Кат беше с карираната униформена пола на „Еванджелин“, без чорапи.

— Ще ти бъде ли много неприятно днес да останем вътре? — Кат кимна към свободните места на масата на отбора по бягане. — Ще се превърна в Кат Ледената висулка там навън.

— Няма проблем. — Въпреки че ѝ се струваше като смъртна присъда, когато се плъзна на пейката до Кат, поздрави Тереза и Мери, и се опита да се преструва, че не я зяпа цялата маса.

— Родни не е казал нищо за теглото ми. — Кат завъртя парче маруля в локвичка лют сос. — Но е слаб като пръчка и ме ловят нервите, като си помисля, че може да тежа повече от гаджето си. Знаеш как е. Трудно е да не предчувстваш и очакваш бъдещите критики на някого, когото наистина харесваш. Нещо в мен ще го подразни в крайна сметка, въпросът е...

— Колко дълъг ще бъде списъкът? — Еврика се взря в подноса си. Кръстосваше крака и ги разделяше пак, мислейки си за Брукс.

— Да вземем твоя мистериозен тип — рече Кат.

Еврика дръпна ластика от косата си, после я вдигна и я прибра отново в кок, същият като този, който бе имала току-що. Знаеше, че лицето ѝ е зачервено.

— Андър.

— Изчервяваш се.

— Не се изчервявам. — Еврика ожесточено изтръска сос табаско върху храната, за която вече нямаше апетит. Просто имаше нужда да удави нещо. — Няма да го видя никога повече.

— Ще се върне. Така правят момчетата. — Кат бавно задъвка марулята, после се пресегна да си отмъкне голямо парче от свинския котлет на Еврика. Нейните диети бяха експерименти и този, за щастие, беше приключил. — Чудесно, тогава, да вземем Брукс. Когато излизаше с него...

Еврика ѝ направи знак да замълчи:

— Неслучайно заряхах терапевтката си. Не съм навита да предъвквам романтичната си връзка с Брукс от пети клас.

— Още ли не сте се целунали и одобрили?

Еврика едва не се задави с шоколадовото си мляко. Не беше казала на Кат за целувката, която, изглежда, беше сложила край на отношенията с най-стария ѝ приятел. Сега двамата с Брукс едва се поглеждаха.

— Още се караме, ако това имаш предвид.

Двамата бяха изкарали целия час по латински, седнали един до друг, със столове, блъскащи се един в друг в тесния езиков кабинет, без погледите им да се срещнат. Това изискваше фокусиране — Брукс обикновено правеше с жестове поне по три шегички по адрес на буйните като гора сребристи косми по гърдите на господин Писидиа.

— Какъв му е проблемът? — попита Кат. — Обикновено преобразяването му от тъпанар в разкайващо се ангелче е по-бързо. Минаха цели три дни.

— Почти четири — каза Еврика автоматично. Почувства как другите момичета на масата завъртат глави, за да подслушват. Сними глас: — Може би той няма проблем. Може би проблемът е в мен. — Отпусна глава в сгъвката на лакътя си върху масата и побутна кафявия си ориз с вилицата си. — Себична, надменна, критична, манипулативна, несъобразителна...

— Еврика.

Тя се хлъзна и изправи гръб при изречения с плътен глас звук на името си, като марионетка, на която са подръпнали конците. Брукс стоеше в предния край на масата и я наблюдаваше. Косата му падаше над челото, закривайки очите му. Ризата му беше твърде тясна в раменете, което беше дразнещо секси. Беше преминал през пубертета по-рано и беше по-висок от останалите момчета на неговата възраст, но в първи курс беше спрял да расте. Нов внезапен порив в растежа ли се случваше? Изглеждаше различен, а не просто по-висок и по-як. Нямахме вид сякаш се стеснява да се приближи право до масата им, макар че всичките ѝ дванайсет „обитателки“ от женски пол бяха спрели разговорите си и го зяпаха.

Времето му за обяд не беше сега. Предполагаше се, че по време на четвъртия час трябва да помага в канцеларията, а тя не виждаше в

ръката му никакви сини бележки от онези, с които разрешаваха на учениците да отсъстват. Какво правеше той тук?

— Съжالياвам — каза той. — Бях в ситуация „авокадо“.

Кат се плесна по челото:

— Мамка му, какво... това ли ти е извинението?

Еврика почувства как ъгълчетата на устата и се извиват в усмивка. Веднъж, предната година, когато двамата с Брукс гледаха телевизия след училище, бяха дочули баща ѝ да казва по телефона, че съжالياва, задето бил „incommunicado“. Близнаците разбраха погрешно и Клеър дотича при Еврика, като се чудеше защо баща ѝ е бил „в авокадо“.

— Това сигурно е скапано място — бе отбелязал Брукс и се беше родила легенда.

Сега от Еврика зависеше дали да завърши шегата и да сложи край на мълчанието. Всички момичета на масата я наблюдаваха. Знаеше, че две от тях си падаха по Брукс. Щеше да е смущаващо, но силата на общото минало убеди Еврика да изрече репликата.

Тя си пое дълбоко дъх:

— Последните няколко дни бяха като истинска адска яма.

Кат изпъшка:

— На вас двамата ви трябва собствена планета.

Брукс се ухили и коленичи, подпирайки брадичка на ръба на масата.

— Обядът трае само трийсет и пет минути, Брукс — каза Кат. — Това не е достатъчно време да изредиш извиненията за всичките глупости, дето ги надрънка. Чудя се дали времето, през което на човешката раса ѝ остава да съществува, ще ти стигне да се извиниш за всички глупости...

— Кат — каза Еврика. — Схващаме идеята.

— Искаш ли да идем някъде и да поговорим? — попита Брукс.

Еврика кимна. Надигайки се от стола си, тя грабна чантата си и плъзна подноса си през масата към Кат:

— Довърши свинския ми котлет, става ли?

Тя последва Брукс през лабиринта от маси, питайки се дали бе казал на някого за кавгата им, за целувката им. Веднага щом пътеката стана достатъчно широка да вървят един до друг, Брукс мина до нея. Сложи ръка на гърба ѝ. Еврика не беше сигурна какво иска от Брукс,

но усещането от ръката му върху ѝ беше хубаво. Не знаеше кога обядва Мая Кейс, но ѝ се искаше да е сега, та да ги види как излизат от кафетерията заедно.

Минаха през оранжевите двойни врати и тръгнаха надолу по пустия коридор. Стъпките им отекваха в унисон по настлания с балатум под. Още от деца имаха една и съща походка.

В края на коридора Брукс спря и се обърна с лице към нея. Вероятно не беше смятал да спира пред витрината с наградите от спортни състезания, но Еврика не можа да се сдържи и се вгледа в отражението си. После, през стъклото, видя тежката купа от състезанието по бягане през пресечена местност, която отборът ѝ беше спечелил предишната година, а до нея — по-малката награда за второ място отпреди две години, когато бяха изгубили първото място от „Мейнър“. Не искаше да мисли за отбора, който беше напуснала, нито за съперниците им — или за момчето, което бе излъгало, че е един от тях.

— Да излезем навън. — Рязко даде знак с глава на Брукс да я последва. — Ще имаме повече възможност да се уединим.

Павираният вътрешен двор отделяше класните стаи от ограденото със стъклени стени административно крило. От три страни беше заобиколен от сгради, всичките построени около голям, обрасъл с мъх орех. Гниеците външни обвивки покриваха тревата като завивка, излъчвайки плодов мирис, който напомни на Еврика как се катереше по клоните на орехите във фермата на баба си и дядо си с Брукс, когато беше малка. Високи увивни растения пълзяха по стените на Оркестровата зала зад тях. Миниатюрни колибри се стрелкаха от цвят на цвят, вкусвайки нектара.

Задаваше се студен атмосферен фронт. Въздухът беше по-прохладен и свеж, отколкото сутринта, когато тръгна за училище. Еврика придърпа зелената си жилетка плътно около раменете си. Двамата облегнаха гърбове на грубата кора на дървото и загледаха паркинга, сякаш беше някакво прекрасно, ширнало се място.

Брукс не казваше нищо. Гледаше я внимателно в разпръснатата слънчева светлина под балдахина от мъх. Погледът му беше толкова напрегнат, колкото и онзи, който Андър бе насочил към нея в пикапа, и когато беше дошъл в къщата ѝ, и дори пред кабинета на господин

Фонтнот. Това бе последният път, когато го видя — а сега Брукс сякаш се превъплъщаваше в ролята на момчето, което мразеше.

— Онази вечер се държах като идиот — каза той.

— Да, така се държа.

Това го накара да се засмее.

— Беше истински идиот, задето каза онези неща — дори и да си бил прав. — Тя се завъртя към него, притиснала рамо към ствола на дървото. Очите ѝ намериха долната му устна и не можеха да помръднат. Не можеше да повярва, че го беше целунала. Не само веднъж, а няколко пъти. При мисълта за това през тялото ѝ премина нервно напрежение.

Искаше ѝ се да го целуне сега, но точно там се бяха объркали нещата преди. Затова тя сведе поглед към краката си и се загледа в ореховите черупки, пръснати по неравната трева.

— Това, което казах онази вечер, не беше честно — каза Брукс. — Проблемът беше в мен, не в теб. Гневът ми беше прикритие.

Еврика знаеше, че се очаква да завърти очи, когато момчетата кажеха, че проблемът е в тях, а не в теб. Но знаеше също и че казаното беше вярно, дори ако момчетата не го знаеха. Затова остави Брукс да продължи.

— Отдавна имам чувства към теб. — Не се запъна, когато го изричаше; не каза „ъъ“ или „хм“, или „ами, така да се каже“. Щом думите излязоха от устата му, не придоби вид сякаш искаше да ги „всмуче“ обратно. Издържа на погледа ѝ, зачака отговора ѝ.

През вътрешния двор появя бриз и на Еврика ѝ се стори, че може да падне. Помисли си за Хималаите — как Диана разправяше, че били толкова ветровити, та не можела да повярва как самите планини не са били отнесени от вятъра. На Еврика ѝ се искаше да е толкова силна и издръжлива.

Бе изненадана с каква лекота бяха дошли думите на Брукс. Двамата обикновено бяха искрени и непринудени един с друг, но никога не бяха говорили за тези неща. Привличане. Чувства. Един към друг. Как можеше да е толкова спокоен, когато изричаше най-силното нещо, което някой би могъл да каже?

Еврика си представи как сама изрича тези думи — колко нервна би била. Само че, когато си се представи да ги изрича, се случи нещо странно: момчето, което стоеше срещу нея, не беше Брукс. А Андър.

Той беше онзи, за когото си мислеше, докато лежеше в леглото вечер, онзи, чиито очи с цвят на тюркоаз ѝ създаваха усещането, че се премята през безкрайно спокоен и зашеметяващо красив водопад.

Нещата между нея и Брукс не бяха такива. Онзи ден бяха оплескали всичко, опитвайки се да се престорят, че са. Може би той мислеше, че след като я целуна, трябваше да каже, че я харесва, че тя ще се разстрои, ако се престори, че това не е означавало нищо.

Еврика си представи Хималаите, каза си, че няма да падне.

— Не е нужно да казваш това, за да се сдобриш с мен. Можем отново да си бъдем приятели.

— Не ми вярваш. — Той издиша шумно и сведе поглед, промърморвайки нещо, което тя не можа да разбере. — Права си. Може би е най-добре да почакам. Вече чакам от толкова отдавна, какво е още една вечност?

— Да чакаш какво? — Тя поклати глава. — Брукс, онази целувка...

— Беше „нотата на блуса“ — каза той и тя почти разбра точно какво имаше предвид той.

Технически, един определен звук можеше да е напълно погрешен, фалшив. Но когато намериш „нотата на блуса“ — Еврика знаеше това от видеоклиповете с блус в YouTube, които беше гледала, опитвайки се да се научи да свири на китара — всичко изглеждаше правилно по изненадващ начин.

— Наистина ли се опитваш да се измъкнеш с тази несполучлива джаз метафора? — подкачи го Еврика, защото — честно? — самата целувка не беше нещо нередно. Човек би могъл да използва дори думата „чудесна“, за да я опише. Неправилното беше в хората, участвали в целувката. Границата, която бяха пресекли.

— Свикнал съм да не изпитваш към мен същото, което аз чувствам към теб — каза Брукс. — В събота не можех да повярвам, че би могла...

Спри, искаше да каже Еврика. Ако той продължеше да говори, тя щеше да започне да му вярва, да реши, че би трябвало да се целунат отново, може би често, определено — скоро. Изглежда, не можеше да проговори.

— После ти си направи онази шега — защо съм се забавил толкова; когато от цяла вечност исках да те целуна. Изперках.

— Аз прецаках всичко.

— Не биваше да побеснявам така — каза Брукс. Ноти от саксофон в Концертната зала се долетяха плавно във вътрешния двор.
— Нараних ли те?

— Ще се съвзема. И двамата ще се съвземем, нали?

— Надявам се, че не съм те разплакал.

Еврика присви очи към него. Истината беше, че бе на косъм от сълзите, докато го гледаше как потегля с колата, представяйки си го как се отправя право към къщата на Мая Кейс за утеха.

— Направи ли го? — попита той отново. — Плака ли?

— Не се ласкай. — Тя се опита да прозвучи небрежно.

— Тревожех се, че съм стигнал твърде далече. — Той направи пауза. — Няма сълзи. Радвам се.

Тя сви рамене.

— Еврика. — Брукс я обгърна в неочаквана прегръдка. Топлото му тяло я закриляше от вятъра, но тя не можеше да диша. — Няма нищо лошо, ако се разплачеш. Знаеш това, нали?

— Да.

— Всички от семейството ми плачат на патриотичните реклами. Ти не плака дори когато майка ти почина.

Тя го бутна назад с длани, оперени на гърдите му.

— Какво общо има това с нас?

— Уязвимостта не е най-лошото нещо на света. Имаш кой да те подкрепи. Можеш да ми се довериш. Тук съм, ако имаш нужда от рамо, на което да се облегнеш, някой, който да ти подава хартиените кърпички.

— Не съм направена от камък. — Тя отново премина в отбрана.
— Плача.

— Не, не плачеш.

— Плаках миналата седмица.

Брукс изглеждаше шокиран:

— Защо?

— Ти искаш ли да плача?

В очите на Брукс проблесна студенина:

— Когато ти удариха колата ли? Трябваше да знам, че не би плакала за мен.

Погледът му я приковаваше, караше я да изпитва клаустрофобия. Поривът да го целуне затихна. Тя погледна часовника си:

— Звънецът ще удари скоро.

— Чак след десет минути. — Той направи пауза. — Ние... приятели ли сме?

Тя се засмя:

— Разбира се, че сме приятели.

— Искам да кажа, ние само приятели ли сме?

Еврика разтри глухото си ухо. Откри, че ѝ е трудно да го погледне.

— Не знам. Виж, следващия час имам презентация върху Сонет Шейсет и четири. Не е зле да си погледна бележките. „Когато гледам времето как срина... и моя скъп любим ще похити“^[1] — изрече тя с британски акцент, целящ да го разсмее. Не се получи. — Пак се разбираме — каза тя. — Това е всичко, което има значение.

— Да — рече той сковано.

Не знаеше какво иска да чуе той. Не можеха просто така да залитат от целуване към спорове и после пак към целувки. Много ги биваше да бъдат приятели. Еврика възнамеряваше да запази положението така.

— Значи ще те видя по-късно? — Тя тръгна заднешком, с лице към него, докато се отправяше към вратата.

— Чакай, Еврика... — Брукс я повика по име точно когато вратите се разтвориха рязко и някой се заби в гърба ѝ.

— Не можеш ли да ходиш? — попита Мая Кейс. Изписка, когато видя Брукс. Единствено тя сред хората, които Еврика познаваше, можеше да подскача заплашително. Беше също и единствената, по чието тяло памучните униформени панталони на „Еванджелин“ прилепваха като ръкавица от еротичен тоалет.

— Ето къде си, бейби — изгука Мая на Брукс, но гледаше Еврика, смеейки се с очи.

Еврика се опита да не ѝ обръща внимание:

— Още нещо ли щеше да кажеш, Брукс?

Вече знаеше отговора.

Той улови Мая, когато тя се хвърли и обви тяло около неговото в прегръдка, достойна за порнографски филм. Очите му едва се виждаха над венеца ѝ от черна коса.

— Няма значение.

[1] Преводът е на Валери Петров. — Б.пр. ↑

ЗАЯДЛИВ ПОСЕТИТЕЛ

Подобно на всяко хлапе в „Еванджелин“ Еврика беше ходила на дузина организирани от училище посещения до Научния музей на Лафайет на „Джеферсън Стрийт“ в центъра на града. Когато беше дете, мястото я заслепяваше и омайваше. Не познаваше друго място, където можеше да се видят скали от праисторическа Луизиана. Макар да беше виждала скалите сто пъти, в четвъртък сутринта се качи на училищния автобус с класа си по науки за земята, за да увеличи броя им на сто и един.

— Предполага се, че е готина експозиция — каза приятелят ѝ Люк, докато слизаха от автобуса и се събираха на алеята, преди да влязат в музея. Посочи транспаранта, оповестяващ послания от дълбините с разкривени бели букви, които правеха думите да изглеждат така сякаш са под вода. — От Турция е.

— Сигурна съм, че уредниците тук ще намерят някакъв начин да я съсипят — процеди Еврика. Разговорът ѝ с Брукс предния ден беше толкова вбесяващ, че не можа да се сдържи да не си го изкара на целия пол.

Люк имаше червеникава коса и бледа, чиста кожа. Бяха играли футбол заедно, когато бяха по-малки. Той беше неподправено мило момче, готово да прекара живота си в Лафайет, чувствайки се щастлив като риба във вода. Той измери Еврика с поглед, може би спомняйки си, че тя е била в Турция с майка си и че сега майка ѝ е мъртва. Но не каза нищо.

Еврика се вгълби в себе си, взирайки се в седефеното копче на училищната си блуза сякаш то беше артефакт от друг свят. Знаеше, че се предполага „Послания от друг свят“ да е страхотна експозиция. Баща ѝ беше завел близнаците да я видят, когато беше открита преди две седмици. Те още се опитваха да я накарат да играе с тях на „корабокрушение“ в кабинета, като използваша възглавници и метли.

Еврика не можеше да вини Уилям и Клеър за нетактичността им. Всъщност беше им признателна за нея. Около нея се носеше толкова много предпазлив шепот, че подобни груби напомняния, като например игра, наречена „корабокрушение“, или дори тирадата на Брукс онази вечер бяха ободряващи. Бяха като спасителни въжета, хвърлени на давеццо се момиче, обратното на Рода, която въздишаше и търсеше в Гугъл „тийнейджърско посттравматично стресово разстройство“.

Изчака пред музея заедно с класа си, в пелената на влагата да пристигне автобусът от другото училище, за да може уредничката да започне обиколката. Телата на съучениците ѝ се притискаха около нея в задушаваша плътна група. Усети мириса на ягодовия шампоан на Джен Индест и чу затрудненото от сenna хрема дишане на Ричард Карп и ѝ се прииска да е на осемнайсет и да работи като сервитьорка в друг град.

Никога не би си го признала, но понякога си мислеше, че ѝ се полага нов живот някъде другаде. Катастрофите бяха като отпуск по болест, които би трябвало да можеш да прекараш както си искаш. Прииска ѝ се да вдигне ръка, да обяви, че ѝ е много, много лошо и да изчезне завинаги.

В ума ѝ изникна гласът на Мая Кейс: Ето къде си, бейби.

Идваше ѝ да изпищи. Прииска ѝ се да побегне, да стъпче и изблъска настрани всички съученици, които стояха между нея и гората на градския парк в Ню Иберия.

Вторият автобус спря на паркинга. Момчета от гимназията „Асеншън“, облечени в тъмносини блейзъри със златни копчета, заслизаха в колона по един по стъпалата и спряха рязко пред хлапетата от „Еванджелин“. Не се смесваха. „Асеншън“ беше богато училище и едно от най-строгите в енорията. Всяка година във вестника имаше статия как негови възпитаници са приети да учат във „Вандербилт“ или „Емъри“, или някое друго скъпо и добро място. Имаха репутация на мрачни и резервирани. Еврика никога не се беше замисляла много за репутацията на „Еванджелин“ — всичко, свързано с училището ѝ, ѝ се струваше толкова обикновено. Но докато очи от „Асеншън“ пробягваха по нея и съучениците ѝ, Еврика се видя, сведена до какъвто там стереотип си бяха създали момчетата за „Еванджелин“.

Разпозна едно-две момчета от „Асеншън“ от църквата. Няколко хлапета от нейния клас помахаха на някои от техните. Ако Кат беше тук, щеше да шепне неприятни забележки по техен адрес — колко „добре подковани“ са „Асеншън“.

— Добре дошли, ученици — провикна се младата музейна екскурзоводка. Имаше светлокафява коса, подстригана „на паничка“, и носеше размъкнати жълто-кафяви памучни панталони, единият крачол на които беше навит до глезена ѝ. Типичният ѝ за залива акцент придаваше на гласа ѝ звук като на кларинет — Аз съм Маргарет, вашият гид. Днес ви очаква зашеметяващо приключение.

Последваха Маргарет вътре, сложиха им печати на ръцете, за да покажат, че за посещението им е платено, и се събраха във фоайето. По килима с безцветна лента бяха очертани редици, за да не се разпръскват. Еврика изостана най-назад в тълпата.

Рисунки и приложения върху кадастрон избеляваха, подредени по сиви тухлени стени. Видимата извивка на планетариума напомни на Еврика за шоуто на „Пинк Флойд“ с лазерни светлини, което беше гледала с Брукс и Кат в последния ден на първата година в гимназията. Беше донесла торбичка от приготвените от баща ѝ пуканки с тъмен шоколад, Кат беше вмъкнала тайно бутилка лошо вино от запасите на родителите си, а Брукс беше донесъл изрисувани маски, които да си сложат. Бяха се смели по време на цялото шоу, по-силно от пияните хлапета от колежа зад тях. Това беше толкова щастлив спомен, че ѝ се прииска да умре.

— Малко предварителни сведения — екскурзоводката се обърна в посока, обратна на планетариума, и махна на учениците да я последват. Тръгнаха през мъждиво осветен коридор, който миришеше на лепило и диетична храна, после спряха пред затворени дървени врати. — Артефактите, които предстои да видите, идват при нас от Бодрум, Турция. Някой знае ли къде се намира това?

Бодрум беше пристанищен град в югозападната част на страната. Еврика никога не беше ходила там; това беше едно от местата, на които Диана бе спряла, след като се прегърнаха за довиждане на летището в Истанбул и Еврика отлетя за вкъщи, за да започне училище. В пощенските картички, които Диана беше изпращала от онези пътувания, се долавяше нюанс на меланхолия, която караше

Еврика да се чувства по-близо до майка си. Разделени, никога не бяха толкова щастливи, колкото когато бяха заедно.

Тъй като никой не вдигна ръка, екскурзоводката извади ламинирана карта от голямата си платнена чанта и я вдигна над главата си. Бодрум беше отбелязан с голяма червена звезда.

— Преди трийсет години — оповести Маргарет — гмуркани открили останките от Улубурунското корабокрушение^[1] на шест мили отвъд крайбрежието на Бодрум. Смята се, че останките, които ще видите днес, са на възраст близо четири хиляди години. — Маргарет погледна учениците, надявайки се, че някой ще бъде впечатлен.

Тя отвори дървените врати. Еврика знаеше, че залата на експозицията не е много по-голяма от класна стая, така че щеше да им се наложи да се наблъскат вътре. Докато влизаха в синята тишина на експозицията, Бел Поуг застана зад Еврика в редицата.

— Бог е създал земята едва преди шест хиляди години — промърмори Бел. Тя беше президент на „Холи Ролърс“, християнски клуб по пързалане с ролери. Еврика си представи как Бог се плъзга на ролкови кънки през забвението, подминавайки претърпели крушение кораби на път към Райската градина.

Стените на залата с експозицията бяха драпирани със синя мрежеста тъкан, за да напомнят за океана. Някой беше залепил пластмасови морски звезди, за да направи бордюр до пода. От грамадна тонколона се носеха оглушителни океански звуци: бълбукане на вода, от време на време крясък на чайка.

В центъра на стаята блестеше прожектор, осветяващ най-важния експонат на експозицията: възстановен кораб. Наподобяваше някой от саловете, с които хората плаваха около Сайпърморт Пойнт. Беше построен от кедрови дъски, а широкият му корпус се извиваше на дъното, образувайки кил с форма на рибя перка. Близо до щурвала ниската издадена напред корабна кухня бе увенчана от плосък, керемиден покрив. Метални въжета придържаха кораба на един фут от пода, така че палубата беше точно над главата на Еврика.

Докато учениците завиваха наляво или надясно, за да заобиколят кораба, Еврика избра лявата страна, минавайки покрай няколко изложени високи, тесни теракотени вази и три огромни каменни котви, осеяни с петънца от зелен меден окис.

Маргарет размаха ламинираната си карта, правейки знак на учениците да дойдат при другия край на кораба, където откриха напречно сечение на румпела. Вътрешността беше отворена, като кукленска къщичка. Музеят я беше обзавел, за да подсказе как може би е изглеждал корабът, преди да потъне. Имаше три нива. Най-ниското служеше за складиране — медни слитъци, сандъци със сини стъклени бутилки, още теракотени вази с дълги гърла, пъхнати изправени в „легла“ от слама. В средата имаше редица сламеници за спане заедно с кошове със зърно и пластмасова храна и съдове за пиене с по две дръжки. Горното ниво представляваше открита палуба, по края на която имаше висок няколко фута кедров парапет.

По някаква причина музеят бе облякъл чучела в тоги и ги бе поставил на румпела с дъвен на вид телескоп. Те се взираха нататък, сякаш посетителите на музея бяха китове сред вълни. Когато някои от съучениците на Еврика се закискаха на чучелата мореплаватели, екскурзоводката размаха ламинираната си карта, за да привлече вниманието им.

— От претърпелия крушение кораб били извадени над осемнайсет хиляди артефакта и не всички те са разпознаваеми за очите на съвременните хора. Вземете например този — Маргарет вдигна цветно фотокопие на изящно изваяна глава на овен, която изглеждаше сякаш е била отчупена на врата. — Виждам, че се питате: „Къде е останалата част от тялото на този приятел?“ — Тя направи пауза, за да огледа учениците. — Всъщност вратът нарочно е кух отвътре. Може ли някой да предположи за какво е служел?

— Боксова ръкавица — обади се от задните редици момчешки глас, предизвиквайки ново кискане.

— Доста войнствено предположение — Маргарет размаха илюстрацията, която държеше. — Всъщност това е церемониална чаша за вино. Сега това не ви ли кара да се запитате...

— Всъщност не — обади се същият глас от дъното на залата.

Еврика хвърли поглед към учителката си, госпожица Каш, която се обърна рязко в посоката на гласа, после изсумтя със смесица от облекчение и възмущение, като се увери, че не е дошъл от някой неин ученик.

— Представете си как една бъдеща цивилизация оглежда някои от артефактите, които вие или аз може да оставим след себе си —

продължи Маргарет. — Какво биха си помислили за нас? Как ли нашите най-блестящи изобретения — джобните ни компютри, слънчевите панели или кредитните карти — биха изглеждали на далечните бъдещи поколения?

— Слънчевите панели са направо като от Каменната ера в сравнение с онова, което е било правено преди. — Същият глас от задните редици отекна отново.

Мадам Блаватски беше казала нещо подобно, само че без противната заядлива нотка в гласа. Еврика завъртя очи и пристъпи от крак на крак, без да се обръща. Ученикът от курса за напреднали по науки за земята от „Асеншън“ там отзад явно се опитваше да впечатли някое момиче.

Маргарет прочисти гърло и се престори, че риторичните ѝ въпроси не са срещнали заядлив коментар.

— Какво ще си помислят далечните ни бъдещи потомци за нашето общество? Дали ще изглеждаме напреднали... или безнадеждно изостанали? Когато гледат тези артефакти, някои от вас може би ги намират за стари или архаични. Дори — смея да кажа — отегчителни.

Няколко хлапета кимнаха. Последва още кискане. Еврика не можеше да не хареса старите котви и теракотени вази, но чучелата трябваше да бъдат удавени.

Екскурзоводката пъхна ръце в чифт бели ръкавици, каквито носеше Диана, когато работеше с артефакти. После бръкна в една поставена в краката ѝ кутия и извади фигурка от слонова кост. Беше патица в реална големина, много подробно изработена. Наклони патицата към публиката си и с пръсти раздели крилете ѝ, разкривайки чисто издълбана кръгла кухня вътре.

— Та-дам — кутия за козметични принадлежности от Бронзовата ера! Забележете майсторската изработка. Може ли някой да отрече колко фино е изработена? Това е било преди хиляди години!

— Ами онези окови от Бронзовата ера ей тук? — подметна насмешливо същият глас от дъното на помещението. Учениците взеха да се бутат, за да зърнат упорития заядливец. Еврика не си даде труд да хвърля толкова енергия.

— Изглежда, вашите умели занаятчии са притежавали роби — продължи той.

Екскурзоводката се изправи на пръсти и примижа към тъмната задна част на помещението:

— Това е туристическа обиколка с гид, млади човече. В нещата си има ред. Някой там отзад има ли истински въпрос?

— Съвременните тирани също действат много умело — продължи момчето, явно забавлявайки се.

Гласът му започваше да звучи познато. Еврика се обърна. Видя върха на руса глава да се обръща напред, докато всички други гледаха назад. Промъкна се покрай групата, за да вижда по-ясно.

— Достатъчно — скара се госпожица Каш, измервайки преподавателите от „Асеншън“ с презрителен поглед, удивена, че никой от тях не беше накарал ученика да млъкне.

— Да, мълчете, господине, или си тръгвайте — каза троснато Маргарет.

Тогава Еврика го видя. Високото, бледо момче в ъгъла точно в периферията на лъча от прожектора, с осветени връхчета на вълнистата руса коса. Тонът и самодоволната му усмивка бяха небрежни, но в очите му се мяркаше нещо по-мрачно.

Андър носеше същата изгладена бяла риза и тъмни джинси. Всички го гледаха. Той гледаше Еврика.

— Мълчанието е това, което поражда повечето проблеми на човечеството — заяви той.

— Време е да си вървиш — отвърна Маргарет.

— Свърших — Андър говореше толкова тихо, че Еврика едва го чу.

— Хубаво. Сега, ако нямате нищо против, ще обясня целта на това ранно морско пътешествие — каза Маргарет. — Древните египтяни създали търговски път, навярно първият...

Еврика не чу останалото. Чу сърцето си, което бумтеше. Зачака другите ученици да изоставят надеждата за нов изблик, да обърнат глави отново към екскурзоводката; после започна да се промъква покрай групата към Андър.

Устните му бяха плътно стиснати и беше трудно да си ги представи да изричат гадните забележки, привлекли я тук. Той ѝ се усмихна леко — последното нещо, което тя очакваше. Близо до него отново изпита чувството, че е край океана — независима от бордюра от морски звезди, чучелата моряци и компактдиска „Океански бриз“,

чието плискане долиташе от високоговорителите. Океанът беше в Андър, беше неговата аура. Никога преди не би й хрумнало да използва дума като „аура“. Той караше нетипичните пориви да й се струват естествени като дишането.

Тя застана от лявата му страна, така че и двамата да са с лице към екскурзоводката, и прошепна:

— Ти не учиш в „Асеншън“.

— Екскурзоводката мисли, че уча в някое училище за пропаднали типове — тя долови усмивката в гласа му.

— И не си в отбора по бягане през пресечена местност на „Мейнър“.

— С нищо не мога да те заблудя.

Гласът на Еврика напираше да се усили. Самообладанието му я ядосваше. Там, където стояха, на няколко стъпки назад от групата и точно отвъд края на прожектора светлината беше мъждива, но всеки, който се обърнеше, можеше да ги види. Учителите и учениците щяха да чуят, ако тя не поддържаше шепота си овладян и нисък.

Струваше й се странно, че хората, които зяпаха Андър, не бяха повече. Той беше толкова различен. Изпъкваше. Но те почти не го забелязваха. Очевидно всички приемаха, че Андър не е от училището, от което са те, така че поведението му не беше интересно. Заяждането му беше забравен артефакт, който Маргарет с радост би оставила неразкрит.

— Знам, че не ходиш в „Еванджелин“ — каза Еврика през зъби.

— Нито за обучение, нито за развлечение.

— В такъв случай какво правиш тук?

Андър се обърна и застана с лице към нея:

— Търся теб.

Еврика примигна:

— По твърде подривен начин го вършиш.

Андър се почеса по челото:

— Отнесох се — звучеше разкаяно, но тя не можеше да е сигурна. — Можем ли да отидем някъде и да поговорим?

— Не точно — тя посочи към групата, събрала се за обиколката. Двамата с Андър стояха на метър и половина зад останалите. Не можеха да си тръгнат.

Какво искаше той от нея? Първо катастрофата с колата, после цъфна в къщата ѝ, след това я проследи до кантората на адвоката и сега това? Всяка среща с него беше нахълтване в личното ѝ пространство, пресичане на някаква граница.

— Моля те — каза той. — Трябва да говоря с теб.

— Да, добре, аз също трябваше да говоря с теб, когато баща ми получи сметката за поправката на колата ми. Помниш ли това? Само че когато позвъних на номера, който така вежливо ми даде, вдигна някой, който изобщо не беше чувал за теб...

— Нека обясня. Ще искаш да узнаеш нещата, които имам да ти кажа.

Тя подръпна яката си, която прекалено много стягаше врата ѝ. Маргарет говореше за потъналата зестра на някаква принцеса. Множеството от ученици започна да се измества към някакви стъклени витрини от дясната страна на стаята.

Андър посегна да хване ръката ѝ. Увереното му докосване и меката му кожа я накараха да потръпне.

— Говоря сериозно. Животът ти е...

Тя рязко дръпна ръката си:

— Ако кажа само една дума на който и да било учител тук, ще те закопчат с белезници като преследвач на момичета.

— Бронзовите белезници ли ще използват? — пошегува се той.

Тя го изгледа на кръв. Андър въздъхна.

Останалите ученици се насочиха към една стъклена витрина. Еврика нямаше желание да се присъедини към тях. Едновременно копнееше и се страхуваше да остане с Андър. Той сложи двете си ръце на раменете ѝ.

— Огромна грешка ще е да се отървеш от мен — той посочи над главата си към сияеща неонена табела „Изход“, наполовина покрита със син тюл, така че гласеше само „од“. Подаде ѝ ръка: — Да вървим.

[1] Става дума за потънал кораб от края на XIV в. пр.н.е., открит в Средиземно море близо до турския град Каш. Открит е през 1982 г. от турски гмуркач. — Б.пр. ↑

СКАЧАНЕ ПО ПОВЪРХНОСТТА

През вратата под табелата със знака „Изход“, надолу по къс, тъмен коридор Андър поведе Еврика към друга врата. Не говореха. Телата им бяха плътно едно до друго. Да държи ръката на Андър беше по-лесно, отколкото беше очаквала — тя пасваше на нейната. Някои ръце просто пасваха на други. Това я подсети за майка ѝ.

Когато Андър посегна за дръжката на втората врата, Еврика го спря.

Посочи към червена лента напъряно на вратата:

— Ще задействаш алармата.

— Как мислиш, че влязох? — Андър пусна вратата. Не прозвуча аларма. — Никой няма да ни хване.

— Доста си самоуверен.

Челюстта на Андър се напъря:

— Не ме познаваш много добре.

Вратата се отваряше към морава, която Еврика не беше виждала никога преди. Тя гледаше към кръгло езерце. От другата страна на езерото се намираще планетариумът, с кръг от прозорци със затъмнени стъкла точно под купола му. Въздухът беше сив, безветрен, малко студен. Миришеше на дърва за горене. Еврика спря до ръба на къс бетонен перваз точно отвъд изхода. Провлече носа на обувката си през тревата.

— Искаше да говорим? — каза тя.

Андър хвърли поглед към обраслото с хлъзгав мъх езеро, обградено от вечнозелени дъбове. Клоните се извиваха надолу като възлести пръсти на вещици, посягащи към земята. Ивици оранжев мъх висяха подобно на паяци, увиснали от зелени паяжини. Както при повечето места със застояла вода в тази част на Луизиана, блатистото езеро едва се виждаше заради цялата плаваща маса от трептящ мочур, мъха, туйфите от лилии и брасения^[1] с пурпурни цветове, покриващи

повърхността му като килим. Тя знаеше точно как мирише там долу — наситен, гнил мирис, мирис на смърт.

Андър тръгна към водата. Не ѝ направи знак да го последва, но тя го направи. Когато стигна досами блатистото езерце, той спря.

— Какво правят тук тези? — той приклепна пред туфа бели като сметана малки нарциси досами водата. Цветовете напомниха на Еврика за бледозлатистата разновидност на тези цветя, които се провираха под пощенската кутия на старата ѝ къща в Ню Иберия всяка година около рождения ѝ ден.

— Малките бели нарциси са често срещани тук — каза тя, макар че годината беше доста напреднала и вече беше късно подобните им на тромпети цветчета да изглеждат толкова здрави и свежи.

— Не са малки нарциси — каза Андър. — Истински са.

Той прокара пръсти по тънкото стъбло на едно цвете. Отскубна го от пръстта и се изправи на крака, така че цветето беше на нивото на очите на Еврика. Тя забеляза масленожълтата фунийка в центъра му. Разликата с външните листенца с цвят на сметана беше толкова малка, че човек трябваше да се вгледа отблизо, за да я види. Във вътрешността на фунийката потрепна черна тичинка, раздвижена от внезапен бриз. Андър протегна цветчето сякаш щеше да го даде на Еврика. Тя повдигна ръка да го приеме, спомняйки си едно друго цвете — друг нарцис, — което беше видяла наскоро: на гравирания върху дърво образ на плаещата жена от книгата на Диана. Сети се за един ред в пасажа, който Мадам Блаватски беше превела: как Селена намира принца, коленичил близо до реката в туфа нарциси.

Вместо да ѝ подаде цветето, Андър смачка венчелистчетата в здраво свит, треперещ юмрук. Издърпа стъблото и го метна на земята:

— Тя направи това.

Еврика отстъпи назад:

— Коя?

Той я погледна сякаш забравил, че тя е там. Напрежението в челюстта му отслабна. Раменете му се издигаха и отпускаха от смесена с примирение меланхолия.

— Никоя. Да седнем.

Тя посочи към една пейка наблизко между два дъба, вероятно мястото, където служителите на музея идваха да обядват в дните, когато не е прекалено влажно. Кафяви гнездящи пеликани се

разхождаха бавно по пътеката, водеща към блатото. Перата им бяха хлъзгави от покрита е мъх вода. Дългите им шици се извиваха като дръжки на чадъри. Разпръснаха се, когато Еврика и Андър се приближиха.

За кого говореше Андър? Какво лошо имаше в това, покрай едно езеро да растат цветя?

Докато Андър подминаваше пейката, Еврика попита:

— Не искаше ли да седнем?

— Има по-добро място.

Посочи към едно дърво, което тя не беше забелязала преди. Вечнозелените дъбове в Луизиана имаха прословуто разкривени клони. Този пред „Сейнт Джоне“ беше най-фотографираното дърво в Юга. Този вечнозелен дъб в изоставената градина на музея беше изключителен. Представляваше огромен възел с клони, толкова разкривени и извити, че приличаха на най-сложната катерушка на света.

Андър пропълзя през плетеница от широки, криви клони — възсядаше един, провираше се под друг, докато сякаш изчезна. Еврика осъзна, че под преплетения балдахин от клони има втора, тайна пейка. Отчасти виждаше Андър, докато той стигна ловко до нея, седна и праметна лакти върху облегалката.

Еврика се опита да последва пътя му. Започна добре, но след няколко стъпки изгуби скорост. Беше по-трудно, отколкото изглеждаше. Косата ѝ се оплете в чвора на един клон. Остри клонки се забиха в ръцете ѝ. Продължи упорито, отмятайки рязко мъх от лицето си. Беше съвсем близо до сечището, когато стигна до непроходимо място. Не можеше да види как да продължи напред — или да се върне назад.

В косата ѝ изби пот. Измъкни се от лисичата дупка, момиче. Първо на първо, защо изобщо беше в тази лисича дупка?

— Ето тук — Андър посегна през оплетените клони. — Насам.

Тя хвана ръката му за втори път в рамките на пет минути.

Хватката му беше твърда и топла и ръката му все още пасваше с нейната.

— Стъпи там — той посочи към малък хлътнол участък пясъчлива земя между два извиващи се клона. Обувката ѝ потъна във

влажната, податлива почва. — После плъзни тялото си ето тук, през това място.

— Заслужава ли си?

— Да.

Подравнена, Еврика се извърна настрани. Завъртя рамене, после хълбоци, направи още две внимателни стъпки, шмугна се под един нисък клон — и беше свободна.

Изправи се, за да застане в образуваната от дъбовете лагуна. Тъмна и уединена, тя беше с размерите на малък балкон. И изненадващо красива. Две водни кончета се появиха между нея и Андър. Сиво-сините им криле се превърнаха в неясно петно; после насекомите кацнаха, сияейки в цветовете на дъгата, върху пейката.

— Виждаш ли? — Андър отново седна.

Еврика се взря в клоните, които образуваха гъст лабиринт над тях. Едва виждаше езерото от другата страна. Погледнато отдолу, дървото изглеждаше вълшебно, като от друг свят. Запита се дали някой друг знае за това място, или пейката е останала незабелязана в продължение на цели поколения, още откакто дървото я беше закрило.

Преди да седне, тя потърси с поглед най-бързия път за излизане. Едва ли беше пътят, по който бе влязла.

Андър посочи към една пролука в клоните:

— Това може би е най-добрият изход.

— Как разбра, че аз...

— Изглеждаш нервна. Клаустрофобия ли те мъчи? Аз обичам да съм обгърнат като в пашкул, изолиран. — Той преглътна и гласът му се сниши. — Невидим.

— Обичам открити пространства. — Тя едва познаваше Андър, а никой не знаеше къде е сега.

Тогава защо беше дошла тук? Всеки би казал, че е глупаво. Кат би я ударила с юмрук в лицето заради това. Еврика проследи мислено стъпките си. Не знаеше защо беше поела ръката му.

Наистина й харесваше да го гледа. Харесваха й чувството от допира до ръката му и начинът, по който звучеше гласът му. Харесваше й начинът, по който вървеше той, ту предпазлив, ту уверен. Еврика не беше момиче, което прави разни неща само защото някое готино момче й казваше да ги направи. Но сега беше тук.

Мястото, което Андър беше посочил, наистина изглеждаше като най-голямата пролука в клоните. Тя си представи как тича бързо през него, с удрящи се в земята пети, бягайки към гората отвъд езерото, бягайки чак до Ейвъри Айлънд.

Андър се извъртя на пейката. Коляното му се допря до бедрото ѝ. Той бързо го отдръпна.

— Извинявай.

Тя погледна надолу към бедрото си, към коляното му.

— О, боже, какъв ужас — пошегува се.

— Не, съжалявам, че те примамих тук.

Тя не очакваше това. Изненадите я объркваха. Объркването отдавна я караше да бъде жестока:

— Искаш ли да добавиш и паркинга пред кантората на адвоката? И много изящното си и прикрито промъкване на знака „Стоп“?

— И тези неща също. Права си. Нека завършим списъка. Изключеният телефон. Това, че не съм в отбора по бягане през пресечена местност.

— Откъде изкопа онзи нелеп екип? Това беше може би любимото ми изпълнение. — Искаше да спре да се държи саркастично. Андър изглеждаше искрен. Но тя беше нервна, задето е тук, и нервността излизаше на повърхността по грозни и неприятни начини.

— Гаражна разпродажба. — Андър се наведе и прокара пръсти през тревата. — Всъщност имам обяснение за всичко. — Вдигна кръгло, плоско камъче и избърса пръстта от повърхността му. — Има нещо, което трябва да ти кажа, но все ме хваща страх и се отказвам.

Еврика гледеше как ръцете му лъскаят камъчето. Какво ли можеше да се страхува да ѝ каже? Дали той... дали Андър я харесва? Дали можеше да прозре отвъд сарказма ѝ, до мозайката на сломеното момиче вътре? Дали мислеше за нея по начина, по който тя си мислеше за него?

— Еврика, ти си в опасност.

Начинът, по който го каза — припрян, неохотен изблик от думи, — накара Еврика да се поколебае. Очите му изглеждаха обезумели и разтревожени. Той вярваше в това, което току-що беше изрекъл.

Тя вдигна колене към гърдите си:

— Какво искаш да кажеш?

С едно плавно движение Андър завъртя камъка и го пусна. Той се изстреля с впечатляваща бързина през пролуките между клоните. Еврика загледа как камъкът подскача по повърхността на езерото. Успя да преодолее туфите с водни лилии, папратите и участъците хлъзгав зелен мъх. По някакъв начин навсякъде, където той докоснеше повърхността, водата беше бистра. Беше удивително. Камъчето подскочи на стотина метра през езерото и се приземи върху калния бряг на отсрещната страна.

— Как го направи?

— Това е работа на твоя приятел Брукс.

— Той не може да подхвърли камъче, та дори от това да зависи животът му — знаеше, че Андър нямаше предвид това.

Той се наведе плътно към нея. Дъхът му погъделичка врата ѝ.

— Той е опасен.

— Какво ги прихваща тия момчета? — Разбра защо Брукс беше мнителен по отношение на Андър. Брукс беше най-старият ѝ приятел, който бдеше и се грижеше за нея, а Андър беше странен непознат, внезапно появил се на вратата ѝ. Нямаше обаче причина Андър да е предпазлив по отношение на Брукс. Всички харесваха Брукс. — Брукс ми е приятел, откакто съм поела първия си дъх. Мисля, че мога да се справя с него.

— Вече не.

— Е, онзи ден имахме кавга. Сдобрихме се — тя направи пауза. — Не че изобщо ти влиза в работата.

— Знам, че го мислиш за свой приятел...

— Мисля го, защото е вярно. — Гласът ѝ прозвуча различно под балдахина от дървета. Звучеше, сякаш е на годините на близнаците.

Андър посегна надолу да избере друго камъче. Избра едно хубаво, изтупа го от прахта и ѝ го подаде:

— Искаш ли да опиташ?

Тя взе камъчето от ръката му. Умееше да подхвърля камъчета. Баща ѝ я беше научил. Той беше добър в това, далеч по-добър от нея. В Юга подхвърлянето на камъчета беше начин за развлечение, за отбелязване на отсъствието на време. За да си добър в него, трябваше да се упражняваш, но беше необходимо също и да развиеш уменията да разпознаваш подходящите камъчета, лежащи по брега. Трябваше да си силен, за да го правиш добре, но беше необходима и грация, лекота

на допира. Никога не беше виждала такова сполучливо хвърляне като онова, което Андър току-що беше постигнал. Това я подразни. Тя метна камъка към водата, без да си прави труда да се прицели.

Камъкът не стигна отвъд най-близкия клон на дъба. Рикошира от един голям клон и се търкулна настрани, описвайки дъга, като спря близо до палеца на крака ѝ. Андър се изправи и вдигна камъчето. Пръстите му докоснаха обувката ѝ.

Той отново накара камъчето да затанцува по езерото, набирайки скорост, изминавайки абсурдно дълги разстояния между всяко подскачане. То се приземи до първото от другата страна на езерото.

На Еврика ѝ хрумна една мисъл.

— Мая Кейс ли те „нае“, за да ми кажеш да стоя настрана от Брукс?

— Коя е Мая Кейс? — попита Андър. — Името ми звучи познато.

— Може би ще ви запозная. Можете да обсъдите техники за промъкване и дебнене...

— Не те дебна. — Андър я прекъсна рязко, но тонът му беше неубедителен. — Наблюдавам те. Има разлика.

— Ти чу ли се току-що?

— Имаш нужда от помощ, Еврика.

Бузите ѝ почервеняха. Независимо от мнението на безбройните ѝ предишни терапевти Еврика не беше имала нужда от чиято и да е помощ, откакто родителите ѝ се разведоха преди години.

— За кого се мислиш?

— Брукс се е променил — каза Андър. — Вече не ти е приятел.

— И би ли ми казал, ако обичаш, кога е настъпила тази метаморфоза?

В очите на Андър напираше вълнение. Изглежда, изпитваше неохота да изрече думите:

— Миналата събота, когато отидохте на плажа.

Еврика отвори уста, но беше изгубила дар-слово. Той я шпионираше дори повече, отколкото тя си даваше сметка. Косъмчетата по ръцете ѝ настръхнаха. Загледа как един алигатор надига плоската си зелена глава във водата. Беше свикнала с алигаторите, разбира се, но човек никога не знаеше кога дори най-лениво изглеждащият може да се озъби.

— Защо мислиш, се скарахте онази вечер? Защо мислиш, че той избухна, след като се целунахте? Онзи Брукс, когото познаваш — най-добрият ти приятел, — би ли направил това? — Думите на Андър идваха на припрени изблици сякаш знаеше, че ако спре за секунда, тя ще го накара да млъкне.

— Достатъчно, идиот такъв. — Еврика се изправи. Трябваше някак да се махне оттук.

— Защо иначе Брукс не би се извинил в продължение на цели дни след караницата ви? Защо се забави толкова? Така ли се държи един приятел?

Под балдахина от клони Еврика сви юмруци. Изпитваше гадно усещане, като си представеше какво ли е трябвало да направи Андър, за да узнае тези неща. Щеше да си сложи решетки на прозорците, да издайства ограничителна заповед. Прииска ѝ се да можеше да го бутне през тези клони право в челюстите на алигатора.

И все пак.

Защо наистина на Брукс му беше трябвало толкова време да се извини? Защо все още се държеше странно, откакто се бяха сдобрили?

Обърна се, все още обзета от желание да нахрани алигатора с Андър. Но когато го погледна сега, умът ѝ започна да противоречи на тялото. Не можеше да го отрече. Искаше да избяга — и в същото време искаше да побегне към него. Искаше да го хвърли на земята — и да падне върху него. Искаше да се обади в полицията — и в същото време искаше Андър да узнае още неща за нея. Искаше да не го вижда никога повече. Ако не го видеше никога повече, той не можеше да я нарани, а желанието ѝ щеше да изчезне.

— Еврика — каза Андър тихо. Тя неохотно обърна към него здравото си ухо. — Брукс ще те нарани. И не е единственият.

— О, така ли? Кой друг е замесен в това? Майка му, Ейлийн?

Ейлийн беше най-сладката и мила жена в Ню Иберия — и единствената сред познатите на Еврика, чието сладко държание не беше захаросано и престорено. Носеше токчета, когато миеше чиниите, но оставяше косата си да посивява естествено, което се беше случило преждевременно, при положение че отглеждаше сама две момчета.

— Не, Ейлийн не е замесена — рече Андър сякаш неспособен да разпознае сарказма. — Но се тревожи за Брукс. Снощи претърси

стаята му за наркотици.

Еврика завъртя очи:

— Брукс не се занимава с наркотици и с майка му са в страхотни отношения. Защо си съчиняваш това?

— Всъщност двамата имаха страхотен скандал с крясъци снощи. Всички съседи го чува; може да пробваш да попиташ някого от тях, ако нямаш доверие на мен. Или се запитай: Защо иначе майка му ще е стояла будна цяла нощ да пече сладки?

Еврика преглътна. Ейлийн наистина печеше сладки, когато беше разстроена. Еврика беше яла доказателствата сто пъти, когато поголемият брат на Брукс беше станал тийнейджър. Инстинктът сигурно имаше същия източник като необходимостта на баща ѝ да облекчава тъгата си с готвене.

А точно тази сутрин, преди първия звънец, Брукс беше раздал в коридора цяла кутия сладки с фъстъчено масло, смеейки се, когато го наричаха „мамино синче“.

— Не знаеш за какво говориш. — Искаше да каже: „Как може да знаеш тези неща?“ — Защо правиш това?

— Защото мога да спра Брукс. Мога да ти помогна, ако ми позволиш.

Еврика поклати глава. Достатъчно. Трепна, когато се шмугна сред клоните и започна да си проправя с нокти път през тях, като прекършваше вейки и късаше мъха. Андър не се опита да я спре. С крайчеца на окото си го видя как се готви да метне ново камъче.

— Беше много по-сладък, преди да започнеш да говориш с мен — извика му тя в отговор, — когато беше просто един тип, който удари колата ми.

— Мислиш, че съм сладък?

— Вече не! — Беше омотана в клони, замахвайки и удряйки с омраза всичко, изпречило се на пътя ѝ. Спъна се, раздра си коляното, продължи упорито нататък.

— Искаш ли малко помощ?

— Остави ме на мира! Веднага и завинаги!

Най-сетне тя се провря с усилие през последния пласт от клони, препъна се и спря. Хладен въздух погали бузите ѝ.

Едно камъче прелетя със свистене през пролуката в клоните, създадена от тялото ѝ. Допря се до водата три пъти, като вятър,

развяващ коприна; после рикошира нагоре, във въздуха. Плавно се издигна по-високо, още по-високо... и се удари силно в един прозорец на планетариума, където остави назъбена, зейнала дупка. Еврика си представи как всички изкуствени звезди вътре се завъртат шеметно и се изстрелват навън в истинското сиво небе.

В тишината, която последва, Андър изрече:

— Ако те оставя на мира, ще умреш.

[1] Вид многогодишно водно растение. — Б.пр. ↑

БЛЕДА ТЪМНИНА

— Чувствам се като полицейски информатор — каза Еврика на Кат в чакалнята на полицейския участък в Лафайет същата вечер.

— Това е предпазна мярка — Кат ѝ подаде къса цилиндрична кутия чипс „Прингълс“ от автомата за закуски, но Еврика не беше гладна. — Ще им представим описание на Андър, ще видим дали отговаря на нещо в техните файлове. Не би ли искала да знаеш, ако вече имат досие за него? — Тя разклати кутията, за да изтърси още чипс, и задъвка вгълбено. — Той наистина е отправил смъртна заплаха.

— Не е отправил смъртна заплаха.

— „Ако те оставя на мира, ще умреш.“? Сега го няма тук, а ти си жива, нали?

Двете момичета погледнаха към отсрещния прозорец сякаш едновременно им хрумна, че Андър може би ги наблюдава. Беше четвъртък, по време за вечеря. На Еврика ѝ беше отнело по-малко от пет минути, след като остави Андър под дъба, за да сподели, останала без дъх, подробностите от срещата им с Кат по телефона. Сега съжаляваше, че е избързала.

В участъка беше студено и миришеше на изстинало кафе и стиропор. Ако не се броеше яката, мускулеста чернокожа жена, която ги гледаше безизразно от отсрещната страна на маса, осеяна с броеве на „Ентъртейнмънт Уикли“ отпреди три филмови превъплъщения на Брад Пит, Еврика и Кат бяха единствените цивилни там. Отвъд малкото квадратно фоайе от вътрешността на малките преградени помещения се чуваше тракане на клавиатури. По окачения таван имаше петна от вода. В подобните им на облаци форми Еврика виждаше динозаври и олимпийски лекоатлетически звезди.

Небето отвън беше тъмносиньо, изпъстрено със сиви облаци. Ако Еврика останеше навън още много дълго, Рода щеше да я изпече на грила заедно с говеждите пържоли, които приготвяше в единствената вечер през седмицата, когато бащата на Еврика поемаше

вечерните смени в „Преджън’с“. Мразеше тези вечери, когато Рода си пъхаше носа във всичко, за което Еврика не искаше да говори — тоест, абсолютно всичко.

Кат облиза пръсти и метна кутията от „Прингълс“ в кошчето за боклук.

— Да обобщим: падаш си по психопат.

— Затова ли ме доведе в полицията?

Кат вдигна пръст като адвокат:

— Да се отбележи в протокола, че обвиняемият не оспорва обвинението в психопатия.

— Ако да си странен, е престъпление, и двете би трябвало да се предадем, така и така сме тук.

Не знаеше защо защитава Андър. Той беше излъгал за Брукс, беше признал, че я шпионира, бе отправил смътни заплахи, че тя е в опасност. Може и да беше достатъчно за повдигане на обвинения, но й се струваше погрешно. Опасното у Андър не бе онова, което беше казал. Опасното у него беше начинът, по който я караше да се чувства... да губи контрол в емоционален план.

— Моля те, недей да се стряскаш и отказваш сега — каза Кат — Казах на новия си приятел Бил, че ще дадем показания. Срегнахме се в кръжока ми по грънчарство снощи. Той вече ме смята за твърде вятърничава — не искам да се издъня и да му докажа, че е прав. Тогава никога няма да ме покани да излезем.

— Трябваше да се сетя, че това е тактика за секс. Какво стана с Родни?

Кат сви рамене:

— Ами...

— Кат.

— Виж, просто дай основно описание и те ще пуснат търсене. Ако не изникне нищо, се омитаме.

— Не съм сигурна, че полицията на Лафайет притежава най-надеждната база данни за криминални престъпници.

— Това не го казвай пред Бил. — Погледът на Кат стана сериозен. — Нов е в службата и е голям идеалист. Искане да превърне света в по-добро място.

— Като налети на седемнайсетгодишно момиче?

— Ние сме приятели — Кат се ухили. — Освен това знаеш, че рожденият ми ден е другия месец. О, виж — ето го. — Тя скочи на крака и започна да маха.

Бил беше висок, върлинест млад чернокож мъж с бръсната глава, рехава козя брадичка и бебешко лице. Беше сладък, като не се броеше пистолетът на кръста му. Намигна на Кат и махна на момичетата да се приближат до бюрото му в предния ъгъл на стаята. Още нямаше собствена „кутийка“. Еврика въздъхна и последва Кат.

— Е, каква е историята, дами? — Той седна в тъмнозелен въртящ се стол. На бюрото му имаше празна кутия от спагети полуфабрикат; в кошчето за боклук зад гърба му имаше още три. — Някой ви притеснява?

— Всъщност не точно... — Еврика пристъпи от крак на крак, избягвайки да придаде сериозност на посещението, като седне в един от двата сгъваеми стола. Не ѝ харесваше да е тук. Започваше да ѝ се повдига от вонята на престоляло кафе. Ченгетата, които се бяха навъртали около дома им в дните след катастрофата на Диана, носеха униформи, които миришеха така. Искаше ѝ се да си тръгне.

На табелката с името на Бил пишеше „Монтроуз“. Еврика познаваше хора с фамилията Монтроуз от Ню Иберия, но акцентът на Бил напомняше повече за Батън Руж, отколкото за залива. Освен това тя знаеше без капка съмнение, че Кат мислено упражняваше подписа си Катрин Л. Монтроуз, както правеше с всички. Еврика дори не знаеше фамилията на Андър.

Кат придърпа един от столовете близо до бюрото на Бил и седна, облягайки лакът до електрическата му острилка за моливи, като прелъстително плъзгаше един молив навън-навътре. Бил се прокашля.

— Тя само скромничи — каза Кат, повишавайки глас, за да надвика пулсиращия звук на машината. — Има си преследвач.

Бил стрелна Еврика с поглед на ченге:

— Кат казва, че твой приятел е признал, че те преследва.

Еврика погледна Кат. Не искаше да прави това. Кат кимаше насърчително. Ами ако беше права? Ами ако Еврика го опишеше и на някой от екраните се появеше нещо ужасно? Но пък ако нищо не се появеше, дали щеше да се почувства по-добре?

— Казва се Андър.

Бил измъкна подвързан със спирала бележник от едно чекмедже. Тя го гледаше как надраска името с тънък син писец.

— Фамилия?

— Не знам.

— Това някое момче от училище ли е?

Еврика се изчерви въпреки волята си.

Камбанката, прикрепена на вратата на полицейския участък, звънна. Във фойето влезе възрастна двойка. Седнаха на местата, където току-що бяха седели Еврика и Кат. Мъжът носеше сиви памучни панталони и сив пуловер; жената носеше дълга сива изрязана отстрани рокля с тънки презрамки, с тежка сребърна верига. Приличаха си, и двамата — слаби и бледи; можеше да са брат и сестра, може би близнаци. Едновременно сгънаха ръце в скутовете си и се загледаха право напред. Еврика изпита усещането, че могат да я чуят, което я накара да се смути още повече.

— Не му знаем фамилията. — Кат се приближи по-близо до Бил, разпервайки голите си ръце върху бюрото. — Но е рус, с леко вълниста коса. — Тя показа с ръка буйната коса на Андър. — Нали, Рика?

Бил повтори „леко вълниста“ и го записа, което смути допълнително Еврика. Никога не беше имала по-ясно усещане, че си губи времето.

— Кара стар бял пикап — добави Кат.

Половината енория караше стари бели пикапи.

— Форд или Шеви? — попита Бил.

Еврика си спомни най-първото нещо, което Андър ѝ беше казал, и което беше съобщила на Кат.

— „Шеви“ е — рече Кат — А от огледалото за обратно виждане виси един от онези освежители за въздух. Сребрист. Нали, Рика?

Еврика хвърли поглед към хората, чакащи във фойето. Очите на чернокожата жена бяха затворени, подутите ѝ, обути в сандали крака — подпрени на масичката за кафе; в ръката ѝ имаше кутийка „Фанта“. Жената в сиво хвърли поглед в посоката на Еврика. Очите ѝ бяха бледосини, онзи рядък изключителен цвят, който се вижда отдалече. Напомниха ѝ за очите на Андър.

— Бял „Шеви“ е някакво начало. — Бил се усмихна обичливо на Кат. — Някакви други подробности, които можете да си спомните?

— Истински факир е в подхвърлянето на камъчета — каза Кат. — Може би живее долу край лагуната, където се упражнява непрекъснато?

Бил се засмя:

— Започвам да ревнувам от този тип. Донякъде се надявам никога да не го открия.

Значи ставаме трима, помисли си Еврика.

Когато Кат каза: „Има бледа кожа и сини очи“, Еврика реши, че ѝ стига толкова.

— Приключихме — каза тя на Кат. — Да вървим.

Бил затвори бележника си.

— Съмнявам се, че разполагам с достатъчно информация да проведа търсене. Следващия път, като видите този хлапак, ми се обадете. Снимайте го с телефоните си, питайте го за фамилното му име.

— Загубихме ли ти времето? — Кат присви устна в миниатюрна нацупена гримаса.

— Нищо подобно. Тук съм да служа и закрилям — заяви Бил, сякаш току-що беше арестувал всички талибани на света.

— Ще си вземем замразено бананово кисело мляко. — Кат се изправи, протягайки се, така че ризата ѝ се вдигна леко над полата, разкривайки ивица гладка тъмна кожа. — Искаш ли да дойдеш?

— Благодаря, но съм дежурен. И дежурството ще е още доста дълго. — Бил се усмихна и Еврика схвана намека, че репликата е предназначена за Кат.

Помахаха за довиждане и се отправиха към вратата, към колата на Еврика, към вкъщи, където чакаше същество, познато под името Рода. Докато минаваха, възрастната двойка се надигна от местата си. Еврика потисна инстинктивния си порив да отскочи назад. Отпусни се. Те просто отиваха към бюрото на Бил.

— Мога ли да ви помогна? — чу гласа на Бил зад нея. Хвърли крадешком последен поглед към двойката, но видя само сивите им тилове.

Кат посегна да я хване под ръка.

— Бил... — пропя тя с копнеж, докато натискаше металния лост на външната врата.

Въздухът бе студен и миришеше на подпалени кошчета за боклук. На Еврика ѝ се прииска да е сгушена в леглото си, със затворена врата.

— Бил е готин — каза Кат, докато прекосяваха паркинга — Не е ли готин?

Еврика отключи Магда.

— Мил е.

Достатъчно мил, за да им играе по свирката — а защо би ги взел на сериозно? Не биваше да ходят в полицията. Андър не беше типичен случай на преследвач. Не знаеше какъв беше.

Той стоеше на отсрещната страна на улицата и я наблюдаваше.

Еврика замръзна, точно когато вече наполовина се беше вмъкнала на шофьорското място, и го загледа през прозореца. Той се облегна на ствола на една мелия, със скръстени на гърдите ръце. Кат не забеляза. Тя оправяше ситните си плитчици в огледалото на сенника.

От десетина метра разстояние Андър изглеждаше бесен. Позата му беше вдървена. Очите му бяха толкова студени, както когато беше сграбчил Брукс за яката. Трябваше ли Еврика да се обърне и да изтича обратно в участъка да докладва на Бил? Не, Андър щеше да си е отишъл, докато тя пристъпеше през вратата. Освен това беше прекалено уплашена, за да помръдне. Той знаеше, че е отишла при ченгетата. Какво щеше да направи по въпроса?

Той се взря в нея за миг, после рязко смъкна ръце от страни до тялото си. Втурна се през ниските храсти покрай паркинга на „Кралят на поничките“ от отсрещната страна на улицата.

— Смяташ ли да включиш двигателя по някое време тази година? — попита Кат, като премлясна с намазаните си с гланц устни.

В мига, в който Еврика хвърли поглед към Кат, Андър се изпари. Когато погледна обратно към паркинга, той беше празен, с изключение на две ченгета, които излизаха от заведението за понички с пликове в ръце. Еврика издиша шумно и включи двигателя на Магда; наду отоплението, за да отблъсне студения, влажен въздух, наслоил се като облак в колата ѝ. Вече не искаше сладоледено бананово кисело мляко.

— Трябва да се прибера вкъщи — каза на Кат. — Тази вечер е ред на Рода да готви.

— Така че трябва всички да страдате. — Кат разбираше или си мислеше, че разбира. Еврика не искаше да обсъжда факта, че Андър знаеше как току-що се бяха опитали да го предадат.

В огледалото на сенника Кат упражняваше човешки вариант на погледа на кошута, който току-що беше приложила на Бил.

— Не се обезсърчавай — каза тя, когато Еврика направи завой, за да излезе от паркинга и се отправи с криволичене обратно към „Еванджелин“, където щеше да остави Кат при колата ѝ. — Просто се надявам, че ще съм с теб следващия път, когато го видиш. Ще изстискам истината от него. Ще я изцедя до капка.

— Андър го бива да сменя темата на разговора, когато темата е самият той — каза Еврика, мислейки си, че още повече го бива да изчезва.

— Кой тийнейджър не иска да говори за себе си? Няма да може да се мери с Котката. — Кат усили радиото, после размисли и го намали докрай. — Не мога да повярвам, че ти е казал, че си в опасност. Все едно: „Хмм, дали да се пробвам с надеждната и изпитана фраза: Знае ли Небето, че му липсва един ангел? Не, вместо това ще я накарам да се побърка от страх“.

Подминаха няколко пресечки с порутени къщи близнаци; минаха покрай павилиона за дайкири, където едно момиче провираше едрата си гръд през прозореца и подаваше грамадни картонени чаши на момчета в натруфени коли със състезателни гуми. Това беше флиртуване. Онова, което Андър направи тази сутрин, и току-що отсреща, беше различно.

— Той не се опитва да ме сваля, Кат.

— О, хайде сега — изрече бързо Кат. — Винаги, кажи-речи, от дванайсетгодишна възраст си имала това излъчване на сломеното сексапилно момиче, което момчетата намират за неустоимо. Просто си от онези откачалки, с които всяко момче иска да си провали живота.

Сега бяха извън града, излизайки на ветровития път, който водеше към „Еванджелин“. Еврика смъкна прозорците. Харесваше ѝ как миришеше този път вечерно време — на дъжд, който пада върху цъфтящ през нощта жасмин. Прелетни скакалци пееха стари песни в тъмнината. Наслаждаваше се на съчетанието от студен въздух, който полъхваше по ръцете ѝ, и топлина, обливаща краката ѝ.

— Като стана дума — каза Кат — Брукс ме разпитваше за „емоционалното ти състояние“ днес.

— Брукс ми е като брат — каза Еврика. — Винаги се е държал закрилнически. Може би това се засили малко след Диана и... всичко останало.

Кат облегна крака на таблото.

— Да, попита за Диана, само че — тя направи пауза — беше странно.

Подминаха черни пътища и стари железопътни релси, хижи от дървени трупи, покрити с кал и мъх. Бели чапли се движеха през черните дървета.

— Какво? — каза Еврика.

— Нарече го — помня, защото го каза два пъти — убийството на Диана.

— Сигурна ли си? — с Брукс бяха говорили милион пъти за случилото се и той никога не бе използвал тази фраза.

— Напомних му за чудовищната вълна — каза Кат и Еврика преглътна горчивия вкус, който се появяваше всеки път, когато чуеше тези думи. — И после той започна: „Ами, да, точно това беше: тя беше убита от чудовищна вълна“. — Кат сви рамене, когато Еврика влезе в училищния паркинг и спря до колата ѝ. — Направо тръпки ме побиха. Както когато той се маскира като Фреди Крюгер три поредни години за Хелюин.

Кат излезе от колата, после хвърли поглед назад към Еврика, очаквайки тя да се засмее. Но нещата, които едно време бяха забавни, сега бяха станали мрачни, а нещата, които някога бяха тъжни, сега ѝ се струаха абсурдни, така че Еврика вече почти не знаеше как да реагира.

Обратно на главния път, докато се отправяше към вкъщи, фарове осветиха огледалото за обратно виждане на Еврика. Чу проточения звук от клаксона на Кат, когато колата ѝ рязко зави в лявото платно, за да я подмине. Кат никога не би критикувала внимателния начин, по който Еврика шофираше напоследък — но и не би позволила да остане заклещена зад нея на волана. Двигателят изрева и задните светлини от колата на Кат изчезнаха зад един завой.

За момент Еврика забрави къде се намира. Представи си как Андър хвърля камъчета и ѝ се прииска Диана да беше още жива, за да

може да ѝ разкаже за него.

Но Диана я нямаше вече. Брукс го беше казал ясно и просто: беше я погубила една вълна.

Еврика видя слепия завой напред. Беше го изминавала хиляда пъти. Но мислите ѝ я бяха отнесли, скоростта ѝ се беше увеличила и тя взе завоя прекалено бързо. Гумите ѝ подскочиха върху браздите на разделителната линия за миг, преди да изправи волана. Примигна бързо сякаш рязко събудена от сън. Пътят беше тъмен; в покрайнините на Лафайет нямаше улични лампи. Но какво беше...?

Примижа напред. Нещо препречваше пътя. Да не би Кат да си правеше някаква шега? Не, в светлината от фаровете на Еврика се показва сив седан „Сузуки“, паркиран напречно на сред пътя.

Еврика настъпи с все сила спирачките. Нямаше да е достатъчно. Извъртя волана надясно, гумите изсвистяха. Излезе с рязък завой на банкетата, попадайки в плитка канавка. Магда спря, а капакът на двигателя ѝ затъна на метър и половина в захарна тръстика.

Гърдите на Еврика се повдигаха и спускаха мъчително. От мириса на изгорена гума и бензинови изпарения ѝ се догади. Във въздуха витаеше още нещо — мирисът на лимонова трева, странно познат. Еврика се опита да диша. Насмалко не беше ударила онази кола. Насмалко не бе претърпяла трета катастрофа в рамките на шест месеца. Беше настъпила спирачките на недостатъчните три метра разстояние и вероятно беше изгубила равновесие. Но тя беше добре. Другата кола беше наред. Не беше блъснала никого. Все още можеше да стигне у дома навреме за вечеря.

В сенките в далечния край на пътя се появиха четирима души. Подминаха сузукито. Идваха към Магда. Еврика бавно разпозна сивата двойка от полицейския участък. С тях имаше още двама души, също облечени в сиво, сякаш първата двойка се бе размножила. Виждаше ги толкова ясно в тъмнината — кройката на роклята на жената от участъка; пътят в косата на мъжа, който беше нов в групата; невероятно бледите очи на жената, която Еврика не беше виждала преди.

Или пък беше? Изглеждаха някак познати, като роднини, които срещаш за пръв път на семейна среща. Имаше нещо в тях, нещо осезаемо във въздуха около тях.

После осъзна. Те не бяха просто бледи. Сияеха. Светлина очертаваше краищата на телата им, пламтеше навън от очите им. Ръцете им бяха склучени като брънки във верига. Приблжиха се и когато го сториха, сякаш целият свят се спусна и притисна Еврика. Звездите в небето, клоните на дърветата, собствената ѝ трахея. Не помнеше да е включила автоматичния лост на паркиране, но ето че го беше направила. Не можеше да си спомни как да я включи отново на скорост. Ръката ѝ се тресеше върху лоста за скоростите. Най-малкото, което можеше да направи, беше да вдигне прозорците.

После в тъмнината зад Еврика, зад завоя се чу ръмжене от двигател на пикап. Фаровете му бяха изключени, но когато шофьорът настъпи газта, те се включиха. Беше бял „Шеви“, идващ право към тях, но в последния момент зави, за да не удари Магда...

И се заби в сузукито.

Сивата кола се сви около бронята на пикапа, после се хлъзна назад сякаш беше върху лед. Преобърна се веднъж, приближавайки Магда, Еврика и четиримата сияещи хора.

Еврика се наведе през таблото. Тялото ѝ се тресеше. Чу глухия звук, когато колата се приземи, преобърната, трясъка от разбиването на предното ѝ стъкло. Чу рязкото свистене от гумите на пикапа и после — тишина. Двигателят на пикапа заглъхна. Затръшна се врата. Стъпки захрущяха по чакъла на разклона на пътя. Някой заблъска с юмруци по прозореца на Еврика.

Беше Андър.

Ръката ѝ потрепери, докато смъкваше прозореца.

Той натисна стъклото с пръсти, за да го накара да се смъкне побързо.

— Изчезвай оттук.

— Какво правиш тук? Току-що удари колата на онези хора!

— Трябва да се махнеш оттук. По-рано не те лъжех. — Той хвърли поглед през рамо към затъмнения път. Сивите хора спореха близо до колата. Вдигнаха сияещите си очи към Андър.

— Остави ни! — изкрещя жената от полицейския участък.

— Оставете нея! — студено изкрещя Андър в отговор. А когато жените се изкискаха, Андър пъкна ръка в джоба на джинсите си. Еврика видя проблясване на сребро на хълбока му. Отначало си помисли, че е пистолет, но после той извади сребърна кутийка, голяма

горе-долу колкото кутия за бижута. Рязко я насочи към хората в сиво:
— Отдръпнете се.

— Какво има в ръката му? — попита по-възрастният от двамата мъже, като пристъпи по-близо до колата.

Зад него, другият каза:

— Нима е...

— Ще я оставите на мира — изрече предупредително Андър.

Еврика чу учестеното дишане на Андър, усети напрежението в гласа му. Докато той опипваше закопчалката на кутията, от четворката на пътя се разнесе ахване. Еврика проумя, че те знаят точно какво съдържа кутията — и то ги ужасяваше.

— Дете — предупреди го злобно един от мъжете. — Не злоупотребявай с онова, което не разбираш.

— Може би наистина разбирам — Андър бавно отвори капачето. От вътрешността на кутийката се излъчваше бледозелено сияние, осветявайки лицето му и тъмното пространство около него. Еврика се опита да види съдържанието на кутийката, но зелената светлина вътре беше почти заслепяваща. Остър мирис, чийто източник не можеше да определи, опари ноздрите ѝ, разубеждавайки я да надникне по-дълбоко.

Четиримата души, които до този момент настъпваха, сега бързо се отдръпнаха на няколко крачки. Взряха се в кутията и блестящата зелена светлина със смесица от отвращение и уплаха.

— Не можеш да я имаш, ако сме мъртви — обади се женски глас.
— Знаеш това.

— Кой са тези хора? — обърна се Еврика към Андър. — Какво има в онази кутия?

Със свободната си длан той сграбчи ръката на Еврика:

— Умолявам те. Изчезвай отгук. Трябва да оцелееш. — Посегна в колата, където ръката ѝ беше вдървена и студена върху лоста за скоростите. Притисна пръстите ѝ и плъзна лоста назад. — Настъпи газта.

Тя кимна, ужасена, после подкара на заден ход, връщайки се назад в посоката, от която беше дошла. Подкара в тъмнината и не се осмели да погледне назад към зелената светлина, пулсираща в огледалото ѝ за обратно виждане.

От: savvyblavy@gmail.com

До: reka96runs@gmail.com

Копие до: catatoniaestes@gmail.com

Дата: Петък, 11 октомври, 2013, 12.40 на обяд

Тема: втора партида

Скъпа Еврика,

Voila! Сега работя с пълна пара и би трябвало да имам още няколко пасажа за теб утре. Започвам да се чудя дали това не е древна романтична история.

Ти как мислиш?

Принцът стана крал. Облян в сълзи, бутна пламтящата погребална клада на баща си в морето. После сълзите му пресъхнаха и той ме помоли да остана.

С поклон, поклатих глава:

— Трябва да се върна в моите планини, да заема отново мястото си сред моите близки. Там принадлежа.

— Не — каза Атлас простичко. — Сега принадлежиш тук. Ще останеш.

В смутеното и объркано състояние, в което бях, не можех да отхвърля искането на моя крал. Когато димът от жертвените траурни огньове се разнесе, из кралството се разчу вестта: младият крал Атлас щеше да си вземе невеста.

Така стана: от мълвата научих, че ще ставам кралица. Хрумна ми, че вещиците на мълвата може да са казали истината.

Ако в историята се беше намесила истинската любов, с радост щях да заменя живота си в планината за нея. Или ако си бях мечтала за власт, може би бих могла да си затворя очите за отсъствието на любов. Имах пищни покои в двореца, където удовлетворявах всяко мое желание. Крал Атлас беше красив — сдържан, но не нелюбезен. Но когато стана крал, той разговаряше с мен по-малко и възможността някога да го обикна започна да потрепва и избледнява като мираж.

Датата за сватбата беше определена. Атлас още не ми беше направил предложение. Бях затворена в покоите си —

великолепен затвор, чиито железни решетки бяха обвити в кадифе. Един ден по здрач, останала сама в стаята си, сложих сватбената си рокля и лъскавата корона от която щях да нося, когато ме представят пред кралството. Две еднакви сълзи набъбнаха в очите ми.

— Сълзите ти прилягат дори по-малко от една обикновена корона — изрече един глас иззад.

Обърнах се и видях фигура, седнала в сенките.

— Мислех, че никой не може да влезе.

— Ще свикнеш да грешиш — каза обвитата в сенки фигура. — Обичаш ли го?

— Кой сте вие? — попитах настоятелно. — Елате на светло, където мога да ви виждам.

Фигурата се надигна от стола. Светлина от свещите погали чертите му. Изглеждаше ми познат, сякаш беше частица от сън.

— Обичаш ли го? — повтори той.

Сякаш някой бе откраднал дъха от дробовете ми. Очите на непознатия ме омайваха. Бяха с цвета на скалистото заливче, където сутрин плувах като момиче. Не можах да се сдържа; завладя ме непреодолимо желание да се гмурна в тях.

— Любов? — прошепнах.

— Да. Любов. Онази, заради която си струва да се живее. Онази, която пристига, за да ни отнесе там, където трябва да отидем.

Поклатих глава, макар да знаех, че това беше измяна спрямо краля, която се наказваше със смърт. Започнах да съжалявам за всичко. Момчето пред мен се усмихна.

— Тогава има надежда.

Щом вече веднъж бях пресякла синята граница на очите му, изобщо не исках да намирам обратния път. Но скоро осъзнах, че пристъпвам в опасно владение.

— Ти си принц Леандър — прошепнах, сещайки се откъде са ми познати фините му черти.

Той кимна сковано.

— Завърнал се от петгодишно пътуване в името на короната — макар че родният ми брат би предпочел кралството да ме смята за изгубен в морето. — Той се усмихна, а аз бях сигурна, че съм виждала усмивката му преди. — И точно тогава ти, Селена, ме намери.

— Добре дошъл у дома.

Той излезе от сенките, придърпа ме към себе си и ме целуна с несравнима страст. До този момент не бях познавала блаженството. Искаше ми се да остана, склучила устни с неговите в целувка, завинаги, но в паметта ми се върна един спомен. Отдръпнах се, спомняйки си частица от изтърканите приказки на вещиците на мълвата.

— Мислех, че обичаш...

— Никога не съм обичал, докато не намерих теб. — Той говореше искрено, с думи, идващи от една душа, в която знаех, че никога не бих могла да се съмнявам. От този момент нататък в безкрайността нищо нямаше да има значение за нас, освен ние самите един за друг.

Само едно нещо стоеше между нас и една вселена на любовта...

ЗАПЕЧАТАНО С ЦЕЛУВКА

Мадам Б., Гилда и Брунхилда

19

БУРЕНОСНИ ОБЛАЦИ

В петък сутринта, преди звънеца, Брукс чакаше до шкафчето на Еврика.

— Не беше в кръжока по латински.

Ръцете му бяха пъхнати в джобовете и той имаше вид сякаш чака там от доста време. Препречваше шкафчето до това на Еврика, принадлежащо на Сара Пико — момиче, толкова ужасно стеснително, че никога не би помолила Брукс да се отмести, дори ако това означаваше да влезе в час без учебниците си.

Рода беше заявила, че ще вали и макар пътят с колата до училище да беше ясен и ведър, Еврика носеше сиво-зеления си дъждобран. Обичаше да се крие под качулката му. Почти не беше спала и не искаше да е на училище. Не искаше да говори с никого.

— Еврика... — Брукс я гледаше как завърта комбинацията за ключалката на шкафчето си. — Разтревожих се.

— Добре съм — каза тя. — И съм закъсняла.

Зеленият пуловер на Брукс беше прекалено тесен и впит. Носеше лъскави нови мокасини. Коридорът беше задръстен с викащи ученици и наченка на главоболие разцепваше мозъка на Еврика и сякаш забиваше остро като бодлива тел бобено стъбло в него.

От звънеца ги делиха пет минути, а часът ѝ по английски беше два етажа нагоре и чак в другия край на сградата. Тя отвори шкафчето си и хвърли вътре няколко папки. Брукс кръжеше над нея като камера за наблюдение от тийнейджърски филм от осемдесетте.

— На Клеър ѝ беше лошо снощи — каза тя, — а Уилям повърна тази сутрин. Рода я нямаше, затова аз трябваше да... — Махна с ръка сякаш той би трябвало да разбере мащаба на отговорностите ѝ от само себе си.

Близнаците не бяха болни. Еврика бе онази, чието цяло същество бе сгърчено от спазъм, от онези, които получаваше едно време преди състезания по бягане, когато беше в първи курс. Не можеше да спре да

преживява отново случката с Андър и пикапа му, четиримата пешеходци от ада, които сияеха в тъмнината — и мистериозната зелена светлина, която Андър беше насочил към тях като оръжие. Предната вечер на три пъти беше посягала към телефона си, за да се обади на Кат. Искаше да пусне историята на свобода, да се разтовари от бремето.

Но не можеше да каже на никого. След като стигна вкъщи, беше прекарала още десет минути, изтръгвайки захарна тръстика от бронята на Магда. После изтича горе в стаята си, като извика към Рода на долния етаж, че е твърде затънала в блато от домашни, за да яде. „Заблатени в блатото“ беше шега между нея и Брукс, но вече нищо не ѝ се струваше смешно. Беше се взирала навън през прозореца, представяйки си, че всеки автомобилен фар е блед психопат, който я издирва.

Когато чу стъпките на Рода по стълбите, Еврика бе грабнала учебника си по география и го бе отворила точно навреме, преди Рода да внесе чиния с пържола и картофено пюре.

— По-добре не оплесквай нещата тук — каза Рода. — Още не ти се е разминало напълно след онази издънка с д-р Ландри.

Еврика размаха учебника си.

— Нарича се „домашна работа“. Казват, че води до силно пристрастяване, но мисля, че мога да се справя, ако го пробвам само на партита.

Не беше в състояние да яде. В полунощ бе изненадала Скуот с такова ядене, каквото някое осъдено на смърт куче би си пожелало за последно. В два чу баща си да се прибира. Стигна чак до вратата си, преди да се възпре да се втурне в ръцете му. Той не можеше да направи нищо за неприятностите ѝ, а не му трябваше още едно бреме, което да го притиска. Точно тогава тя си провери имейла и откри втория превод от Мадам Блаватски.

Този път, докато четеше от „Книгата на любовта“, Еврика забрави да се запита как историята в нея може да се отнася за Диана. Откри твърде много странна симетрия между тежкото положение на Селена и своето собствено. Знаеше какво е в живота ти да нахлуе момче, ей така, от нищото, оставяйки те обсебена и изпълнена с желание за още. Двете момчета дори имаха подобни имена. Но за разлика от момчето в историята, момчето в мислите на Еврика не я

вдигаше като вихър от земята и не я целуваше. Блъскаше се в колата ѝ, преследваше я и ѝ разправяше, че е в опасност.

Когато слънчевите лъчи предпазливо докоснаха прозореца ѝ тази сутрин, Еврика беше осъзнала, че единственият човек, към когото може да се обърне с всичките си въпроси, е Андър. А не зависеше от нея кога ще го види.

Брукс се подпря небрежно на шкафчето на Еврика.

— Стресна ли те?

— Кое?

— Че близнаците са болни.

Еврика се втренчи в него. Погледът му отказваше да издържи на нейния за повече от миг. Бяха се сдобрили — но наистина ли беше така? Сякаш бяха подели вечна война, такава, от която можеш да отстъпиш, но никога да не приключиш истински, война, в която полагаш всички усилия да не виждаш отблизо противника си. Сякаш се бяха превърнали в непознати.

Еврика се приведе зад вратата на шкафчето си, отделяйки се от Брукс. Защо шкафчетата винаги са сиви? Нима училището не прилича достатъчно на затвор и без допълненията?

Брукс бутна вратата на шкафчето право в шкафчето на Сара Пико. Между тях нямаше преграда.

— Знам, че си видяла Андър.

— И сега си бесен, че имам зрение?

— Не е смешно.

Еврика бе удивена, че той не се беше засмял. Вече и да се шегуват ли не можеха?

— Нали знаеш, ако пропуснеш още две сбирки на кръжока по латински — каза Брукс, — няма да включат името ти в годишника на страницата на клуба, а после няма да можеш да го включиш в заявлението си за колежа.

Еврика поклати глава, сякаш не го бе чула както трябва:

— Тъъ... какво?

— Съжалявам. — Той въздъхна, лицето му се отпусна и за момент нямаше нищо странно. — На кого му пука за кръжока по латински, нали така? — После в очите му проблесна нещо, някакво самодоволство, което беше ново. Отвори ципа на раницата си и извади херметична найлонова торбичка със сладки. — Мама пече като бясна

напоследък. Искаш ли една? — Отвори торбичката и ѝ поднесе. От мириса на овесени ядки и масло стомахът ѝ се преобърна. Зачуди се какво беше накарало Ейлийн да стои будна и да пече сладки нощес.

— Не съм гладна — Еврика хвърли поглед към часовника си. Четири минути до звънеца. Когато бръкна в своето шкафче за учебника си по латински, на земята с пърхане падна оранжева листовка. Някой трябва да я беше пъхнал през процепите.

ПОКАЖИ ЛИЦЕТО СИ.
ПЕТА ГОДИШНА ГОНЕНИЦА ИЗ ЛАБИРИНТА
НА ТРЕДЖЪН.
ПЕТЪК, 11 ОКТОМВРИ, В 7 ВЕЧЕРТА.
ОБЛЕКЛО: КАТО ЗА ПЛАШЕНЕ НА ГАРГИТЕ.

Брад Треджън беше най-популярният ученик от горните курсове в „Еванджелин“ предишната година. Беше шумен и буен, червенокос, вечно готов да флиртува. Повечето момичета, включително Еврика, си бяха падали по него в някакъв момент. Беше като работа, която вършеха на смени, макар Еврика да се беше отказала още първия път, щом Брад, който разбираше само от университетски футбол и нищо друго, наистина я заговори.

Всеки октомври родителите на Брад заминаваха за Калифорния и той организираше най-хубавото парти на годината. Приятелите му построяваха лабиринт от бали сено и изрисуван със спрей кадастрон в обширния двор на семейство Треджън в лагуната. Хората плуваха и с напредването на партито се къпеха голи. Брад забъркваше питието, превърнало се в негова запазена марка, „Треджън Колада“, което беше ужасно и достатъчно силно, за да гарантира купон с епични мащаби. Късно вечерта винаги се провеждаше разрешена само за ученици от горните курсове игра на „Никога, ама никога“, преувеличени подробности за която се пускаха да „изтекат“ до останалите от училището.

Еврика осъзна, че Лора, по-малката сестра на Брад, продължаваше традицията. Тя беше второкурсничка, не толкова прочута като Брад. Но беше мила и не беше фанатичка на тема „маркови етикети“ за разлика от повечето други второкурсници.

Започна в отбора по волейбол, така че двете с Еврика често се виждаха в съблекалнята след училище.

През последните три години Еврика научаваше за партито един месец предварително от Фейсбук. Двете с Кат отиваха на пазар за тоалети предишния уикенд. Не беше влизала във Фейсбук от цяла вечност и като си помисли сега за това, си спомни, че в един есемес Кат предлагаше да пазаруват миналата неделя след църква. Умът на Еврика беше твърде зает с кавгата с Брукс, за да мисли за мода.

Вдигна листовката и се опита да се усмихне. Миналата година с Брукс бяха прекарвали една от най-забавните си вечери на това парти. Той беше донесъл черни чаршафи от къщи и се бяха направили на „невидими“, за да обикалят из онова, което бе известно като Лабиринта. Бяха хвърлили в ужас няколко ученици от горните курсове в доста компрометиращи пози.

— Аз съм призракът на бащиното ти зрение. — Беше прошепнал с натезжал глас Брукс на едно момиче с наполовина разкопчана блуза. — Утре заминаваш в манастира.

— Не си интересен! — Беше креснало момчето с нея, но бе прозвучало изплашено. Цяло чудо, че никой така и не разбра кой стои зад призраците в Лабиринта.

— Преследвачите на духове ще се върнат ли тази година? — Еврика размаха листовката.

Той я взе от ръката ѝ. Не я погледна. Тя се почувства сякаш я беше зашлевил.

— Твърде лековато гледаш на нещата — каза той. — Онзи психар иска да те нарани.

Еврика изпъшка, после долови лек дъх на пачули, което означаваше само едно.

Приближаваше се Мая Кейс. Косата ѝ беше сплетена на дълга, сложна плитка „рибя кост“, която се спускаше надолу, отстрани на тялото ѝ, а очите ѝ бяха плътно очертани с аркансил. Беше си направила пиърсинг на носа, точно между двете ноздри. Мъничка черна халка пронизваше носа ѝ.

— За тази психарка ли говориш? — обърна се Еврика към Брукс. — Защо не ме защитиш? Върви да ѝ нариташ задника.

Мая спря пред вратата на тоалетната. Отметна плитката си на другата страна и погледна към тях през рамо. Правеше тоалетната да

изглежда най-секси мястото на земята.

— Получи ли съобщението ми, Би?

— Да — Брукс кимна, но, изглежда, не проявяваше интерес. Погледът му все се местеше към Еврика. Да я накара да ревнува ли искаше? Не се получаваше. Не и наистина.

Мая примигна драматично, а когато отвори очи, погледът ѝ бе прикован върху Еврика. Втренчи се за момент, подсмръкна, после се вмъкна в тоалетната. Еврика я гледаше как изчезва, когато чу звук от разкъсване.

Брукс беше разкъсал листовката.

— Няма да ходиш на това парти.

— Не разигравай такива драми. — Еврика затръшна вратичката на шкафчето си, завъртя се рязко и тръгна — право към Кат, която се бе появила зад ъгъла, с разчорлена коса и размазан грим, сякаш току-що я бяха прекъснали в Лабиринта. Но доколкото познаваше Кат, тя като нищо можеше да е прекарала цял час в усъвършенстване на този си вид.

Брукс сграбчи китката на Еврика. Тя се изви, погледна го яростно, и това въобще не беше като боричкането, когато бяха деца. Очите ѝ бяха като удивителни знаци от гняв. Никой от тях не проговори.

Той бавно пусна китката ѝ, но докато тя се отдалечаваше, той се обади:

— Еврика, имай ми доверие. Не отивай на онова парти.

В отсрещния край на коридора Кат протегна лакът към Еврика, която провря ръка през него.

— За какво се е разпенил така? Надявам се, нещо скучно, защото звънецът бие след две минути и много повече предпочитам да клюкарстваме за последния имейл от Мадам Блаватски. Гореща тема. — Тя разпери длан като ветрило и взе да си маха, и дръпна Еврика в тоалетната.

— Кат, чакай. — Еврика огледа тоалетната. Не се налагаше да коленичи и да търси, за да разбере, че Мая Кейс е в една от кабинките. Пачулито имаше отчетлив аромат.

Кат тръсна дамската си чанта на мивката и извади флакон с червило.

— Просто се надявам в следващия имейл да има истинска секс сцена. Мразя книги, в които е пълно с предварителна любовна игра. Искам да кажа, обичам предварителната любовна игра, но в някакъв момент почва да прилича на, ами... на „Хайде да си поиграем“. — Тя хвърли поглед към Еврика в огледалото. — Какво? Плащаш добри пари за това. Мадам Б. трябва да достави „стоката“.

Еврика не смяташе да обсъжда „Книга на любовта“ пред Мая Кейс.

— Аз не... не можах да го прочета наистина.

Кат примижа:

— Момиче, не знаеш какво изпускаш.

От една от кабинките се чу шум от пускане на вода. Изщрака ключалка на врата. Мая Кейс излезе, провирайки се между Еврика и Кат, за да застане пред огледалото и да оправи дългата си тъмна коса.

— Искаш ли да ти дам назаем малко от специалния ми гланц за сваляне на момчета, Мая? — обади се Кат, като тършуваше из чантата си. — О, забравих. Ти изкупи всички флакони на света.

Мая продължаваше да приглажда плитката си.

— Не забравяй да си измиеш ръцете — изчурулика Кат.

Мая пусна крана на чешмата и се пресегна през Кат да вземе малко сапун. Докато го размазваше по ръцете си, наблюдаваше Еврика в огледалото.

— Аз отивам на партито с него, не ти.

Еврика насмалко не се задави. Затова ли Брукс ѝ беше казал да не ходи?

— И без това имам други планове. — Тя живееше в свят на постоянно страдание, където всичко я нараняваше постоянно, една болка изостряше друга.

Мая спря водата, тръсна мокрите си ръце в посоката на Еврика и излезе от банята като диктатор, който слиза от подиум.

— За какво беше това? — засмя се Кат, след като Мая Кейс си отиде. — Отиваме на онова парти. Вече се регистрирах във „Форскуеър“.

— Казвала ли си на Брукс, че съм видяла Андър вчера?

Кат примигна.

— Не. Почти не съм говорила с него.

Еврика се взря в Кат, която разтвори широко очи и сви рамене. Кат заекваше, когато лъже; Еврика знаеше това от многобройните пъти, когато родителите им ги бяха хващали. Но откъде иначе щеше Брукс да знае, че тя бе видяла Андър?

— И което е по-важно — каза Кат, — няма да позволя Мая Кейс да те сплаши и да те накара да пропуснеш най-доброто парти на годината. Имам нужда от дружката си, за да ме подкрепя в свалките. Ясно? — Звънецът удари и Кат се отправи към вратата, подвиквайки през рамо: — Нямам думата по въпроса. Ще се облечем така, че да привлечем гаргите.

— От нас се очаква да изплашим гаргите, Кат.

Кат се ухили:

— Значи можеш да четеш.

НИКОГА-АМА-НИКОГА

Семейство Треджън живееха в преустроена плантация в „богаташкия квартал“ южно от града. Поля с памук се простираха от двете страни на малкия исторически квартал. Къщите бяха украсени с колони, двуетажни, сгушени в стени от розови азалии и засенчени от вековни дъбове. Лагуната се извиваше около задния двор на семейство Треджън като лакът, разкривайки двойна гледка към водата.

Всички ученици от горния курс и някои от долните класове, които имаха по-добри връзки, бяха поканени на Гонитбата в Лабиринта. Беше обичайно да се качат на някоя лодка и да спрат от онази страна на лагуната, където се провеждаше партито. Предната година Еврика и Кат бяха дошли с паянтовата моторница със скърцащ румпел, която по-големият брат на Брукс, Сет, заряза, когато постъпи в Университета на Луизиана. Мразовитото половинчасово пътуване по лагуната от Ню Иберия се беше оказало почти толкова забавно, колкото партито.

Тази вечер, тъй като вариантът с Брукс отпаднаше, Кат беше „опипала почвата“ за други възможности за превоз. Докато се обличаше, Еврика не се съържа и си представи как Мая Кейс седи до Брукс в лодката, включвайки тежкия си, солиден айпод в преносимите високоговорители, галейки Брукс по бицепса. Представи си как косата на Мая се простира зад нея като пипалата на черен октопод, докато лодката се носи леко през водата.

Накрая Кат уреди да ги откара Джулиън Марш, чийто приятел Тим имаше ментовозелена увеселителна лодка от 60-те с празни седалки. В осем часа, когато пикапът на Джулиън спря пред къщата на Еврика, баща ѝ стоеше на прозореца, пиейки студено останало от сутринта кафе от червеникавокафявата керамична чаша, на която едно време имаше надпис „Обичам мама“, преди съдомиялната машина да олющи боята.

Еврика вдигна ципа на дъждобрана си, за да прикрие ниско изрязаното украсено с пайети деколте на една рокля, за която Кат току-що я бе убеждавала в продължение на пет минути във Фейсбук, че не ѝ придава вид на уличница. Беше заела сатенената дреха от дрешника на Кат днес следобед, макар че изглеждаше ужасно в кафяво. Кат носеше подобна рокля в оранжево. Трябваше да минават за есенни листа. Кат каза, че харесва ярките, чувствени цветове. Еврика не изрази гласно перверзната си наслада от това, да се облече като нещо с втори живот, когато беше мъртво.

Баща ѝ вдигна една от щорите, за да погледне форда на Джулиън.

— На кого е пикапът?

— Нали знаеш какви неща допадат на Кат.

Той въздъхна, изтощен, току-що приключил смяната си в ресторанта. Миришеше на раци. Докато Еврика се измъкваше през вратата, той каза:

— Знаеш, че ти трябва по-добри от тези момчета, нали?

— Онзи пикап няма нищо общо с мен. Това е превоз до едно парти, това е всичко.

— Ако някой все пак има нещо общо с теб — каза баща ѝ, — нали ще го доведеш вътре? Ще се срещна с него? — Погледът му се насочи надолу — изражение, което близнаците добиваха, когато се канеха да се разплачат, като набъбнал облак, идващ от Залива. Никога не си беше давала сметка, че са наследили тази „метеорологична черта“ от него. — Майка ти винаги е искала само най-доброто за теб.

— Знам, татко. — Студенината, с която Еврика грабна чантата си, я накара да зърне дълбините на гнева и объркването, вкоренени у нея. — Трябва да вървя.

— Да се върнеш до полунощ — каза баща ѝ, докато тя излизаше от вратата.

Увеселителната лодка беше почти пълна, когато Еврика, Кат и Джулиън пристигнаха на семейния кей на Тим. Тим беше рус и кльоцав, с халка на веждата, големи ръце и усмивка, неизменна като Вечния огън. Еврика никога не беше имала часове с него, но бяха приятели от едно време, когато тя ходеше на партита. Костюмът му беше футболен екип на Луизианския университет. Протегна ѝ ръка, за да ѝ помогне да запази равновесие, когато тя стъпи на борда на увеселителната лодка.

— Радвам се да те видя навън, Бодро. Запазих ви три места.

Сместиха се до няколко мажоретки, няколко хлапета от театралния кръжок и едно момче от отбора по бягане на име Мартин. От шегите, които пускаха, Еврика разбра, че останалите бяха пътували с увеселителната лодка миналия уикенд. Това беше първият път през цялата година, в който излизаше с някой друг, освен Кат или Брукс.

Откри задния ъгъл на една пейка, където щеше да изпитва най-малко чувство за клаустрофобия. Спомни си какво бе казал Андър под дървото — че му харесва да се чувства като в пашкул. Не можеше да го разбере. Целият свят беше твърде тясно пространство за Еврика.

Посегна надолу, за да докосне водата, черпейки утеха от крехкото ѝ безвремие. Нямаше особена вероятност през нея да премине вълна, по-голяма от водната дия на лодка. И въпреки това ръката ѝ потрепери върху повърхността на водата, която ѝ се стори постудена, отколкото знаеше, че е.

Кат седна до нея, на скута на Джулиън. Докато рисуваше няколко листа върху лицето на Еврика със златна очна линия, тя измисли песен за Гонитбата из Лабиринта по мелодията на „Любовта вони“, като си акомпанираше, потропвайки с пръсти по гърдите на Джулиън.

— Гонитбата из Лабиринта, ѝе, ѝе.

Докато Тим пълнеше резервоара, се появи опаковка с шест кутии бира. Пукащите звуци от отварянето на металните кутийки се разнесоха из лодката като гърмежи от фойерверки. Въздухът миришеше на бензин и на мъртви водни бръмбари, и на гъбите, които никнеха от пръстта покрай брега. Нутрия с лъскава козина прорязва миниатюрна следа, докато плуваше покрай тях в лагуната.

Докато увеселителната лодка бавно излизаше от кея, остър бриз удари лицето на Еврика и тя обви ръце около гърдите си. Хлапетата около нея се гушеха едно до друго и се смееха не защото се беше случило нещо забавно, а защото бяха заедно и очакваха с нетърпение предстоящата вечер.

Докато стигнат на партито, вече бяха обзети от тръпнещо вълнение — или се преструваха, че са. Еврика прие помощта на Тим, за да слезе от баржата. Ръката му, обгърнала с пръсти нейната, беше суха и голяма. Извика у нея спазъм на копнеж, защото по нищо не приличаше на ръката на Андър. Усети пристъп на гадене, когато си спомни захарната тръстика и кожата, бяла като морска пяна, и

призрачната зелена светлина в тревожните очи на Андър предишната вечер.

— Ела с мен, мое крехко чупливо листенце — Кат праметна ръка около Еврика. — Нека се търкулнем през този празник, опечалявайки всички щастливи мъже.

Влязоха на партито. Лора Треджън беше подобрила установената от брат ѝ традиция. Високи хавайски факли осветяваха настланата с чакъл алея от кея до желязната порта, която водеше към задния двор. Ламаринени фенери блещукаха в гигантските плачещи върби. Горе на балкона, обърнат към осветения от луната басейн, любимият на всички местен оркестър „Фейт Хишгърс“ настройваше инструментите си. Групичката на Лора се мотаеше из моравата, разнасяйки алуминиеви подноси с типични луизиански ордъоври.

— Удивително е какво може да се постигне с намесата на една жена — каза Еврика на Кат, която грабна един минисандвич с пържени скариди от минаващ поднос.

— И той така каза — промърмори Кат с уста, пълна с хляб и маруля.

Не беше нужно някой да повтаря на хлапетата от католическото училище как да се издокарат за парти. Всички дойдоха костюмирани. „Гонитбата в Лабиринта“ категорично не беше парти за Хелоуин; беше празник в чест на жътвата. Сред множеството пуловери с логото на Луизианския университет Еврика зърна няколко опита за нещо новаторско. Имаше няколко плашила и клатушкаци се тиквени фенери. Едно момче от долните курсове беше залепило с тиксо стъбла от захарна тръстика върху тениската си, в чест на жътвата по-късно същия месец.

Кат и Еврика подминаха тайфа облечени като пилигрими първокурсници, събрани около яма със запален в нея огън в центъра на моравата, с лица, осветени в оранжево и жълто от пламъците. Когато минаха покрай Лабиринта и чуха смях вътре, Еврика се опита да не мисли за Брукс.

Кат я насочи нагоре по стълбите към задния вътрешен двор, покрай голям черен котел с раци, заобиколен от хлапета, които откъртваха опашките и изсмукваха мазнина от главите. Беленето на раци беше един от първите „ритуали на приемане“ за едно дете от лагуната, затова варварската му същност изглеждаше естествена

навсякъде, дори когато си маскиран, дори когато си пиан пред момчето или момичето, по което си падаш.

Когато се наредиха на опашка за пунш, Еврика чу висок мъжки глас в далечината да се провиква:

— Изчезвайте като есенни листа от дърветата.

— Мисля, че ние сме най-готините листа тук — каза Кат, когато оркестърът засвири от вътрешния двор горе. Побутна Еврика през учениците от долните класове към предния край на опашката за питиета. — Сега можем да се отпуснем и да се забавляваме.

Представата за една отпусната Кат накара Еврика да се ухили. Загледа се към партито. „Фейт Хийлърс“ свиреха „Четири стени“ и звучаха добре, придавайки душа на партито. Беше чакала този момент, да изпита радост, без незабавно да последва прилив на вина. Знаеше, че Диана не би искала тя да се отдава на скръб и меланхолия в стаята си. Диана би искала тя да е на Гонитбата из Лабиринта в къса кафява рокля, да пие пунш с най-добрата си приятелка, да се забавлява. Диана щеше да си представя там и Брукс. Да изгуби приятелството му, би било като да скърби за още една смърт, но Еврика не искаше да мисли за това сега.

Кат пъкна пластмасова чаша пунш в ръката ѝ. Не беше убийствено силната пурпурна отрова на „Коладата на Треджън“ от предишни години. Беше в съблазнителен червен нюанс. Всъщност имаше плодов аромат. Еврика се канеше да отпие, когато чу познат глас зад гърба си:

— Носи лош късмет да пиеш без тост.

Без да се обръща, Еврика отпи голяма глътка пунш.

— Здравсти, Брукс.

Той пристъпи пред нея. Тя не можеше да схване какво представлява маскарадното му облекло — тънка сива риза с дълъг ръкав с едва доловим сребрист блясък, съчетана с нещо, което приличаше на долнище на пижама, вървящо в комплект с нея. Косата му беше разчорлена от плаването с лодката, което — представи си тя — беше направил заедно с Мая. В безизразните му очи не се виждаше нищо от обичайната им дяволитост. Беше сам.

Кат посочи към маскарадното му облекло и подметна насмешливо:

— Тенекиения дървар?

Брукс я погледна с ледено изражение.

— Това е точна имитация на древно облекло за жътва. Точна и практична.

— Къде? — подметна Кат. — На Марс ли?

Брукс оглеждаше изучаващо изрязаната рокля на Еврика.

— Мислех, че сме по-добри приятели. Помолих те да не идваш.

Еврика се наведе към Кат:

— Може ли да ни дадеш една минутка?

— Забавлявайте се, вие двамата — Кат отстъпи заднешком, намирайки Джулиън на ръба на балкона. Той носеше викингска шапка с рога, която Кат повдигна от главата му и сложи на своята. Миг покъсно се заливаха от смях, преплели ръце.

Еврика сравни чудноватия маскараден костюм на Брукс с миналогодишния му сложно изработен костюм от испански мъх. Беше му помогнала да прикрепи сто изрязани ивици от него върху жилетка, която беше измайсторил от книжна торба.

— Помолих те да не идваш заради собствената ти безопасност — каза той.

— Sprawям се чудесно, като си създавам собствени правила.

Ръцете му се вдигнаха сякаш се канеше да я улови за раменете, но сграбчи само въздух.

— Мислиш ли, че си единствената, засегната от смъртта на Диана? Мислиш ли, че може да се нагълташ с цял флакон хапчета и да не съсипеш хората, които те обичат? Затова се грижа за теб, защото ти се отказа да се грижиш за себе си.

Еврика преглътна, оставайки безмълвна за един миг повече от необходимото.

— Ето те къде си — От плътния глас на Мая Кейс по кожата на Еврика полазиха тръпки. Тя носеше черни ролери, миниатюрна черна рокля, разкриваща девет от десетте ѝ татуировки, и обици с черни гарванови пера, докосващи раменете ѝ. Плъзна се към Брукс от отсрещния край на верандата. — Изгубих те.

— Заради безопасността ми? — промърмори Еврика бързо. — Да не мислеше, че ще умра от шок, като те видя тук с нея?

Мая се плъзна и спря в Брукс, като вдигна ръката му, за да я преметне около врата си. Покачена на ролерите си, беше петнайсет сантиметра по-висока от него. Изглеждаше зашеметяващо. Ръката на

Брукс се полюшваше близо до гърдите ѝ, където Мая я беше поставила. Това влудяваше Еврика по-силно, отколкото би си признала. Той я беше целунал преди по-малко от седмица.

Ако беше на нейно място, Кат щеше да се конкурира с потискащата чувственост на Мая Кейс. Щеше да извие тялото си в поза, която караше кръвта на мъжете да ври. Щеше да е преплела тяло с това на Брукс, преди Мая да успее да изпърха с изкуствените си мигли. Еврика не умееше да играе такива игри, особено не и с най-добрия си приятел. Разполагаше единствено с честност.

— Брукс... — Погледна го право в очите. — Имаш ли нещо против да поговоря с теб насаме?

Дори официалните отчитащи времето съдии на Олимпийските игри не биха могли да отчетат бързината, с която ръката на Брукс се смъкна от Мая. Миг по-късно той и Еврика тичаха надолу по стълбите на вътрешния двор, към заслона на една мелия, почти като приятели, каквито бяха някога. Оставиха Мая да кипи от гняв на верандата.

Еврика се облегна на дървото. Не беше сигурна откъде да започне. Въздухът беше сладък, а земята мека от гниещите листа. Шумът от партито беше далечен, като изящен саундтрак за личен разговор. Тенекиените фенери в клоните хвърляха отблясъци върху лицето на Брукс. Той се беше отпуснал.

— Съжалявам, че се държах така откачено — каза той. Вятърът духна и събори няколко от малките жълти плодове от клоните на дървото. Плодовете леко докоснаха голите рамене на Еврика, докато падаха към земята. — Тревожа се за теб, откакто срещна онзи тип.

— Да не говорим за него — каза Еврика, защото от нея можеше да се изтръгне смуцаващ изблик на емоция, ако говореха за Андър. Брукс, изглежда, прие по друг начин това, че тя отхвърли темата. Това сякаш го направи щастлив.

Докосна бузата ѝ.

— Не искам никога да ти се случват лоши неща.

Еврика наклони буза и я притисна в дланта му.

— Може би най-лошото е свършило.

Той се усмихна: беше си пак старият Брукс. Задържа дланта си, отпусната върху лицето ѝ. След миг погледна през рамо към партито. Следата от получената миналата седмица рана на челото му сега беше много бледорозов белег.

— Може би най-доброто тепърва предстои.

— Не мога да се надявам случайно да си донесъл няколко чаршафа, нали? — Еврика кимна към лабиринта.

Дяволитото изражение се върна в очите му. Дяволитостта правеше Брукс да изглежда като Брукс.

— Мисля, че довечера ще сме твърде заети за това.

Тя си помисли за устните му върху нейните, как топлината на тялото му и силата на ръцете му я бяха завладели, когато се целунаха. Целувка, толкова сладка, че изобщо не биваше да бъде помрачена от толкова горчиви последици. Дали Брукс искаше да я пробва отново? Дали тя искаше?

Когато се бяха одобрили онзи ден, Еврика не се бе чувствала способна да изясни къде точно в схемата приятели/повече от приятели се намират. Сега всяка размяна на реплики имаше потенциала да обърка. Дали той флиртуваше? Или тя задълбаваше в нещо невинно?

Изчерви се. Той забеляза.

— Имам предвид „Никога-ама-никога“. В горния курс сме, помниш ли?

Еврика не беше мислила да играе тази глупава игра, независимо от статута си на ученичка в горния курс и статута на традиция, с който се ползваше играта. Гонитбата из Лабиринта звучеше по-забавно.

— Тайните ми изобщо не влизат в работата на цялото училище.

— Сподели само каквото искаш да споделиш, а аз ще съм там, точно до теб. Освен това — потайната усмивчица на Брукс ѝ подсказа, че той има някакъв скрит коз, — може би ще научиш нещо интересно.

Правилата на „Никога-ама-никога“ бяха прости: Участниците сядаха в кръг и играта се движеше по посока на часовниковата стрелка. Когато дойдеше редът на някой участник, той започваше с „Никога-ама-никога не съм...“ и признаваше нещо, което не е правил никога преди; колкото по-пикантно, толкова по-добре.

НИКОГА, АМА НИКОГА НЕ СЪМ...

- лъгал/а на изповед;
- флиртувал със сестрата на приятеля си;
- изнудвал/а учител;
- пушил/а джойнт;

- губила/а девствеността си.

Във версията, в която я играеха в „Еванджелин“, хората, които бяха правили това, което другите не бяха, трябваше да разкажат историята си и да ти подадат питието си, за да пиеш от него. Колкото по-чисто е миналото на някого, толкова по-бързо се напиваше. Това беше покваряване на невинните, преобърнатата изповед. Никой не знаеше как се бе зародила традицията. Говореше се, че учениците от горните курсове в „Еванджелин“ я играели през последните трийсет години, макар че ничии родители не биха си го признали.

В десет часа Еврика и Брукс се присъединиха към опашката от ученици в горните курсове, които държаха пластмасови чаши, пълни с пунш. Тръгнаха по пътеката от чували за боклук, залепени с тиксо за килима, влизайки един по един в една от спалните за гости. Тя беше студена и обширна — огромно легло с масивна резбована табла в единия край, с мрачни черни велурени завеси по цялата дължина на стената от прозорци в другия.

Еврика влезе в кръга на пода и седна с кръстосани крака до Брукс. Загледа как стаята се пълни със сексапилни тикви, плашила в стил „готик“, членове на групата „Блек Кроус“, гей-хлапета, облечени като фермери, и половината хора от Футболната Зала на славата на Луизианския университет. Хората се проснаха на леглото, на двуместното канапе близо до тоалетката. Кат и Джулиън влязоха, носейки сгъваеми столове от гаража.

От общо петдесет и четирима ученици в горния курс за играта се бяха появили четирийсет и двама. Еврика завиждаше на онези, които бяха болни, наказани да не излизат, проявяващи „целомъдрие“ или отсъстваха по друга причина. Те щяха да бъдат пренебрегнати за остатъка от годината. Еврика беше научила, че да бъдеш пренебрегнат и изолиран, е един вид свобода.

Стаята беше претъпкана до пръсване с тъпи маскарадни костюми и плът, изложена на показ. Отвън долитаха безкрайните извивки точно на онази песен на „Фейт Хийлърс“, която бе най-малко любима на Еврика. Тя кимна към велурените завеси от дясната си страна и промърмори на Брукс:

— Не ти ли се приисква да скочиш през онзи прозорец заедно с мен? Може би ще се приземим в басейна.

Той се засмя леко:

— Ти обеща.

Джулиън беше свършил с броенето на присъстващите и се канеше да затвори вратата, когато Мая Кейс се плъзна вътре с кънките си. Момче, маскирано като лост, и приятелят му, който бе направил несполучлив опит да се издокара като гладиатора на Ръсел Кроу, се разделиха, за да я пуснат да мине. Мая плавно се приближи към Еврика и Брукс и се опита да се вклини между тях. Но Брукс се премести по-плътно до Еврика, създавайки миниатюрно пространство от другата си страна. Еврика не можа да не се възхити на начина, по който Мая се възползва от това, което можеше да получи, сгушвайки се до Брукс, докато сваляше ролерите си.

Когато вратата беше затворена и стаята зажува от нервен смях, Джулиън отиде в центъра на кръга. Еврика хвърли поглед към Кат, която се опитваше да прикрие гордостта си, че тайният ѝ обожател за вечерта бе тайният тартор на това изключително тайно училищно събиране.

— Всички знаем правилата — започна Джулиън. — Всички имаме пунш. — Няколко хлапета подвикнаха и вдигнаха чашите си. — Нека играта „Никога-ама-никога“ за 2013 г. започне. И нека легендата за нея никога, никога не изчезва — нито напуска тази стая.

Още възгласи, още тостове, още искрен и недотам искрен смях. Когато Джулиън се завъртя и посочи наслуки към едно срамежливо пуерториканско момиче на име Наоми, можеше да се чуе дори примигването на алигатор.

— Аз? — гласът на Наоми потрепна. На Еврика ѝ се прииска Джулиън да беше избрал някой по-открит и общителен, за да започне играта. Всички се възряха в Наоми с очакване. — Добре — каза тя. — Никога, ама никога досега... не съм играла „Никога-ама-никога“.

На фона на смутено кискане, Джулиън призна грешката си.

— Добре, хайде да опитаме отново. Джъстин?

Джъстин Бабино, с оформена на шипове и щръкнала към небето коса сякаш беше на средата на падането, можеше да бъде описан с две думи: богат футболист. Той се ухили:

— Никога, ама никога не съм имал работа.

— Идиот такъв — най-добрият приятел на Джъстин, Фреди Абеър, се засмя и подаде чашата си на Джъстин да отпие голяма глътка. — Това е последният път, в който получаваш безплатни хамбургери по време на смяната ми в „Хардис“. — Повечето от останалите в класа завъртяха очи, докато подаваха чашите си по кръга към жадно пиещия Джъстин.

После дойде ред на една мажоретка. След това — на момчето, което свиреше първи саксофон в оркестъра. Имаше популярни признания — „Никога, ама никога не съм целувала три момчета в една и съща вечер“ — и непопулярни — „Никога, ама никога, не съм си пукал пъпките“. Имаше признания, предназначени да изтъкнат друг ученик от горния курс — „Никога, ама никога не съм се натискала с господин Ричман след естествените науки осмия час в хранилището“ — и такива, направени единствено с цел перчене — „Никога, ама никога не са ми отказвали предложение за среща“. Еврика отпиваше от пунша си, без да обръща внимание на разкритията на съучениците си, които намираще за болезнено банални. Не така си беше представяла играта през всичките тези години.

Никога, ама никога, помисли си тя, реалността не бе могла да се сравнява с онова, което можеше да бъде, ако някой от съучениците ѝ се осмелеше да се отнесе в мечтите си отвъд обикновения си свят.

Единственият поносим аспект на играта беше промърмореният коментар на Брукс за всеки техен съученик, който минаваше по реда си: „Никога, ама никога не си е помисляла да носи панталони, които да не очертават прашките ѝ... Той никога, ама никога не е осъждал другите, задето правят неща, които той върши всеки ден... Тя никога, ама никога не е излизала от къщи без половин кило грим“.

Докато играта стигне до Джулиън и Кат, чашите за пунш на повечето хора бяха взети, пресушени, върнати и напълнени отново няколко пъти. Еврика не очакваше кой знае какво от Джулиън — той беше толкова увлечен по спорта, толкова наперен. Но когато дойде редът му, той каза на Кат:

— Никога, ама никога не съм целувал момиче, което наистина харесвам — но се надявам да променя това тази вечер.

Момчетата взеха да дюдюкат, а момичетата почнаха да надават викове и Кат драматично разпери тяло, наслаждавайки се на момента. Еврика беше впечатлена. Някой най-сетне бе проумял, че същността на

тази игра не се състои в разкриването на срамни тайни. Очакваше се да използват „Никога-ама-никога“, за да се опознаят помежду си по-добре.

Кат вдигна чашата си, пое дъх и погледна Джулиън:

— Никога, ама никога не съм казвала на някое сладко момче, че — тя се поколеба — изкарах 2390 точки на тестовете SAT.

Беше приковала вниманието на цялата стая. Никой не можеше да я накара да пие за това. Джулиън я сграбчи и я целуна. След това играта стана по-добра.

Скоро дойде ред на Мая Кейс. Тя изчака, докато стаята утихне, докато всички насочиха очи към нея.

— Никога, ама никога — лакираният ѝ в черно нокът проследи ръба на чашата ѝ — не съм попадала в автомобилна катастрофа.

Трима ученици от горните курсове наблизко вдигнаха рамене и подадоха питиетата си на Мая, „отприщвайки“ разкази за неправилно преминаване на червен светофар и пьянски офроуд пътувания. Еврика стисна по-здраво чашата си. Тялото ѝ се вдърви, когато Мая я погледна:

— Еврика, предполага се да ми подадеш питието си.

Лицето ѝ пареше. Тя хвърли поглед из стаята, забелязвайки очите на всички, приковани върху нея. Чакаха я. Представи си как плисва питието си в лицето на Мая Кейс, как червеният пунш се стича в подобни на кръв ручейчета по бледата ѝ шия, надолу по процепа между гърдите ѝ, разкрит от деколтето.

— Направила ли съм нещо, с което да те обидя, Мая? — попита тя.

— Непрекъснато — каза Мая. — Точно сега например мамиш.

Еврика бутна грубо чашата си към нея, надявайки се Мая да се задави.

Брукс сложи длан на коляното ѝ и промърмори:

— Не ѝ позволявай да те тормози, Рика. Давай нататък. — Старият Брукс. Докосването му беше целебно. Тя се опита да го остави да подейства. Беше негов ред.

— Никога, ама никога, не съм... — Брукс наблюдаваше Еврика. Присви очи, повдигна брадичка и нещо се промени. Новият Брукс. Мрачният, непредсказуем Брукс. Внезапно Еврика се напрегна — правил опит за самоубийство.

Цялата стая ахна, защото всички знаеха.

— Копеле такова — каза тя.

— Играй играта, Еврика — отвърна той.

— Не.

Брукс грабна питието ѝ и шумно изгълта остатъка, избърсвайки устата си с ръка като някой селяндур.

— Ти си на ред.

Тя отказваше да изпадне в нервна криза пред по-голямата част от учениците в горния курс. Но когато вдиша, гърдите ѝ бяха наелектризирани от нещо, което искаха да пуснат на свобода, писък на неуместен смях или... сълзи.

Това беше.

— Никога не съм губила самообладание и избухвала в ридания.

За момент никой не каза нищо. Съучениците ѝ не знаеха дали да ѝ вярват, да я осъждат, или да го приемат като шега. Никой не посегна да подаде питието си на Еврика, макар тя да осъзна, че през дванайсетте училищни години заедно беше виждала повечето от тях да плачат. Напрежението се трупаше в гърдите ѝ, докато вече не беше в състояние да го понесе.

— Вървете на майната си, всичките — Еврика се изправи. Никой не я последва, докато напускаше слисаните участници в играта и тичаше към най-близката баня.

По-късно, по време на мразовитото плаване с лодката обратно към вкъщи, Кат се наведе плътно към Еврика:

— Вярно ли е това, което каза? Никога не си плакала? Само Джулиън, Тим, Кат и Еврика плаваха бавно нагоре по лагуната. След играта Кат беше измъкнала Еврика от банята, където тя се взираше вцепенено в една тоалетна чиния. Кат настоя момчетата да ги отведат у дома незабавно. Еврика не беше видяла Брукс на излизане. Не искаше да го вижда никога повече.

Лагуната гъмжеше от скакалци. До полунощ оставаха десет минути, опасно близо до вечерния час, и изобщо не си заслужаваше неприятностите, които щеше да си навлече, ако закъснееше с една минута. Вятърът хапеше. Кат разтри ръцете на Еврика.

— Казах, че не съм хълцала от плач — Еврика сви рамене, мислейки си, че и всичките дрехи на света не можеха да преборят усещането за пълна голота, пулсиращо из тялото ѝ. — Знаеш, че съм се просълзявала преди.

— Да. Разбира се — Кат погледна към брега, докато той се плъзгаше край тях сякаш се опитваше да си спомни отдавнашни сълзи върху бузите на приятелката си.

Еврика беше избрала думите „избухвала в ридания“, защото проливането на онази единствена сълза пред Андър ѝ се беше сторило като измяна спрямо обещанието ѝ към Диана преди години. Майка ѝ я беше зашлевила, когато тя плачеше неудържимо. Ето това не беше направила никога повече, това беше клетвата, която никога нямаше да наруши, дори не и в нощ като сегашната.

СПАСИТЕЛЕН ПОЯС

В един миг на Еврика ѝ се стори, че лети. В следващия се стовари силно в студена синя вода. Тялото ѝ разцепи повърхността. Стисна очи, докато морето я поглъщаше. Една вълна заглуши някакъв звук — от нечий писък над водата, — когато океанът нахлу и я укроти. Еврика чу само звука от зъбите на риби, които гризяха коралите, бълбукането, което предизвика подводната ѝ въздишка, и тишината преди следващата мощна приливна вълна.

Тялото ѝ беше уловено в нещо задушавашо. Опипващите ѝ пръсти откриха ивица найлон. Беше твърде зашеметена, за да помръдне, да се пребори, за да се освободи, да си спомни къде се намира. Остави океанът да я погребее. Давеше ли се вече? Дробовете ѝ не познаваха разлика между това, да е във водата, и това, да е на открито. Повърхността танцуваше отгоре, като невъзможен сън, усилие, което тя не можеше да проумее как да направи.

Едно чувство вземаше превес над всичко друго: чувство за непоносима загуба. Но какво беше изгубила? За какво копнееше така жадно и първично, че сърцето и я придърпваше като котва?

Диана.

Катастрофата. Вълната. Тя си спомни.

Еврика отново беше там — в колата, във водите под Моста на Седемте мили. Беше получила втори шанс да спаси майка си.

Видя всичко толкова ясно. Часовникът на таблото показваше осем часа и девет минути. Мобилният ѝ телефон се понесе плавно по наводнената предна седалка. Жълто-зелени водорасли висяха по лоста за скоростите. Малка риба, подобна на акула, се стрелна през отворения прозорец сякаш се спускаше на автостоп към дъното. До нея, диплеца се завеса от червена коса закриваше като маска лицето на Диана.

Еврика трескаво се замята, за да улови закопчалката на предпазния си колан. Тя се разтвори в късчета отломки в ръцете ѝ

сякаш беше отдавна изгнила. Хвърли се към майка си. В мига щом стигна до Диана, сърцето ѝ се изпълни с обич. Но тялото на майка ѝ беше безжизнено отпуснато.

— Мамо!

Спазъм сграбчи сърцето на Еврика. Отметна косата от лицето на Диана, копнеейки да я види. После сподави един писък. Там, където трябваше да се намират царствените черти на майка ѝ, имаше черна празнина. Тя не можеше да откъсне очи.

Ярки лъчи от нещо, подобно на слънчева светлина, внезапно се посипаха около нея. Ръце сграбчиха тялото ѝ. Пръсти стиснаха раменете ѝ. Издърпваха я от Диана против волята ѝ. Тя се затърчи, пищейки. Спасителят ѝ нито чуваше, нито го беше грижа.

Тя не се предаваше дори за миг, удряйки бясно по ръцете, разделящи я от Диана. Би предпочела да се удави. Искаше да остане в океана с майка си. По някаква причина, когато отправи гневен поглед към онзи, на когото принадлежаха ръцете, очакваше да види още едно черно и празно лице.

Но момчето бе окъпано в такава ярка светлина, че едва можеше да го различи. Руса коса се развяваше във водата. Едната ръка посегна за нещо над него — дълга черна връв, простираща се вертикално през морето. Той я улови здраво и дръпна. Когато Еврика се издигна плавно нагоре през студеното гладко море, тя осъзна, че момчето се държи за дебелата метална верига на котва, като спасително въже към повърхността.

Светлина покриваше океана около него. Очите му срещнаха нейните. Той се усмихна, но на нея ѝ се стори, че плаче.

Андър отвори уста — и запя. Песента беше странна и сякаш идваща от друг свят, на език, който Еврика почти можеше да разбере. Беше ведра и висока, изпълнена с объркващи височини. Звучеше толкова позната... почти като цвърченето на вълнисто папагалче.

Отвори очи в самотната тъмнина на спалнята си. Жадно пое въздух и избърса влажното си от пот чело. Песента от съня отекваше в ума ѝ — натрапчив саундтрак в неподвижната тишина на нощта. Разтри лявото си ухо, но звукът не изчезна. Усили се.

Претърколи се, за да прочете сияещите цифри върху екранчето на телефона си, които показваха, че е пет сутринта. Осъзна, че звукът бе само песента на утринните птици, която бе проникнала в съня ѝ и я

беше събудила. Виновниците вероятно бяха петнистите скорци, които мигрираха в Луизиана по това време всяка есен. Покри главата си с една възглавница, за да заглуши чуруликането им, защото не беше готова да стане и да си спомни как напълно я беше предал Брукс на партито миналата вечер.

Троп. Троп. Троп.

Еврика рязко седна в леглото. Звукът идваше от прозореца ѝ.

Троп. Троп. Троп.

Отметна одеялата си и приближи до стената. Съвсем бледа нишка предутринна светлина докосваше белите ѝ тюлени завеси, но не видя да ги затъмнява сянка, която да покаже, че отвън има някого. Беше замаяна от съня, от това, колко близо беше до Диана и до Андър. Не беше на себе си. Пред прозореца ѝ нямаше никого.

Троп. Троп. Троп.

С едно движение Еврика отметна завесите. Малка жълто-зелена птица чакаше спокойно отвън върху белия перваз на прозореца. Имаше ромб от златисти пера на гърдите и яркочервен гребен. Клюнът му потропа три пъти по стъклото.

— Поларис — Еврика разпозна птицата на Мадам Блаватски.

Плъзна прозореца нагоре и отвори дървените капаци по-широко. Още преди години беше изрязала мрежата. Леден въздух полъхна вътре. Тя протегна ръка.

Поларис скочи върху показалеца ѝ и отново запя с трептящ, отекващ глас. Този път Еврика беше сигурна, че чу птицата в стереозвук. По някакъв начин песента на Поларис проникна през лявото ухо, което от месеци не беше чувало нищо, освен приглушено звънтене. Осъзна, че той се опитва да ѝ каже нещо.

Зелените му криле изпляскаха на фона на тихото небе, издигайки тялото му на сантиметри над пръста ѝ. Той се спусна по-близо, изчурулика на Еврика, после обърна тяло към улицата. Плесна отново с криле. Най-после кацна на пръста ѝ, за да изписука едно финално кресчендо.

— Шшшшт! — Еврика хвърли поглед през рамо към стената, която делеше стаята ѝ от тази на близнаците. Загледа как Поларис повтаря една и съща последователност от действия: лъжи над ръката ѝ, обръща се към улицата и изчуруликва ново — по-тихо — кресчендо, докато се приземява обратно на пръста ѝ.

— Мадам Блаватски — каза Еврика. — Тя иска да те последвам. Чуруликането му прозвуча като „да“.

Минути по-късно Еврика се измъкна през входната си врата: носеше клин, маратонките си и тъмносиньо плътно яке от Армията на спасението върху тениската с надписа на Сорбоната, с която бе спала. Усети уханието на роса върху петуниите и клоните на дъбовете. Небето имаше калносив цвят.

Хор от жаби крякаше под храстите розмарин на баща ѝ. Поларис, който бе стоял покачен върху един от меките перести клони, изпърха към Еврика, докато тя затваряше вратата зад гърба си. Настани се на рамото ѝ и за миг зарови клюн във врата ѝ. Изглежда, разбираше, че е нервна и смутена от онова, което се канеше да направи.

— Да тръгваме.

Летежът му бе бърз и елегантен. Тялото на Еврика се отпусна, стопляйки се, докато подтичваше надолу по улицата, за да не изостава. Единственият човек, покрай когото мина, беше грохнало от умора вестникарче в червен пикап със състезателни гуми, което не обърна внимание на момичето, което следваше птицата.

Когато Поларис стигна до края на Шейди Съркъл, свърна зад моравата на семейство Тилът и литна към един незаграден вход за лагуната. Еврика зави на изток точно като него, движейки се срещу течението на лагуната, като го чуваше как шумоли и тече от дясната ѝ страна, чувствайки се отдалечена на цели светове от сънената редица къщи с огради от лявата.

Никога не беше тичала по тази пътека от тесен, неравен терен. В тъмните часове преди настъпването на деня тя притежаваше странен, загадъчен блясък. Харесваше ѝ как неподвижният мрак на нощта се задържа, опитвайки се да затъмни мъгливата сутрин. Харесваше ѝ как Поларис блести като зелена свещ в небето с цвят на облаци. Еврика си внуши, че дори мисията ѝ да се окаже безсмислена, дори ако само си бе въобразила, че птицата на прозореца я зове, бягането беше по-добро за нея, отколкото да лежи в леглото, бясна на Брукс и обзета от самосъжаление.

Прескачаше дива папрат, увивни стъбла на камелия и пурпурните филизи на глициниите, които пълзяха надолу от специално

оформените дворове като притоци, опитващи се да достигнат лагуната. Обувките ѝ шляпаха по влажна пръст, а пръстите на ръцете ѝ изтръпваха от студ. Зад един остър завой в лагуната изгуби Поларис и затича, за да го настигне. Дробовете ѝ горяха и тя изпадна в паника, но после в далечината, през тъничките клони на една върба го видя да каца върху рамото на стара жена с огромно наметало от съшити парчета плат.

Мадам Блаватски се облегна на ствола на върбата; пищната ѝ кестенява коса беше обгърната в ореол от влага. Беше с лице към лагуната, пушейки дълга, ръчно свита цигара. Начервените ѝ устни се присвиха към птицата.

— Браво, Поларис.

Стигайки до върбата, Еврика забави крачка и се шмугна под балдахина на дървото. Сянката на полюшващите се клони я обгърна като неочаквана прегръдка. Не беше подготвена за радостта, която се надигна в сърцето ѝ при вида на силуета на Мадам Блаватски. Почувства нетипичен порив да прегърне буйно жената.

Не си беше въобразила призива. Мадам Блаватски искаше да я види — и, осъзна Еврика, тя също искаше да види Мадам Блаватски.

Помисли си за Диана, колко жива и истинска ѝ се беше сторила майка ѝ в съня. Тази стара жена беше ключът за единствената врата към Диана, която бе останала на Еврика. Тя искаше от Блаватски да сбъдне невъзможно желание — но какво искаше жената от нея?

— Ситуацията ни се промени — Мадам Блаватски потупа земята до себе си, където беше постлала кафяво като жълъд одеяло. Жълтурчета и синя метличина се надигаха от почвата покрай одеялото. — Моля седни.

Еврика седна с кръстосани крака до Мадам Блаватски. Не знаеше с лице към нея ли да се обърне, или към водата. За момент гледаха как една бяла чапла се издига от пясъчен нанос и се плъзга през лагуната.

— За книгата ли става въпрос? — попита Еврика.

— Не толкова самата книга като физически предмет, колкото до летописа, който съдържа. Стана — Блаватски дръпна бавно от цигарата си — твърде рисковано да я споделям по интернет. Никой не трябва да узнава за откритието ни, разбираш ли? Нито някой небрежен интернет хакер, нито онзи твой приятел. Никой.

Еврика се сети за Брукс, който сега вече не ѝ беше приятел, но беше такъв, когато бе проявил интерес да ѝ помогне за превода на книгата.

— Имате предвид Брукс?

Мадам Блаватски хвърли поглед към Поларис, който се беше настанил върху наметалото от съшити парчета плат, покриващо коленете ѝ. Той изписука.

— Момичето, онова, което доведе в кабинета ми — рече Мадам Блаватски.

Кат.

— Но Кат никога не би...

— Последното, което очакваме другите да направят, е последното, което правят, преди да научим, че не можем да им се доверяваме. Ако желаеш да събереш знания от тези страници — каза Блаватски, — трябва да се закълнеш, че тайните на книгата ще си останат между теб и мен. И птиците, разбира се.

Ново писукане от Поларис накара Еврика отново да разтрие лявото си ухо. Не беше сигурна как да възприема новия си избирателен слух.

— Кълна се.

— Разбира се, че се кълнеш — Мадам Блаватски бръкна в кожена раница и извади подвързан в черно дневник с дъвен вид, с плътни, грубо изрязани страници. Докато старата жена разлистваше страниците, Еврика видя, че са осеяни с невероятно различни почерци, с безброй цветове мастило. — Това е работният ми екземпляр. Когато задачата ми бъде завършена, ще ти върна „Книгата на любовта“ заедно с препис на превода ми. Сега — тя задържа една страница отворена с пръст — готова ли си?

— Да.

Блаватски попи очи с карирана памучна носна кърпа и наполовина се намръщи, наполовина се усмихна:

— Защо би трябвало да ти вярвам? Самата ти вярваш ли си? Наистина ли си готова за онова, което предстои да чуеш?

Еврика изправи гръб, опитвайки се да изглежда по-подготвена. Затвори очи и си помисли за Диана. Нищо, което някой би могъл да ѝ каже, не можеше да промени обичта, която изпитваше към майка си, а това беше най-важното.

— Готова съм.

Блаватски стъпка цигарата си в тревата и измъкна малка, кръгла тенекиена кутия от един джоб на наметалото си. Сложи почернялата угарка вътре до дузина други.

— Каж ми тогава къде прекъснахме?

Еврика си спомни историята за Селена, открила любовта в прегръдките на Леандър. Каза:

— Между тях стоеше само едно нещо.

— Точно така — потвърди Мадам Блаватски. — Между тях и цяла вселена от любов.

— Кралят — предположи Еврика. — Селена трябвало да се омъжи за Атлас.

— Някой би си помислил, че това наистина ще бъде пречка. Въпреки това обаче — Блаватски зарови нос в книгата си, — изглежда, че има обрат в интригата. — Тя изправи рамене, почука с пръст по гърлото си и започна да чете разказа на Селена:

„Името ѝ беше Делфин. Тя обичаше Леандър с цялото си същество.

Познавах добре Делфин. Беше родена сред буря и светкавици, майка ѝ починала, а тя бе отгледана от дъжда. Когато се научила да пълзи, слязла от усамотената си пещера и дошла да живее сред нас в планините. Семейството ми я прие топло в дома ни. Докато растеше, тя възприе някои от нашите традиции, а други отхвърли. Беше част от нас, и въпреки това — разделена от нас. Плашеше ме.

Години преди това случайно се бях натъкнала на Делфин, която прегръщаше свой любим на лунната светлина, притисната към едно дърво. Макар така и да не видях лицето на младежа, вещиците на мълвата шушукаха слухове, че е омаяла загадъчния по-млад принц.

Леандър. Моят принц. Моето сърце.

— Видях те на лунната светлина — призна ми покъсно той. — Бях те виждал много пъти преди. Делфин ме беше омагьосала, но се кълна, че никога не съм я обичал.

Избягах от кралството, за да се освободя от магията ѝ; прибрах се у дома, надявайки се да намеря теб.

Когато любовта ни се задълбочи, се бояхме от гнева на Делфин повече, отколкото от всичко, което крал Атлас би могъл да направи. Бях я виждала как погубва живот в гората, как превръща кротки и добри животни в зверове; не исках магията ѝ да ме докосне.

В навечерието на венчавката ми с краля Леандър ме отвлече от замъка през мрежа от тайни тунели, през които беше бягал като момче. Докато бързахме към чакащия му кораб под сиянието на среднощната луна, изрекох умолително:

— Делфин не трябва никога да узнае.

Качите се на кораба му, развеселени и ободрени от водата, която вълните обещаваха. Не знаехме къде отиваме; знаехме само, че ще бъдем заедно. Когато Леандър вдигна котвата, погледнах назад, за да се сбогувам с моите планини. Винаги ще ми се иска да не бях го правила.

Защото там видях страховита гледка: сто вещици на мълвата — мои лели и братовчедки — събрали се в зъберите на скалистия бряг, за да ме гледат как заминавам. Луната осветяваше суровите им лица. Бяха достатъчно стари да изгубят ума, но не и мощта си.

— Бягайте, прокълнати влюбени — провикна се една от по-старите вещици. — Не можете да надбягате участта си. Тежка орис тегне над сърцата ви и така ще бъде завинаги.

Спомням си сепнатото изражение на Леандър. Не беше привикнал към начина на говорене на вещиците, макар за мен той да бе така естествен, колкото и това, че го обичах.

— Какъв мрак може да разруши любов, светла като тази? — попита той.

— Страхувай се от сломеното ѝ сърце — изсъскаха вещиците.

Леандър отмести ръката, която бе обвил около мен.

— Никога не ще сломя сърцето ѝ.

От стръмния склон отекна смях.

— Страхувай се от сърдечната мъка в девичите сълзи, които карат цели океани да се разбиват в земята! — изкрещя една от моите лели.

— Страхувай се от сълзите, които отделят цели светове от пространството и времето — добави друга.

— Страхувай се от измерението, създадено от вода, известно като Печал, където изгубеният свят ще чака до Времето на Въздигането — изрече напевно трета.

— После се страхувай от завръщането му — пропяха те в един глас. — И всичко — заради сълзите.

Обърнах се към Леандър, за да изтълкувам тяхното проклятие.

— Делфин.

— Ще отида при нея и ще се помирим, преди да отплаваме — каза Леандър. — Трябва да живеем, без да ни преследва миналото.

— Не — казах. — Тя не трябва да узнава. Нека мисли, че си се удавил. Моето предателство ще разбие сърцето ѝ по-дълбоко. — Целунах го сякаш не се страхувах, макар да знаех, че няма как да попреча на вещиците на мълвата да разнесат историята ни из хълмовете.

Леандър гледаше как вещиците се скриват зад своя склон.

— Единствено по този начин ще се почувствам свободен да те обичам така, както искам. Веднага щом се сбогувам, ще се върна.

С тези думи моят любим си тръгна, а аз бях оставена сама с вещиците на мълвата. Те ме гледаха от брега. Сега бях прокудена. Още не можех да съзря каква форма ще приеме моят апокалипсис, но знаех, че той е точно отвъд хоризонта. Няма да забравя прошепнатите им думи, преди да изчезнат в нощта...“

Мадам Блаватски вдигна поглед от дневника и попи с кърпичката бледото си чело. Пръстите ѝ потрепериха, докато затваряше книгата си.

Еврика беше седяла неподвижна, останала без дъх през цялото време, докато Мадам Блаватски четеше. Текстът бе завладяващ. Но сега, когато главата беше свършила, книгата — затворена, това беше просто история. Как можеше да бъде толкова опасна? Докато обвито в мараня оранжево слънце се прокрадваше бавно през лагуната, тя изучаваше неравномерното дишане на Мадам Блаватски.

— Мислите, че това е реално? — попита Еврика.

— Няма нищо реално. Съществува само това, в което вярваме, и онова, което отхвърляме.

— И вие вярвате в това?

— Вярвам, че разбирам произхода на текста — каза Блаватски. — Тази книга е написана от магьосница в Атлантида, жена, родена на изгубения остров Атлантида преди хиляди години.

— Атлантида — Еврика пое думата в съзнанието си. — Имате предвид подводния остров с русалки, потънали съкровища и типове като Тритон?

— Мислиш си за нескопосано направен анимационен филм — каза Мадам Блаватски. — Всичко, което някой всъщност знае за Атлантида, достига до нас от диалозите на Платон.

— А защо мислите, че тази история е за Атлантида? — попита Еврика.

— Не просто за, а от. Вярвам, че Селена е била обитателка на острова. Спомни си начина на описанието ѝ в началото — нейният остров се намирал „отвъд Херкулесовите стълбове, сам в Атлантика“? Точно така го описва Платон.

— Но това е измислена история, нали? Атлантида не е била наистина...

— Според Платоновите „Критий“ и „Тимей“ Атлантида била съвършена цивилизация в древния свят. Докато...

— Сърцето на някакво момиче било разбито и плачът ѝ потопил в морето целия остров? — Еврика повдигна вежда. — Виждате ли? Измислица.

— А казват, че няма нови идеи — изрече Блаватски меко. — Много е опасно да се обработва такава информация. Моята преценка

ми подсказва да не продължавам...

— Трябва да продължите! — възкликна Еврика, като стресна една отровна змия, увила се в нисък клон на върбата. Загледа я как се плъзва в кафявата лагуна. Не вярваше непременно, че Селена е живяла на Атлантида — но сега смяташе, че Мадам Блаватски го вярва. — Имам нужда да узная какво се е случило.

— Защо? Защото харесваш хубавите истории? — попита Мадам Блаватски. — Една обикновена библиотечна карта може да удовлетвори нуждата ти и да намали риска и за двете ни.

— Не — имаше още, но Еврика не беше сигурна как да го каже. — Тази история е важна. Не знам защо, но има нещо общо с майка ми или...

Остави изречението си недовършено от страх, че Мадам Блаватски ще ѝ отпрати същия неодобрителен поглед като д-р Ландри, когато Еврика беше говорила за книгата.

— Или има нещо общо с теб — каза Блаватски.

— С мен ли?

Разбира се, отначало се беше разпознала в това, как Селена така бързо си беше паднала по момче, по което не би трябвало да си пада — но Еврика дори не беше виждала Андър след онази вечер на пътя. Не виждаше какво общо имаше нейният инцидент с някакъв митичен потопен континент.

Блаватски остана безмълвна сякаш чакаше Еврика да свърже точките. Имаше ли нещо друго? Нещо за изоставената любима, Делфин, за чиито сълзи се твърдеше, че потопили острова? Еврика нямаше нищо общо с Делфин. Дори не плачеше. След снощи целият ѝ клас знаеше за това — още по-голямо основание да я смятат за откачалка. Така че какво имаше предвид Блаватски?

— Любопитството е хитър любовник — каза жената. — Той прелъсти и мен.

Еврика докосна лазуритения медальон на Диана.

— Мислите ли, че майка ми е знаела тази история?

— Вярвам, че да.

— Защо не ми е казала? Ако е било толкова важно, защо не го е обяснила?

Мадам Блаватски погали Поларис по гребена.

— Всичко, което можеш да направиш сега, е да попиеш историята в съзнанието си. И да помниш съвета на нашата разказвачка: Всичко може да се промени с последната дума.

В джоба на плътното ѝ яке телефонът на Еврика избръмча. Тя го измъкна, надявайки се, че Рода не е открила празното ѝ легло и не си е направила извода, че тя се е измъкнала след вечерния час.

Беше Брукс. Синият екран се освети от голям отрязък от текстово съобщение, после второ, после трето, после четвърто, докато Брукс изпращаше бърза поредица от есемеси. След като пристигнаха шест, окончателният есемес остана осветен върху телефона ѝ:

Не мога да спя. Призлява ми от вина. Нека ти се реванширам — другия уикенд, двамата, на излет с лодката.

— По дяволите, не — Еврика натика телефона си в джоба, без да прочете останалите му съобщения.

Мадам Блаватски запали нова цигара и издуха дима в дълга, тънка струйка през лагуната.

— Трябва да приемеш поканата му.

— Какво? Не отивам никъде с... Чакайте, откъде разбрахте?

Поларис изпърха от коляното на Мадам Блаватски върху лявото рамо на Еврика. Изчурулика тихо в ухото ѝ, при което тя усети гъдел и разбра.

— Птиците ви казват.

Блаватски присви устни в целувка към Поларис.

— Моите любимци си имат своето очарование.

— И мислят, че е редно да изляза с лодка с момче, което ме предаде, което ме направи на глупачка, което внезапно се държи като най-големия ми враг вместо като най-стария ми приятел?

— Вярваме, че съдбата ти е да отидеш — потвърди Мадам Блаватски. — Какво ще стане, щом го направиш, зависи от теб.

ХИПОТЕЗА

В понеделник сутринта Еврика облече униформата си, приготви чантата си, унило загриза една тарталета с маково семе и включи двигателя на Магда, преди да приеме, че няма начин да отиде на училище.

Ставаше дума за нещо повече от унижението на играта „Никога-ама-никога“. Ставаше въпрос за превода на „Книгата на любовта“ — който се беше заклела да не обсъжда с никого, нито дори с Кат. Ставаше дума за съня ѝ с потопената кола, в който ролите на Диана и Андър ѝ се бяха стрували толкова ясни. Ставаше дума за Брукс, към когото беше свикнала да се обръща за подкрепа — но откакто се бяха целунали, приятелството им се беше превърнало от стабилно в опасно наранено. Може би най-натрапчиво от всичко беше видението на четиримата сияещи хора, обкръжили колата ѝ на тъмния път, като антителя, борещи се с болест. Затвореше ли очи, виждаше зелената светлина, осветила лицето на Андър, намекваща за нещо могъщо и опасно. Дори ако беше останал някой, към когото да се обърне, Еврика никога нямаше да намери думи, за да накара тази сцена да прозвучи истинска.

Следователно как се предполагаше да изкара часа по латински и да се преструва, че се владее? Нямаше отдушници, само блокади. Имаше само един вид терапия, която можеше да я облекчи.

Стигна отбивката за „Еванджелин“ и продължи да кара, отправяйки се на изток към зелената съблазън на глинестите пасища на близкия мост Брокс. Шофира трийсетина километра на изток и още няколко на юг. Не спря, докато вече не знаеше къде се намира. Беше идилично и тихо, и никой нямаше да я разпознае, а това беше всичко, което ѝ трябваше. Паркира под един дъб, подслонил семейство гълъби. В колата се преоблече в резервния екип за бягане, който винаги държеше на задната седалка.

Не беше загоряла, когато се шумугна в притихналата гора зад пътя. Вдигна ципа на суичъра си и започна да подтичва леко. Отначало имаше усещането, че краката ѝ тичат през блатна вода. Без мотивацията на отбора единственият съперник на Еврика беше въображението ѝ. Така тя си представи товарен самолет, голям колкото Ноевия ковчег, да се приземява точно зад нея, с големи колкото къща двигатели, засмукващи дървета и трактори в бръмчащите си витла, докато тя тича с все сила, задминавайки всяка превъртаща се като на лента материя на света.

Винаги беше изпитвала неприязън към прогнозите за времето, предпочиташе да открива спонтанност в атмосферата. Ранното утро беше ясно, с остатъци от предишни облаци, полепнали в небето. Сега онези високи облаци станаха златисти в оредяващата светлина и тънки като косъм струйки мъгла проникнаха през дъбовете, придавайки на гората мъждивкаво бял цвят. Еврика обичаше мъглата в гората и начина, по който вятърът кара папратите по протежение на дъбовите клони да се протягат към мъглата. Папратите жадуваха за влагата, която, превърнеше ли се в дъжд, щеше да превърне перестите им листа от червеникавокафяви в смарагдовозелени.

От всички хора, които Еврика познаваше, Диана беше единственият човек, който също би предпочел да тича в дъжд вместо в ярко слънце. Годишите на джогинг с майка ѝ я бяха научили да оценява как „лошото“ време омагьосва едно обикновено бягане: дъжд, потропващ по листата, буря, остъргваща кората на дърветата, мънички дъги, падащи върху разкривените клони. Диана и Еврика бяха съгласни помежду си, че ако това беше лошо време, не искаха да познават хубавото. Така че, докато мъглата се кълбеше над раменете ѝ, Еврика мислеше за нея като за погребалния саван, какъвто Диана би искала да носи, ако беше имала избор как да я погребат.

Не след дълго стигна до бял дървен знак, който някой друг бегач трябва да беше заковал върху един дъб, за да отбележи напредъка си. Тя плесна дървото с длан, както прави бегачът, когато стигне до половината на пътя си. Продължи.

Петите ѝ се оттласваха шумно в отъпканата пътека. Ръцете ѝ започнаха да се движат по-силно. Гората притъмня, когато заваля дъжд. Еврика продължи да тича. Не мислеше за учебните часове, които пропуска, за шепотите, които кръжаха около празното ѝ място в часа

по висша математика или английски. Намираше се в гората. Нямаше друго място, където би предпочела да бъде.

Проясняващият ѝ се ум беше като океан. Косата на Диана се вееше безтегловно из него. Андър се понесе покрай нея, посягайки към онази странна верига, която сякаш нямаше нито начало, нито край. Тя искаше да попита защо я бе спасил онази нощ — и от какво точно я беше спасил. Искеше да узнае повече за сребърната кутия и за зелената светлина, която тя съдържаше.

Животът бе станал толкова заплетен. Еврика винаги бе мислила, че обича да тича, защото това е бягство. Сега осъзна, че всеки път, щом влезе в гората, се стреми да открие нещо, някого. Днес не преследваше нищо и никого, защото не ѝ беше останал никой.

Стара блус песен, която едно време пускаше в своето радиошоу, нахлу в ума ѝ:

На децата без майка им е тежко, когато майка им е мъртва.

Тичала бе в продължение на километри, когато прасците ѝ започнаха да горят и тя осъзна, че отчаяно копнее за вода. Валеше по-силно, затова тя забави темпото и отвори уста към небето. Светът над нея беше в наситено росно зелено.

— Времето ти се подобрява.

Гласът дойде иззад нея. Еврика рязко се въртна кръгом.

Андър носеше избелели сиви джинси, официална риза и тъмносиня жилетка, която по някакъв начин изглеждаше впечатляваща. Взираше се в нея с безочлива увереност, бързо опровергана от нервното прокарване на пръсти през косата му.

Имаше особен талант да се слива с фона, докато не поиска да бъде видян. Сигурно беше притичала покрай него, макар да се гордееше с бдителността си по време на тичане. Сърцето ѝ вече препускаше от тренировката — а сега препускаше, защото отново беше насаме с Андър. Лек вятър прошумоля в листата на дърветата, запращайки към земята ситни дъждовни капчици. Носеше съвсем лек полъх на океан. Ароматът на Андър.

— А твоят избор на време става абсурден — Еврика отстъпи назад. Той беше или психопат, или спасител, а нямаше начин да измъкне ясен отговор от него. Спомни си последното нещо, което ѝ беше казал. Трябва да оцелееш — сякаш буквалното ѝ оцеляване бе под въпрос.

Погледът ѝ обходи гората, търсейки знаци от онези странни хора, следи от онази зелена светлина или някаква друга опасност — или следи от някои, които можеше да ѝ помогне, ако се окажеше, че опасността е Андър. Бяха сами.

Посегна за телефона си, представи си как набира 911, ако нещо се обърка. После се сети за Бил и другите ченгета, които познаваше, и осъзна, че беше безполезно. Освен това Андър просто си стоеше там.

От вида на лицето му едновременно ѝ се прииска да побегне от него и право към него, за да види колко наситени и напрегнати можеха да станат тези сини очи.

— Не се обаждай на приятеля си в полицейския участък — каза Андър. — Дойдох само да говоря с теб. Но само за сведение, нямам такава.

— Какво?

— Сведение. Криминално досие.

— Сведенията съществуват, за да бъдат разкривани.

Андър пристъпи по-близо. Еврика отстъпи назад. По суичъра ѝ покапа дъжд, изпращайки дълбока мразовита тръпка из тялото ѝ.

— И преди да попиташ, не те шпионирах, когато отиде при ченгетата. Но онези хора, които видях във фоайето, после по-късно на пътя...

— Кои бяха те? — попита Еврика. — И какво имаше в онази сребърна кутия?

Андър измъкна жълто-кафява качулка от джоба си. Дръпна я ниско над очите си, върху косата, която — забеляза Еврика — не изглеждаше мокра. Шапката му придаваше вид на детектив от старо черно криминале.

— Това са мои проблеми — каза той, — не твои.

— Не така го направи да изглежда онази вечер.

— Какво ще кажеш за това? — той отново пристъпи по-близо, вече само на няколко сантиметра и тя можеше да чуе дишането му. — На твоя страна съм.

— Аз на каква страна съм? — внезапно бликнала струя дъжд накара Еврика да отстъпи назад, под балдахина от листа.

Андър се намръщи.

— Толкова си нервна.

— Не съм.

Той посочи лактите ѝ, издаващи се над джобовете ѝ, в които беше напъхала юмруците си. Тя трепереше.

— Ако съм нервна, внезапните ти появи не помагат.

— Как мога да те убедя, че няма да те нараня, че се опитвам да помогна?

— Никога не съм молила за помощ.

— Ако не можеш да видиш, че съм един от добрите, никога няма да повярваш...

— Да повярвам какво? — тя скръсти здраво ръцете си на гърдите, за да потисне треперенето на лактите си. Във въздуха около тях висеше мъгла, придавайки на всичко малко размазани очертания.

Много леко Андър сложи длан върху ръката ѝ над лакътя. Докосването му беше топло. Кожата му бе суха. Това накара косъмчетата върху влажната ѝ кожа да настръхнат.

— Остатъкът от историята.

Думата „история“ напомни на Еврика за „Книгата на любовта“. Някакъв древен разказ за Атлантида нямаше нищо общо с това, за което говореше Андър, но тя все още чуваше в главата ѝ да звучи преводът на Мадам Блаватски: „Всичко може да се промени с последната дума“.

— Има ли щастлив завършек? — попита тя.

Андър се усмихна печално:

— Бива те в точните науки, нали?

— Не — ако погледнеш последните ѝ оценки, човек би си помислил, че не я бива в нищо. Но после в паметта ѝ възкръсна лицето на Диана — как всеки път, когато Еврика се присъединеше към нея за разкопки на терен, майка ѝ се хвалеше пред приятелите си за смущаващи неща като аналитичния ум на дъщеря си и сериозните книги, които четеше. Ако Диана беше тук, веднага щеше да заяви колко безспорно добра е Еврика в науките. — Предполагам, че ставам.

— Ами ако ти възложи експеримент? — попита Андър.

Еврика си помисли за часовете, които беше пропуснала днес, за неприятностите, които щеше да си навлече. Не беше сигурна, че иска да добави още една задача за изпълнение.

— Ами ако е нещо, което звучи невъзможно за доказване? — добави той.

— Ами ако просто ми кажеш за какво е всичко това?

— Ако успееш да докажеш тази невъзможна хипотеза — каза той, — тогава би ли ми имала доверие?

— Каква е хипотезата?

— Камъкът, който майка ти ти е оставила, когато е умряла...

Очите ѝ се стрелнаха нагоре, намирайки неговите. На фона на тучно зелената гора тюркоазените ириси на Андър бяха поръбени със зелено.

— Как узна за това?

— Опитай се да го намокриш.

— Да го намокря ли?

Андър кимна.

— Хипотезата ми е, че няма да успееш.

— Всичко може да се намокри — заяви тя, макар да се чудеше как кожата му беше суха, когато бе протегнал ръка към нея преди броени мигове.

— Не и онзи камък — рече той. — Ако се окаже, че съм прав, ще обещаеш ли да ми се довериш?

— Не виждам защо майка ми би ми оставила камък, който отблъсква водата.

— Виж, ще ти дам стимул — ако греша за камъка, ако това е просто обикновен стар скален къс, ще изчезна и никога няма да получиш пак вест от мен — той наклони глава, наблюдавайки реакцията ѝ без помен от закачливостта, която тя очакваше. — Обещавам.

Еврика не беше готова да не го види никога повече, дори и ако камъкът не се намокреше. Но погледът му я притискаше като торбите с пясък, които възпираха приливните наноси по протежение на лагуната. Очите му не ѝ позволяваха да се освободи.

— Чудесно. Ще опитам.

— Направи го — Андър направи пауза — сама. Никой друг не може да узнае какво имаш. Нито приятелите ти. Нито семейството ти.

Особено пък Брукс.

— Знаеш ли, двамата с Брукс би трябвало да се съберете — каза Еврика. — Изглежда, всеки от вас е всичко, за което другият мисли.

— Не можеш да му имаш доверие. Надявам се, че сега вече разбираш това.

Прищя й се да блъсне Андър. Той нямаше право да споменава Брукс сякаш знаеше нещо, което не й беше известно. Но я беше страх, че ако го блъсне, нямаше да е блъсване. Щеше да е прегръдка и тя щеше да се изгуби. Нямаше да знае как да се отскубне и освободи.

Подскочи на пети в калта. Можеше да мисли само как да избяга. Искаше да си е у дома, да бъде на сигурно място, макар да не знаеше как или къде да открие което и да е от тези неща. Изплъзваха й се от месеци.

Дъждът се усили. Еврика погледна назад в посоката, от която беше дошла, дълбоко в зеленото забвение, опитвайки се да види Магда на километри разстояние. Очертанията на гората се разтвориха в зрението й в чиста форма и цвят.

— Изглежда, не мога да имам доверие на никого — тя понечи да хукне обратно през шибация дъжд, искайки с всяка стъпка далече от Андър, да се обърне и да затича обратно към него. Тялото й воюваше с инстинктите й, докато й се прииска да изпищи. Затича по-бързо.

— Скоро ще разбереш колко грешиш! — изкрещя Андър, стоейки неподвижно там, където го беше оставила. Беше си помислила, че може да я последва, но той не го направи.

Тя спря. Думите му я бяха оставили без дъх. Бавно се обърна. Но когато погледна през дъжда и мъглата, вятъра и листата, Андър вече беше изчезнал.

ГРЪМОТЕВИЧНИЯТ КАМЪК

— Веднага щом свършиш с домашните си — каза Рода от отсрещния край на масата на вечеря същата вечер, — ще напишеш имейл с извинение до д-р Ландри, препращайки копие и до мен. И ѝ съобщи, че ще я видиш другата седмица.

Еврика ожесточено изтръска сос табаско върху етуфето си. Заповедите на Рода не заслужаваха дори един гневен поглед.

— Баща ти и аз обсъждахме идеи с д-р Ландри — продължи тя. — Не мислим, че ще приемаш терапията сериозно, освен ако не те държим отговорна. Което е причината, поради която ще плащаш за сеансите. — Рода отпи от розето си. — От джоба си. Седемдесет и пет долара седмично.

Еврика стисна челюст, за да попречи на устата си да увисне отворена. Значи най-накрая се бяха спрели на наказание за необуздания изблик от миналата седмица.

— Но аз нямам работа — каза тя.

— От химическото чистене ще ти дадат отново старата ти работа — отвърна Рода, — при положение че успееш да докажеш, че си станала по-отговорна, откакто те уволниха.

Еврика не беше станала по-отговорна. Беше станала самоубийствено потисната. Погледна към баща си за помощ.

— Говорих с Рути — каза той, със забит в етуфето си поглед сякаш говореше на чинията си, вместо на дъщеря си. — Можеш да се справиш с две смени седмично, нали? — Вдигна вилицата си. — Сега яж, храната изстива.

Еврика не можеше да яде. Обмисли многото изречения, които се оформяха в ума ѝ: Вие двамата със сигурност знаете как да се справите с един опит за самоубийство. Възможно ли е да направите една лоша ситуация още по-лоша? Секретарката от „Еванджелини“ се обади да разбере защо не съм била в час днес, но вече изтрих съобщението в гласовата поща. Споменах ли, че освен това напуснах отбора по бягане

и не планирам да се връщам на училище? Тръгвам си и няма да се върна никога.

Но слухът на Рода отказваше да чува неудобна искреност. А баща ѝ? Еврика вече едва го разпознаваше. Той, изглежда, си беше създал нова идентичност от това, да не противоречи на съпругата си. Може би защото никога не беше успявал да се справи с това, когато беше женен за Диана.

Нищо, което Еврика би могла да каже, нямаше да промени жестоките правила на тази къща, които винаги важаха само за нея. Умът ѝ гореше, но очите ѝ останаха сведени. Имаше по-добри неща за вършене, отколкото да се бори с чудовищата от отсрещната страна на масата.

Въображаеми планове се трупаха в пределите на ума ѝ. Може би щеше да се хване на работа на някоя малка рибарска лодка, плаваща близо до мястото, където според „Книгата на любовта“ се беше намирала Атлантида. Мадам Блаватски, изглежда, мислеше, че островът наистина е съществувал. Може би старата жена щеше дори да иска да се присъедини към Еврика. Можеха да спестят пари, да купят стара лодка и да отплават в жестокия океан, където беше всичко, което тя обичаше. Можеха да открият Херкулесовите стълбове и да продължат. Може би тогава тя щеше да се почувства у дома — не като извънземен пришълец, както на тази маса сега. Размести няколко грахчета с вилицата си. Заби нож в етуфето си, за да види дали може да се задържи изправен.

— Ако смяташ да проявяваш неуважение към храната, която слагаме на тази маса — каза Рода, — мисля, че можеш да се оттеглиш.

Баща ѝ добави с по-мек тон:

— Нахрани ли се достатъчно?

На Еврика ѝ беше нужна цялата ѝ сила, за да не завърти очи. Тя стана, бутна навътре стола си и се опита да си представи колко различна щеше да изглежда тази сцена, ако бяха само тя и баща ѝ, ако все още го уважаваше, ако той никога не се беше оженил за Рода.

В мига, щом мисълта се оформи в ума ѝ, погледът ѝ намери брат ѝ и сестра ѝ и тя съжали за желанието си. На лицата на близнаците имаше замислено намръщени гримаси. Мълчаха, сякаш се напрягаха в очакване Еврика да изпадне в пристъп на бяс. Лицата им, малките им прегърбени раменца, я изпълниха с желание да ги грабне и да ги

отнесе със себе си там, където избягаше — където и да беше това. Целуна ги по главичките и се качи в стаята си.

Затвори вратата си и рухна върху леглото си. Беше взела душ след тичането си и мократа ѝ коса бе навлажнила яката на фланелената пижама, която обичаше да носи, когато вали. Лежеше неподвижно и се опитваше да разгадае тайния код на дъжда, потропващ по покрива.

Дръж се, казваше той. Просто се дръж и чакай.

Чудеше се какво ли прави Андър и в каква ли стая лежеше в леглото, вирайки се нагоре в тавана. Знаеше, че мисли за нея поне от време на време; нужна бе известна предвидливост, за да чакаш някого в гората и на всички други места, където я беше чакал. Но какво наистина мислеше за нея?

Какво наистина мислеше тя за него? Страхуваше се от него, привлечена към него, провокирана от него, изненадана от него. Мислите за него я изтръгваха от депресията ѝ — и заплашваха да я потопят по-дълбоко в нея. У него имаше някаква енергия, която отвличаше вниманието ѝ от скръбта.

Сети се за гръмотевичния камък и хипотезата на Андър. Беше глупаво. Доверието не е нещо, което се ражда от един експеримент. Помисли си за приятелството си с Кат. Бяха спечелили взаимно доверието си с течение на времето, бяха го укрепвали бавно като мускул, докато то вече бе придобило изцяло своя собствена сила. Но понякога доверието поразяваше интуицията като мълния, бързо и дълбоко, както беше станало между Еврика и Мадам Блаватски. Едно беше сигурно: Доверието беше взаимно и това беше проблемът с нея и Андър. Той държеше всички карти. Изглежда, ролята на Еврика в отношенията беше просто да бъде хвърляна в тревога.

Но... не се налагаше да има доверие на Андър, за да научи повече за гръмотевичния камък.

Тя отвори чекмеджето на бюрото си и постави малкото синьо ковчеже в центъра на леглото си. Изпитваше смущение, че обмисля да тества хипотезата му, дори сама в стаята си със затворена врата и капаци на прозорците.

Долу чиниите и вилиците потракваха, докато някой ги носеше към мивката. Тази вечер беше неин ред да мие съдовете, но никой не дойде да ѝ натяква за това. Все едно вече не беше там.

Стъпки по стълбите накараха Еврика да се хвърли към училищната си чанта. Ако баща ѝ влезеше, щеше да ѝ се наложи да се престори, че учи. Имаше домашно по висша математика, което щеше да ѝ отнеме цели часове, тест по латински в петък и кой знае колко работа за наваксване от пропуснатите днес часовете. Запълни леглото си с учебници и папки, прикривайки кутията с гръмотевичния камък. Плъзна учебника по висша математика върху коленете си точно преди той да почука на вратата.

— Да?

Баща ѝ подаде глава вътре. Беше праметнал през рамо кърпа за съдове, а ръцете му бяха зачервени от горещата вода. Еврика се взираше упорито в произволна страница от учебника си по висша математика и се надяваше, че неговата абстрактност ще отклони вниманието ѝ от вината, задето го остави да свърши нейните задължения.

Едно време той заставаше над леглото ѝ, предлагайки умни, изненадващи насоки за домашното ѝ. Сега дори не пристъпваше в стаята ѝ.

Кимна към учебника ѝ:

— Принципът на неопределеността? Трудна работа. Колкото повече знаеш как се изменя една променлива, толкова по-малко знаеш за другата. А всичко се променя през цялото време.

Еврика погледна към тавана:

— Вече не знам разликата между променливите и константите.

— Само се опитваме да направим онова, което е най-добро за теб, Рика.

Тя не отговори. Нямахше какво да каже на това, на него.

Когато баща ѝ затвори вратата, тя прочете абзаца, представящ принципа на неопределеността. На титулната страница на главата в учебника беше показан голям триъгълник, гръцкият символ за промяна, делта. Беше със същата форма като увития в марля гръмотевичен камък.

Бутна настрана учебника си и отвори кутията. Гръмотевичният камък, все още увит в странната си бяла марля, изглеждаше малък и невзрачен. Тя го вдигна, спомняйки си колко деликатно го беше държал Брукс. Опита се да постигне същото ниво на благоговение. Сети се за предупреждението на Андър, че трябва да изпробва камъка

насаме, че Брукс не трябва да знае какво има тя. Какво всъщност имаше? Никога дори не беше виждала как изглежда камъкът. Спомни си послеписа на Диана:

Не развивай марлята, докато не ти се наложи. Ще разбереш, когато дойде моментът.

Животът на Еврика беше пълен хаос. Беше на ръба да бъде изритана от къщата, в която ѝ беше омразно да живее. Не ходеше на училище. Беше се отчуждила от всичките си приятели и следваше птици през лагуната призори, за да се среща със стари медиуми. Как се предполагаше да знае дали сега беше загадъчното кога на Диана?

Посегна към чашата на нощното си шкафче, но не размота марлята от камъка. Постави го върху папката си по латински. Много внимателно изля малка струйка от снощната вода право върху камъка. Загледа как мокрото петно се процежда през марлята. Това си беше просто парче скала.

Остави камъка и провеси крака направо през леглото. Мечтателката в нея беше разочарована.

После с периферното си зрение видя едва доловимо движение. Едно ъгълче от марлята около камъка се беше повдигнало, сякаш разхлабено от водата. Ще разбереш кога. Еврика чу гласа на Диана, сякаш тя лежеше до нея. Това я накара да потръпне.

Отлепи още малко от ъгълчето на марлята. Това накара камъка да се завърти бързо, смъквайки слой след слой бяла обвивка. Пръстите на Еврика проникваха през разхлабващата се тъкан, докато триъгълната форма на камъка се смаляваше и изостряше в ръцете ѝ.

Най-сетне падна и последният слой марля. Тя държеше в ръце камък със страни на равнобедрен триъгълник, голям приблизително колкото медальона от лазурит, но няколко пъти по-тежък. Изучаваше повърхността му — гладка, с няколко ръбчета и несъвършенства, като всяка друга скала. Тук-там беше осеяно със зърнести сивосини кристали. От него щеше да излезе хубаво камъче за подхвърляне за Андър.

Телефонът ѝ избръмча върху нощното ѝ шкафче. Хвърли се към него, необяснимо сигурна, че се обажда той. На екрана обаче се

виждаше снимката на кокетната, полуоблечена Кат. Еврика остави телефона да превключи на гласова поща. Кат ѝ пращаше есемеси и звънеше на всеки няколко часа след първия час тази сутрин. Еврика не знаеше какво да ѝ каже. Познаваха се твърде добре, за да излъже и да каже, че няма нищо.

Когато екранът на телефона ѝ почерня и светлината в спалнята ѝ отново притъмня, Еврика забеляза, че камъкът излъчва слаба синя светлина. Мънички сивкавосини жилки сияеха по повърхността на скалния къс. Тя се взря в тях, докато започнаха да наподобяват абстрактните думи на някакъв език. Преобърна камъка и загледа как върху задната му страна се образува позната форма. Жилките образуваха кръгове. Ушите ѝ запищяха. Тръпки покриха кожата ѝ. Изображението върху голия гръмотевичен камък изглеждаше точно като белега върху челото на Брукс.

Слаб пукот на гръмотевица прозвуча в небето. Беше само съвпадение, но я стресна. Камъкът се изхлузи от пръстите ѝ и се плъзна в една гънка на кувертюрата на леглото. Тя посегна отново за чашата и изля съдържанието ѝ върху голия гръмотевичен камък сякаш потушаваше огън, сякаш унищожаваше приятелството си с Брукс.

От камъка плисна обратно вода и я улучи в лицето.

Тя взе да плюе и избърса челото си. Взря се в камъка. Кувертюрата на леглото ѝ беше мокра, бележките и учебниците ѝ също. Попи ги с една възглавница и ги отмести настрани. Вдигна камъка. Беше сух като кравешки череп върху стената на долнопробна кръчма.

— Няма начин — промърмори тя.

Изхлузи се от леглото, носейки камъка, и откряна вратата си. Телевизорът на долния етаж излъчваше местните новини. Нощната лампа на близнаците хвърляше слаби лъчи през отворената врата на стаята, която деляха. Тя отиде на пръсти до банята, затвори и заключи вратата. Застана с гръб, облегал на стената, и се погледна в огледалото, както държеше камъка.

Пижамата ѝ беше оплискана с вода. Краищата на косата, обрамчваща лицето ѝ, бяха мокри. Сложи камъка под крана и пусна водата докрай.

Когато струята удари камъка, той мигновено я отблъсна. Не, не беше това — Еврика погледна по-отблизо и видя, че водата дори не

беше докоснала камъка. Беше отблъсната във въздуха над и около него.

Тя спря крана. Седна на ръба на медната вана с крачета, която беше претъпкана с играчките за баня на близнаците. Мивката, огледалото, килимчето — всичко беше подгизнало. Гръмотевичният камък беше абсолютно сух.

— Мамо — промърмори тя, — в какво ме въвлече?

Доближи камъка до лицето си и го огледа, преобръщайки го в ръце. В най-широкия ъгъл на триъгълника беше направена малка дупка, достатъчно широка, за да се провере верижка през нея. Гръмотевичният камък можеше да се носи като колие.

Тогава защо да се държи увит в марля? Може би марлята предпазваше запечатващия материал, добавен, за да отблъсква водата. Еврика погледна навън през прозореца на банята към дъжда, който падаше по затъмнените клони. Хрумна ѝ идея.

Провлачи една хавлиена кърпа по мивката и пода, опитвайки се да попие колкото може повече вода. Пъхна гръмотевичния камък в джоба на пижамата си и се промъкна надолу по коридора. Най-горе на стълбите погледна надолу и видя баща си заспал на дивана, с тяло, осветено от сиянието на телевизора. На гърдите му се крепеше купа с пуканки. Тя чу ожесточено тракане, което идваше от кухнята — можеше да е само Рода, която изтезаваше лаптопа си.

Еврика се прокрадна надолу по стълбите и внимателно отвори задната врата. Видя я само Скуот, който изприпка навън с нея, защото обожаваше да се цапа с кал в дъжда. Еврика го почеса по главата и му позволи да подскочи нагоре, за да я целуне по лицето — навик, от който Рода се мъчеше да го отучи от години. Той последва Еврика, когато тя слезе по стълбите на верандата и се отпрати към задната порта, водеща към лагуната.

Нов пукот на гръмотевица принуди Еврика да си припомни, че валеше цяла вечер, че току-що беше чула Коки Фушо да предупреждава по телевизията за буря. Вдигна резето на портата и стъпи на кея, откъдето съседите им пускаха рибарската си пирога във водата. Седна на ръба, нави крачолите на пижамата си и потопи крака в лагуната. Беше толкова студено, че тялото ѝ настръхна. Но остави ледените си крака там, дори когато започнаха да горят от студ.

С лявата си ръка измъкна камъка от джоба си и загледа как ситни дъждовни капки рикошират от повърхността му. Те привлякоха

вниманието на объркания Скуот, когато подуши камъка и носът му се намокри.

Тя обвини гръмотевичния камък с юмрук и го запрати в лагуната, като се надвеси и изпъна ръка във водата, поемайки си рязко дъх от студа. Водата потръпна, после нивото ѝ се покачи и Еврика видя, че около гръмотевичния камък и ръката ѝ се бе образувал голям въздушен мехур. Мехурът свършваше точно йод повърхността на водата, където беше лакътят ѝ.

С дясната си ръка Еврика опипа изучаващо подводния мехур, очаквайки той да се спука. Това не стана. Мехурът беше податлив и силен, като неразрушим балон. Когато издърпа мократа си дясна ръка от водата, тя почувства разлика. Лявата ѝ ръка, все още под водата, обгърната от въздушната струя, изобщо не беше мокра. Най-накрая тя издърпа гръмотевичния камък от водата и видя, че той също бе останал абсолютно сух.

— Добре, Андър — каза тя. — Печелиш.

ИЗЧЕЗВАНЕТО

Троп. Троп. Троп.

Когато Поларис пристигна на прозореца ѝ преди изгрев-слънце във вторник сутринта, до третото потропване по стъклото Еврика вече се беше измъкнала от леглото. Раздели завесите си и вдигна студеното стъкло, за да поздрави жълто-зелената птица.

Птицата означаваше Блаватски, а Блаватски означаваше отговори. Превеждането на Книгата на любовта се беше превърнало в най-неотложната мисия на Еврика, откакто Диана беше починала. По някакъв начин, докато историята ставаше по-необузdana и по-нереална, връзката на Еврика с нея се затвърди. Изпитваше детинско любопитство да узнае подробностите от пророчеството на вещиците на мълвата сякаш то по някакъв начин се отнасяше до собствения ѝ живот. Нямаше търпение да се срещне със старата жена долу при върбата.

Беше спала с гръмотевичния камък, поставен на същата верижка като медальона от лазурит. Непоносимо ѝ беше да го увие и отново да го прибере. Усещаше тежестта му около врата си, топлината от допира на гърдите ѝ цяла нощ. Реши да поиска мнението на Мадам Блаватски за него. Това означаваше да приеме старата жена по-дълбоко в личния си живот, но Еврика се доверяваше на инстинктите си. Може би Блаватски щеше да знае нещо, което би помогнало на Еврика да разбере по-добре камъка — може би можеше дори да обясни интереса на Андър към него.

Протегна длан към Поларис, но птицата прелетя покрай нея. Спусна се в стаята ѝ, литна възбудено в кръг близо до тавана, после се стрелна обратно навън през прозореца в черното като въглен небе. Изпляска с крил е, изпращайки полъх на въздух с аромат на бор в посоката на Еврика, излагайки на показ пъстрите пера там, където вътрешната част на крилете му се съединяваше с гръдната му кост. Ключът му се разтвори широко към небето в пронизителен крясък.

— Сега пък на петел ли се правиш?

Поларис изкрещя отново. Звукът беше жалък; с нищо не напомняше на мелодичните ноти, които го беше чувала да чурулика преди.

— Идвам — Еврика погледна пижамата и босите си крака. Навън беше студено, въздухът — влажен, а слънцето нямаше скоро да се покаже. Тя грабна първото, което намери опипом в дрешника си: избелелия зелен екип за бягане на „Еванджелин“, който носеше на състезанията по бягане извън училище. Екипът от изкуствена материя беше топъл и можеше да тича с него, и нямаше причина да храни сантиментални чувства към отбора, от който бе умолявала да си тръгне. Изми си зъбите и набързо прибра косата си в плитка. Срећна се с Поларис край розмариновия храст в края на предната веранда.

Утринта беше влажна, изпълнена с тихото цвъртене на щурците и ведрото шумолене на полюшващ се на вятъра розмарин. Този път Поларис не изчака Еврика да си завърже маратонките. Литна в същата посока, в която го беше последвала онзи ден, но по-бързо. Еврика започна да подтичва. Очите ѝ бяха наполовина изнемощели и наполовина будни. Прасците ѝ горяха от вчерашното тичане.

Крякането на птицата беше настойчиво, рязко и стържещо на фона на спящата улица в пет сутринта. На Еврика ѝ се прииска да знае как да го укроти. Днес нещо в настроението му беше различно, но тя не говореше неговия език. Всичко, което можеше да направи, беше да не изостава.

Спринтираше, когато мина покрай червения пикап на вестникаря в края на Шейди Съркъл. Помаха му като на приятел, после свърна надясно, за да мине напъряко през моравата на семейство Гълиот. Стигна до лагуната с военнопозеления ѝ утринен блясък. Беше изгубила от поглед Поларис, но знаеше пътя до върбата.

Можеше да го пробяга със затворени очи и почти ѝ се стори, че го направи. Не беше спала добре от дни. Беше на прага на изтощението. Загледа отражението на луната, потрепващо по повърхността на водата, и си представи, че то бе „излюпило“ дузина мънички луни. Малките полумесеци плуваха нагоре срещу течението, подскачайки като летящи риби, опитвайки се да изпреварят Еврика. В желанието да победи краката ѝ започнаха да се движат по-бързо, докато се препъна в здравите корени на една папрат и падна в калта.

Приземи се на болната си китка. Трепна, докато си връщаше опората и темпото.

Кряк!

Поларис се спусна над рамото ѝ, докато тя пробягваше последните десетина метра до върбата. Птицата остана назад, все още издавайки сподавените крякащи звуци, които дразнеха и двете уши на Еврика. Едва когато стигна до дървото, тя осъзна причината за издавания от него звук. Облегна се на гладкия бял ствол на дървото и отпусна ръце върху коленете си, за да си поеме дъх. Мадам Блаватски не беше там.

Сега в чуруликането на Поларис долови гневна нотка. Той обикаляше в широки кръгове над дървото. Еврика вдигна поглед към него, объркана, изтощена — и тогава разбра.

— Преди всичко, ти не искаше да идвам тук.

Кряк!

— Е, добре, как се предполага да знам къде е тя?

Кряк!

Той литна в посоката, откъдето Еврика беше дошла току-що, като се обърна веднъж назад, за да отправи нещо, което, макар и абсурдно, безспорно беше гневен поглед. С мъчително повдигащи се и спускащи се гърди, с отслабваща енергия, Еврика го последва.

Небето беше още тъмно, когато паркира Магда на осеяния с дупки паркинг пред офиса на Блаватски. Вятърът разпръскваше обвити в сянка дъбови листа по неравния паваж. Една улична лампа осветяваше пресечката, но оставяше редицата от магазини зловещо тъмна.

Еврика беше надраскала бележка, която гласеше, че отива на училище по-рано заради лабораторен експеримент по естествени науки, и я бе оставила на плота в кухнята. Знаеше, че сигурно е изглеждало абсурдно, когато отвори вратата на колата, та Поларис да влети вътре, но така беше с повечето ѝ действия напоследък. Птицата беше страхотен навигатор, щом Еврика осъзна, че две подскачания на една или друга страна върху таблото показват накъде се предполага да завие. С включено отопление, със смъкнати прозорци и подвижен

покрив, бяха се отправили с пълна скорост към ателието на преводачката от другата страна на Лафайет.

На паркинга имаше само още една кола. Изглеждаше сякаш беше паркирана пред солариума в съседство от цяло десетилетие, което накара Еврика да се зачуди за Мадам Блаватски — как ли се справяше старата жена.

Поларис се зарея навън от отворения прозорец и нагоре по външното стълбище, преди Еврика да е изключила двигателя. Когато го настигна, ръката ѝ взе да кръжи нервно над старинното чукче с форма на лъвска глава.

— Тя каза да не я безпокоим у дома — каза Еврика на Поларис. — Ти беше там, помниш ли?

Пронизителният кръсък на Поларис я накара да подскочи. Не ѝ се струваше правилно да почука толкова рано, така че вместо това Еврика леко побутна вратата с хълбок. Тя се люшна и се отвори към фойето с нисък таван на Блаватски. Еврика и Поларис влязоха. Антрето бе тихо и влажно и миришеше на вкиснато мляко. Двата сгъваеми стола бяха още там, както и червената лампа и празната поставка за списания. Но нещо ѝ се струваше различно. Вратата към ателието на Мадам Блаватски беше открехната.

Еврика погледна Поларис. Той беше безмълвен, с приборани до тялото криле, докато прелиташе през входа. След миг Еврика го последва.

Всеки сантиметър от кабинета на Мадам Блаватски беше претършуван; всичко, което можеше да се счупи, бе счупено. И четирите клетки за птици бяха разкривени и насечени с ножици за рязане на тел. Една клетка висеше обезформена от тавана; останалите бяха захвърлени на пода. Няколко птици чуруликаха нервно върху перваза на отворения прозорец. Останалите сигурно бяха отлетели — или по-лошо. Навсякъде имаше зелени пера.

Намръщените портрети лежаха разбити върху изкаляния персийски килим. Възглавниците на дивана бяха нарязани. Пълнежът се изливаше от тях като гной от рана. Овлажнителят близо до задната стена издаваше клокочещ звук, което — Еврика знаеше от грижите за алергиите на близнаците — означаваше, че е останал почти без вода. Един шкаф за книги лежеше на трески на пода. Една от костенурките изучаваше назъбената планина от текстове.

Еврика закрачи из стаята, като прекрачваше внимателно книгите и разбитите рамки от снимки. Забеляза малка чинийка за масло, преливаща от пръстени със скъпоценни камъни. Сцената не изглеждаше типична за обир.

Къде беше Блаватски? И къде беше книгата на Еврика?

Започна да прехвърля някакви измачкани листове по бюрото, но не искаше да рови из личните неща на Мадам Блаватски, дори ако друг някой вече го беше направил. Зад бюрото забеляза пепелника, където преводачката гасеше цигарите си. По четири фаса имаше подобни на целувка следи от неизменното червено червило на Блаватски. Два бяха бледи като хартията.

Еврика докосна висящите бижута около врата си, почти без да осъзнава, че ѝ ставаше навик да ги призовава на помощ. Затвори очи и се отпусна в стола пред бюрото на Блаватски. Имаше чувството, че черните стени и таван се приближават и я притискат.

Бледите цигари я подсетиха за бледи лица, достатъчно спокойни, за да пушат, преди... или след, или по време на опустошаването на кабинета на Блаватски. Какво бяха търсили натрапниците?

Къде беше книгата ѝ?

Знаеше, че е предубедена, но не можеше да си представи други виновници, освен призрачно изглеждащите хора от тъмния път. Представата как бледите им пръсти държат книгата на Диана накара Еврика да скочи рязко на крака.

В дъното на кабинета, близо до отворения прозорец, откри миниатюрна ниша, която не беше видяла при първото си посещение. На вратата бе окачена пурпурна мънистена завеса, която изтрака, когато мина през нея. В нишата имаше малък кухненски бокс с малка мивка, сандъче за цветя с прорасъл копър, трикрако дървено столче и зад миниатюрен хладилник — изненадващо — стълбище.

Апартаментът на Мадам Блаватски беше на етажа над кабинета ѝ. Еврика вземаше стъпалата по три наведнъж. Поларис чуруликаше одобрително сякаш през цялото време бе искал тя да тръгне именно в тази посока.

Стълбите бяха тъмни, затова тя си светеше с телефона. Най-горе се намираше затворена врата с шест огромни резета. Всяка от ключалките беше уникална и старинна — и изглеждаше напълно неразбиваема. Еврика изпита облекчение, мислейки си, че поне онзи,

който бе претършувал ателието на долния етаж, не би успял да проникне с взлом в апартамента на Мадам Блаватски.

Поларис изкряка гневно сякаш бе очаквал Еврика да има ключ. Спусна се и взе да кълве парцаливия килим в подножието на вратата като пиле, отчаяно копнеещо за храна. Еврика насочи светлината на телефона си надолу, за да види какво прави той.

Прииска ѝ се да не беше.

През процепа между вратата и стълбищната площадка се беше просмукала локва кръв. Беше наквасила по-голямата част от найгорното стъпало и сега се разпростираше надолу. В безмълвната тъмнина на стълбището Еврика чу една капчица да пада от найгорното стъпало върху онова, на което стоеше тя. Тя се отдръпна, отвратена и уплашена.

Остана скована и замаяна. Надвеси се напред, с намерение да подпре ръка на вратата за миг, за да си възвърне равновесието — но залитна с размахани ръце назад, когато вратата поддаде под съвсем лекия натиск на докосването ѝ. Подобно на отсечено дърво вратата се търколи и падна в апартамента. Тежкото ѝ тупване бе придружено от влажен плясък по килима, който — осъзна Еврика — някак бе свързан с кръвта, събрала се в локва зад вратата. При удара по опушените стени се разлетяха червени пръски.

Който и да бе идвал тук, беше изтръгнал вратата от пантите и преди да си тръгне, я беше подпрял, така че отвън все още изглеждаше заключена с резетата.

Би трябвало да си тръгне. Би трябвало да се обърне кръгом точно сега, в този миг, да се втурне надолу по стълбите и да се махне оттук, преди да види нещо, което не искаше да вижда. Устата ѝ се изпълни с противен вкус. Би трябвало да се обади на полицията. Би трябвало да се махне оттук и да не се връща никога.

Но не можеше. Нещо се беше случило на човек, за когото я беше грижа. Колкото и високо да крещяха инстинктите ѝ: „Бягай!“, Еврика не можеше да обърне гръб на Мадам Блаватски.

Пристъпи през окървавената площадка върху повалената врата и последва Поларис в апартамента. Миришеше на кръв, пот и цигари. Дузини почти изгаснали свещи потрепваха, подредени по протежение на една полица. Бяха единственият източник на светлина в стаята. Отвън пред малкия единичен прозорец равномерно щракаше

електрическа машинка против насекоми. В центъра на стаята, просната върху синия фабрично изработен килим от изкуствена материя, на първото място, което Еврика заподозря, и последното място, на което си позволи да погледне, беше Мадам Блаватски, мъртва като Диана.

Ръката на Еврика се вдигна към гърлото, за да сподави ахването ѝ. Над рамото ѝ, стълбицето към изхода изглеждаше безкрайно, сякаш никога нямаше да успее да се добере дотам, без да припадне. Инстинктивно потърси опипом телефона си в джоба. Набра 911, но не можеше да се застави да натисне клавиша за разговор. Еврика нямаше глас, нямаше начин да съобщи на някакъв непознат на другия край на телефонната линия, че жената, превърнала се за нея в най-близкото подобие на майка, беше мъртва.

Телефонът падна обратно в джоба ѝ. Приблужи се до Мадам Блаватски, но внимаваше да стои отвъд разлялата се кръв.

Гъсти кичури кестенява коса лежаха на пода, обкръжаващи главата на старата жена като корона. Имаше плешиви розови петна там, където косата бе изтръгната от скалпа ѝ. Очите ѝ бяха отворени. Едното се вираше с празно изражение в тавана. Другото беше напълно изтръгнато от орбитата си. Поклащаше се близо до слепоочието ѝ, като се крепеше на тънка розова артерия. Бузите ѝ бяха покрити с кървави резки сякаш някой беше прокарал по тях остри нокти. Краката и ръцете ѝ бяха разперени отстрани до тялото ѝ, придавайки ѝ вид на някакъв осакатен „снежен ангел“. Едната ръка стискаше броеница. Наметалото ѝ от съшити парчета плат беше хлъзгаво от кръв. Беше пребита, разкъсана, намушкана многократно в гърдите от нещо, което оставяше много по-големи разрези от нож. Беше оставена да умре от загуба на кръв на пода.

Еврика се подпря със залитане на стената. Запита се каква ли е била последната мисъл на Мадам Блаватски. Опита се да си представи какви ли молитви е изрекла жената, докато е напускала света, но от шока умът ѝ бе празен. Отпусна се на колене. Диана винаги казваше, че всичко в света е свързано. Защо Еврика не се бе спряла, за да помисли, че „Книгата на любовта“ бе свързана по някакъв начин с гръмотевичния камък, за който Андър знаеше толкова много — или с хората, от които я бе защитил на пътя? Беше сигурна, че ако те бяха онези, причинили това на Мадам Блаватски, то значи бяха дошли да търсят „Книгата на любовта“. Бяха извършили убийство заради нея.

А ако това беше вярно, вината за смъртта на Мадам Блаватски бе нейна. Умът ѝ се насочи към изповедалнята, където ходеше в събота следобед с баща си. Нямаше представа колко молитви „Аве Мария“ и „Отче наш“ щеше да се наложи да изрече, за да изкупи този грях.

Изобщо не биваше да настоява да продължат с превода. Мадам Блаватски я беше предупредила за рисковете. Еврика трябваше да свърже колебанието на старата жена с опасността, за която я предупреди Андър. Но не беше. Може би не беше искала да го направи. Може би искаше едно сладко и вълшебно нещо в живота си. Сега това сладко и вълшебно нещо бе мъртво.

Стори ѝ се, че ще се задави, но това не стана. Помисли си, че може да изпищи, но не го стори. Вместо това коленичи по-близо до гърдите на Мадам Блаватски и устоя на порива да я докосне. С месеци Еврика бе копняла за невъзможния шанс да вземе в прегръдките си Диана след смъртта ѝ. Сега искаше да протегне ръка към Мадам Блаватски, но откритите рани я възпираха. Не защото бе отвратена — макар че жената бе в ужасно състояние, — а защото бе достатъчно благоразумна, за да не се замесва в това убийство. Не се приближи, знаейки, че независимо колко я беше грижа, не можеше да направи нищо, за да помогне на Блаватски.

Представи си как други се натъкват на тази гледка: сивата бледност, която кожата на Рода щеше да придобие, както ставаше, когато ѝ се гадеше, придавайки на оранжевото ѝ червило клоунски вид; молитвите, които щяха да бликнат от устните на най-набожната съученичка на Еврика, Бел Поуг, слисаните ругатни, които Кат щеше да избълва. Еврика си представи, че може да види себе си напълно извън тялото си. Изглеждаше безжизнена и неподвижна като каменен блок, стоял в апартамента цели хилядолетия. Имаше стоически и недостижим вид.

Смъртта на Диана бе унищожила загадките на смъртта за Еврика. Тя знаеше, че смъртта я чака, както бе чакала Мадам Блаватски, както чакаше всички, които тя обичаше, и онези, които не обичаше. Знаеше, че човешките същества са родени, за да умрат. Спомни си последния ред от едно стихотворение на Дилън Томас, което веднъж беше прочела в онлайн форум за съболезнования. Това беше единственото нещо, което ѝ звучеше смислено, когато беше в болницата.

След първата смърт няма друга.

Диана беше първата смърт за Еврика. Това означаваше, че смъртта на Мадам Блаватски беше никоя друга. Дори смъртта на самата Еврика щеше да е никоя друга.

Скръбта ѝ беше могъща; просто изглеждаше различно от онова, с което бяха свикнали другите хора.

Страхуваше се, но не от мъртвото тяло пред себе си — беше виждала и по-ужасни неща в твърде много кошмари. Боеше се от онова, което смъртта на Мадам Блаватски означаваше за другите ѝ близки хора, чийто брой и бездруго се смаляваше. Изпитваше непреодолимо чувство, че са ѝ откраднали нещо, знаейки, че никога няма да разбере останалата част от „Книгата на любовта“.

Дали убийците бяха взели книгата ѝ? Мисълта да я притежава някой друг, да знае повече от нея, отколкото знаеше тя, я изпълваше с ярост. Изправи се и тръгна към кухненския плот на Блаватски, после към нощното ѝ шкафче, търсейки някаква следа от книгата, като внимаваше да не промени сцената на местопрестъплението.

Не намери нищо, само сърдечна болка. Беше толкова нещастна, че почти не можеше да вижда. Поларис крякаше и леко пощипваше с клон краищата на наметалото на Мадам Блаватски.

Всичко може да се промени с последната дума, помисли си Еврика. Но това не можеше да е последната дума на Мадам Блаватски. Тя заслужаваше много, много повече от това.

Еврика отново се смъкна на пода. Пръстите ѝ интуитивно посегнаха към гърдите, правейки кръстния знак. Притисна длани една към друга и сведе глава в безмълвна молитва към свети Франциск, молейки за покой от името на старата жена. Остана със сведена глава и затворени очи, докато усети, че молитвата ѝ бе напуснала стаята и беше поела по пътя си в атмосферата. Надяваше се да стигне до мястото, накъдето беше поела.

Какво щеше да стане с Мадам Блаватски? Еврика нямаше как да знае кой ще е следващият, който ще открие жената, дали тя имаше приятели или семейство наблизо. Докато размишляваше за най-простите възможности да намери помощ за Мадам Блаватски, тя си представи ужасяващи разговори с шерифа. Гърдите ѝ се стегнаха.

Дори да се замесеше в криминално разследване, това нямаше да съживи старицата. И все пак Еврика трябваше да намери някакъв начин да съобщи на полицията.

Огледа се из стаята, съкрушена — а после ѝ хрумна една идея.

На стълбищната площадка беше минала покрай голяма противопожарна аларма, вероятно инсталирана преди сградата да стане жилищна. Еврика стана и заобиколи локвата кръв, подхлъзвайки се леко, докато прекосяваше входа. Възвърна равновесието си и издърпа ръкава на екипа за бягане върху ръката си, за да не остави отпечатъци. Посегна към червения капак и дръпна надолу металната ръчка.

Алармата се задейства мигновено — оглушителна, почти комично шумна. Еврика зарови глава между раменете си и се отправи към изхода. Преди да излезе още веднъж се взря в стаята към Мадам Блаватски. Искаше да каже, че съжалява.

Поларис беше кацнал върху накълцаните гърди на старицата, като кълвеше леко там, където някога бе туптяло сърцето ѝ. Изглеждаше фосфоресциращ в светлината на свещите. Когато забеляза Еврика да го наблюдава, той вдигна глава. Черните му очи блеснаха демонично. Изсъска ѝ, после изкряка веднъж, така остро, че крясъкът прониза звука на противопожарната аларма.

Еврика подскочи, после рязко се завъртя кръгом. Измина тичешком остатъка от пътя надолу по стълбите. Не спря, докато не мина през ателието на Мадам Блаватски, през осветеното в червено фойе, докато не застана, едва поемайки си въздух, на паркинга, където в небето точно започваше да пламти златисто слънце.

ИЗГУБЕНИ В МОРЕТО

Рано в събота сутринта близнаците дотопуркаха в стаята на Еврика.

— Събуди се! — Клеър скочи на леглото. — Ще прекараме деня с теб!

— Супер — Еврика разтърка очи и погледна телефона си да види колко е часът. Браузърът ѝ още беше отворен на търсенето в Гугъл „Юки Блаватски“, което подновяваше постоянно, надявайки се на новина за убийството.

Не се беше появило нищо. Всичко, което Еврика откри, беше стара реклама в „жълтите страници“ за занятието на Блаватски, което, изглежда, единствено тя знаеше, че вече е прекратено. Беше минала с колата покрай базара във вторник след един непоносимо дълъг ден в училище, но при завоя на влизане в празния паркинг бе изгубила кураж и беше подкарала с пълна скорост, докато неосветеният неонов знак с форма на длан престана да се забелязва в огледалото ѝ за обратно виждане.

С ум, затормозен от липсата на видимо полицейско присъствие, от мисли за Мадам Блаватски, разлагаща се сама в ателието, Еврика беше подкарала към университета. Задействането на противопожарната аларма явно не се беше оказало достатъчно, затова тя седна пред един от предоставените за безплатно ползване компютри в студентския клуб и попълни анонимно съобщение за престъпление онлайн. По-безопасно беше да го направи там, наред кипящия от оживление студентски клуб, вместо да има уебстраницата на полицията в архива с посетените сайтове на лаптопа си у дома.

Погрижи се съобщението ѝ да прозвучи простичко, като предостави името и адреса на покойната. Остави празни полетата, в които се искаше информация за заподозрени, макар да бе необяснимо сигурна, че може да разпознае убиецата на Мадам Блаватски от редица статистки.

Когато в сряда мина отново с колата край витрината на Блаватски, жълта лента за ограждане на местопрестъплението препречваше входната врата, а паркингът беше претъпкан с полицейски коли. Шокът и скръбта, които беше отказала да почувства в присъствието на тялото на Мадам Блаватски, я заляха сега — чудовищна вълна от смазваща вина. Оттогава бяха минали три дни, а тя не беше чула нищо в новините по радиото или телевизията, онлайн или във вестника. Мълчанието я подлудяваше.

Беше потиснала порива да се довери на Андър, защото не можеше да сподели случилото се с никого, а дори и да можеше, нямаше да знае как да го намери. Еврика беше сама.

— Защо носиш „водните си криле“? — стисна надуваемия оранжев мускул на Уилям, докато той се вмъкваше под завивките ѝ.

— Мама каза, че ще ни заведеш на басейна.

Чакай малко. Днес беше денят, в който Еврика и Брукс се бяха разбрали да излязат с лодката.

Това е съдбата ти, беше казала Мадам Блаватски, възбуждайки любопитството на Еврика. Не гореше от нетърпение да прекарва време с Брукс, но поне беше готова да се изправи пред него. Искеше да направи малкото, което можеше, за да почете паметта на старицата.

— Ще отидем на басейна някой друг ден. — Еврика побутна Уилям настрана, за да може да се измъкне и да слезе от леглото. — Забравих, че трябва да...

— Не ми казвай, че си забравила, че ще гледаш близнаците? — Рода се появи на вратата, облечена в червена рокля от креп. Намести една фиба в стегнато фризираната си коса. — Баща ти е на работа, а аз ще изнасям основния доклад на официалния обяд на декана.

— Направих си планове с Брукс.

— Промени ги — Рода наклони глава и се намръщи. — Толкова добре се справяхме.

Имаше предвид, че Еврика ходеше на училище и бе изтърпяла адския си час с д-р Ландри във вторник следобед. Еврика беше измъкнала последните си три двайсетачки, после бе изсипала върху масичката за кафе на Ландри торбичка охлузени монети от по пет, десет и един и два цента, възлизащи на допълнителните петнайсет долара, които трябваше да плати за сеанса. Нямаше представа как ще си позволи да страда отново другата седмица, но при бавната скорост,

с която пълзяха последните няколко дни, до вторник оставаше цяла вечност.

— Добре. Ще гледам близнаците.

Не беше нужно да казва на Рода какво ще правят, докато ги наглежда. Изпрати есемес на Брукс — първият опит да се свърже с него след играта на „Никога-ама-никога“: „Става ли да доведе близнаците?“

„Абсолютно!“ Отговорът му бе незабавен. „И аз се канех да го предложа“.

— Еврика — каза Рода. — Шерифът се обади тази сутрин. Познаваш ли жена на име госпожа Блаватски?

— Какво? — гласът на Еврика замря в гърлото. — Защо? Представи си отпечатъци от пръстите си върху книжата по бюрото на Мадам Блаватски. Как, без да знае, обувките ѝ нагазват в кръвта на жената, предоставяйки крещящо доказателство за посещението и.

— Очевидно е... изчезнала — Рода излъга грубо и безсрамно. От полицията сигурно ѝ бяха казали, че Мадам Блаватски е мъртва. Рода сигурно бе сметнала, че Еврика не може да понесе новината за още една смърт. Не знаеше дори един процент от онова, с което се справяше Еврика. — По някаква причина полицията смята, че се познавате.

В гласа на Рода нямаше обвинение, което означаваше, че ченгетата не третираха Еврика като заподозряна — все още.

— С Кат отидохме до ателието ѝ веднъж — Еврика се опита да не казва нищо, което да е лъжа. — Тя е гадателка.

— Тези глупости са загуба на време, знаеш това. Шерифът ще се обади пак по-късно. Обещах, че ще отговориш на няколко въпроса — Рода се надвеси над леглото и целуна близнаците. — Почти закъснях. Не си предизвиквай късмета днес, Еврика.

Еврика кимна, когато телефонът ѝ избръмча в дланта ѝ с есемес от Кат: „Проклетият шериф се обади вкъщи за Блаватски. КАКВО Е СТАНАЛО?“.

„Идея си нямам“, отговори Еврика, усещайки световъртеж. „Обадили са се и тук“.

„Ами книгата ти?“, върна ѝ съобщението Кат, но Еврика нямаше отговор, само притискаща тежест в гърдите.

Слънчевата светлина проблясваше по водната повърхност, докато Еврика и близнаците вървяха по дългите кедрови дъски към ръба на кея на семейство Брукс на Сайпърморт Пойнт. Високият му слаб силует се приведе напред, проверявайки фаловете, които щяха да вдигнат платната щом лодката влезе в залива.

Семейната едномачтова лодка бе кръстена „Ариел“. Беше закалена в плаване, осеяна с петна от дъжд, красива дванайсетметрова платноходка с дълбок корпус и квадратна кърма. Принадлежеше на семейството от десетилетия. Днес голата ѝ мачта стърчеше вдървено изправена, прорязвайки небесния купол като нож. На въжето, привързващо лодката към кея, беше кацнал пеликан.

Брукс беше бос, с отрязани къси панталони и зелен суичър на университета „Тюлейн“. Носеше старата армейска бейзболна шапка на баща си. За момент Еврика забрави, че скърби за Мадам Блаватски. Забрави дори, че е сърдита на Брукс. Докато с близнаците се приближаваха към лодката, Еврика се наслаждаваше на простите му движения — колко добре познаваше той всеки сантиметър от лодката, силата, която демонстрираше, докато затягаше платната. После чу гласа му.

Той викаше, докато идваше от капитанската каюта към главната палуба. Наведе се надолу по стълбите, с глава на нивото на корабната кухня отдолу:

— Не ме познаваш и никога няма да ме опознаеш, затова спри да се опитваш.

Еврика спря като закована на палубата, държейки вдървените ръце на близнаците. Те бяха свикнали Еврика да крещи у дома, но никога не бяха виждали Брукс такъв.

Той вдигна поглед и я видя. Стойката му се отпусна. Лицето му светна.

— Еврика — засмя се той. — Изглеждаш фантастично.

Тя присви очи към корабната кухня, чудейки се на кого ли крещеше Брукс.

— Наред ли е всичко?

— Никога не е било по-добре. Върховна сутрин, Харингтън-Бодро! — Брукс повдигна шапка към близнаците. — Готови ли сте да бъдете двамата ми първи помощник-капитани?

Близнаците скочиха в ръцете на Брукс, забравяйки колко стряскащ е бил току-що. Еврика чу някой да се качва от корабната кухня към палубата. Появи се посребреното теме на главата на майката на Брукс. Еврика беше зашеметена, че той би се обърнал към Ейлийн с думите, които бе изкрещял току-що. Застана на подвижния мост и протегна ръка да помогне на Ейлийн да се качи по стръмните, леко люлеещи се стъпала.

Ейлийн я посрещна с уморена усмивка и протегна ръце за прегръдка. Очите ѝ бяха мокри.

— Заредих кухнята с обяд — оправи яката на раираната си рокля от жарсе. — Има много брауни, съвсем пресни, опечени снощи.

Еврика си представи Ейлийн с набрашнена престилка в три сутринта как пече, за да удави тревогата си в благоуханната пара, носеща тайната на промяната в Брукс. Той изтощаваше не само Еврика. Майка му изглеждаше като по-дребна, избледняла версия на самата себе си.

Ейлийн изхлузи обувките си с тънки, ниски токчета и ги задържа в ръце. Насочи наситено кафявите си очи към Еврика; бяха в същия цвят като на сина ѝ. Сниши глас:

— Забелязала ли си нещо странно у него напоследък?

Само ако Еврика можеше да се открие пред Ейлийн, да чуе през какво преминава и тя. Но Брукс влезе и застана между тях, обгръщайки с ръка всяка от двете.

— Моите две любими дами — каза той. А после, преди Еврика да успее да забележи реакцията на Ейлийн, Брукс отмести ръце и тръгна към руля. — Готова ли си да направим това, Октоподче?

Не съм ти простила, искаше ѝ се да каже, макар че бе прочела и шестнайсетте, изпълнени с разкаяние текстови съобщения, които бе изпратил тази седмица, и двете писма, които беше оставил в шкафчето ѝ. Беше тук заради Мадам Блаватски, защото нещо ѝ подсказваше, че съдбата е важна. Еврика се опитваше да замести последния образ на Блаватски, мъртва в ателието си, със спомена за жената, седнала спокойно под върбата в лагуната, онази, която ѝ се бе струвала убедена, че има основателна причина Еврика да плава с Брукс днес.

„Какво ще направиш, щом стигнеш там, зависи от теб.“

Но после Еврика се сети за Андър, който настояваше, че Брукс е опасен. Белегът на челото на Брукс беше наполовина скрит под сянката

на бейзболната му шапка. Приличаше на обикновен белег, не на някакъв древен йероглиф — и за момент Еврика се почувства като откачена, задето бе мислила, че белегът може да е доказателство за нещо по-зловещо. Погледна надолу към гръмотевичния камък, преобръщайки го. Кръговете едва се различаваха на слънцето. Тя се държеше като някой, занимаващ се с теория на конспирацията, прекарал твърде много дни затворен на едно място, без да има с кого да си говори, освен с интернет. Имаше нужда да се отпусне и да събере малко слънце.

— Благодаря за обяда — каза Еврика на Ейлийн, която бърбеше с близнаците от подвижния мост. Пристъпи по-близо и снижи глас, така че само Ейлийн да чуе. — За Брукс. — Тя сви рамене, опитвайки се да прозвучи небрежно. — Просто момчета, нали знаеш. Сигурна съм, че Уилям ще тормози Рода някой ден, като порасне. — Разроши косата на брат си. — Това значи, че те обича.

Ейлийн отново се загледа към водата:

— Децата порастват толкова бързо. Предполагам, че понякога забравят да ни простят. Е — тя погледна отново към Еврика и се насили да се усмихне, — забавлявайте се, деца. И ако времето се развали, веднага обръщайте назад.

Брукс протегна ръка и вдигна поглед към небето, което беше синьо и безкрайно, и безоблачно, ако не се броеше едно невинно, приличащо на къделка памук облаче на изток точно под слънцето. — Какво би могло да се обърка?

Бризът, който лекичко рошеше конската опашка на Еврика, стана прохладен и свеж, когато Брукс включи двигателя на Ариел и се отдалечи от кея. Близнаците започнаха да пискат: изглеждаха сладки в спасителните си жилетки. Развълнувано свиха ръцете си в юмруци при първото рязко поклащане на лодката. Приливът беше плавен и спокоен, въздухът — наситен със съвършен солени мирис. Покрай брега имаше кипариси и семейни места за къмпинг.

Когато Еврика се надигна от пейката си, за да види дали Брукс има нужда от помощ, той й махна да седне.

— Всичко е под контрол. Просто се отпусни.

Макар че всеки страничен наблюдател би казал, че Брукс се опитва да се реваншира и че заливът днес е спокоен — осветено от ярко слънце небе, което караше вълните да лъщят, едва доловимо

потрепваща бледа мъгла, носеща се лениво на далечния хоризонт — Еврика бе неспокойна. Приемаше морето и Брукс като способни на една и съща мрачна изненада: съвсем изневиделица можеха да се преобразят в ножове и да те прободат в сърцето.

Мислеше си, че онази вечер на партито у семейство Треджън е стигнала дъното, но оттогава бе изгубила както „Книгата на любовта“, така и единствения човек, който можеше да ѝ помогне да я разбере. И по-лошо — вярваше, че хората, които бяха убили Мадам Блаватски, са същите, които преследваха нея самата. Наистина можеше да ѝ дойде добре един приятел — и въпреки това намираще за почти невъзможно да се усмихне на Брукс от другата страна на палубата.

Палубата бе направена от обработен кедър, осеяна с милион вдлъбнатини от тънките високи точета на посетителките на разни партита. Някога Диана ходеше на партитата, организирани от Ейлийн на тази лодка. Всяка от тези следи можеше да е била оставена от единствения чифт високи точета, които бе притежавала. Еврика си представи как използва оставените от обувките на майка си вдлъбнатини, за да я клонира и върне към живота, да я постави на палубата точно сега, в този миг, танцуваща без музика, посред бял ден. Представи си, че повърхността на собственото ѝ сърце вероятно изглежда като тази палуба. Любовта беше дансинг, върху който всеки, когото си изгубил, оставяше след себе си следа.

Боси крака шляпаха по палубата, докато близнаците тичаха наоколо, викайки: „Довиждане!“ или „Отплаваме!“ към всяко място за къмпинг, покрай което минаваха. Слънцето стопли раменете на Еврика и ѝ напомни да покаже на брат си и сестра си, че си изкарва добре. Прииска ѝ се баща ѝ да беше тук и да види лицата им. Направи една снимка с телефона си и му я изпрати. Брукс ѝ се усмихна. Тя кимна в отговор.

Плъзнаха се покрай двама мъже с мрежести бейзболни шапки, които ловяха риба от алуминиево кану. Брукс поздрави всеки от тях по име. Загледаха как покрай тях бавно минава лодка за лов на раци. Водата беше в наситено син опалов цвят. Имаше мириса на детството на Еврика, голяма част от което бе прекарано на тази лодка с чичото на Брукс, Джак, на руля. Сега Брукс управляваше лодката с непринудена увереност. Брат му, Сет, винаги казваше, че Брукс е роден да плава, че нямало да се изненада, ако Брукс стане флотски адмирал или

туристически гид на Галапагос. Брукс вероятно би се занимавал с всяка работа, която би го държала върху водата.

Не след дълго Ариел остави зад себе си къщичките и караваните за къмпинг, свивайки зад един завой, за да застане срещу широкия, плитък Върмилиън Бей.

При вида на малкия изкуствен плаж Еврика се вкопчи в боядисаната в бяло пейка под себе си. Не се беше връщала от деня, когато Брукс насмалко не се бе удавил тук — деня, когато се бяха целунали. Почувства смесица от нервност и смущение и не можеше да го погледне. Той и бездруго беше зает да изгаси двигателя и да издигне грота от кокпита; после да издигне триъгълното платно на щага.

Подаде триъгълното платно на Уилям и Клеър и ги помоли да дръпнат ъглите, създавайки им усещането, че помагат за вдигането на платната. Те изпискаха, когато колосаното бяло платно се плъзна нагоре по мачтата, намести се и се изпълни с вятър.

Платната се издуха, после се изопнаха от силния източен бриз. Поеха курс със стегнати рейки на платната, на четирийсет и пет градуса спрямо вятъра, а после Брукс направи маневра и насочи лодката под удобен ъгъл, така че вятърът да идва иззад нея, отпускаяки платната подобаващо. Ариел беше величествена с вятъра в гърба ѝ. Водата се разделяше покрай носа ѝ, тихо мятайки струйки пяна върху палубата. Черни водни птици се спускаха във величествени кръгове над тях, като гледаха да не изостават от плъзгащите се към подветрената страна платна. Летящи риби се издигаха над вълните като комети. Брукс позволи на децата да застанат с него на руля, докато лодката се носеше бързо на запад покрай залива.

Еврика донесе от корабната кухня кутии със сок и два от сандвичите на Ейлийн за близнаците. Децата задъвкаха тихо, седнали заедно на един платнен сгъваем стол в сенчестия ъгъл на палубата. Еврика застана до Брукс. Слънцето се спусна върху раменете ѝ и тя примижа, загледана напред към дълга, отвесна ивица ниска суша, обрасла с бледозелени тръстики, в далечината.

— Още ли ми се сърдиш? — попита той.

Тя не искаше да говори за това. Не искаше да говори за нищо, което можеше да одраска крехката ѝ повърхност и да изложи на показ всяка тайна, която пазеше вътре.

— Това Марш Айлънд ли е? — Знаеше, че е. Барьерният остров удържаше по-тежките вълни, за да не се разбиват в залива. — Трябва да се придържаме на север от него. Нали?

Брукс потупа широкия дървен румпел.

— Не мислиш, че „Ариел“ може да се справи с открито море? — Гласът му беше закачлив, но очите му се бяха присвили. — Или аз съм този, за когото се тревожиш?

Еврика вдиша струя солен въздух, сигурна, че може да види огромни вълни с бели гребени отвъд острова.

— Там е бурно. Може да се окаже твърде много за близнаците.

— Искаме да излезем надалече! — извика Клеър между големите глътки гроздов сок.

— Правя това през цялото време — Брукс измести руля леко на изток, за да се плъзнат покрай периферията на приближаващия остров.

— През май не стигнахме толкова надалече — тогава за последен път бяха плавали заедно. Помнеше, защото беше преброила четирите кръга, които бяха направили около залива.

— Разбира се, че стигнахме. — Брукс се взираше покрай нея във водата. — Трябва да признаеш, че паметта ти е станала неуслужлива след...

— Не прави това — тросна се Еврика. Погледна назад в посоката, от която бяха дошли. Сиви облаци се бяха присъединили към по-меките розови облаци близо до хоризонта. Загледа как слънцето се плъзва зад един с лъчи, подскачащи по тъмната му повърхност. Прииска й се да се върне. — Не искам да стигам дотам, Брукс. Това не бива да бъде кавга.

Лодката се люшна и те се настъпиха взаимно. Тя затвори очи и остави люлеенето да забави дишането й.

— Да го караме спокойно и бавно — каза той. — Това е важен ден.

Тя отвори рязко очи:

— Защо?

— Защото не мога да понеса да си ми сърдита. Оплесках нещата. Позволих тъгата ти да ме изплаши и избухнах гневно, когато беше редно да те подкрепя. Това не променя чувствата ми. Можеш да разчиташ на мен. Дори ако се случат още лоши неща, дори ако станеш по-тъжна.

Еврика сви рамене, за да отблъсне ръцете му.

— Рода не знае, че съм довела близнаците. Ако нещо се случи...

Чу гласа на Рода: Не си предизвиквай късмета, Еврика.

Брукс разтри челюстта си, явно подразнен. Дръпна един от лостовете на грота. Минаваше покрай Марш Айлънд.

— Не ставай параноичка — каза рязко. — Животът е една дълга изненада.

— Някои изненади могат да бъдат избегнати.

— Майките на всички умират, Еврика.

— Това е много насърчително, благодаря ти.

— Виж, може би си специална. Може би никога повече нищо лошо няма да се случи на теб или на някого, когото обичаш — каза той, което накара Еврика да се засмее горчиво. — Всичко, което исках да кажа, беше, че съжалявам. Злоупотребих с доверието ти миналата седмица. Тук съм, за да го спечеля обратно.

Той чакаше прошката ѝ, но тя се обърна и се загледа във вълните, които бяха с цвета на едни други очи. Помисли си как Андър я помоли да му се довери. Все още не знаеше дали му има доверие. Можеше ли един сух гръмотевичен камък да отвори портал към доверието така бързо, както Брукс бе затворил един? Имаше ли изобщо значение? Не беше виждала, нито чувала Андър след онзи експеримент в дъждовната нощ. Дори не знаеше как да го потърси.

— Еврика, моля те — прошепна Брукс. — Кажи, че ми имаш доверие.

— Ти си най-старият ми приятел. — Гласът ѝ беше суров. Не го погледна. — Вярвам, че ще превъзмогнем това.

— Хубаво. — Долови усмивка в гласа му.

Небето потъмня. Слънцето беше минало зад облак, който имаше странната форма на око. През центъра му рязко минаваше лъч светлина, осветяващ един кръг от морето пред лодката. Мрачни навъсени облаци се стелеха към тях като дим.

Бяха подминали Марш Айлънд. Вълните нахлуваха в бърза последователност. Една разлюля лодката толкова мощно, че Еврика се олюля. Децата се търкулнаха по палубата, надавайки писъци от смях, без изобщо да се плашат.

Хвърляйки поглед към небето, Брукс помогна на Еврика да стане.

— Права беше. Предполагам, че е добре да се връщаме.

Тя не бе очаквала това, но се съгласи.

— Искаш ли да поемеш руля? — Той прекоси палубата да прикрепим платната, за да обърне лодката. Синьото небе се беше предало на настъпващите тъмни облаци. Вятърът се ожесточи и температурата спадна.

Когато Брукс се върна на руля, Еврика зави близнаците с плажни кърпи.

— Да слезем в корабната кухня.

— Нека да останем тук горе и да гледаме големите вълни — замоли Клеър.

— Еврика, необходимо ми е отново да държиш руля. — Брукс наместваше платната, опитвайки се да накара носа на лодката да се обърне право към вълните, което щеше да е по-безопасно, но мъртвото вълнение блъскаше десния борд.

Еврика накара Уилям и Клеър да застанат до нея, за да може да ги обгърне с ръце. Вече не се смееха. Вълните бяха станали твърде високи и бурни.

Мощна приливна вълна се издигна пред лодката сякаш се надигаше от дъното на морето цяла вечност. „Ариел“ се понесе по предния край на вълната, все по-високо и по-високо, докато се стовари и се удари в повърхността на вълната с бумтеж, който разтресе мощно палубата. Събори Еврика и я отхвърли далеч от близнаците, към мачтата.

Беше ударила главата си, но с усилие се изправи на крака. Заслони лице от бликащата бяла вода, чиито струи хвърчаха през палубата. Беше на метър и половина от децата, но заради люлеенето на лодката почти не можеше да помръдне. Внезапно лодката се обърна, за да устои на силата на друга вълна, която се разби над палубата и я заля.

Еврика чу писък. Тялото ѝ застина, когато видя Уилям и Клеър, подхванати от водното течение и понесени към кърмата. Не можеше да стигне до тях. Всичко се люлееше твърде силно.

Посоката на вятъра се промени. Един порив блъсна и разтресе лодката, при което гротът се измести на другата страна. Утлегарът се плъзна със скърцане към десния борд. Еврика го загледа как се люшва към мястото, където близнаците се мъчеха да останат прави върху една пейка в камбуза, далече от вихрещата се вода.

— Внимавайте! — изкрещя Еврика прекалено късно. Едната страна на утлегара удари Клеър и Уилям в гърдите. С едно ужасяващо просто движение той запрати телата им през борда сякаш бяха леки като перца.

Тя се хвърли към перилата на лодката и затърси близнаците сред вълните. Отне ѝ само секунда, но ѝ се стори като цяла вечност: оранжеви спасителни жилетки се поклащаха на повърхността, а във въздуха се мятаха мънички ръце.

— Уилям! Клеър! — изкрещя тя, но преди да успее да скочи във водата, ръката на Брукс рязко я сграбчи през гърдите, за да я удържи. В другата си ръка държеше един от спасителните пояси, с въже, намотано около китката му.

— Остани тук! — изкрещя той.

Гмурна се във водата. Хвърли спасителния пояс към близнаците, докато плуваше с мощни движения към тях. Брукс щеше да ги спаси. Разбира се, че ще ги спаси.

Нова вълна се разби над главите им — и Еврика не ги видя повече. Изкрещя. Затича по палубата. Изчака три, може би четири секунди, сигурна, че всеки момент ще се появят отново. Морето беше черно и кипящо. Нямаше и следа от близнаците, нито от Брукс.

Покатери се с усилие на пейката и се гмурна в бурното море, изричайки най-кратката молитва, която знаеше, докато тялото ѝ падаше надолу.

Аве Мария, пълна с благодат...

Във въздуха си спомни: трябваше да пусне котвата, преди да излезе от лодката.

Когато тялото ѝ проби повърхността, Еврика се напрегна за шока — но не почувства нищо. Нито влага, нито студ, не почувства дори, че е под водата. Отвори очи. Държеше колието си: медальонът и гръмотевичния камък.

Гръмотевичният камък.

Точно както бе станало и в лагуната зад къщата ѝ, мистериозният камък беше образувал нещо като непробиваем водоустойчив балон — този път около цялото ѝ тяло. Изпробва пределите му. Бяха гъвкави и податливи. Можеше да се протегне, без да се чувства притисната натясно. Беше като гумен костюм на гмуркач, защитаващ я от

природните стихии. Образуван от гръмотевичния камък щит с форма на мехур.

Свободна от гравитацията, тя се носеше вътре в щита. Можеше да диша. Можеше да се движи, правейки нормални плувни движения. Можеше да вижда морето около себе си така добре сякаш носеше водолазна маска.

При всякакви други обстоятелства Еврика нямаше да повярва, че това се случва. Но нямаше време да не вярва. Вярата ѝ щеше да спаси близнаците. И затова тя се предаде на новата си, подобна на сън реалност. Започна да претърсва бушуващия океан за брат си и сестра си и за Брукс.

Когато видя ритането на малко краче на стотина метра пред себе си, изхълца от облекчение. Заплува с такава бързина, с каквато преди не беше правила нищо, изтласквайки ръцете и краката си напред в отчаян кроул. Когато се приближи, видя, че е Уилям. Той риташе ожесточено — а ръката му стискаше тази на Клеър.

Еврика се напрегна от странното чувство, каквото представляваше плуването в щита. Посегна — беше толкова близо — но ръката ѝ не пробиваше повърхността на мехура.

Макар да знаеше, че е безсмислено, посегна да смушка с пръст Уилям, но той не можеше да я види. Главите на близнаците се снишаваха под водата. Една тъмна сянка зад тях може би беше Брукс — но очертанятията така и не се появиха на фокус.

Уилям започна да рита по-немошно. Еврика пицеше от безплодността на усилието, когато изведнъж ръчичката на Клеър се спусна надолу и случайно проникна в щита. Нямаше значение как го е направила Клеър. Еврика сграбчи здраво сестра си и я дръпна вътре. Мокротото до кости момиченце жадно пое въздух, когато лицето му излезе на повърхността. Еврика се помоли ръката на Уилям да си остане в тази на Клеър, за да може да издърпа в щита и него. Изглежда хватката му отслабваше. От липса на кислород ли? От страх за това, в какво въвличат сестра му?

— Уилям, дръж се! — изкрещя Еврика колкото можеше по-високо, без да знае дали той може да чуе. Чу само плискането на вода в повърхността на щита.

Мъничкият му юмрук проби бариерата. С един-единствен напън Еврика издърпа вътре останалата част от тялото му така, както веднъж

беше виждала да се ражда теленце. Близнаците се давеха и кашляха — и се носеха заедно с Еврика в щита.

Тя ги сграбчи в прегръдка. Гърдите ѝ потръпнаха и тя едва не изгуби контрол над емоциите си. Но не можеше, все още не.

— Къде е Брукс? — погледна отвъд щита. Не го видя.

— Къде сме? — попита Клеър.

— Това е страшно — каза Уилям.

Еврика усещаше как вълните се разбиват над тях, но сега бяха на пет метра под повърхността, където водата беше много по-спокойна. Завъртя щита в кръг, претърсвайки повърхността за следи от Брукс или лодката. Близнаците проплакаха, ужасени.

Нямаше представа колко ще изтрае щитът. Ако се пръснеше или потънеше, или изчезнеше, щяха да загинат. Брукс щеше да успее да се върне обратно до лодката сам, да я откара обратно до лагера. Еврика трябваше да вярва, че той ще успее. Ако не вярваше, никога не можеше да си позволи да се съсредоточи върху отвеждането на близнаците на безопасно място. А трябваше да ги отведе.

Не можеше да види над водата, за да определи в коя посока да се отправи, така че остана неподвижна и започна да наблюдава теченията. Точно на юг от Марш Айлънд имаше сдобило се с печална слава място, където хаотично се пресичаха две подводни течения. Щеше да се наложи да го избягва.

Когато течението я дръпна в една посока, тя знаеше, че трябва да плува срещу него. Предпазливо започна да гребе. Щеше да плува, докато приливът сменеше посоката си от онази страна на Марш Айлънд, където се намираще заливът. Надяваше се, че оттам вълните щяха да се движат с нея, отнасяйки тримата до брега в облак от пяна.

Близнаците не зададоха никакви въпроси повече. Може би знаеха, че тя не може да им отговори. След като няколко минути гледаха движенията ѝ, те заплуваха с нея. Помагаха на щита да се движи по-бързо.

Плуваха през мрака под повърхността на морето — покрай странни, разплути черни риби, покрай скали с форма на ребра, хлъзгави от мъх и тиня. Откриха ритъм — близнаците гребяха с крака и ръце, после си отдъхваха, докато Еврика продължаваше да гребе неспирно и равномерно.

Сякаш след цял час Еврика видя потопения под водата пясъчен насип на Марш Айлънд и едва не припадна от облекчение. Това означаваше, че се движат в правилната посока. Но още не бяха стигнали. Имаха да изминат пет километра. Плуването във вътрешността на щита беше по-малко натоварващо от плуването в открита вода, но пет километра бяха дълго разстояние за изминаване, когато влачиш полуудавени четиригодишни близнаци след себе си.

След още час гребане с крака и ръце долният край на щита се удари в нещо. Пясък. Дъното на океана. Водата ставаше по-плитка. Почти бяха стигнали на брега. Еврика заплува напред с подновена сила. Най-после стигнаха до издигащ се пясъчен склон. Водата беше достатъчно плитка, че една вълна да се разбие под върха на щита.

Когато това се случи, щитът се пукна като сапунен мехур. Не остави следа зад себе си. Еврика и близнаците се върнаха с потръпване към гравитацията, докосвайки отново земята. Тя беше до колене във водата, повдигайки близнаците, докато се препъваше през тръстики и кал към пустия бряг на Върмилиън.

Небето беше покрито с буреносни облаци. Мълнии танцуваха над дърветата. Единствените признаци за цивилизация бяха покритата със спечен пясък тениска на Луизианския университет и избеляла тенекиена кутийка от „Корс Лайт“, заседнала в тинята.

Остави близнаците долу досами брега. Стовари се на пясъка. Уилям и Клеър се свиха на кълбо от двете ѝ страни. Трепереха. Тя ги покри с ръце и разтри настръхналата им кожа.

— Еврика? — Гласът на Уилям потрепери.

Тя едва успя да кимне.

— Брукс го няма вече, нали?

Когато Еврика не отговори, Уилям заплака, а после и Клеър заплака и Еврика не можеше да се сети за нищо, което да каже, за да ги накара да се почувстват по-добре. От нея се очакваше да бъде силна заради тях, но не беше силна. Беше сломена. Загърчи се върху пясъка, чувствайки как в тялото ѝ навлиза странно чувство за гадене. Зрението ѝ се замъгли и непознато усещане обви сърцето ѝ. Отвори уста и се помъчи да диша. За момент си помисли, че ще се разплаче.

Точно тогава завая.

26

ПОДСЛОН

Облаците се сгъстиха, когато дъждът връхлетя през залива. Въздухът миришеше на сол, буря и гниещи водорасли. Еврика почувства как вихърът се усилва над целия район сякаш беше продължение на емоциите ѝ. Представи си как пулсиращото ѝ сърце подчертава звука на дъжда, който запращаше струи ледена вода нагоре-надолу по залива Техе, докато тя лежеше парализирана от скръб, трескава в една воняща локва от калта на Върмилиън Бей.

Дъждовните капки отхвъркваха от гръмотевичния камък, издавайки меки звънтящи звуци, докато се удряха с плясък в гърдите и брадичката ѝ. Приливът настъпи. Тя го остави да облива с плясък тялото ѝ, очертанаята на лицето ѝ. Искаше да отплава обратно в океана и да намери майка си и приятеля си. Искаше океанът да се превърне в ръка, съвършена огромна приливна вълна, която да я отнесе нататък в морето, както Зевс отнесъл Европа.

Уилям нежно разтърси Еврика и тя осъзна, че трябва да се изправи. Трябваше да се погрижи за него и Клеър, да потърси помощ. Дъждът се беше усилил до мощен порой сякаш без предупреждение се беше появил ураган. Стоманеносивото небе беше плашещо. Еврика изпита абсурдното желание на брега в дъжда да се появи свещеник, предлагащ опрощаване на греховете просто за всеки случай.

С мъка се надигна на колене. Насили се да се изправи и да хване брат си и сестра си за ръце. Дъждовните капки бяха гигантски и падаха с такава ожесточена бързина, че натъртиха раменете ѝ. Опита се да прикрие телата на близнаците, докато вървяха през тиня и трева и по неравни, скалисти пътеки. Огледа брега за някакъв подслон.

На около километър и половина нагоре по черния път се натъкнаха на заоблен алуминиев фургон. Боядисан в небесносиньо и окичен с коледни лампички, той беше паркиран сам в нищото. Напуканите от солта первази на прозорците бяха обточени с

изолирбанд. В мига, щом паянтовата врата се люшна и отвори, Еврика бутна близнаците вътре.

Тя знаеше, че стреснатата двойка на средна възраст, които отвориха вратата, обути в еднакви чехли, очакваха извинения и обяснения, но не й стигаше дъх. Рухна отчаяно върху едно ниско столче до вратата, треперейки в проблясващите от дъжда дрехи.

— М-може ли да използвам телефона ви? — успя да изпелтечи, докато един гръм разтресе фургона.

Телефонът беше стар, прикрепен към стената с бледозелен кабел. Еврика набра номера на баща си в ресторанта. Беше запаметила номера, преди да има мобилен телефон. Не знаеше какво друго да направи.

— Трентън Бодро — каза припряно името му на управителката, която извика някакъв заучен поздрав над глъчката на заден план. — Обажда се дъщеря му.

Шумотевицата от обяда утихна, когато прехвърлиха Еврика на изчакване. Чакаше сякаш цели столетия, заслушана в дъжда, който прииждаше и се отдръпваше на вълни, като сигнал от радиостанция по време на пътуване по неравен терен. Най-накрая някой изкрещя на баща й да вдигне телефона в кухнята.

— Еврика? — тя си го представи, пъхнал слушалката под наклонената си брадичка, с ръце, хлъзгави от маринатата за скаридите.

Гласът му едновременно подобри и влоши всичко. Внезапно тя изгуби способност да говори, едва дишаше. Стисна телефона. „Татко“, надигна се в дъното на гърлото й, но не можеше да го изрече.

— Какво е станало? — изкрещя той. — Добре ли си?

— На Пойнт съм — каза тя. — С близнаците. Изгубихме Брукс. Татко... имам нужда от теб.

— Стой, където си — изкрещя той. — Идвам.

Еврика пусна телефона в ръката на объркания собственик на фургона. Някъде отдалече, над пронизителното звънтене в ухото си, го чу да описва местонахождението на фургона близо до брега.

Чакаха безмълвно, сякаш цяла вечност, докато дъждът и вятърът се блъскаха с вой в покрива. Еврика си представи как същият дъжд шиба тялото на Брукс, как същият вятър го подмята някъде, в селения, които тя не можеше да достигне, и зарови лице в ръцете си.

Улиците вече бяха наводнени, когато бледосиният „Линкълн“ на баща ѝ спря пред фургона. През мъничкото прозорче на фургона тя го видя как тича от колата си към наполовина потопените под водата дървени стъпала. Газеше през калната вода, разливаща се като придошла река по новите бразди в терена. Около него вихрено кръжаха отломки. Тя отвори рязко вратата на фургона с близнаците от двете ѝ страни. Потрепери, когато ръцете му я обгърнаха.

— Слава Богу — прошепна баща ѝ. — Слава Богу.

По бавния обратен път към къщи той се обади на Рода. Еврика чу през високоговорителя истеричният ѝ глас, който крещеше: „Какво са правили на Пойнт?“. Еврика затули с длан здравото си ухо и се опита да изключи разговора им от съзнанието си. Стисваше здраво очи всеки път, щом „Линкълнът“ нагазеше в придошла вода. И без да гледа, знаеше, че са единствените на пътя.

Не можеше да престане да се тресе. Хрумна ѝ, че може никога да не спре, че ще изживее живота си в приют за душевноболни на етаж, на който всички избягват да ходят, легендарна отшелница, увита с опърпани стари одеяла.

Видът на предната ѝ веранда отприщи още по-силни тръпки. Всеки път, когато Брукс си тръгваше от къщата ѝ, прекарваха още двайсетина минути на тази веранда, преди наистина да се сбогуват. Днес не се беше сбогувала с него. Той бе изкрещял: „Остани тук!“, преди да се гмурне от лодката.

Тя беше останала; беше още тук. Къде беше Брукс?

Спомни си котвата, която трябваше да се сети да пусне. Нужно беше само да натисне едно копче. Такава идиотка беше.

Баща ѝ паркира колата и с шляпащи крака заобиколи, за да отвори вратата откъм страната на пасажера. Помогна на нея и близнаците да излязат. Температурата падаше. Въздухът имаше мирис на сажди, сякаш наблизко беше паднала мълния. Улиците представляваха увенчани с бяла пяна реки. Еврика излезе със залитане от колата, подхлъзвайки се по паважа, потопен под половин метър вода.

Баща ѝ стисна рамото ѝ, докато се качваха по стълбите. В ръцете си носеше Клеър, заспала. Еврика държеше Уилям.

— Вече сме у дома, Рика.

Това не бе особена утеха. Изпитваше ужас да си е у дома, без да знае къде е Брукс. Гледаше улицата: искаше ѝ се да се шумугне в течението ѝ и да отплава обратно към залива — издирвателен отряд от едно-единствено момиче.

— Рода говори по телефона с Ейлийн — каза баща ѝ. — Да видим какво знаят те.

Рода разтвори широко вратата на верандата. Хвърли се към близнаците, прегръщайки ги толкова силно, че юмруците ѝ побеляха. Заплака тихо и Еврика не можеше да повярва колко просто изглеждаше — Рода плачеше, като героиня във филм, гледка, която можеше да бъде разказвана, почти красива.

Погледна покрай Рода и остана зашеметена, когато видя няколко силуета да се движат през фойето. Досега не беше забелязала колите, паркирани на улицата пред къщата ѝ. По стълбите на верандата се размахаха пърхащи крайници, а после Кат се хвърли на врата ѝ. Зад Кат стоеше Джулиън. Изглеждаше като нейна опора, с ръка на гърба ѝ. Родителите на Кат също бяха там, приближавайки се с малкия брат на Кат, Барни. Бил стоеше на верандата с две ченгета, които Еврика не разпозна. Изглежда, беше забравил „авансите“ на Кат; вместо това наблюдаваше Еврика.

Чувстваше се вдървена като труп, когато приятелката ѝ я улови за лактите. Кат изглеждаше ужасно разтревожена, очите ѝ обхождаха лицето на Еврика. Всички гледаха Еврика с изражения, подобни на онези, които имаха хората, след като беше погълнала хапчетата.

Рода прочисти гърло. Вдигна по един близък във всяка ръка.

— Толкова се радвам, че си добре, Еврика. Добре ли си?

— Не. — Еврика имаше нужда да легне. Провря се покрай Рода, почувства как Кат пъха ръка в нейната, почувства присъствието на Джулиън от другата си страна.

Кат я поведе към малката баня до фойето, светна лампата и затвори вратата. Без да каже и дума, ѝ помогна да се измъкне от дрехите си. Еврика клюмна като подгизнала парцалена кукла, докато Кат изхлузваше наквасения суичър през главата ѝ. Смъкна подгизналите отрязани джинси на Еврика, които сякаш бяха прикрепени хирургически. Помогна ѝ да се измъкне от сутиена и долното си бельо, като си даваше вид, че в главите и на двете не се

върти мисълта, че не са се виждали една друга напълно голи от основното училище. Кат хвърли поглед към колието на Еврика, но не каза нищо за гръмотевичния камък. Уви тялото ѝ в пухкав бял хавлиен халат, който откачи от куката до вратата. Разреса с пръсти косата на Еврика и я пристегна с ластична лента, която свали от китката си.

Най-накрая отвори вратата и поведе приятелката си към дивана. Майката на Кат покри Еврика с одеяло и разтри рамото ѝ.

Еврика зарови лице във възглавницата, докато гласовете потрепваха около нея като светлина от свещи.

— Ако има нещо, което може да ни каже за времето, когато за последно е видяла Ноа Брукс... — Гласът на полицаия сякаш заглъхна, когато някой го изведе от стаята.

Най-накрая тя заспа.

Когато се събуди на дивана, не знаеше колко време е минало. Бурята още беше свирепа, небето — тъмно отвън пред мокрите стъкла на прозорците. Беше ѝ студено, но се потеше. Близнаците лежаха по корем на килима, гледаха някакъв филм на айпада и ядяха макарони със сирене, по пижами. Другите сигурно си бяха отишли.

Телевизорът беше с изключен звук и на екрана се виждаше репортер, сгушен под чадър в поройния дъжд. Когато камерата се насочи към сух говорител зад бюро, бялото пространство до главата му се изпълни с гъст текст със заглавие Derecho.

Определението на думата беше дадено в червен правоъгълник. Права струя пороен дъжд и студен вятър, обикновено появяващ се в равнинните щати през летните месеци. Говорителят размести някакви листове по бюрото си и поклати невярващо глава, когато новинарската емисия превключи на реклама за кей, който подслонява лодки през зимата.

На масичката за кафе до купчинка от три визитни картички, оставени от полицаията, имаше керамична чаша с изстинал чай. Тя затвори очи и придърпа одеялото по-плътно около врата си. Рано или късно щеше да ѝ се наложи да говори с тях. Но ако Брукс останеше изчезнал, изглеждаше невъзможно Еврика някога да проговори отново. Само при мисълта за това усещаше мъчително присвиване в гърдите.

Защо не беше пуснала котвата? Цял живот беше чувала правилото от семейството на Брукс: последният, който слиза от лодката, винаги трябва да пусне котвата. Тя не го беше направила. Ако

Брукс се беше опитал да се качи отново на лодката, това сигурно е било непосилна задача при онези вълни и ветрове. Изпита внезапния ужасен порив да изрече на глас, че Брукс е мъртъв заради нея.

Мислеше си за Андър, който държеше веригата на котвата под водата в съня ѝ, и не знаеше какво означава това.

Телефонът иззвъня. Рода го вдигна от кухнята. Няколко минути говори приглушено, после занесе безжичния телефон при Еврика на дивана.

— Ейлийн е.

Еврика поклати глава, но Рода притисна телефона в ръката ѝ. Тя наклони глава, за да го пъкне под ухото си.

— Еврика? Какво стана? Той дали... той дали е...?

Майката на Брукс не довърши, а Еврика не можеше да продума. Отвори уста. Искаше да накара Ейлийн да се почувства по-добре, но всичко, което излезе от устата ѝ, беше стон. Рода взе отново телефона с въздишка и се отдалечи.

— Съжалявам, Ейлийн — каза тя. — В шок е, откакто се прибра.

Еврика стисна в длан висящите си украшения. Разтвори пръсти и огледа камъка и медальона. Гръмотевичният камък не се беше намокрил, точно както беше обещал Андър. Какво означаваше това?

Какво значеше каквото и да било от това? Беше изгубила книгата на Диана и всички отговори, които тя можеше да предложи. Когато Мадам Блаватски умря, Еврика беше изгубила и последния човек, чиито съвети ѝ се струваха разумни и верни. Трябваше да говори с Андър. Необходимо ѝ бе да узнае всичко, което знаеше той.

Нямаше как да се свърже с него.

Един бърз поглед към телевизора я накара да се хвърли към дистанционното. Натисна копчето за пускане на звука точно навреме, за да види как камерата показва панорамен изглед към подгизналия вътрешен двор в центъра на нейната гимназия. Седна с изправен гръб на дивана. Близнаците вдигнаха поглед от филма си. Рода подаде глава в кабинета.

— Предаваме на живо от католическата гимназия „Еванджелин“ в Южен Лафайет, където изчезнал местен тийнейджър породи много специален отклик — каза една репортерка.

Един найлон беше разпънат като палатка под гигантския орех, където Еврика и Кат обядваха, където се беше одобрила с Брукс

миналата седмица. Сега камерата показва в едър план група ученици в дъждобрани, застанали на бдение в осеяния с балони и цветя двор.

И ето го там: бялото табло за афиши и обяви с увеличена снимка на Брукс — снимката, която Еврика беше заснела на лодката през май, образът, който се появяваше на телефона ѝ, винаги когато той звънеше. Сега той се „обаждаше“ от центъра на сияещ кръг от свещи. За всичко беше виновна тя.

Видя Тереза Лий и Мери Монто от отбора по бягане, Люк от часовете по науки за земята, Лора Треджън, която беше организирала есенното парти. Половината училище беше там. Как бяха организирали бдение толкова бързо?

Репортерът бутна микрофон в лицето на момиче с дълга, удряна от струите на дъжда черна коса. Точно над ниското шпиц деколте на тениската ѝ се виждаше татуировка на ангелско крило.

— Той беше любовта на живота ми — Мая Кейс подсмръкна, гледайки право в камерата. Очите ѝ се наляха с мънички сълзи, които потекоха безпрепятствено надолу от двете страни на носа ѝ. Тя попи очи с ъгълчето на черна дантелена кърпичка.

Еврика стисна възглавничката на дивана, за да сподави отвращението си. Гледаше как Мая Кейс изнася представлението си. Красивото момиче притисна ръка до гърдите си и изрече пламенно:

— Сърцето ми е разбито на милион парченца. Няма да го забравя никога. Никога.

— Млъкни! — изкрещя Еврика. Идваше ѝ да запрати чашата с чай към телевизора, към лицето на Мая Кейс, но беше твърде разбита, дори за да помръдне.

После баща ѝ понечи да я вдигне от дивана.

— Хайде да те сложим в леглото.

Искаше ѝ да се загърчи, съпротивлявайки се на хватката му, но нямаше сили. Остави го да я отнесе горе. Чу как новинарската емисия се връща на темата за времето. Губернаторът беше обявил извънредно положение в Луизиана. Две малки диги вече се бяха скъсали, отприщвайки водите на лагуната върху алувиалната равнина. Според новините подобни неща се случваха в Мисисипи и Алабама, докато бурята се разпростираше през Залива.

Най-горе на стълбите баща ѝ я понесе надолу по коридора към спалнята ѝ, която изглеждаше сякаш принадлежи на някой друг — бялото легло с колони и балдахин, бюрото, направено за дете, люлеещият се стол, където баща ѝ ѝ четеше приказки някога, когато тя вярваше в щастливите завършеци.

— Полицията имаше много въпроси — каза той, докато полагаше Еврика на леглото ѝ.

Тя се претърколи на една страна, така че гърбът ѝ да е обърнат към него. Нямаше отговор.

— Можеш ли да ми кажеш нещо, което би им помогнало с издирването?

— Излязохме с платноходката покрай Марш Айлънд. Времето се развали и...

— Брукс падна през борда?

Еврика се сви на кълбо. Не можеше да каже на баща си, че Брукс не беше паднал, а беше скочил през борда, че беше скочил, за да спаси близнаците.

— Как докара лодката до брега сама? — попита той.

— Плувахме — прошепна тя.

— Плувахте?

— Не помня какво стана — излъга тя, питайки се дали баща ѝ си мисли, че това звучи познато. Беше казала същото, след като Диана почина, само че тогава беше вярно.

Той я погали по тила:

— Можеш ли да заспиш?

— Не.

— Какво мога да направя?

— Не знам.

Той остана да стои там още няколко минути за времето, в което се появиха три мълнии и дълга разтърсваща гръмотевица. Тя го чу как се чеше по челюстта, така както правеше по време на спорове с Рода. Чу шума от краката му по килима, после ръката му, която завърташе дръжката на бравата.

— Татко? — тя погледна през рамо.

Той се задържа за миг на прага.

— Ураган ли е?

— Още не са го обявили официално. Но на мен съвсем ясно ми прилича на такъв. Повикай ме, ако ти потрябва нещо. Почини си. — Той затвори вратата.

Светкавица разцепи небето отвън и силен порив на вятъра разхлаби резето на прозоречните капаци. Те изскърцаха и се кривнаха настрани. Стъклото на прозореца вече беше вдигнато. Еврика скочи да го затвори.

Но не скочи достатъчно бързо. Напряко върху тялото ѝ падна сянка. Тъмният силует на мъж се придвижи през големия клон на дъба край прозореца ѝ. Черен ботуш пристъпи в стаята ѝ.

ПОСЕТИТЕЛЯТ

Еврика не изпищя за помощ.

Докато мъжът се катереше и се прехвърляше през прозореца ѝ, тя се почувства толкова готова за смъртта, колкото беше, когато погълна шишенцето с хапчета. Беше изгубила Брукс. Майка ѝ вече я нямаше. Мадам Блаватски беше убита. Еврика беше злополучната нишка, която свързваше всички тях.

Когато черният ботуш влезе през прозореца, тя изчака да види останалата част от човека, който можеше най-сетне да избави нея и онези около нея от нещастieto, което предизвикваше.

Черните ботуши бяха свързани с черни джинси, а те — с черно кожено яке; то пък на свой ред — с лице, което тя разпозна.

През прозореца хвърчаха пръски дъжд, но Андър беше останал сух.

Изглеждаше по-блед от всякога сякаш бурята беше отмила пигмента от кожата му. Той сякаш сияеше, докато стоеше на фона на прозореца, извисявайки се над нея. Преценяващият му поглед правеше спалнята ѝ по-малка.

Той затвори прозореца, плъзна резето на място и затвори капациите сякаш живееше там. Свали якето си и го преметна на нейния люлеещ се стол. Гърдите му се очертаваха ясно през тениската. Прииска ѝ се да го докосне.

— Не си мокър — каза тя.

Андър разреса косата си с пръсти.

— Опитах се да ти се обадя. — Тонът му звучеше като протягащи се за прегръдка ръце.

— Загубих си телефона.

— Зная. — Той кимна и тя разбра, че по някакъв начин той наистина знаеше какво се беше случило днес. Той направи дълга крачка към нея, толкова бързо, че Еврика не можа да предвиди какво се задава — и после се озова в обятията му. Дъхът ѝ заседна в гърлото.

Прегръдка беше последното нещо, което беше очаквала. Дори още по-изненадващо: чувството беше прекрасно.

Начинът, по който я държеше Андър, имаше онази дълбочина, която беше изпитвала само с няколко души преди. Диана, баща си, Брукс, Кат — Еврика можеше да ги преброи. Това бе дълбочина, която предполагаше силна, съкровена привързаност, дълбочина, която граничеше с любов. Очакваше, че ще поиска да се отдръпне, но се приведе по-близо.

Разтворените му длани се отпуснаха на гърба ѝ. Раменете му покриха нейните като предпазен щит, което ѝ напомни за гръмотевичния камък. Той наклони глава, за да гушне нейната до гърдите си. През тениската му чу как тупти сърцето му. Обичаше звука, който издаваше то.

Тя затвори очи и знаеше, че Андър също е затворил своите. Затворените им очи хвърлиха тежка тишина върху стаята. Еврика внезапно почувства, че е на най-безопасното място на земята, и разбра, че е грешила за Андър.

Спомни си какво казваше винаги Кат за това, да се чувстваш „спокойно“ и „лесно“ с някои момчета. Еврика никога не беше разбирала това — времето, което бе прекарала с повечето момчета, беше несигурно, нервно, смущаващо — досега. Да прегръща Андър беше толкова лесно, колкото немислимо ѝ се струваше да не го държи в прегръдките си.

Единственото неловко нещо бяха ръцете ѝ, които неговата прегръдка бе приковала отстрани до тялото ѝ. Следващия път, когато си поеа дъх, тя ги вдигна и ги обви около кръста на Андър с грациозно и естествено движение, което я изненада. Ето така.

Той я притегли по-плътно, правейки всяка прегръдка, на която Еврика някога бе ставала свидетел в коридорите на „Еванджелини“, всяка прегръдка между баща ѝ и Рода, да изглежда като жалка имитация.

— Изпитвам такова облекчение, че си жива — промълви той.

Сериозната му искреност накара Еврика да потръпне. Тя си спомни първия път, когато я беше докоснал, връхчето на пръста му, едва допиращо влажното ъгълче на окото ѝ. Никакви сълзи повече, беше казал.

Андър повдигна брадичката ѝ, така че тя гледаше нагоре към него. Взря се в ъгълчетата на очите ѝ сякаш изненадан да ги открие сухи. Изглеждаше обзет от непоносимо противоречиви чувства.

— Донесох ти нещо.

Посегна зад гърба си, измъквайки предмет в найлонова обвивка, който бе пъхнат в колана на джинсите му. Еврика го разпозна на мига. Пръстите ѝ се склучиха върху „Книгата на любовта“ в здравата ѝ непромокаема обвивка.

— Как взе това?

— Едно птиче ми показва къде да я намеря — каза той без капчица хумор.

— Поларис — каза Еврика. — Ти как...

— Не е лесно за обяснение.

— Знам.

— Предвидливостта на твоята преводачка беше впечатляваща. Имала е благоразумието да зарови книгата ти и тетрадката си под една върба край лагуната в нощта, преди да бъде... — Андър направи пауза със сведени очи. — Съжалявам.

— Знаеш ли какво ѝ се е случило? — прошепна Еврика.

— Достатъчно, за да съм изпълнен с желание за мъст — промърмори той. Тонът му убеди Еврика, че сивите хора на пътя бяха убийците. — Вземи книгите. Тя явно е искала да ти бъдат върнати.

Еврика сложи двете книги на леглото си. Пръстите ѝ пробягаха по протритата зелена корица на „Книгата на любовта“, проследиха трите изпъкнали ивици върху гръбчето ѝ. Докосна странния релефен кръг върху корицата и ѝ се прииска да узнае как ли е изглеждал, когато книгата е била току-що подвързана.

Опипа грубо изрязаните страници на стария черен дневник на Мадам Блаватски. Не искаше да нахлува в личното пространство на мъртвата жена. Но евентуалните записки в тази книга съдържаха всичко, което Еврика можеше да узнае за наследството, което Диана ѝ беше оставила. Еврика имаше нужда от отговори.

Всички — Диана, Брукс и Мадам Блаватски — бяха намирали „Книгата на любовта“ запленияваща. Еврика не се чувстваше достойна да я има само за себе си. Страхуваше се да я отвори, страхуваше се, че тя ще я направи по-самотна.

Помисли за Диана, която я смяташе за достатъчно жилава и умна, за да се измъкне от всяка „лисича дупка“. Помисли си за Мадам Блаватски, на която дори не ѝ беше мигнало окото, когато попита дали може да впише името на Еврика като законна собственичка на текста. Спомни си за Брукс, който бе казал, че майка ѝ е една от най-умните хора, живели някога — и ако Диана смяташе, че в тази книга има нещо специално, Еврика беше длъжна да разбере цялата ѝ сложност и заплетеност.

Отвори дневника с превода на Блаватски. Прелисти го бавно. Точно преди няколко поредни празни страници имаше един лист, изписан с виолетово мастило, озаглавен: „Книгата на любовта, четвърта партия“.

Тя хвърли поглед към Андър:

— Чел ли си това?

Той тръсна глава:

— Знам какво пише. Израсъл съм с версия на тази история.

Еврика зачете на глас:

„Някога, някъде, в отдалечения кът на бъдещето, ще се появи едно момиче и ще отговори на условията за започване на Времето на Въздигането. Едва тогава Атлантида ще се възроди.“

Атлантида. Значи Блаватски беше права. Но означаваше ли това, че историята е истинска?

— „Момичето трябва да е родено на ден, който не съществува, както ние, атлантите, престанахме да съществуваме, когато бе пролята първата сълза“.

— Как може един ден да не съществува? — попита Еврика. — Какво означава това?

Андър я наблюдаваше внимателно, но не казваше нищо. Чакаше. Еврика помисли за собствения си рожден ден. 29 февруари. Денят, който превръщаше годината във високосна. През три от четири години той не съществуваше.

— Продължавай — подтикна я Андър, пригладжайки страницата от превода на Блаватски.

— „Тя трябва да бъде майка без деца и дете без майка“.

Еврика моментално си помисли за тялото на Диана в океана. „Дете без майка“ определяше неясната самоличност, която тя обитаваше от месеци. Помисли си за близнаците, за които беше

рискувала всичко днес следобед. Би го сторила отново утре. Дали беше и майка без деца?

— „Най-накрая емоциите ѝ трябва да бъдат укротени, трябва да кипят като буря, твърде високо в атмосферата, за да бъде почувствана на земята. Тя не трябва никога да плаче, до мига, в който скръбта ѝ надхвърли това, което едно смъртно създание може да понесе. Тогава тя ще заплаче — и ще отвори процепа към нашия свят“.

Еврика вдигна поглед към маслената картина, изобразяваща Света Катерина от Сиена, висяща на стената ѝ. Изучаваше единствената живописна сълза на светицата. Имаше ли връзка между онази сълза и огньовете, от които предлагаше закрила светицата? Имаше ли връзка между сълзите на Еврика и тази книга?

Помисли си колко прекрасна изглеждаше Мая Кейс, когато плачеше, колко естествено заплака Рода при вида на децата си. Еврика завиждаше на тези прями прояви на емоция. Струваха ѝ се като антитеза на всичко, което представляваше тя. Нощта, когато Диана я зашлеви, беше единственият път, когато си спомняше да е хълцала от плач.

Никога, ама никога повече не плачи.

А по-неотдавнашната сълза, която беше проляла? Пръстите на Андър я бяха поели.

Ето, така. Без повече сълзи.

Навън бурята бушуваше яростно. Вътре Еврика укротяваше емоциите си, точно както правеше от години. Защото ѝ беше казано да го прави. Защото това беше всичко, което умееше да прави.

Андър посочи към страницата, където след няколко реда празно пространство отново се появяваше виолетовото мастило:

— Има една последна част.

Еврика пое дълбоко дъх и прочете последните думи от превода на Мадам Блаватски:

„Една нощ по време на нашето плаване свирепа буря разцепи кораба ни. Изхвърлена от вълните, изплувах на един близък бряг. Никога повече не видях моя принц. Не зная дали е оцелял. Пророчеството на вещиците е единственият траен остатък от любовта ни“.

Диана знаеше тази история, съдържаща се в „Книгата на любовта“, но дали беше вярвала в нея? Еврика затвори очи и разбра, че да, Диана беше вярвала. Беше я вярвала толкова пламенно, че никога не бе изрекла и дума от нея пред дъщеря си. Беше смятала да я запази за момент, когато Еврика ще е в състояние да я повярва сама. Моментът трябваше да е сега.

Можеше ли Еврика да отиде там? Да си позволи да обмисли възможността „Книгата на любовта“ да има нещо общо с нея? Очакваше да иска да я пренебрегне като вълшебна приказка, нещо прекрасно, основаващо се върху нещо, което можеше някога да е било вярно, но сега беше просто измислица...

Но наследството ѝ, гръмотевичният камък, злополуките и смъртите, и призрачните хора, начинът, по който яростта на тази буря сякаш бе в съзвучие с бурята вътре в нея...

Не беше ураган. Беше Еврика.

Андър стоеше безмълвно на крайчеца на леглото ѝ, давайки ѝ време и пространство. Очите му разкриваха отчаяно желание да я прегърне отново. Тя също искаше да го прегърне.

— Андър?

— Еврика.

Тя посочи към последната страница на превода, която излагаше условията на пророчеството.

— Това аз ли съм?

Колебанието му накара очите на Еврика да започнат да парят. Той забеляза и си пое рязко дъх сякаш изпитваше болка.

— Не можеш да плачеш, Еврика. Не и сега.

Тръгна бързо към нея и наведе устни към очите ѝ. Миглите ѝ изпърхаха и клепачите ѝ се затвориха. Той целуна десния ѝ клепач, после левия. После настъпи миг тишина, в който Еврика не можеше да помръдне, не можеше да отвори очи, защото това можеше да прекъсне чувството, че Андър е по-близо до нея, отколкото някой е бил преди.

Когато той притисна устни към нейните, тя не се изненада. Случи се така, както изгряваше слънцето, така, както разцъфваше цветето, така, както дъждът падаше от небето, така, както мъртвите преставаха да дишат. Естествено. Неизбежно. Устните му бяха твърди и решителни, леко солени. Накараха тялото ѝ да се изпълни с прилив на горещина.

Носовете им се допряха и Еврика отвори уста да поеме още от целувката му. Докосна косата му, пръстите ѝ проследиха пътечката, която неговите пръсти проследяваха, когато беше нервен. Сега не изглеждаше нервен. Целуваше я сякаш от много отдавна бе искал да го направи, сякаш бе роден да го направи. Ръцете му галеха гърба ѝ, притискаха я към гърдите му. Устата му обви жадно нейната. Топлината на езика му я замая.

После тя си спомни, че Брукс го няма вече. Изключително безчувствено беше точно в този момент да се възползва от едно увлечение. Само че не ѝ се струваше като увлечение. Струваше ѝ се съдбовно и неудържимо.

Беше останала без дъх, но не искаше да прекъсва целувката. Почувства дъха на Андър в устата си. Очите ѝ се отвориха рязко. Отдръпна се.

Целта на първите целувки е откриване, преобразяване, почуда.

Тогава защо усещаше дъха му в устата си познат?

По някакъв начин Еврика си спомни. След катастрофата на Диана, след като водите завлякоха колата в дъното на Залива и Еврика бе изхвърлена на брега, като по чудо, жива — никога преди не бе възкресявала този спомен — някой ѝ беше направил изкуствено дишане уста в уста.

Тя затвори очи и видя ореола от руса коса над нея, закриващ луната, и почувства животворния въздух, влизащ в дробовете ѝ, ръцете, които я носеха там.

Андър.

— Мислех, че е сън — прошепна тя.

Андър въздъхна тежко сякаш знаеше точно какво искаше да каже тя. Взе ръката ѝ.

— Случи се.

— Ти ме измъкна от колата. Изнесе ме с плуване на брега. Спаси ме.

— Да.

— Но защо? Откъде изобщо би разбрал, че съм там?

— Бях на точното място в точното време.

Струваше ѝ се толкова невъзможно, колкото всички други неща, за които знаеше, че са реални. Тя стигна с препъване до леглото си и седна. Умът ѝ се въртеше като вихър.

— Ти спаси мен и остави нея да умре.

Андър затвори очи сякаш изпитваше болка.

— Ако можех да спася и двете ви, щях. Трябваше да избирам. Избрах теб. Ако не можеш да ми простиш, разбирам. — Ръцете му се тресяха, когато ги прокара през косата си. — Еврика, толкова съжалявам.

Беше казал същите тези думи точно така в първия ден, когато се срещнаха. Искреността на извинението му я беше изненадала тогава. Беше ѝ се струвало неуместно да се извиняваш толкова пламенно за нещо толкова дребно, но сега Еврика разбра. Почувства скръбта на Андър за Диана. Съжаление изпълваше пространството около него като негов собствен създаден от гръмотевичния камък щит.

Еврика отдавна мразеше и негодуваше срещу факта, че бе оживяла, а Диана — не. Сега тук беше човекът, отговорен за това. Андър беше взел това решение. Би могла да го мрази за това. Би могла да го вини за безумната си скръб и опита за самоубийство. Той, изглежда, го знаеше. Кръжеше над нея в очакване да види в коя посока ще поеме тя. Тя зарови лице в ръцете си.

— Толкова ми липсва.

Той падна на колене пред нея, с лакти на бедрата ѝ.

— Знам.

Ръката на Еврика се затвори около колието ѝ. Разтвори юмрук, за да покаже гръмотевичния камък и медальона от лазурит.

— Беше прав — каза тя. — За гръмотевичния камък и водата. Не само не се мокри. Той е единствената причина близнаците и аз да сме живи. Той ни спаси, а никога нямаше да знам как да го използвам, ако ти не ми беше казал.

— Гръмотевичният камък е много могъщ. Той ти принадлежи, Еврика. Винаги помни това. Трябва да го предпазиш.

— Иска ми се Брукс... — понечи да каже тя, но имаше чувството, че смазват гърдите ѝ. — Толкова се страхувах. Не можех да мисля. Трябваше да спася и него.

— Това щеше да бъде невъзможно — гласът на Андър беше студен.

— Искаш да кажеш така, както щеше да е невъзможно да спасиш и мен, и Диана? — попита тя.

— Не, не искам да кажа това. Каквото и да се случеше на Брукс — нямаше да си в състояние да го намериш в онази буря.

— Не разбирам.

Андър извърна поглед. Не се задълбочи в обяснения.

— Знаеш ли къде е Брукс? — попита Еврика.

— Не — отвърна той бързо. — Сложно е. Опитвам се да ти кажа, че той вече не е този, за когото го мислиш...

— Моля те, не казвай нищо лошо за него — Еврика пренебрегна думите на Андър с махване на ръка. — Дори не знаем дали е жив.

Андър кимна, но изглеждаше напрегнат.

— След като Диана почина — каза Еврика, — никога не ми е хрумвало, че мога да изгубя някой друг.

— Защо наричаш майка си Диана? — Андър изглеждаше обзет от нетърпение да отклони темата от Брукс.

Никой, освен Рода не беше ѝ задавал този въпрос, така че никога не ѝ се беше налагало да изрича истински отговор.

— Когато беше жива, ѝ казвах „мамо“, както правят повечето деца. Но смъртта превърна Диана в някой друг. Тя вече не е майка ми. Тя е повече от това — Еврика стисна медальона — и по-малко.

Ръката на Андър бавно обгърна нейната, която държеше двете висящи бижута. Примижа към медальона. Палецът му бавно се плъзна по закопчалката.

— Не се отваря — каза тя. Пръстите ѝ се свиха около неговите, за да ги задържат неподвижно. — Диана казваше, че бил затворен от ръжда, когато го купи. Дизайнът ѝ харесваше толкова много, че не я беше грижа. Носеше го всеки ден.

Андър се надигна на колене. Пръстите му пропълзяха около тила на Еврика. Тя се наклони, за да приеме опияняващото му докосване.

— Може ли?

Когато тя кимна, той разкопча верижката, целуна я леко по устните, после седна до нея на леглото. Докосна осеяния със златисти петънца син камък. Преобърна медальона и докосна релефните пресичащи се кръгове върху долния край. Огледа профила на медальона от двете страни, опипа с пръсти пантите, после закопчалката.

— Окисляването е изкуствено, нарочно направено. Това не би трябвало да пречи на медальона да се отваря.

— Тогава защо не се отваря? — попита Еврика.

— Защото Диана го е запечатала — Андър измъкна медальона от верижката и подаде верижката и гръмотевичния камък обратно на Еврика. Задържа медальона с две ръце. — Мисля, че мога да го разпечатам. Всъщност зная, че мога.

ЛИНИЯТА НА СЪЛЗИТЕ НА СЕЛЕНА

Гръм разтърси основите на къщата. Еврика се промъкна по-близо до Андър.

— Защо майка ми би запечатала собствения си медальон?

— Може би той съдържа нещо, което не е искала никой да види.

— Той плъзна ръка около талията ѝ. Стори ѝ се като инстинктивно движение, но щом ръката му се озова там, Андър сякаш стана нервен. Върховете на ушите му бяха пламнали и поруменели. Непрекъснато поглеждаше към ръката си, опряна на хълбока ѝ.

Еврика положи ръка върху неговата, за да го успокои и увери, че иска тя да е там, че се наслаждава на всяко ново нещо, което научава за тялото му: гладкостта на пръстите му, топлината във вътрешността на дланта му, начина, по който кожата му ухае на приближаващо лято.

— Казвах на Диана всичко — каза Еврика. — Когато тя почина, научих колко много тайни е пазила от мен.

— Майка ти е познавала силата на тези наследствени реликви. Би се страхувала да допусне да попаднат в погрешните ръце.

— Попаднаха в моите ръце, а аз не разбирам.

— Вярата ѝ в теб я надживява — каза Андър. — Оставила ти е тези, защото е вярвала, че ще откриеш значението им. Била е права за книгата — ти стигна до сърцето на нейната история. Била е права за гръмотевичния камък — днес ти научи колко могъщ може да бъде той.

— А медальонът? — Еврика го докосна.

— Да видим дали е била права и за него. — Андър застана в центъра на стаята, като държеше медальона в дясната си ръка. Преобърна го. Докосна гърба му с върха на безименния пръст на лявата си ръка. Затвори очи, присви устни сякаш се канеше да изсвири и издиша продължително.

Пръстът му бавно се придвижи по повърхността на медальона, проследявайки шестте преплитащи се кръга, които пръстите на Еврика бяха проследявали многократно. Само че когато Андър го правеше, той

създаваше музика сякаш прокарваше пръст по ръба на висока кристална чаша.

Звукът накара Еврика да скочи на крака. Тя стисна лявото си ухо, което не беше свикнало да чува, но някак улавяше тези странни ноти така ясно, както беше чула песента на Поларис. Кръговете на медальона засияха за кратко — в златисто, после в синьо, — реагирайки на докосването на Андър.

Докато пръстът му се движеше, описвайки осморки, лъкатушещи като лабиринт извивки и очертания с форма на розетки около кръговете, звукът, който медальонът издаваше, се промени и се завъртя. Едно тихо бръмчене стана по-дълбоко и премина в наситен и завладяващ акорд, после се извиси в нещо, което звучеше като хармония от дървени духови инструменти.

Той задържа тази нота в продължение на няколко секунди с пръст, спокойно отпуснат в центъра на задната част на медальона. Звукът беше остър и непознат, като флейта от Далечно, бъдещо селение. Пръстът на Андър направи пулсиращо движение три пъти, създавайки звуци като от църковен орган, които се понесоха на вълни над Еврика. Той отвори очи, вдигна пръст и необикновеният концерт приключи. Той задавено си пое дъх.

Медальонът изскърца и се отвори без ново докосване.

— Как направи това? — Еврика се приближи до него в транс. Надвеси се над ръцете му, за да огледа вътрешността на медальона. В дясната страна беше инкрустирано миниатюрно огледалце. Отражението му беше чисто и ясно и леко увеличено. Еврика видя едно от очите на Андър в огледалото и се удиви от тюркоазената му яснота. Лявата страна съдържаше нещо, което приличаше на парче пожълтяла хартия, пъхнато в рамката близо до пантичката.

Тя го измъкна с кутрето си. Повдигна едно ъгълче, усещайки колко тънка е хартията, измъквайки я внимателно. Под хартията намери малка снимка. Беше подрязана, за да се смести в триъгълния медальон, но образът беше ясен.

Диана, която държеше невръстната Еврика в прегръдките си. Еврика едва ли беше на повече от шест месеца. Никога преди не беше виждала тази снимка, но разпозна очилата на майка си с изключително дебели стъкла, подстриганата ѝ на етажи чорлава коса, синята фланелена риза, която беше носила през деветдесетте.

Бебето Еврика се взираше право в обектива, облечено в бяла престилчица, сигурно ушита от Шугър. Диана гледаше надалече от обектива, но можеше да се види яркият зелен цвят на очите ѝ. Изглеждаше тъжна — изражение, което Еврика не свързваше с майка си. Защо никога не ѝ беше показвала тази снимка? Защо през всички тези години беше ходила с медальона на шията си, твърдейки, че той не се отваря?

Еврика изпита гняв към майка си, задето бе оставила толкова много мистерии след себе си. Всичко в живота на Еврика бе нестабилно, откакто Диана почина. Искаше яснота, постоянство, някой, на когото можеше да се довери.

Андър се наведе и вдигна малкото пожълтяло късче хартия, което Еврика трябва да беше изпуснала. Приличаше на скъпа хартия за писане отпреди столетия. Той я преобърна. Напряко през нея с черно мастило беше написана една-единствена дума.

Мараис.

— Това говори ли ти нещо? — попита той.

— Това е почеркът на майка ми — тя взе хартията и се взря във всяка извивка на думата, в заострено изписаната буква „и“.

— Това е кейджунска — френска — дума за „тресавище“, но не знам защо би я написала тук.

Андър се загледа към прозореца, където капациите затулваха гледката към дъжда, но не и равномерния му звук.

— Сигурно има някой, който може да помогне.

— Мадам Блаватски щеше да може да помогне. — Еврика се взря мрачно в медальона, в загадъчното парче хартия.

— Точно затова я убиха. — Думите се изплъзнаха от устата на Андър, преди той да го осъзнае.

— Знаеш кой го е направил? — Очите на Еврика се разшириха. — Били са те, тези хора, от които избяга на пътя, нали?

Андър измъкна медальона от ръката ѝ и го сложи на леглото ѝ. Вдигна брадичката ѝ нагоре с палец:

— Иска ми се да можеш да ти кажеш каквото искаш да чуеш.

— Тя не заслужаваше да умре.

— Знаем.

Еврика опря длани на гърдите му. Пръстите ѝ се свиха около плата на тениската му; искаше ѝ се да просмуче болката си в нея,

стискайки плата.

— Защо не си мокър? — попита тя. — Имаш ли гръмотевичен камък?

— Не. — Той се засмя леко. — Предполагам, че имам друг вид щит. Макар че е далеч по-малко впечатляващ от твоя.

Еврика прокара длани по сухите му рамене, плъзна ръце около сухия му кръст.

— Впечатлена съм — каза тихо, докато ръцете ѝ се плъзваха под задния край на тениската му, за да докоснат гладката му, суха кожа. Той я целуна отново, изпълвайки я с дързост. Чувстваше се нервна, но жива, смутена и заредена с нова енергия, която не искаше да поставя под въпрос.

Обожаваше усещането от ръцете му около талията си. Придърпа се по-близо, като повдигна глава да го целуне отново, но после спря. Пръстите ѝ застинаха върху нещо, което на допир усети като голяма рана върху гърба на Андър. Отдръпна се и заобиколи от едната му страна, като повдигна гърба на тениската му. Четири червени прореза бележеха кожата точно под гръдния му кош.

— Порязан си — каза тя. Беше същата рана, каквато бе видяла върху тялото на Брукс в деня на буйната вълна във Върмилиън Бей. Андър имаше прорези само от едната страна на гърба, докато върху гърба на Брукс беше имало и от двете.

— Не са порязвания.

Еврика вдигна поглед към него:

— Кажете ми какво са.

Андър седна на ръба на леглото ѝ. Тя седна до него, чувствайки как от кожата му се излъчва топлина. Искеше да види отново следите, искаше да прокара ръка по тях, за да разбере дали са толкова дълбоки, колкото изглеждаха. Той сложи ръка върху крака ѝ. Това накара вътрешностите ѝ да затрептят. Той изглеждаше сякаш се кани да изрече нещо трудно, нещо, което можеше да е невъзможно за вярване.

— Хриле.

Еврика примигна:

— Хриле. Като риба?

— За дишане под водата, да. Сега Брукс също има такива.

Еврика отмести длан от крака му:

— Какво искаш да кажеш с това, че Брукс сега също има хриле? Какво искаш да кажеш с това, че имаш хриле?

Внезапно стаята ѝ се стори мъничка и прекалено гореща. Андър занасяше ли я?

Той посегна зад гърба си и вдигна зелената книга с кожена подвързия:

— Вярваш ли на това, което четеш тук?

Тя не го познаваше достатъчно добре, за да прецени тона на гласа му. Звучеше отчаяно — но какво още? Издаваше ли също и гняв? Страх?

— Не знам — каза тя. — Струва ми твърде...

— Подобно на измислица?

— Да. И въпреки това... искам да узная останалото. Преведена е само част от него и има всички тези странни съвпадения, неща, за които ми се струва, че сякаш имат нещо общо с мен.

— Имат — потвърди Андър.

— Откъде знаеш?

— Излъгах ли те за гръмотевичния камък?

Тя поклати глава.

— Тогава ми дай шанса, който даваш на тази книга. — Андър притисна ръка към сърцето си. — Разликата между теб и мен е, че от мига, в който съм роден, съм бил възпитаван с историята, която откри на тези страници.

— Как? Кой са родителите ти? Член на някакъв култ ли си?

— Нямам точно родители. Отгледан съм от лелите и чичовците си. Аз съм Пазител на Атлантида.

— Какъв?

Той въздъхна:

— Моите хора идват от изгубения континент Атлантида.

— Ти си от Атлантида? — попита тя. — Мадам Блаватски каза...

Но аз не повярвах...

— Зная. Как можеше да повярваш? Но е вярно. Моят род бил сред малкото, които се спасили, когато островът потънал. Оттогава мисията ни е да пренасяме семето на познанието на Атлантида, така че нейните уроци никога да не бъдат забравени, чудовищните ѝ дела никога да не бъдат повторени. От хиляди години тази история се съхранява сред Пазителите на Атлантида.

— Но е също и в тази книга.

Андър кимна:

— Знаехме, че майка ти притежава известно познание за Атлантида, но семейството ми все още няма представа колко. Убиецът на твоята преводачка беше мой чичо. Хората, с които се сблъска в полицейския участък и на пътя онази нощ — онези хора ме отгледаха. Това са лицата, които виждах на масата за вечеря всяка вечер.

— Къде точно е тази маса за вечеря? — Еврика от седмици насам се чудеше къде живее Андър.

— Никое интересно място — той направи пауза. — Не съм си бил у дома от седмици. Със семейството ми имахме спор.

— Каза, че те искат да ме наранят.

— Наистина искат — каза Андър мрачно.

— Защо?

— Защото ти също произхождаш от Атлантида. А жените в твоя род носят нещо много специално. Нарича selenaklamata-desmos. Това означава най-общо „Линията на Сълзите на Селена“.

— Селена — каза Еврика. — Жената, сгодена за краля. Тя избягала с брат му.

Андър кимна:

— Тя е твоят матриарх, много поколения назад. Точно както Леандър, нейният любим, е моят патриарх.

— Те претърпели корабкрушение, били разделени в морето — каза Еврика, спомняйки си. — Никога не се намерили отново.

Андър кимна:

— Разказват, че се търсили до смъртния си ден, а, твърдят някои, дори след смъртта.

Еврика се вгледа дълбоко в очите на Андър и историята отекна в нея по нов начин. Намираще я за непоносимо тъжна — и болезнено романтична. Можеха ли тези възпирани влюбени да обяснят връзката, която Еврика беше почувствала с момчето, седнало до нея — свързаността, която бе почувствала в мига, щом го видя за пръв път?

— Една от потомките на Селена носи силата да възроди отново Атлантида — продължи Андър. — Това е, което прочете току-що в книгата. Това е Линията на сълзите. Причината за съществуването на Пазителите на Атлантида се крепи на вярването, че възраждането на Атлантида би било катастрофа — апокалипсис. Легендите за

Атлантида са ужасни и жестоки, изпълнени с поквара, робство и по-лошо.

— Не прочетох нищо за това тук вътре — Еврика посочи „Книгата на любовта“.

— Разбира се, че не — каза Андър мрачно. — Ти четеш любовна история. За нещастие в онзи свят е имало нещо повече от версията на Селена. Целта на Пазителите на Атлантида е да попречат завръщането на Атлантида някога да се случи, като...

— Убият момичето с Линията на сълзите — изрече Еврика сковано. — И мислят, че аз я нося.

— Напълно сигурни са.

— Сигурни, че ако заплача, както пише в книгата...

Андър кимна:

— Светът ще се наводни и Атлантида ще се върне на власт.

— Колко често се появява някое от тези момичета от Линията на сълзите? — попита Еврика, мислейки си, че ако Андър казва истината, много от членовете на семейството ѝ можеше да са били преследвани или убити от Пазителите на Атлантида.

— Не се е случвало от близо век, от трийсетте насам — отвърна Андър, — но това беше много лоша ситуация. Когато едно момиче започне да показва признаци на Линията на сълзите, то се превръща в нещо като водовъртеж. Изостря интереса не само на Пазителите на Атлантида.

— Кой друг? — Еврика не беше сигурна, че иска да узнае.

Андър преглътна:

— На самите атланти.

Сега тя беше още по-объркана.

— Те са зли — продължи Андър. — Последната притежателка на Линията на сълзите живееше в Германия. Казваше се Библис...

— Чувала съм за Библис. Била е една от притежателките на книгата. Дала я на някоя си Ниоба, която я дала на Диана.

— Библис е била пралеля на майка ти.

— Знаеш за семейството ми повече от мен.

Андър придоби смутено изражение:

— Налагаше се да го уча.

— Значи Пазителите на Атлантида убили пралеля ми, когато показала признаци на Линията на сълзите?

— Да, но не и преди да бъде сторена огромна вреда. Докато Пазителите на Атлантида се опитват да заличат една Линия на сълзите, атлантите се опитват да я задействат. Правят това, като завземат тялото на някого, скъп на носителката на Линията на сълзите, на някого, който може да я разплаче. Докато Пазителите на Атлантида успеят да убият Библис, атлантът, заел тялото на най-близкия ѝ приятел, вече бил въведен в този свят. Останал в тялото дори след смъртта на Библис.

Еврика изпита порив да се изсмее. Онова, което Андър казваше, беше безумно. Не беше чувала нищо толкова откачено дори през седмиците си в психиатричното отделение.

И въпреки това казаното я накара да се сети за нещо, което бе прочела неотдавна в един от имейлите на Мадам Блаватски. Вдигна преведените страници и ги прелисти с палец.

— Погледни тази част, точно тук. Описва магьосник, който можел да изпраца ума си през океана и да заема тялото на някакъв мъж на място, наречено Миноя.

— Точно — потвърди Андър. — Това е същата магия. Не знаем как Атлас се е научил да канализира силата на този магьосник — самият той не е магьосник, — но някак е успял.

— Къде е той? Къде са атлантите?

— В Атлантида.

— А къде е тя?

— Намира се под водата вече от хиляди години. Не можем да стигнем до тях, а те не могат да достигнат до нас. От мига, в който потънала Атлантида, канализирането на ума е единственият им портал към нашия свят — Андър извърна поглед. — Макар че Атлас се надява да промени това.

— Значи умовете на атлантите са могъщи и зли — Еврика се надяваше, че никой не подслушва на вратата ѝ, — но Пазителите на Атлантида не ми се струват кой знае колко по-добри, като убиват невинни момичета.

Андър не отвърна. Мълчанието му отговори на следващия ѝ въпрос.

— Само дето Пазителите на Атлантида не мислят, че сме невинни — осъзна тя. — Бил си възпитан да вярваш, че мога да извърша нещо ужасно — тя започна да масажира ухото си и не

можеше да повярва на онова, което се готвеше да каже, — като например да наводня света със сълзите си?

— Знам, че е трудно за преглъщане — рече Андър. — Права беше да наречеш Пазителите на Атлантида „култ“. Семейството ми умее да прави така, че убийството да изглежда като нещастен случай. Библис, удавена в „наводнение“. Колата на майка ти, ударена от „чудовищна вълна.“ Всичко — в името на спасяването на света от злото.

— Чакай — Еврика трепна. — Майка ми притежаваше ли Линията на сълзите?

— Не, но знаеше, че ти я притежаваш. Делото на целия й живот се съсредоточаваше върху това, да те подготви за предопределената ти съдба. Сигурно ти е казала нещо за това?

Гърдите на Еврика се стегнаха:

— Веднъж тя ми каза никога да не плача.

— Вярно е, че не знаем какво ще стане, ако наистина се разплачеш. Семейството ми не иска да поеме риска да разбере. Вълната на моста онзи ден беше предназначена за теб, не за Диана — той погледна надолу, опирайки брадичка на гърдите си. — Моя задача беше да се погрижа да се удавиш. Но не можах. Семейството ми няма никога да ми прости.

— Защо ме спаси? — прошепна тя.

— Не знаеш ли? Мислех, че е толкова очевидно.

Еврика повдигна рамене, поклати глава.

— Еврика, от момента, в който съм се осъзнал, съм обучаван да зная всичко за теб — твоите слабости, силните ти страни, страховете ти и желанията ти — и всичко това, за да мога да те унищожа. Силата на един Пазител на Атлантида е нещо като естествен камуфлаж. Живеем сред смъртните, но те всъщност не ни виждат. Ние се сливаме със средата, превръщаме се в размазани очертания. Никой не помни лицата ни, освен ако не поискаме. Можеш ли да си представиш да си невидима за всички, освен за семейството си?

Еврика поклати глава, макар че често си бе пожелавала да е невидима.

— Затова никога не узна за мен. Наблюдавам те, откакто си се родила, но ти никога не ме виждаше, докато не поисках да ме видиш — в деня, когато ударих колата ти. С теб съм всеки ден през

изминалите седемнайсет години. Наблюдавах те как се учеше да ходиш, да си връзваш обувките, да свириш на китара — той преглътна, — да се целуваш. Гледах те как отиваш да ти пробият ушите, как се проваляш на шофьорския си изпит и печелиш първото си състезание по бягане. — Андър протегна ръка към нея, притисна я плътно до себе си. — Когато Диана умря, вече бях толкова отчаяно влюбен в теб, че не можех да се справя с това. Блъснах се в колата ти на онзи знак „Стоп“. Имах нужда да ме видиш най-накрая. През всеки миг от живота ти се влюбвах по-дълбоко в теб.

Еврика поруменя. Какво можеше да каже в отговор на това?

— Аз... ами... въ...

— Не е нужно да отговаряш — каза Андър. — Просто знай, че дори когато започнах да приемам с недоверие всичко, в което бях възпитан да вярвам, има едно нещо, в което съм сигурен. — Той пхна ръка в нейната. — Предаността ми към теб. Тя никога няма да отслабне, Еврика, кълна се в това.

Еврика беше зашеметена. Мнителният ѝ ум беше сгрешил за Андър — но инстинктите на тялото ѝ бяха прави. Пръстите ѝ посегнаха зад врата му, притеглиха устните му към нейните. Опита се да предаде с целувка думите, които не можеше да намери.

— Боже. — Устните на Андър лекичко докоснаха нейните. — Толкова добре се почувствах да кажа това на глас. Цял живот съм се чувствал самотен.

— Сега си с мен. — Тя искаше да го успокои, но в ума ѝ се промъкна тревога. — Още ли си Пазител на Атлантида? Обърнал си се срещу семейството си, за да ме предпазиш, но...

— Може да се каже, че съм избягал — каза той. — Но семейството ми няма да се откаже. Те отчаяно те искат мъртва. Смятат, че ако заплачеш и Атлантида се възроди, това ще означава смъртта на милиони, поробването на човечеството. Краят на света такъв, какъвто го познаваме. Мислят, че това ще бъде гибелта на този свят и раждането на ужасен нов свят. Смятат, че да те убият, е единственият начин да го спрат.

— А ти какво мислиш?

— Може да е вярно, че ти можеш да възродиш Атлантида — каза той бавно, — но никой не знае какво би означавало това.

— Краят още не е написан — каза Еврика. А всичко може да се промени с последната дума. Посегна за книгата, за да покаже на Андър нещо, което я смущаваше от прочитането на завещанието на Диана насам. — Ами ако краят е бил написан? Тези страници, които липсват от текста. Диана не би ги откъснала. Тя дори не прегъваше ъгълчето на страницата на някоя библиотечна книга.

Андър се почеса по челюстта:

— Има един човек, който може да ни помогне. Никога не съм го срещал. Роден е като пазител на Атлантида, но дезертира от семейството, след като Библис беше убита. Семейството ми казва, че така и не превъзмогнал смъртта ѝ. — Той направи пауза. — Казват, че бил влюбен в нея. Казва се Солон.

— Как ще го намерим?

— Никой от Пазителите на Атлантида не е говорил с него от години. Последно чух, че бил в Турция. — Той се завъртя да погледне Еврика в лицето, с внезапно светнали очи. — Бихме могли да отидем там и да го открием.

Еврика се засмя:

— Съмнявам се, че татко ще ми позволи да се вдигна и да отида в Турция.

— Те ще трябва да дойдат с нас — каза Андър бързо. — Всичките ти любими хора ще трябва да дойдат. Иначе семейството ми ще използва твоето, за да те върне насила.

Еврика се вцепени:

— Искаш да кажеш...

Той кимна:

— Могат да намерят оправдание за това, че убиват неколцина, за да спасят мнозина.

— Ами Брукс? Ако се върне...

— Няма да се върне — каза Андър, — не и по никакъв начин, по който би искала да го видиш. Трябва да се съсредоточим върху задачата да отведем теб и семейството ти на сигурно място колкото е възможно по-скоро. Някъде далеч оттук.

Еврика поклати глава:

— Татко и Рода отново ще ме затворят в психиатрия, преди да се съгласят да напуснат града.

— Това не е избор, Еврика. Това е единственият начин, по който ще оцелееш. А ти трябва да оцелееш. — После я целуна настойчиво, като държеше лицето ѝ в ръце, притискайки устни дълбоко в нейните, докато тя остана без дъх.

— Защо трябва да оцелея? — Очите я наболяваха от изтощение, което вече не можеше да отрече. Андър забеляза. Повече я към леглото, дръпна назад завивките, после я положи в леглото и метна одеялата върху нея.

Коленичи до нея и промърмори в здравото ѝ ухо:

— Трябва да оцелееш, защото няма да живея в свят без теб.

ЕВАКУАЦИЯ

Когато Еврика се събуди на другата сутрин, мъждива, сребриста светлина блестеше през прозореца ѝ. По дърветата барабанеше дъжд. Копнееше да остави бурята да я приспи отново, но лявото ѝ ухо звънтеше, напомняйки ѝ за странната мелодия, която Андър бе засвирил, когато отвори медальона на Диана. „Книгата на любовта“ бе сгушена в ръцете ѝ, изписвайки пророчеството за сълзите ѝ. Знаеше, че трябва да стане, да се изправи пред нещата, които беше научила предишната вечер, но тъпа болка в сърцето притискаше главата ѝ към възглавницата.

Брукс го нямаше вече. Според Андър, който, изглежда, се беше оказал прав за толкова много други неща, най-старият приятел на Еврика нямаше да се върне.

Изненада я тежест от другата страна на леглото ѝ. Беше Андър.

— Цяла нощ ли беше тук? — попита тя.

— Няма да те оставя.

Тя се промъкна през леглото към него. Още беше в халата си за баня. Той носеше дрехите си от предната вечер. Не можеха да сдържат усмивките си, когато лицата им се доближиха едно до друго. Той я целуна по челото, после по устните.

Прииска ѝ се да го дръпне обратно върху леглото, да го прегръща и целува в хоризонтално положение, да почувства тежестта на тялото му върху своето, но след няколко леки целувки Андър се изправи и застана до прозореца. Ръцете му бяха кръстосани зад гърба. Еврика можеше да си представи как сигурно бе стоял там цяла нощ, оглеждайки улицата за силует на някой Пазител на Атлантида.

Какво щеше да направи той, ако някой от тях беше дошъл в къщата ѝ? Спомни си сребърната кутия, която беше измъкнал от джоба си онази нощ. Тя беше ужасила семейството му.

— Андър... — Смяташе да го попита какво бе имало в онази кутия.

— Време е да вървим — каза той.

Еврика затърси опипом телефона си, за да провери колко е часът. Когато си спомни, че е изгубен, си го представи как звъни някъде в наводнения от дъжда Залив, сред пасаж сребристи риби и на обаждането отговаря някоя русалка. Затършува из нощното шкафче за пластмасовия си часовник „Суоч“ на точици.

— Шест сутринта е. Семейството ми сигурно още спи.

— Събуди ги.

— И какво да им кажа?

— Аз ще съобщя плана на всички веднага щом се съберем — каза Андър, все още с лице към прозореца — по-добре е, ако няма твърде много въпроси. Ще трябва да се придвижваме бързо.

— Ако ще правя това — каза Еврика, — ми е нужно да знам къде отиваме. — Плъзна се от леглото. Ръката ѝ се отпусна върху ръкава му. Бицепсът му се сви при докосването ѝ.

Той се обърна с лице към нея и прокара пръсти през косата ѝ, леко обхождайки с нокти скалпа ѝ и тила ѝ. Тя мислеше, че е секси, когато той прокараваше пръсти през косата си. Това беше още по-хубаво.

— Отиваме да намерим Солон — каза той. — Изгубеният Пазител на Атлантида.

— Мислех, че каза, че той е в Турция.

За момент Андър почти се усмихна, после лицето му стана странно безизразно.

— За щастие вчера отмъкнах една лодка. Ще отплаваме веднага щом семейството ти е готово.

Еврика го наблюдаваше внимателно. В погледа му имаше нещо — задоволство, потиснато от... вина. Почувства устата си суха, когато умът ѝ направи мрачна връзка. Не знаеше как е узнала.

— „Ариел“? — прошепна тя. Лодката на Брукс. — Как направи това?

— Не се тревожи. Готово е.

— Тревожа се за Брукс, не за лодката му. Видя ли го? Потърси ли го изобщо?

Лицето на Андър се напрегна. Очите му бързо се стрелнаха настрани. След миг се върнаха към тези на Еврика, освободени от враждебността си.

— Ще дойде време, когато изцяло ще узнаеш истинската съдба на Брукс. За доброто на всички се надявам, че този момент е далече. Междувременно трябва да се опиташ да продължиш нататък.

Очите ѝ се замъглиха; едва го виждаше, застанал пред нея. В този момент повече от всичко искаше да чуе как Брукс я нарича Октоподче.

— Еврика? — Андър докосна бузата ѝ. — Еврика?

— Не — промърмори Еврика. Говореше на себе си. Отстъпи от Андър. Беше изгубила равновесие. Блъсна се в нощното си шкафче и назад в стената. Изпитваше такъв студ и скованост сякаш бе прекарала нощта върху ледник наред Полярния кръг.

Не можеше да отрече промяната в Брукс през последните няколко седмици, шокиращо жестокото и предателско поведение, което не разпознаваше. Събра общия брой на разговорите, в които Брукс се беше опитвал да изкопчи информация за емоциите ѝ, за това, че тя не плаче. Помисли си за огромната и необяснима враждебност на Андър към него още от първата им среща — после си помисли за историята за Библис и мъжа, с когото някога е била близка, мъжът, чието тяло беше обсебено от владетеля на Атлантида.

Андър не искаше да го казва, но всички знаци сочеха към поредната невъзможна реалност.

— Атлас — прошепна тя. — През цялото време той не е бил Брукс. Бил е Атлас.

Андър се намръщи, но не каза нищо.

— Брукс не е мъртъв.

— Не. — Андър въздъхна. — Не е мъртъв.

— Бил е обсебен. — Еврика едва можа да изрече думите.

— Знам, че държеше на него. На никого не бих пожелал участието на Брукс. Но това се случи и не можем да направим нищо. Атлас е твърде могъщ. Стореното — сторено.

Беше ѝ омразен начинът, по който Андър говореше за Брукс в минало време. Трябваше да има начин да го спасят. Сега, когато знаеше какво се е случило — че се бе случило заради нея, — Еврика беше длъжна пред Брукс да го върне обратно. Не знаеше как, знаеше единствено, че трябва да опита.

— Ако можех само да го намеря... — Гласът ѝ изневери.

— Не! — От остротата в тона на Андър ѝ спря дъхът. Той се взря гневно в очите ѝ, търсейки да види следи от сълзи. Когато не откри такива, изглеждаше обзет от огромно облекчение. Нахлузи верижката с гръмотевичния камък и медальона през главата ѝ. — Ти си в опасност, Еврика. Семейството ти е в опасност. Ако ми се довериш, мога да те предпазя. Това е всичко, върху което можем да си позволим да се фокусираме точно сега. Разбираш ли?

— Да — каза тя неохотно, защото трябваше да има начин.

— Хубаво — рече Андър. — Сега е време да кажем на семейството ти.

Еврика носеше джинси, маратонките си за бягане и бледосиня фланелена риза, когато заслиза надолу по стълбите, държейки ръката на Андър. Лилавата ѝ ученическа чанта беше праметната на рамото ѝ. „Книгата на любовта“ и преводът на Мадам Блаватски — пъхнати вътре. Кабинетът беше тъмен. Примигващият часовник върху декодера на телевизора показваше един часа и четирийсет и три минути. Сигурно през нощта бурята беше прекъснала електричеството.

Докато си проправяше опипом път около мебелите, Еврика чу щракване на отваряща се врата. Баща ѝ се появи в тясна ивица от светлина на лампа на вратата на спалнята си. Косата му беше мокра, ризата — набръчкана и висяща извън панталоните. Еврика усети мириса на сапуна му „Айриш Спринг“. Той забеляза двата тъмни силуета в сенките.

— Кой е там? — той се придвижи бързо да включи осветлението. — Еврика?

— Татко...

Той се втренчи в Андър:

— Кой е този? Какво прави в къщата ни?

Бузите на Андър бяха толкова поруменели, колкото Еврика не ги беше виждала никога. Той изправи рамене и два пъти прокара ръце през вълнистата си коса:

— Господин Бодро, името ми е Андър. Аз съм... приятел на Еврика. — Той ѝ хвърли лека усмивка сякаш въпреки всичко му харесваше да каже това.

Прииска ѝ се да скочи в обятията му.

— Не, в шест сутринта не си — каза баща ѝ. — Изчезвай или ще се обадя в полицията.

— Татко, чакай — Еврика сграбчи ръката му, както правеше едно време, когато бе малка. — Не се обаждай в полицията. Моля те, ела и седни. Има нещо, което трябва да ти кажа.

Той погледна към дланта на Еврика върху ръката му, после към Андър, после обратно към Еврика.

— Моля те — прошепна тя.

— Хубаво. Но първо ще направим кафе.

Преместиха се в кухнята, където баща ѝ включи газовия котлон и сложи чайник с вода. Изсипа лъжица черно кафе в стара френска преса. Еврика и Андър седяха на масата, спорейки с очи кой трябва да говори пръв.

Баща ѝ непрекъснато хвърляше погледи към Андър. Върху лицето му се настани разтревожено изражение.

— Виждаш ми се познат, хлапе.

Андър се размърда.

— Никога не сме се срещали.

Докато водата се топлеше, баща ѝ пристъпи по-близо до масата. Наклони глава, присви очи към Андър. Гласът му прозвуча далечно, когато попита:

— Откъде каза, че познаваш това момче, Рика?

— Той ми е приятел.

— Съученици ли сте?

— Просто се... срещнахме. — Тя нервно сви рамене към Андър.

— Майка ти каза... — Ръцете на баща ѝ започнаха да се тресат. Той ги сложи решително на масата, за да ги укроти. — Каза, че някой ден...

— Какво?

— Нищо.

Чайникът засвири и Еврика стана да изключи котлона. Наля вода във френската преса и взе три чаши от шкафа.

— Мисля, че е добре да седнеш, татко. Това, което предстои да кажем, може да прозвучи странно.

Тихо почукване на предната врата накара и тримата да подскочат. Еврика и Андър се спогледаха, после тя бутна стола си назад и се отправи към вратата. Андър беше точно зад нея.

— Не отваряй вратата — предупреди той.

— Знам кой е. — Еврика разпозна силуета на фигурата през матираното стъкло. Дръпна заяждащата дръжка на бравата, после отключи остъклената врата.

Веждите на Кат се извиха като дъги при вида на Андър, застанал над рамото на Еврика.

— Щях да дойда по-рано, ако знаех, че ще има парти с преспиване.

Зад Кат буен вятър разтърси огромния обрасъл с мъх клон на един дъб сякаш беше вейка. Силна струя вода оплиска верандата.

Еврика направи знак на Кат да влезе вътре и предложи да ѝ помогне да съблече дъждобрана си.

— Правим кафе.

— Не мога да остана. — Кат избърса краката си в изтривалката. — Евакуираме се. Татко товари колата точно сега. Ще отседнем при братовчедите на мама в Хот Спрингс. И вие ли ще се евакуирате?

Еврика погледна Андър:

— Няма... Ние не... Може би.

— Още не е задължително — обясни Кат, — но по телевизията казаха, че ако дъждът продължава, по-късно може да се наложат евакуации, а знаеш какви са родителите ми — винаги трябва да изпреварят трафика. Проклетата буря дойде изневиделица.

Еврика преглътна една буца в гърлото си.

— Знам.

— Както и да е — каза Кат, — видях, че при теб свети и исках да оставя това, преди да тръгнем. — Протегна ракитова кошница, от онези, които майка ѝ винаги приготвяше за различните хора, които събираха средства, и благотворителните организации. Беше натъпкана с конфети в цветовете на дъгата, цветовете се бяха разтекли от дъжда. — Това е комплектът ми за утеха на душата: списания, лимоновите сладкиши на мама и — тя сниши глас и бързо показа тънка кафява бутилка на дъното на кошницата — „Мейкърс Марк“.

Еврика взе кошницата, но това, което всъщност искаше да задържи, беше Кат. Сложи „утешителния комплект“ в краката им и обви ръце около приятелката си.

— Благодаря ти.

Непоносимо ѝ бе да мисли колко време можеше да мине, преди да види отново Кат. Андър не беше споменал кога се връщат.

— Ще останеш ли за чаша кафе?

Еврика приготви кафето на Кат така, както тя го обичаше, изразходвайки по-голямата част от пакетчето „Айриш Крийм“ на Рода. Наля една чаша за себе си и една за баща си и поръси канела върху двете. После си даде сметка, че не знае как Андър пие кафето си, и това я накара да се почувства неразумна и безразсъдна, сякаш бяха избягали и се бяха сгодили, без някой от тях да знае фамилното име на другия. Още не знаеше фамилията му.

— Черно кафе — каза той, преди да ѝ се наложи да попита.

За момент отпиваха мълчаливо и Еврика знаеше, че скоро трябва да го направи: да разбие този мир. Да се сбогува с най-добрата си приятелка. Да убеди баща си в абсурдни, фантастични истини. Да се евакуират. Щеше да отпие тази малка глътка престорена нормалност, преди нещата да се разпаднат.

Баща ѝ не беше казал и дума, дори не беше вдигнал поглед да поздрави Кат. Лицето му беше пепеляво. Бутна стола си назад и се изправи:

— Може ли да поговорим, Еврика?

Тя го последва до отдалечената част на кухнята. Застанаха на прага, който преминаваше в дневната, така че да не ги чуват Андър и Кат. Откъм страната на печката висяха пейзажите от задния двор, които близнаците бяха нарисували с водни бои в предучилищната си група. Този на Уилям беше реалистичен: четири зелени дъба, олющена двойна люлка, лагуната, лъкатушеща на заден план. Този на Клеър беше абстрактен, изцяло лилав, бляскаво изображение на начина, по който изглеждаше дворът им, когато бушуваше буря. Еврика едва можеше да гледа картините, знаейки, че в случай че се осъществи най-добрият сценарий, трябваше да изтръгне близнаците и родителите им от живота, който познаваха, защото беше изложила всички на опасност.

Не искаше да казва на баща си. Наистина не искаше да му казва. Но ако не му кажеше, можеше да се случи нещо по-лошо.

— Въпросът е, татко... — поде тя.

— Майка ти каза, че някой ден може да се случи нещо — прекъсна я баща ѝ.

Еврика примигна.

— Предупредила те е. — Тя взе ръката му, която беше студена и лепкава, не силна и успокояваща, каквато беше свикнала да я чувства. Опита се да остане колкото е възможно по-спокойна. Може би това щеше да бъде по-лесно, отколкото си бе мислила. Може би баща ѝ вече имаше някакво предчувствие какво да очаква. — Каж ми точно какво каза тя.

Той затвори очи. Клепачите му бяха набръчкани и влажни и изглеждаше толкова крехък, че това я изплаши.

— Майка ти беше склонна да изпада в делириум. Случваше се да е с теб в парка или в някой магазин да купувате дрехи. Това беше още когато ти беше малка, винаги когато двете бяхте сами. Изглежда, никога не се случваше, когато бях там да го видя. Тя се прибираше вкъщи и настойчиво твърдеше, че са се случили невъзможни неща.

Еврика се промъкна по-близо до него, опитвайки се да се доближи до Диана.

— Например какви?

— Беше сякаш изпадала в някаква треска. Повтаряше едно и също отново и отново. Мислех си, че е болна, може би от шизофрения. Никога не забравих какво казваше. — Той погледна Еврика и поклати глава. Тя разбра, че той не иска да ѝ казва.

— Какво казваше тя?

Че произхожда от дълъг род на атланти? Че притежава книга, предсказваща възраждането на изгубен остров? Че култ от фанатици може някой ден да се опита да убие дъщеря им заради сълзите ѝ?

Баща ѝ избърса очи с опакото на дланта си.

— Казваше: „Днес видях момчето, което ще разбие сърцето на Еврика“.

По гръбнака на Еврика пробяга мразовита тръпка:

— Какво?

— Ти беше на четири години. Беше абсурдно. Но тя не се отказваше. Накрая, когато се случи за трети път, я накарах да ми нарисова картина.

— Мама беше добра художничка — промърмори Еврика.

— Запазих онази картина в дрешника си — каза баща ѝ. — Не знам защо. Беше нарисувала сладко изглеждащо дете, на шест-седем години, без нищо смуцаващо в лицето, но през всичките години, когато живеехме в града, никога не видях момчето. Докато... — Устната му потрепери и той отново хвана ръцете на Еврика. Хвърли поглед през рамо в посока на масата за закуска. — Приликата е непогрешима.

Напрежението се промъкна в гърдите на Еврика, затруднявайки дъха ѝ като тежка простуда.

— Андър — прошепна тя.

Баща ѝ кимна.

— Същият е като на рисунката, само че пораснал.

Еврика тръсна глава, сякаш това щеше да отърси чувството за гадене. Каза си, че една стара рисунка не означава нищо. Диана не можеше да е разчела бъдещето. Не можеше да е знаела, че Еврика и Андър може някой ден истински да държат един на друг. Помисли си за устните му, ръцете му, неповторимото усещане за закрила, излъчващо се чрез всичко, което Андър правеше. Това извика тръпки на наслада по кожата ѝ. Трябваше да се довери на този инстинкт. Инстинктът беше всичко, което ѝ беше останало.

Може би Андър беше възпитан да бъде неин враг, но сега беше различен. Сега всичко беше различно.

— Имам му доверие — каза тя. — В опасност сме, татко. Ти и аз, Рода, близнаците. Трябва да се махнем оттук днес, сега, и Андър е единственият, който може да ни помогне.

Баща ѝ се взираше в нея с дълбоко съжаление и Еврика разбра, че това беше същият поглед, който сигурно е отправял към Диана, когато е изричала неща, които звучат откачено. Той повдигна брадичката ѝ. Въздъхна.

— Наистина много ти се събра, хлапе. Всичко, което трябва да направиш днес, е да се отпуснеш. Нека ти приготвя нещо за закуска.

— Не, татко. Моля те...

— Трентън? — Рода се появи в кухнята, облечена в червена копринена роба. Пуснатата ѝ коса се стелеше по гърба — стил, в който Еврика не беше свикнала да я вижда. Лицето ѝ беше без грим. Рода изглеждаше красива. И обезумяла от тревога. — Къде са децата?

— Не са ли в стаята си? — попитаха Еврика и баща ѝ в един глас.

Рода поклати глава:

— Леглата им са оправени. Прозорецът е широко отворен.

Страховита гръмотевица отстъпи място на леко потрепване по задната врата, което Еврика почти не чу. Рода и баща ѝ затичаха да отворят, но Андър стигна пръв.

Вратата отхвъркна назад, блъсната от остър порив на вятъра. Рода, бащата на Еврика и самата Еврика спряха при вида на Пазителя на Атлантида, застанал на прага.

Еврика го беше виждала преди в полицейския участък и отстрани край пътя по-късно същата вечер. Изглеждаше на шейсет, с бледа кожа, разделена с хлъзгав гел сива коса и бледосив, ушит по поръчка костюм, който му придаваше вид на пътуващ търговец. Очите му сияеха в същия яркотюркоазен цвят като тези на Андър.

Приликата между тях беше неоспорима — и обезпокоителна.

— Кой сте вие? — запита баща ѝ.

— Ако търсите децата си — каза Пазителят на Атлантида, когато откъм задния двор полъхна силен мирис на лимонова трева, — излезте навън. С радост ще уредим размяна.

ПАЗИТЕЛИТЕ НА АТЛАНТИДА

Рода се провря бързо покрай Пазителя на Атлантида, който хвърли злобен поглед към Еврика, после се завъртя да прекоси верандата.

— Уилям! — изкрещя Рода. — Клеър!

Андър се втурна през вратата след Рода. Докато Еврика, баща ѝ и Кат стигнат до покрития двор отвън, Пазителят на Атлантида вече беше в най-долния край на стълбите на верандата. Най-горе Андър беше сграбчил Рода. Беше я притиснал към една от малките колони на балюстрадата. Ръцете ѝ се гърчеха отстрани до тялото. Тя риташе, но Андър държеше неподвижно тялото ѝ с такава лекота сякаш тя беше дете.

— Пусни съпругата ми — изръмжа бащата на Еврика и се хвърли към Андър.

Само с една ръка Андър успя да удържи и него.

— Ти не можеш да ги спасиш. Не става така. Само ще пострадаш.

— Децата ми! — проплака Рода, обръщайки се в ръцете на Андър.

Мирисът на лимонова трева беше силен и натрапчив. Очите на Еврика се плъзнаха покрай верандата до моравата. Сред яркозелените папрати и осеяните с петънца стъбла на вечнозелените дъбове стояха същите четирима Пазители на Атлантида, на които се беше натъкнала на пътя. Образуваха редица с лице към верандата, със стоманени погледи, наблюдаващи сцената, която Еврика и семейството ѝ разиграваха. Пазителят на Атлантида, който бе почукал на вратата им, се беше присъединил отново към групата си. Стоеше на няколко сантиметра пред другите, със скръстени на гърдите ръце, с тюркоазени очи, предизвикващи Еврика да направи нещо.

А зад Пазителите на Атлантида — тялото на Еврика се присви от спазъм и пред очите ѝ заплува вълна от червени петна. Внезапно

разбра защо Андър възпираше Рода.

Ръцете и краката на близнаците бяха извити назад и вързани едни към други, а после — завързани към двойната люлка. По една метална верига от всяка люлка приковаваше китките на всеки близнак. Ръцете им бяха протегнати над главите, съединени от вързаната на възел верига, която бе праметната като клуп през дългата хоризонтална греда на двойната люлка. С другите две вериги бяха вързани глезените на близнаците. После тези вериги бяха закрепени на възли от двете страни на триъгълните подпори на люлката. Уилям и Клеър висяха под диагонал.

Най-ужасното беше, че паянтовите дървени седалки на люлката бяха натикани в устите на близнаците. Бяха закрепени с тиксо така, че да запушват устите им. По лицата на децата струяха сълзи. Очите им бяха изцъклени от болка и страх. Телата им се тресяха от хленчеци вопли, които Еврика не можеше да чуе заради дъските, напъхани в устите им.

От колко време бяха вързани така? Дали Пазителите на Атлантида бяха проникнали с взлом в спалнята на близнаците през нощта, докато Андър пазеше Еврика? Призля ѝ от гняв, завладя я вина. Трябваше да направи нещо.

— Излизам там — каза баща ѝ.

— Стойте тук, ако искате децата ви да ви бъдат върнати живи. — Нарезждането на Андър беше тихо, но властно. Възпря баща ѝ на най-горното стъпало на верандата. — Трябва да се справим с това по правилния начин — или много ще съжаляваме.

— Що за болни откачалки биха причинили това на две деца? — прошепна Кат.

— Наричат себе си Пазители на Атлантида — обясни Андър — и ме отгледаха. Познавам добре извратеността им.

— Ще ги убия — промърмори Еврика.

Андър отпусна хватката, в която държеше Рода, остави я да рухне в обятията на съпруга си. Обърна се към Еврика със съкрушаващо тъжно изражение.

— Обещай ми, че това ще бъде съвсем в краен случай.

Еврика примижа към Андър. Искаше да убие Пазителите на Атлантида, но беше невъоръжена, превъзхождана по численост и никога не беше удряла с юмрук нещо по-живо от стена. Андър обаче

изглеждаше толкова разтревожен, че тя е сериозна, та тя почувства нужда да го увери, че това не е напълно завършен план.

— Добре. — Почувства се нелепо. — Обещавам.

Баща ѝ и Рода се хванаха за ръце. Погледът на Кат беше като запоен за двойната люлка. Еврика се насили да гледа натам, накъдето не искаше. Телата на близнаците бяха неподвижни и напрегнати. Ужасените им очи бяха единствените движещи се части от телата им.

— Не е честно — каза тя на Андър. — Пазителите на Атлантида искат мен. Аз съм онази, която би трябвало да излезе там.

— Ще се наложи да се изправиш срещу тях. — Андър взе ръката ѝ. — Но не трябва да бъдеш мъченица. Ако нещо се случи на близнаците, на когото и да било, на когото държиш, трябва да разбереш, че е по-важно ти да оцелееш.

— Не мога да мисля за това — каза тя.

Андър се взря в нея:

— Трябва.

— Мисля, че този насърчителен разговор продължи достатъчно дълго — провикна се от ливадата Пазителят на Атлантида в сивия костюм. Направи знак на Андър да приключва.

— А аз мисля, че вие четиримата стояхте тук достатъчно дълго — провикна се Еврика в отговор към Пазителите на Атлантида. — Какво е нужно, за да си тръгнете? — Тя закрачи решително напред, приближавайки стълбите, като се опитваше да изглежда спокойна, въпреки че сърцето ѝ бумтеше в гърдите. Нямаше представа какво прави.

Осъзна, че в сцената отвъд верандата имаше нещо друго смуцаващо: дъждът беше спрял.

Не. Еврика чу как пороят плющи в дърветата наблизко. Усети соления мирис на електричество от бурята точно под носа си. Почувства влагата като кожена наметка върху кожата си. Видя кафявото течение на ръба на моравата — лагуната, залята с вода, и буйна, и груба, и почти преливаща от бреговете си, както по време на ураган.

Вятърът не беше отвял лошото време, но по някакъв начин близнаците и Пазителите на Атлантида, както и моравата, на която стояха, не се мокреха. Вятърът беше утихнал, беше по-хладно, отколкото би трябвало.

Еврика се поколеба на ръба на покритата веранда. Очите ѝ се вдигнаха към небето и тя примижа в атмосферата. Бурята бушуваше над главата ѝ. В небето се устремиха светкавици. Тя видя да пада порой от дъждовни капки. Но нещо ставаше с дъжда по пътя му от бурните черни облаци към задния двор на Еврика.

Той изчезваше.

Дворът им бе покрит от странен полумрак, който накара Еврика да изпита клаустрофобия, сякаш небето се затваря около нея.

— Чудиш се за дъжда. — Андър протегна разтворена длан отвъд пределите на верандата. — В непосредствена близост Пазителите на Атлантида имат власт над вятъра. Един от по-обичайните начини, по които тя се използва, е да създава атмосферни буфери. Буферите се наричат „кордони“. Могат да бъдат във всякаква форма и с най-различна сила.

— Затова не беше мокър, когато влезе през прозореца ми снощи — предположи Еврика.

Андър кимна:

— И затова в този двор не вали дъжд. Пазителите на Атлантида не обичат да се мокрят, ако могат да го предотвратят, а те почти винаги могат.

— Какво друго трябва да знам за тях?

Андър се наклони към лявото ѝ ухо:

— Критий — прошепна той с глас, който почти не се чуваше. Тя проследи погледа му към мъжа Пазител на Атлантида, далече вляво и осъзна, че Андър ѝ дава пример. — Едно време бяхме близки. — Мъжът беше по-млад от другите Пазители на Атлантида, с несресани сплеснати кичури в гъстата си сребриста коса. Носеше бяла риза и сиви тиранти. — Някога беше почти човек.

Критий наблюдаваше Еврика и Андър с такъв неразбираем интерес, че Еврика се почувства гола.

— Старлинг. — Андър се прехвърли към древно изглеждащата жена с памучни панталони и сив кашмирен пуловер, която стоеше от дясната страна на Критий. Тя имаше вид сякаш едва може да стои права без чужда помощ, но брадичката ѝ бе вдигната предизвикателно. В сините ѝ очи сияеше плашеща усмивка. — Тя се храни от уязвимостта. Не показвай никаква.

Еврика кимна.

— Албион. — Следващият Пазител на Атлантида в редицата беше мъжът, който беше почукал на задната врата на Еврика. — Водачът — каза Андър. — Независимо какво става, не вземай ръката му.

— А последната? — Еврика хвърли поглед към крехката жена с вид на нечия баба в сивата рокля с гол гръб и флорални мотиви. Дългата ѝ сребриста плитка беше праметната на рамото и свършваше на кръста.

— Кора — каза Андър. — Не се заблуждавай от външността ѝ. Всеки белег по тялото ми идва от нея. — Той преглътна и добави: — Почти. Тя създаде вълната, която уби майка ти.

Ръцете на Еврика се свиха в юмруци. Идеше ѝ да изпищи, но това беше уязвимост, каквато отказваше да демонстрира. Бъди стоик, нареди си тя. Бъди силна. Застана върху сухата трева и се обърна с лице към Пазителите на Атлантида.

— Еврика — каза баща ѝ. — Върни се тук. Какво правиш...

— Пуснете ги. — Тя се провикна към Пазителите на Атлантида, като кимна в посока на близнаците.

— Разбира се, дете — Албион протегна бледата си длан. — Просто сложи ръката си в моята и близнаците ще бъдат развързани.

— Те са невинни! — изстена Рода. — Децата ми!

— Разбираме — каза Албион. — И ще бъдат свободни да си вървят, веднага щом Еврика...

— Първо развържете близнаците — каза Андър. — Това няма нищо общо с тях.

— И нищо общо с теб. — Албион се обърна към Андър. — Ти беше освободен от тази операция преди седмици.

— Включих се отново. — Андър хвърли поглед към всеки Пазител на Атлантида, сякаш за да се увери, че всички разбират на чия страна е сега.

Кора се намръщи. На Еврика ѝ се искаше да се хвърли към нея, да изскубне всеки дълъг кичур сребриста коса от главата ѝ, да изтръгне сърцето ѝ, докато то спре да бие, както беше спряло това на Диана.

— Забравил си какво си, Андър — каза Кора. — Нашата работа не е да бъдем щастливи, да бъдем влюбени. Ние съществуваме, за да правим щастието и любовта възможни за други. Ние закриляме този

свят от нахлуването на мрака, което тя иска да задейства. — Тя посочи със закривен пръст към Еврика.

— Грещиш — каза Андър. — Вие водите мрачно и изпълнено с отрицание съществуване с мрачни цели. Никой от вас не знае със сигурност какво би станало, ако Атлантида се възроди.

Старлинг, най-старата Пазителка на Атлантида, се прокашля отвратно.

— Възпитахме те да бъдеш по-умен. Не запомни ли Хрониките? Хилядите години история нищо ли не означават за теб? Нима си забравил мрачния, витаещ дух на Атлас, който не пазеше в тайна целта си да унищожи този свят? Любовта те е направила сляп за наследството ти. Направи нещо по въпроса с него, Албион.

Албион се замисли за момент. После се завъртя към двойната люлка и удари с юмрук Уилям и Клеър през коремите.

И двамата близнаци се напънаха да повърнат, правейки движения като от повръщане, докато се давеха с дървените дъски, натикани в устите им. В пристъп на съпричастност на Еврика също ѝ се повдигна. Не можеше да понася повече това. Погледна към дланта си, после към протегнатата ръка на Албион. Какво можеше да стане, ако го докоснеше? Ако близнаците бъдеха освободени, тогава може би щеше да си струва, каквото и да...

Размазано червено петно се появи в крайчеца на окото ѝ. Рода тичаше към люлките, към децата си. Андър изруга и хукна след нея.

— Моля, някой да я спре — каза Албион: звучеше отегчено. — Наистина бихме предпочели да не... О, добре. Вече е твърде късно.

— Рода! — Викът на Еврика отекна през моравата.

Докато Рода минаваше край Албион, Пазителят на Атлантида се протегна и сграбчи ръката ѝ. Тя мигновено застина, с ръка, вкочанена като гипсов калъп. Андър спря като закован и наведе глава сякаш знаеше какво се задава.

Под краката на Рода от земята разцъфна конус от пръст с форма на вулкан. Отначало приличаше на завихрена пясъчна струя — типично за лагуната явление, при което могила с форма на купол се надига изневиделица, превръщайки се в мощен гейзер по протежение на наводнена алувиална равнина. Пясъчните вихри бяха опасни заради поройната струя вода, която бълваха от сърцевината на бързо оформените си кратери.

Този пясъчен вихър избълва вятър.

Ръката на Албион пусна тази на Рода, но между тях остана някаква връзка. Той сякаш я държеше на невидима каишка с повод. Тялото ѝ се издигна върху необясним задвижващ вятър, който я изстреля на петнайсет метра във въздуха.

Крайниците ѝ се замяха. Червеният ѝ халат се завъртя във въздуха като панделки на хвърчило. Тя се издигна по-високо, тялото ѝ беше напълно извън контрола ѝ. Избухна силен звук — не гръмотевица, по-скоро като пулсиране на електричество. Еврика осъзна, че тялото на Рода бе разкъсало кордона над двора.

Когато влезе в бурята без закрила, Рода изпищя. През тънката пролука, създадена от тялото ѝ, се просмука дъжд. Вятърът нахлу вътре с вой като ураган. Червеният силует на Рода се смали в небето, докато тя заприлича на някоя от куклите на Клеър.

Мълнията изпраця бавно. Сгуши се в облаците, осветявайки участъци от тъмна, извиваща се атмосфера. Когато проби през облаците и докосна голо небе, Рода беше най-близката мишена.

Еврика се напрегна, когато мълния удари Рода в гърдите с едно-единствено зашеметяващо рязко движение. Рода понечи да изпищя, но далечният звук затихна в противно статично цвъртене.

Когато Рода започна да се търкаля надолу, тялото ѝ се подмяташе по различен начин. Беше безжизнено. Гравитацията танцуваше с нея. Облаците се разделиха печално, докато минаваше. Тя пресече границата на кордона на Пазителите на Атлантида, която по някакъв начин се запечата отново сама над двора. Удари се силно с тъп звук в земята и смачканото ѝ тяло остави дълбок вдлъбнат отпечатък в пръстта.

Еврика падна на колене. Сключи ръце около сърцето си, докато обхващаше с поглед почернените гърди на Рода; косата ѝ, напълно опърлена; голите ѝ ръце и крака, покрити с мрежа от сини като вени белези от мълнията. Устата на Рода висеше отворена. Езикът ѝ изглеждаше покрит със сажди. Пръстите ѝ бяха застинали, сковано извити като нокти на хищна птица, протегнати към децата ѝ, дори и в смъртта.

Смърт. Рода бе мъртва, защото беше направила единственото, което всяка майка би сторила: беше се опитала да спре страданието на децата си. Но ако не беше Еврика, близнаците нямаше да бъдат в

опасност, а Рода нямаше да е принудена да ги спасява. Нямаше да бъде обгорена, лежаща мъртва на моравата. Еврика не можеше да погледне близнаците. Не можеше да понесе да ги види така съсипани, както беше тя, откакто изгуби Диана.

Животински вик се разнесе иззад Еврика на верандата. Баща ѝ беше на колене. Ръцете на Кат висяха на раменете му. Тя изглеждаше бледа и несигурна, сякаш ще повърне. Когато бащата на Еврика се изправи на крака, той залитна несигурно надолу по стълбите. Беше на половин метър от тялото на Рода, когато гласът на Албион го спря на място.

— Изглеждаш като герой, татенце. Чудя се какво ли се каниш да правиш.

Преди бащата на Еврика да успее да отговори, Андър бръкна в джоба на джинсите си. Еврика ахна, когато той извади малък сребрист пистолет.

— Млъквай, чичо.

— Чичо, а? — Усмивката на Албион разкри сивкави зъби. — Значи се предаваш? — Изкиска се. — Какво има той, пистолет играчка ли?

Другите Пазители на Атлантида се засмяха.

— Забавно, нали? — Андър дръпна назад предпазителя, за да зареди патронника на оръжието. От него се излъчваше странна зелена светлина, образувайки аура около оръжието. Беше същата светлина, която Еврика беше видяла в нощта, когато Андър размаха сребърната кутия. И четиримата Пазители на Атлантида се стреснаха при вида ѝ. Замлъкнаха сякаш смехът им беше прерязан.

— Какво е това, Андър? — попита Еврика.

— Този пистолет изстрелва куршуми, направени от артемизия — обясни Андър. — Това е древна билка, целувката на смъртта за Пазителите на Атлантида.

— Откъде взе тези куршуми? — Препъвайки се, Старлинг отстъпи няколко крачки назад.

— Няма значение — каза Критий бързо. — Никога няма да ни застреля.

— Грещиш — каза Андър. — Не знаеш какво бих направил за нея.

— Очарователно — отвърна Албион. — Защо не кажеш на гаджето си какво ще се случи, ако убиеш някого от нас?

— Може би вече съм престанал да се безпокоя за това. — Пистолетът изщрака, когато Андър вдигна ударника. Но после, вместо да насочи пистолета към Албион, Андър го обърна към себе си. Допря дулото му до гърдите си. Затвори очи.

— Какво правиш? — изкрещя Еврика.

Андър се обърна да я погледне в лицето, все още с допрян до гърдите пистолет. В този момент той изглеждаше толкова склонен към самоубийство, колкото тя знаеше, че никога не е била.

— Дъхът на Пазителите на Атлантида се контролира от един-единствен по-висок вятър. Нарича се Зефир и всеки от нас е обвързан чрез него. Ако един от нас загине, умираме всички. — Той хвърли поглед към близнаците и преглътна с усилие. — Но може би така е по-добре.

КАПЧИЦА СЪЛЗА

Еврика не помисли. Хвърли се върху Андър и изби пистолета от ръката му. Оръжието се завъртя във въздуха и се плъзна през тревата, която бе овлажнена от дъжда, облял Рода. Другите Пазители на Атлантида се хвърлиха към оръжието, но Еврика го искаше повече. Грабна го, неумело стисна хлъзгавата му дръжка в ръцете си. Насмалко да го изпусне. Някак успя да го задържи.

Сърцето ѝ бумтеше. Никога преди не бе държала пистолет, не беше искала да държи. Пръстът ѝ успя да стигне до спусъка. Насочи го към Пазителите на Атлантида, за да ги възпре.

— Твърде влюбена си — подразни я Старлинг. — Прекрасно е. Не би посмяла да ни застреляш и да загубиш гаджето си.

Тя погледна Андър. Вярно ли беше?

— Да, ще умра, ако убиеш някого от тях — каза той бавно. — Но е по-важно ти да оживееш, нищо свързано с теб да не бъде изложено на риск.

— Защо? — Дъхът ѝ излизаше на къси, мъчителни пресекулки.

— Защото Атлас ще намери начин да възроди Атлантида — каза Андър. — А когато го направи, този свят ще има нужда от теб...

— Този свят има нужда тя да е мъртва — прекъсна го Кора. — Тя е чудовище на апокалипсиса. Заслепи те и ти забрави отговорността си към човечеството.

Еврика се огледа из двора — към баща си, който плачеше над тялото на Рода. Погледна Кат, която седеше сгушена, трепереща, върху стъпалата на верандата, неспособна да вдигне глава. Погледна близнаците, вързани и насинени и превърнати в полусираци пред очите си. По лицата им се стичаха сълзи. От китките им капеше кръв. Накрая погледна Андър. Една-единствена сълза се плъзна по основата на носа му.

Тази група се състоеше от единствените хора, останали на Еврика да ги обича на този свят. Всичките бяха неутешими. Вината за

всичко бе нейна. Колко още вреда бе способна да причини?

— Не ги слушай — каза Андър. — Те искат да те накарат да се мразиш. Искат да се предадеш. — Той направи пауза. — Когато стреляш, цели се в белите дробове.

Еврика претегли пистолета в ръцете си. Когато Андър каза, че никой от тях не знае със сигурност какво ще стане, ако Атлантида се възроди, това беше хвърлило Пазителите на Атлантида в разгорещен гняв и смут, бе ги тласнало към пълно отхвърляне на представата, че онова, в което вярваха, може и да не е истина.

Еврика осъзна, че Пазителите на Атлантида трябваше да бъдат догматични по отношение на това, което според тях означаваше Атлантида, защото не знаеха наистина.

Тогава какво знаеха за Линията на сълзите?

Тя не можеше да плаче. Диана ѝ беше казала така. „Книгата на любовта“ съобщаваше черно на бяло колко страшни можеха да бъдат емоциите на Еврика, как можеха да възродят друг свят. Андър неслучайно беше откраднал онази сълза от окото ѝ и я бе накарал да изчезне в неговото.

Еврика не искаше да предизвика потоп или да възражда континент. И все пак: Мадам Блаватски бе превела съдържащи радост и красота части от „Книгата на любовта“ — дори заглавието предполагаше потенциал. Любовта трябваше да е част от Атлантида. Осъзна, че на този етап Брукс също е част от Атлантида.

Беше се зарекла да го намери. Но как?

— Какво прави тя? — попита Критий. — Това отнема твърде много време.

— Стойте далече от мен. — Еврика размаха пистолета от един Пазител на Атлантида към друг.

— Съжалявам за мащехата ти — каза Албион. Хвърли поглед през рамо към близнаците, които се гърчеха на двойната люлка. — Сега ми дай ръката си или да видим кой е следващият.

— Следвай инстинктите си, Еврика — каза Андър. — Знаеш какво да направиш.

Какво можеше да направи? Бяха в капан. Ако тя застреляше някой Пазител на Атлантида, Андър щеше да умре. Ако не го направеше, щяха да наранят или убият семейството ѝ.

Еврика знаеше, че ако загуби още някого, когото обича, ще рухне, а това не ѝ бе позволено.

Никога повече не плачи отново.

Представи си как Андър целува клепачите ѝ. Представи си как по устните му набъбват сълзи, как целувките му се плъзгат като по пързалка надолу по сълзите ѝ, носещи се като морска пяна. Представи си големи, красиви, масивни капки сълзи, редки и желани като скъпоценни камъни.

От смъртта на Диана насам животът на Еврика следваше формата на огромна черна спирала — болниците и счупените кости, глътнатите хапчета и лошата терапия, унизителната мрачна депресия, загубата на Мадам Блаватски, да гледа Рода как умира...

И Брукс.

Той нямаше място по спускащата се надолу спирала. Той беше онзи, който винаги беше повдигал Еврика. Тя си представи двамата, осемгодишни и покачени на високия орех на Шугър, с въздуха на късното лято, златист и сладък. Чу мислено смеха му: тихата радост на детството им, отекваща от обрали с мъх клони. Заедно се катереха по-нависоко, отколкото някой от тях би се покатерил сам. Едно време Еврика мислеше, че това е защото са склонни да се състезават. Сега изведнъж осъзна, че взаимното доверие бе онова, което отвеждаше двамата почти до небето. Никога не мислеше, че ще падне, когато беше редом до Брукс.

Как беше пропуснала всички признаци, че с него става нещо? Как изобщо му се беше ядосала? Когато си помисли през какво ли трябва да е минал Брукс — какво ли преживяваше точно сега — ѝ дойде твърде много. Чувството я смаза.

Започна в гърлото ѝ: болезнена буца, която не можеше да преглътне. Крайниците ѝ натежаха като олово, а гърдите ѝ се свлякоха напред. Лицето ѝ се разкриви сякаш стиснато от клещи. Очите ѝ се затвориха плътно. Устата ѝ се разтегна, толкова широко отворена, че въгълчетата я заболяха. Челюстта ѝ започна да потръпва.

— Тя нали не...? — прошепна Албион.

— Не може да бъде — каза Кора.

— Спрете я! — ахна Критий.

— Твърде късно е. — Андър звучеше почти приятно развълнуван.

Вопълът, който се надигна на повърхността на устните ѝ, идваше от най-дълбоките кътчета на душата на Еврика. Тя се свлече на колене, с пистолета до себе си. Сълзите прорязваха пътечки надолу по бузите ѝ. Топлината им я разтревожи. Те се стичаха покрай носа и, плъзгаха се в устата и като пети океан. Ръцете ѝ се отпуснаха отстрани до тялото, предавайки се на риданията, които идваха на вълни и разтърсваха тялото ѝ.

Какво облекчение! Сърцето я болеше от странно, ново, великолепно усещане. Наведе брадичка към гърдите си. Една сълза падна върху повърхността на гръмотевичния камък на шията ѝ. Очакваше да отскочи. Вместо това миниатюрен проблясък на лазурносиня светлина освети центъра на камъка във формата на сълзата. Продължи за един миг, а после камъкът отново беше сух, сякаш светлината беше доказателство за поливането.

В небето изпраця гръмотевица. Еврика рязко вдигна глава. Тънка мълния се простря през дърветата на изток. Зловещите облаци, защитени от кордона на Пазителите на Атлантида, се спуснаха внезапно. Силен напор на вятъра нахлу вътре като невидим натиск, който събори Еврика на земята. Облаците бяха достатъчно близо, за да докоснат раменете ѝ.

— Невъзможно — чу Еврика да изрича някой с тънък, писклив глас. Сега всички в двора бяха обвити в неясна мъгла. — Само ние можем да събаряме кордоните си.

Плътни мощни струи дъжд шибаха лицето на Еврика, студени капки, удрящи се в горещи сълзи, доказателство, че кордонът е изчезнал. Тя ли го беше разкъсала?

От небето се лееше вода. Вече не беше дъжд; беше по-скоро като приливна вълна; сякаш един океан беше преобърнат на една страна и се спускаше от небесата към бреговете на Земята. Еврика погледна нагоре, но не можеше дори да го види. Нямаше небе, от което да различи водата. Имаше го само потопа̀т. Беше топъл и солен на вкус.

След броени секунди дворът беше наводнен и водата стигаше чак до глезените на Еврика. Усети неясно движение на тяло и разбра, че беше баща ѝ. Носеше Рода. Отиваше към близнаците. Подхлъзна се и падна и докато се опитваше да се изправи и задържи, водата се надигна до коленете на Еврика.

— Къде е тя? — изкрещя един от Пазителите на Атлантида.

Мярна сиви фигури, които газеха към нея. Зашляпа назад, несигурна къде да отиде. Още плачеше. Не знаеше дали някога ще спре.

Оградата в края на двора изскърца, когато връхлитащите води на лагуната я изтръгнаха. Още вода нахлу с кипеж в двора като водовъртеж, превръщайки всичко във възсолено и кафяво. Водата изкореняваше вековни вечнозелени дъбове, които поддаваха с продължително, болезнено скърцане. Когато нахлу под люлката, силата ѝ счупи веригите на близнаците.

Еврика не можеше да види лицето на Уилям или на Клеър, но знаеше, че близнаците са уплашени. Водата накваси кръста ѝ, когато скочи да ги улови, тласкана от адреналина и обичта. По някакъв начин, през потопа, ръцете ѝ намериха техните. Хватката ѝ се затегна и стана задушавашо силна. Нямаше да ги пусне. Това беше последното, което си помисли, преди пороят да помете краката ѝ от земята и тя да нагази чак до гърдите в собствените си сълзи.

Започна да движи крака сякаш се канеше да затича. Опита се да продължи да се носи над повърхността. Вдигна близнаците колкото можеше по-високо. Отлепи тиксото от лицата им и ожесточено метна седалките на люлката настрани. Заболя я при вида на разранената червена кожа покрай бузките им.

— Дишайте! — нареди тя, без да знае колко време щяха да имат този шанс. Наклони лице към небето. Долови, че отвъд потопа атмосферата бе почерняла от буря, каквато никой не беше виждал преди. Какво да прави сега с близнаците? Солена вода изпълни гърлото ѝ, после въздух, после още солена вода. Помисли си, че още плаче, но заради потопа беше трудно да се каже. Зарита два пъти по-силно, за да навакса за гребането, което ръцете ѝ не можеха да извършват. Кашляше, давеше се и се опитваше да диша, опитваше се да държи устите на близнаците над водата.

Насмалко не се хлъзна под водата от усилието да ги крепи до тялото си. Почувства как колието ѝ се носи по повърхността, дърпайки тила ѝ. Медальонът от лазурит държеше гръмотевичния камък над плискащите се вълни.

Разбра какво да направи.

— Поемете дълбоко дъх — нареди на близнаците. Стисна висящите бижута и се гмурна под водата с близнаците. От

гръмотевичния камък мигновено изригна въздушна струя. Щитът разцъфна около тримата. Изпълни пространството отвъд нейното и техните тела, запечатвайки потопа отвън като миниатюрна подводница.

Те си поеха с усилие дъх. Отново можеха да дишат. Носеха се безтегловно точно както предния ден. Тя развърза въжетата от китките и глезените им.

Веднага щом се увери, че близнаците са добре, Еврика се притисна към ръба на щита и започна да гребе с объркани движения през потопа, залял задния им двор.

Течението не приличаше по нищо на спокойния океан. Сълзите ѝ образуваха необузdana и кипяща буря без различима форма. Потопът вече се беше покачил над стълбището, което водеше от моравата към задната веранда. Тя и близнаците се носеха плавно в ново море, на едно ниво с първия етаж на къщата. Водата блъскаше по кухненските прозорци като крадец, влизащ с взлом. Тя си представи как потопът нахлува в кабинета, през настланите с килим коридори, отнасяйки лампи, столове и спомени като гневна придошла река, оставяйки след себе си само лъщяща тиня.

Широкият ствол на един от изкоренените дъбове премина покрай нея, завъртян от течението със смразяваща сила. Еврика се напрегна, с тяло, заслоняващо близнаците, когато един грамаден клон се удари отстрани в щита. Близнаците изпищяха, когато силата на удара премина с вибриране през тях, но щитът не се проби, не се счупи. Дървото продължи към други мишени.

— Татко! — изкрещя Еврика от вътрешността на щита, където никой нямаше да я чуе. — Андър! Кат! — Гребеше ожесточено с ръце и крака, без да знае как да ги намери.

После, в тъмния хаос на водата една ръка посегна към границата, създадена от щита. Еврика мигновено разбра чия е. Падна на колене от облекчение. Андър я беше намерил.

Зад него, държейки се за другата му ръка, беше баща ѝ. Държеше се за Кат. Еврика заплака отново, този път от облекчение и протегна ръка към тази на Андър.

Барьерата на щита ги спря. Ръката ѝ отскочи от едната страна. Тази на Андър отскочи от другата. Опитаха отново, напирайки по-силно. Нищо не се промени. Андър я погледна, сякаш тя би трябвало

да знае как да го пусне вътре. Тя заблъска с юмруци по щита, но безполезно.

— Тати? — провикна се Уилям през сълзи.

Еврика не искаше да живее, ако те щяха да се удавят. Не биваше да задейства щита, докато не ги намери. Изкрещя, измъчвана от безплодността на усилието. Кат и баща ѝ се гърчеха и се опитваха да си проправят път към повърхността, към въздуха. Ръката на Андър не ги пускаше, но очите му бяха изпълнени със страх.

После Еврика си спомни: Клеър.

По някаква причина сестра ѝ беше успяла да проникне през границата на щита, когато бяха в Залива. Еврика посегна към момичето и почти го блъсна в предела на щита. Ръката на Клеър срещна тази на Андър и нещо в бариерата стана поресто и пропускливо. Ръката на Андър проникна през него. Еврика и близнаците заедно издърпаха във вътрешността на щита трите подгизнали тела. Щитът набъбна и отново се запечата, превръщайки се в уютно пространство за шестима, когато Кат и бащата на Еврика се отпуснаха на ръце и колене, мъчейки се да възстановят дъха си.

След един зашеметен миг бащата на Еврика я сграбчи в прегръдка. Плачеше. Тя също плачеше. Той придърпа в прегръдките си и близнаците. Четиримата се търкулнаха в наранена прегръдка, левитирайки във вътрешността на щита.

— Съжалявам. — Еврика подсмръкна. Беше изгубила Рода от поглед, след като започна потопа. Нямахше представа как да утеши него или близнаците за загубата.

— Добре сме — гласът на баща ѝ беше толкова несигурен, какъвто не го беше чувала никога. Галеше близнаците по косите, сякаш от това зависеше животът му. — Ще се оправим.

Кат потупа с пръсти рамото на Еврика. Плитките ѝ бяха обсипани с мънистени капки вода. Очите ѝ бяха червени и подути.

— Това реално ли е? — попита тя. — Сънувам ли?

— О, Кат... — Еврика нямаше нужните думи да обясни или да се извини на приятелката си, която би трябвало да е със собственото си семейство точно сега.

— Реално е. — Андър стоеше на ръба на щита с гръб към другите. — Еврика отвори нова реалност.

Не звучеше ядосан. Звучеше удивен. Но тя не можеше да е сигурна, докато не видя очите му. Осветени от тюркоазено сияние ли бяха, или тъмни като връхлетян от буря океан? Посегна към рамото му, опита се да го обърне.

Той я изненада с целувка. Беше наситена и страстна и устните му казваха всичко.

— Ти го направи.

— Не знаех, че това ще се случи. Не знаех, че ще бъде така.

— Никой не знаеше — каза той. — Но сълзите ти винаги са били неизбежни, независимо какво мислеше семейството ми. Ти стоеше на пътека. — Беше същата дума, която Мадам Блаватски беше използвала първата вечер, когато Еврика и Кат отидоха в ателието ѝ. — А сега всички сме на тази пътека с теб.

Еврика огледа плаващия щит, докато той се издигаше през залетия от потопа двор. Светът отгатак беше зловещ и неясен, неразпознаваем. Не можеше да повярва, че това беше домът ѝ. Не можеше да повярва, че сълзите ѝ бяха направили това. Тя беше направила това. Призля ѝ от странна сила.

Една от пречките на люлката се завъртя в салто над главите им. Всички се снишиха, но не беше необходимо. Щитът беше непроницаем. Когато Кат и бащата на Еврика ахнаха с облекчение, Еврика осъзна, че от месеци не се беше чувствала по-малко самотна.

— Дължа ти живота си — каза ѝ Андър. — Всички тук ти го дължат.

— Аз вече ти дължах моя. — Тя избърса очи. Безброй пъти беше виждала тези движения, извършвани във филмите, и от други хора, но преживяването беше изцяло ново за нея сякаш внезапно бе открила шесто чувство. — Мислех, че може да ми се ядосаш.

Андър наклони глава, изненадан.

— Не мисля, че бих могъл някога да ти се ядосам.

Нова сълза се стече по бузата на Еврика. Загледа как Андър се бори с порива да я скрие в собственото си око. Неочаквано фразата „Обичам те“ подскочи на връхчето на езика ѝ. Преглътна с усилие, за да я удържи. Думите бяха предизвикани от травмата, не от истинска емоция. Едва го познаваше. Но поривът да изрече на глас тези думи отказваше да си отиде. Сети се какво спомена баща ѝ по-рано за рисунката на майка ѝ, за нещата, които Диана бе казала.

Андър нямаше да разбие сърцето ѝ. Имаше му доверие.

— Какво има? — Той посегна да хване ръката ѝ.

Обичам те.

— Какво ще стане сега? — попита тя.

Андър огледа щита. Очите на всички бяха приковани върху него. Кат и бащата на Еврика сякаш дори нямаха понятие какви въпроси да задават.

— Към края на Хрониките на Пазителите на Атлантида има един пасаж, за който семейството ми отказваше да говори — Андър посочи към потопа отвъд щита. — Никога не искаха да очакват това да се случи.

— Какво гласи той? — попита Еврика.

— Гласи, че онзи, който отвори пролуката към Атлантида, е единственият, който може да я затвори — единственият, който може да се изправи лице в лице с владетеля на Атлантида. — Той огледа Еврика, преценявайки реакцията ѝ.

— Атлас? — прошепна тя, като си мислеше: Брукс.

Андър кимна.

— Ако си направила каквото предказаха, че ще направиш, не съм единственият, който се нуждае от теб. Целият свят се нуждае.

Той се обърна към, както Еврика си помисли, посоката на лагуната. Бавно заплува, кроул, с какъвто тя и близнаците се бяха добрали до брега предишния ден. Движенията му се увеличиха и усилиха, когато щитът се приближи към лагуната. Без нито дума близнаците заплуваха с него, точно както бяха плували с нея.

Еврика се опита да схване представата, че целият свят има нужда от нея. Не можеше. Предположението беше помощно и от най-силния мускул, който притежаваше: въображението ѝ.

Заплува кроул сама, забелязвайки, че баща ѝ и Кат бавно направиха същото. Когато и шестимата гребяха, теченията бяха едва управляеми. Понесоха се плавно над наводнената порта от ковано желязо в края на двора. Завъртяха се в залатата от вода лагуна. Еврика нямаше представа колко вода беше наваляла, нито кога, ако изобщо някога, щеше да спре. Щитът остана няколко фута под повърхността. От двете страни на пътеката им имаше тръстики и кал. Лагуната, където Еврика беше прекарала толкова голяма част от живота си, бе чужда и непозната под водата.

Плуваха покрай разбити, наквасени и потопени под водата лодки и разрушени кейове, които събуждаха спомени за дузина отминали урагани. Пресичаха пасажи от сребриста пъстърва. Шест черни риби се стрелнаха пред тях като полунощни лъчи.

— Все още ли ще търсим изгубения пазител на Атлантида? — попита тя.

— Солон. — Андър кимна. — Да. — Когато се изправиш срещу Атлас, ще трябва да си подготвена. Вярвам, че Солон може да ти помогне.

Да се изправи срещу Атлас. Андър можеше да го нарича с това име, но за Еврика това, което имаше значение, бе тялото, което той обитаваше. Брукс. Докато плуваха към ново и непознато море, Еврика даде обет.

Тялото на Брукс може и беше контролирано от най-черната магия, но отвътре той все така беше най-старият ѝ приятел. Имаше нужда от нея. Независимо какво им готвеше бъдещето, тя щеше да намери начин да си го върне.

ЕПИЛОГ

БРУКС

Брукс се блъсна право в дървото с пълна скорост. Почувства сблъсъка от удара над веждата си, дълбокото порязване на кожата си. Носът му вече беше счупен, устните му — разцепени, а раменете — насинени. И още не беше свършило.

Беше се борил в продължение на близо час, още откакто се стовари тронаво на брега в западния край на Сайпърморт Пойнт. Не разпозна сушата наоколо. Изобщо не приличаше на вкъщи. Дъждът валеше на грамадни мощни струи. Брегът беше студен, пуст, по време на толкова висок прилив, колкото никога не беше виждал. Навсякъде около него лежаха потопени места за къмпинг, обитателите им бяха евакуирани... или удавени. Можеше да се удави, ако останеше тук, но да потърси подслон от бурята, беше последното, за което мислеше.

Влачеха го по мокрия пясък, където се беше плъзнал на купчинка. Брукс почувства дървесната кора в кожата си. Всеки път щом беше на косъм да изгуби съзнание, тялото, което той не можеше да контролира, подновяваше битката със себе си.

Той наричаше това Напастта. Беше го държала в хватката си четиринайсет дни, макар че Брукс още по-рано беше усетил да се задава болест. Първо беше слабост и прималвяване, недостиг на дъх, лека топлина по раната на челото му.

Сега Брукс бе готов да замени всичко за онези ранни симптоми. Умът му, затворен в клетката на тяло, което не можеше да контролира, се задействаше.

Промяната беше настъпила в следобеда, който прекара с Еврика на Върмилиън Бей. Беше на себе си, докато вълната го отнесе в морето. Беше изплувал на брега като нещо напълно различно.

Какво беше сега?

Кръв се стичаше надолу по скулата му, влизаше в окото му, но Брукс не можеше да повдигне ръка да изтрие кръвта. Нещо друго

контролираше съдбата му; мускулите му не му бяха от полза, сякаш беше парализиран.

Болезненото движение беше едно от нещата, които Напастта имаше власт да причини. Брукс никога не беше изпитвал такава болка, а това беше най-малкият му проблем.

Знаеше какво се случва вътре в него. Знаеше също и че бе невъзможно. Дори и ако имаше контрол над думите, които изричаше, никой нямаше да повярва на историята му.

Беше обсебен. Нещо призрачно го беше превзело, влизайки през няколко прореза на гърба му, които отказваха да зараснат. Напастта беше изтикала настрана душата на Брукс и живееше на нейното място. Вътре в него имаше нещо друго — нещо отвратително и старо и изградено от горчивина, дълбока като океана.

Нямаше начин да говори с чудовището, което сега беше част от него. Те нямаха общ език. Но Брукс знаеше какво иска то.

Еврика.

Напастта го заставяше да се държи леденостудено с нея. Тялото, което изглеждаше като Брукс, полагаше всички усилия да нарани най-добрата му приятелка и положението ставаше по-лошо. Час преди това Брукс беше гледал как ръцете му се опитват да удавят брата и сестрата на Еврика, когато паднаха от лодката му. Собствените му ръце. Брукс мразеше Напастта заради това повече, отколкото за каквото и да е друго.

Сега, когато юмрукът му се блъсна в лявото му око, осъзна: понасяше наказанието си за това, че не беше успял да довърши близнаците.

Искаше му се да може да приеме заслугата за това, че те се извиха и се освободиха. Но Еврика ги беше спасила, някак ги беше издърпала от обсега му. Не знаеше как го беше направила или къде бяха отишли. Напастта също не знаеше, иначе сега Брукс щеше да дебне Еврика. Когато мисълта мина през ума му, Брукс отново се удари с юмрук. По-силно.

Може би ако Напастта продължеше, тялото му щеше да стане толкова неузнаваемо, колкото и онова, което беше вътре в него. Откакто Напастта го беше завладяла, дрехите не му ставаха. Зърваше тялото си в отраженията и се удивяваше от походката си. Вървеше

различно, залитайки. В очите му беше настъпила промяна. В тях се бе вмъкнала някаква суровост. Замъгляваше зрението му.

Четиринайсетте дни поробване бяха научили Брукс, че Напастта има нужда от него заради спомените му. Беше му омразно да ги предава, но не знаеше как да ги изключи. Състоянията на бленуване бяха единственото място, където се чувстваше в покой. Напастта се превърна в нещо като постоянен посетител на кино, гледайки представлението, научавайки още за Еврика.

Брукс разбираше повече от всякога, че тя е звездата на живота му.

Едно време те се катереха по онзи орех в задния двор на баба й. Тя винаги беше няколко клона над него. Той вечно се състезаваше с нея за да я настигне — понякога обзет от завист, винаги изпълнен със страхопочитание. Смехът й го издигаше като хелий. Това беше най-чистият звук, който Брукс някога щеше да познава. Все още го теглеше към нея, когато го чуеше в някой коридор или в отсрещния край на някоя стая. Трябваше да знае какво струва смехът й. Не беше чувал този звук, откакто почина майка й.

Какво щеше да стане, ако го чуеше сега? Щеше ли музиката на смеха й да прогони Напастта? Щеше ли да даде на душата му силата да заеме отново мястото, полагащо й се по право?

Брукс се загърчи върху пясъка, с горящ ум, с воюващо тяло. Впи нокти в кожата си. Изкрещя от болка. Закопня за един миг покой.

Щеше да е нужен специален спомен, за да постигне това...

Как я целуна.

Тялото му се укроти, успокоено от мисълта за устните на Еврика върху неговите. Наслади се на цялото събитие: топлината й, неочакваната сладост на устата й.

Брукс нямаше да я целуне сам. Проклинаше Напастта за това. Но за миг — един дълъг, славен миг — всяка бъдеща частичка тъга си беше струвала заради устните на Еврика върху неговите.

Умът му отскочи рязко обратно към брега, обратно към ужасното кърваво положение, в което се намираше. Мълния удари пясъка наблизко. Той беше подгизнал и треперещ, потопен в океана чак до прасците. Започна да измисля план, спря, когато си спомни, че бе безполезно. Напастта щеше да узнае, щеше да му попречи да направи каквото и да е в противоречие на желанията й.

Еврика беше отговорът, общата цел на Брукс и онзи, който го беше обсебил. Тъгата ѝ беше неизмерима и бездънна. Брукс можеше да понесе малко самопричинена болка.

Тя си струваше всичко, защото заради нея всичко си заслужаваше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.